

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I (Meddelelser)	
	EUROPA-PARLAMENTET	
	BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGSLER	
(2004/C 51 E/001)	E-0330/02 af Stavros Xarchakos til Kommissionen Om: Farlig forurening af Ægæerhavet fra et tyrkisk ophugningsværft	1
(2004/C 51 E/002)	E-0361/02 af Graham Watson til Kommissionen Om: Demokratisering på Seychellerne	2
(2004/C 51 E/003)	E-0607/02 af Marco Cappato til Kommissionen Om: Vilkårlige arrestationer og den politiske situation i Laos	3
(2004/C 51 E/004)	E-1583/02 af Gerhard Schmid til Kommissionen Om: Anerkendelse i Spanien af tyske notarielle dokumenter (supplerende svar)	4
(2004/C 51 E/005)	E-2367/02 af Ioannis Soulidakis til Kommissionen Om: Ulovlige stigninger i forsikringspræmier	4
(2004/C 51 E/006)	P-2420/02 af Marco Cappato til Kommissionen Om: Ny humanitær bistand til Nordkorea	5
(2004/C 51 E/007)	P-2490/02 af Giacomo Santini til Kommissionen Om: Sag om italiensk kvinde, der er gift med en tuneser, og som ikke kan vende tilbage til Italien med sine børn	7
(2004/C 51 E/008)	E-2801/02 af Miquel Mayol i Raynal til Rådet Om: Fængslingen af Leyla Zana og Tyrkiets tiltrædelse	8
(2004/C 51 E/009)	E-3126/02 af Graham Watson til Kommissionen Om: Oppositionsledere i Singapore	8
(2004/C 51 E/010)	E-3167/02 af Daniela Raschhofer til Kommissionen Om: Svindel med støtte til gavn for landbrugseksport	9

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2004/C 51 E/011)	E-3227/02 af Sérgio Marques til Kommissionen Om: Gennemførelsen af bistandsprojekter med henblik på politisamarbejde i Den Sydafrikanske Republik	10
(2004/C 51 E/012)	E-3355/02 af Antonios Trakatellis til Kommissionen Om: Forbud mod indgåelse af offentlige kontrakter med medievirksomheder (supplerende svar)	12
(2004/C 51 E/013)	E-3844/02 af Theodorus Bouwman til Kommissionen Om: Hindringer for grænsearbejde og arbejdsmobilitet som følge af skatteaftale mellem Nederlandene og Belgien .	12
(2004/C 51 E/014)	E-0014/03 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Økonomisk integration	13
(2004/C 51 E/015)	E-0040/03 af Bert Doorn til Kommissionen Om: Midlertidig defensiv ordning for skibsbygningsindustrien	14
(2004/C 51 E/016)	E-0240/03 af Paul Rübig til Kommissionen Om: Beskyttelsesforanstaltninger mod import af gødningsstoffer i Ungarn	15
(2004/C 51 E/017)	E-0280/03 af Sérgio Sousa Pinto til Kommissionen Om: Lukning af operatøren OniWay i Portugal	16
(2004/C 51 E/018)	E-0284/03 af Bill Miller til Kommissionen Om: Misbrug af en dominerende stilling	17
(2004/C 51 E/019)	E-0315/03 af Chris Davies til Kommissionen Om: Dataanalyse af illegale stoffer i EU	18
(2004/C 51 E/020)	P-0338/03 af Charles Tannock til Kommissionen Om: Europol's rolle i kandidatlandenes bestræben på at takle organiseret kriminalitet	19
(2004/C 51 E/021)	E-0359/03 af Jean-Claude Fruteau til Rådet Om: Regionalpolitik	20
(2004/C 51 E/022)	E-0422/03 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Den obstruerede og derfor i praksis fejlslagne fredsaftale efter borgerkrig og diktatur i Guatemala	21
(2004/C 51 E/023)	E-0423/03 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Vedvarende intimidering og drab begået af den herskende elite af europæisk oprindelse mod Guatemalas indianske flertal, eventuel genindførelse af diktaturet	21
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-0422/03 og E-0423/03	22
(2004/C 51 E/024)	E-0425/03 af Anna Karamanou til Rådet Om: Menneskerettighedskrænkelser i Tjetjenien	23
(2004/C 51 E/025)	E-0431/03 af Adriana Poli Bortone til Kommissionen Om: Medlemsstaternes lige ansvar i forbindelse med bekæmpelse af illegal indvandring	24
(2004/C 51 E/026)	P-0465/03 af Philip Bradbourn til Kommissionen Om: Nomenklatur for statistiske territoriale enheder	25
(2004/C 51 E/027)	E-0471/03 af Erik Meijer til Rådet Om: Initiativer fra serbere og albanere om at fremskynde en varig fredsløsning for forvaltningen af Kosovo	26
(2004/C 51 E/028)	E-0472/03 af Erik Meijer til Rådet Om: Vilkår, fremgangsmåde og tidspunkt for tilrettelæggelsen af Kosovos fremtid forud for et eventuelt EU-medlemskab	26
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-0471/03 og E-0472/03	27
(2004/C 51 E/029)	E-0476/03 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Statens varetter som mindretalsaktionær med henblik på at sikre kontinuiteten og den universelle postbesørgelse i Nederlandene	27

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2004/C 51 E/030)	E-0477/03 af Erik Meijer til Rådet Om: Mulighederne for at en EU-medlemsstat kan anvende kernevåben i forbindelse med en krig i Irak	29
(2004/C 51 E/031)	E-0517/03 af Miet Smet til Kommissionen Om: Kvinders rettigheder i Nigeria	30
(2004/C 51 E/032)	E-0553/03 af Joan Vallvé til Kommissionen Om: Overtrædelse af EF-konkurrencereglerne	32
(2004/C 51 E/033)	E-0573/03 af Luigi Vinci til Rådet Om: Tyrkiet og »Öcalan-sagen«	32
(2004/C 51 E/034)	E-0639/03 af José Ribeiro e Castro til Rådet Om: Angola — Cabinda — Menneskerettigheder	33
(2004/C 51 E/035)	E-0640/03 af José Ribeiro e Castro til Kommissionen Om: Angola — Cabinda — Menneskerettigheder	34
(2004/C 51 E/036)	E-0662/03 af Paul Rübig til Kommissionen Om: Små og mellemstore virksomheders pligt til at offentliggøre regnskaber	36
(2004/C 51 E/037)	E-0669/03 af Giacomo Santini til Rådet Om: De unge glemmes i den nye fælles landbrugspolitik	37
(2004/C 51 E/038)	E-0676/03 af Marco Cappato til Rådet Om: Fumigation i colombianske kaffedyrkningsområder	38
(2004/C 51 E/039)	E-0698/03 af Giovanni Procacci til Kommissionen Om: Den Italienske Republiks eventuelle krænkelse af gældende fællesskabsret	39
(2004/C 51 E/040)	E-0707/03 af Gianfranco Dell'Alba til Rådet Om: Asylret til kvinder, der trues af skamfering af kønsorganerne	40
(2004/C 51 E/041)	E-0708/03 af Gianfranco Dell'Alba til Kommissionen Om: Asylret til kvinder, der trues af skamfering af kønsorganerne	41
(2004/C 51 E/042)	E-0709/03 af Marco Cappato til Rådet Om: Optælling af kokaproducerer i Peru og omklassificering af kokabladet	42
(2004/C 51 E/043)	E-0714/03 af Rosa Miguélez Ramos til Rådet Om: Prestige: Supplerende europæisk erstatningsfond	43
(2004/C 51 E/044)	E-0715/03 af Rosa Miguélez Ramos til Rådet Om: Prestige: Strengere straffe for miljøovertrædelser og havforurening	44
(2004/C 51 E/045)	E-0738/03 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Tyske bankers og forsikringsselskabers placering af udækkede risici i en af det offentlige finansieret virksomhed	45
(2004/C 51 E/046)	E-0740/03 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Kroatiens ansøgning om at blive optaget som medlemsstat i EU allerede samtidig med Rumænien og Bulgarien i 2007	46
(2004/C 51 E/047)	E-0748/03 af Olivier Dupuis til Rådet Om: Bortførelse af civile fra Grozny (Tjetjenien)	48
(2004/C 51 E/048)	E-0758/03 af Nelly Maes til Rådet Om: Valgovervågninger	49
(2004/C 51 E/049)	E-0767/03 af Maria Carrilho til Rådet Om: Østtimor	50
(2004/C 51 E/050)	E-0779/03 af Carlos Bautista Ojeda til Kommissionen Om: Komitologi	50

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2004/C 51 E/051)	E-0800/03 af Koldo Gorostiaga Atxalandabaso til Rådet Om: Ytringsfrihed	51
(2004/C 51 E/052)	E-0845/03 af Dana Scallon til Kommissionen Om: EU's budget for udviklingshjælp	52
(2004/C 51 E/053)	E-0850/03 af María Izquierdo Rojo til Rådet Om: Katastrofer og et europæisk civilbeskyttelseskorps	52
(2004/C 51 E/054)	E-0855/03 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Kvaliteten af økonomiske prognoser	53
(2004/C 51 E/055)	E-0872/03 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Forslag til forordning om handel med torturudstyr	54
(2004/C 51 E/056)	E-1004/03 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Ancona Kommunes udnyttelse af midler fra Daphne-programmet	55
(2004/C 51 E/057)	E-1005/03 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Carrara Kommunes udnyttelse af midler fra Daphne-programmet	56
(2004/C 51 E/058)	E-1006/03 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Firenze Kommunes udnyttelse af midler fra Daphne-programmet	56
(2004/C 51 E/059)	E-1007/03 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Livorno Kommunes udnyttelse af midler fra Daphne-programmet	57
(2004/C 51 E/060)	E-1008/03 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Macerata Kommunes udnyttelse af midler fra Daphne-programmet	57
(2004/C 51 E/061)	E-1009/03 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Massa Kommunes udnyttelse af midler fra Daphne-programmet	58
(2004/C 51 E/062)	E-1010/03 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Perugia Kommunes udnyttelse af midler fra Daphne-programmet	58
(2004/C 51 E/063)	E-1011/03 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Pesaro Kommunes udnyttelse af midler fra Daphne-programmet	59
(2004/C 51 E/064)	E-1012/03 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Pisa Kommunes udnyttelse af midler fra Daphne-programmet	59
(2004/C 51 E/065)	E-1013/03 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Pistoia Kommunes udnyttelse af midler fra Daphne-programmet	60
(2004/C 51 E/066)	E-1014/03 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Prato Kommunes udnyttelse af midler fra Daphne-programmet	60
(2004/C 51 E/067)	E-1015/03 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Siena Kommunes udnyttelse af midler fra Daphne-programmet	61
(2004/C 51 E/068)	E-1016/03 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Terni Kommunes udnyttelse af midler fra Daphne-programmet	61
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1004/03, E-1005/03, E-1006/03, E-1007/03, E-1008/03, E-1009/03, E-1010/03, E-1011/03, E-1012/03, E-1013/03, E-1014/03, E-1015/03 og E-1016/03	62
(2004/C 51 E/069)	E-1060/03 af Jonas Sjöstedt til Kommissionen Om: Finansiering af svenske bufferfonde	62
(2004/C 51 E/070)	E-1149/03 af Graham Watson til Kommissionen Om: Seychellerne	63
(2004/C 51 E/071)	E-1152/03 af Joke Swiebel til Rådet Om: Turister på transit gennem Bulgarien — afpresning	63

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2004/C 51 E/072)	P-1172/03 af Rolf Linkohr til Kommissionen Om: EU's rådgivning af borgerne i medlemsstaterne	64
(2004/C 51 E/073)	E-1177/03 af Raimon Obiols i Germà til Rådet Om: Telefonaflytninger i Rådet	65
(2004/C 51 E/074)	E-1488/03 af Johanna Boogerd-Quaak til Rådet Om: Aflytning af telefoner i Justus Lipsius-bygningen	66
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1177/03 og E-1488/03	66
(2004/C 51 E/075)	E-1233/03 af Miquel Mayol i Raynal til Rådet Om: Lukning af den baskiske avis Euskaldunon Egunkaria	67
(2004/C 51 E/076)	E-1245/03 af Antonio Di Pietro til Kommissionen Om: Anlæg af en fyldplads for rødt slam hidrørende fra forarbejdning af bauxit i havet ved Portoscuso (Cagliari) på Sardinien	67
(2004/C 51 E/077)	E-1253/03 af Carlos Bautista Ojeda til Rådet Om: Krise i den europæiske turistsektor	69
(2004/C 51 E/078)	E-1263/03 af Camilo Nogueira Román til Rådet Om: Anvendelsen af Den Europæiske Unions Solidaritetsfond i forbindelse genoprettelse af skaderne efter Prestige-katastrofen i Galicien og i de øvrige ramte regioner	70
(2004/C 51 E/079)	E-1270/03 af Marianne Eriksson til Rådet Om: Krænkelser af menneskerettighederne i Burma	71
(2004/C 51 E/080)	P-1275/03 af Koldo Gorostiaga Atxalandabaso til Rådet Om: Manglende lægetilsyn vedrørende de baskiske politiske fanger	71
(2004/C 51 E/081)	E-1276/03 af Dana Scallon til Rådet Om: Forordning om reproduktiv og seksuel sundhed og rettigheder i udviklingslande	72
(2004/C 51 E/082)	E-1284/03 af Mario Borghezio til Rådet Om: EU-intervention for at sikre krigsfangerne i Irak en respektfuld og civiliseret behandling	73
(2004/C 51 E/083)	E-1288/03 af Giovanni Pittella til Kommissionen Om: Lov nr. 383 af 18.10.2001	73
(2004/C 51 E/084)	E-1325/03 af Erik Meijer til Rådet Om: Transdnestriens øgede afhængighed af Ukraine og Rusland som følge af EU's og De Forenede Staters isolering	74
(2004/C 51 E/085)	E-1329/03 af Sérgio Marques til Rådet Om: Prestige: EU-støtte	75
(2004/C 51 E/086)	E-1331/03 af André Brie til Rådet Om: Minefelter ved Grækenlands (østlige) grænse til Tyrkiet	76
(2004/C 51 E/087)	E-1332/03 af Nicholas Clegg til Rådet Om: Gennemsigtighed i de handelspolitiske diskussioner	77
(2004/C 51 E/088)	E-1338/03 af Maurizio Turco og Marco Cappato til Rådet Om: Forfølgelse af homoseksuelle i den Palæstinensiske Myndigheds områder og israelske udvisninger af palæstinensiske homoseksuelle	78
(2004/C 51 E/089)	E-1346/03 af Ilka Schröder til Rådet Om: Forfølgelse af homoseksuelle i de palæstinensiske selvstyreområder	78
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1338/03 og E-1346/03	79
(2004/C 51 E/090)	E-1341/03 af Marco Cappato til Rådet Om: Anholdelse af den sudanesiske statsborger Tawfiq Salih Abu Kadouk	79
(2004/C 51 E/091)	E-1354/03 af Pedro Marset Campos til Kommissionen Om: Forurening af floden Segura (Murcia, Spanien)	80

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2004/C 51 E/092)	E-1378/03 af Anne Jensen til Kommissionen Om: Problemer med tankskibe i farvande nær Danmark	81
(2004/C 51 E/093)	P-1383/03 af Claude Moraes til Kommissionen Om: Statistikker over immigration og asyl	82
(2004/C 51 E/094)	E-1385/03 af Claude Moraes til Kommissionen Om: Bekæmpelse af den foruroligende stigning i forfalskede og piratkopierede varer	83
(2004/C 51 E/095)	E-1386/03 af Claude Moraes til Rådet Om: Statistikker over immigration og asyl	84
(2004/C 51 E/096)	P-1397/03 af Caroline Lucas til Rådet Om: Virkning af forarmet uran	84
(2004/C 51 E/097)	P-1403/03 af Proinsias De Rossa til Rådet Om: Forordning om suspendering af afgifter for visse våben	85
(2004/C 51 E/098)	P-1419/03 af Véronique Mathieu til Kommissionen Om: Bøder pålagt franske landbrugsorganisationer	86
(2004/C 51 E/099)	P-1420/03 af Mario Mastella til Rådet Om: Den polske regerings overtrædelse af de internationale aftaler vedrørende forældremyndighed over børn . . .	87
(2004/C 51 E/100)	E-1427/03 af Laura González Álvarez til Kommissionen Om: Transportproblemer på Balearerne	88
(2004/C 51 E/101)	E-1429/03 af Laura González Álvarez til Kommissionen Om: Trusler mod miljøet i floden Cambrones i provinsen Segovia, Spanien	90
(2004/C 51 E/102)	E-1434/03 af Theodorus Bouwman og Rijk van Dam til Rådet Om: Den europæiske førerattest og formodet ukorrekt brug af CEMT-tilladelser i landevejstransporten	91
(2004/C 51 E/103)	E-1438/03 af Gabriele Stauner til Rådet Om: Ændring af proceduren for disciplinærsager	92
(2004/C 51 E/104)	E-1440/03 af Bill Miller til Rådet Om: Det tidsrum, en person bør tilbringe i fængsel, mens retssagen afventes	93
(2004/C 51 E/105)	E-1446/03 af Camilo Nogueira Román til Rådet Om: EU's holdning til USA i spørgsmålet om forvaltningen af Irak efter krigen	93
(2004/C 51 E/106)	E-1455/03 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Euratom/projekttype	94
(2004/C 51 E/107)	E-1470/03 af Herman Schmid til Rådet Om: Fanger i Guantanamo-bugten	95
(2004/C 51 E/108)	P-1472/03 af Wolfgang Ilgenfritz til Kommissionen Om: Kvalitetskontrol af revisorer i EU	96
(2004/C 51 E/109)	E-1481/03 af Jan Mulder til Rådet Om: Beskyttelse af de finansielle interesser, for så vidt angår landbrugsudgifterne	98
(2004/C 51 E/110)	E-1493/03 af Torben Lund til Kommissionen Om: Bornholmstrafik og udlicitering	99
(2004/C 51 E/111)	P-1496/03 af Florence Kuntz til Rådet Om: Bevarelse af den irakiske arkæologiske arv	99
(2004/C 51 E/112)	E-1502/03 af Kathleen Van Brempt til Kommissionen Om: Mulighed for at overføre kontonumre i forbindelse med skifte af bank	100
(2004/C 51 E/113)	E-1513/03 af Helle Thorning-Schmidt til Rådet Om: Amina Lawals steningssag	101

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2004/C 51 E/114)	E-1514/03 af André Brie til Rådet Om: Markant stigning i antallet af antisemitiske voldsepisoder i EU i 2002	102
(2004/C 51 E/115)	E-1520/03 af Lucio Manisco og Alexandros Alavanos til Rådet Om: Plyndring af den irakiske kulturelle og kunstneriske arv — Den Europæiske Unions rolle	103
(2004/C 51 E/116)	E-1523/03 af Mario Mauro til Rådet Om: Sagen med Oriel de Armas Peraza	104
(2004/C 51 E/117)	P-1534/03 af Anne Van Lancker til Kommissionen Om: Virkningen af eftergivelsen af tredjeverdenssøndernes gæld for proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud	105
(2004/C 51 E/118)	E-1536/03 af Rodi Kratsa-Tsagaropoulou til Rådet Om: EIB-lån til Grækenland og Tyrkiet	106
(2004/C 51 E/119)	E-1544/03 af Carlos Westendorp y Cabeza til Rådet Om: Ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner	107
(2004/C 51 E/120)	P-1553/03 af Lord Inglewood til Rådet Om: Udførsel af kulturgoder	108
(2004/C 51 E/121)	P-1556/03 af Maurizio Turco til Kommissionen Om: Procedurer mod italienske virksomheder og Den Italienske Republik i henhold til EF-traktatens artikel 85 og 226	108
(2004/C 51 E/122)	E-1557/03 af Claude Moraes til Rådet Om: Fodbold og racisme	109
(2004/C 51 E/123)	E-1566/03 af Béatrice Patrie til Kommissionen Om: Bøder til seks franske sammenslutninger i oksekødssektoren	109
(2004/C 51 E/124)	P-1578/03 af Herbert Bösch til Kommissionen Om: OLAF-undersøgelse af Kommissionens repræsentation i Wien	110
(2004/C 51 E/125)	E-1579/03 af Ulla Sandbæk til Kommissionen Om: Nikkel i mønter	111
(2004/C 51 E/126)	E-1581/03 af Jean-Claude Fruteau til Kommissionen Om: Revision af den fælles landbrugspolitik — vurdering af indvirkning på landbruget i regionerne i EU's yderste periferi	112
(2004/C 51 E/127)	P-1592/03 af Karin Scheele til Kommissionen Om: Nationale sameksistensforanstaltningers retmæssighed	113
(2004/C 51 E/128)	P-1603/03 af Hans-Peter Martin til Kommissionen Om: Politibetjentes identitet	114
(2004/C 51 E/129)	P-1606/03 af Françoise Grossetête til Kommissionen Om: Revision af direktiv 91/157/EØF	115
(2004/C 51 E/130)	E-1614/03 af Chris Davies til Kommissionen Om: Elektriske apparaters energieffektivitet	115
(2004/C 51 E/131)	E-1616/03 af Antonio Tajani til Rådet Om: SARS	116
(2004/C 51 E/132)	P-1619/03 af Caroline Lucas til Kommissionen Om: Eksponering af beboere og andre personer, som er udsat for eksponering af pesticider	117
(2004/C 51 E/133)	P-1621/03 af Marco Cappato til Rådet Om: Nordkoreas ulovlige handel med heroin og meta-amfetamin	118
(2004/C 51 E/134)	E-1634/03 af Carlos Coelho til Rådet Om: Forskelsbehandling på grundlag af nationalitet	119
(2004/C 51 E/135)	E-1635/03 af Ioannis Marínos til Rådet Om: Ejendom der tilhører ikke-muslimske grupper i Tyrkiet	119

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2004/C 51 E/136)	E-1654/03 af Juan Naranjo Escobar til Kommissionen Om: Støtte til fordrevne befolkningsgrupper i de latinamerikanske lande	120
(2004/C 51 E/137)	E-1655/03 af Adriana Poli Bortone til Kommissionen Om: Hurtige udvisninger og afslag på opholdstilladelse til tusinder af italienere i Forbundsrepublikken Tyskland	121
(2004/C 51 E/138)	E-1666/03 af Proinsias De Rossa til Kommissionen Om: Fjernelse og opbevaring af børns organer uden forældrenes samtykke	122
(2004/C 51 E/139)	P-1681/03 af Jonas Sjöstedt til Kommissionen Om: Trepartsaftale mellem Kommissionen, Revisionsretten og Den Europæiske Investeringsbank	123
(2004/C 51 E/140)	P-1682/03 af Enrico Ferri til Kommissionen Om: Undersøgelse af sikkerheden til søs og miljøindvirkningerne af uddybningsprojektet ud for havnen i La Spezia	124
(2004/C 51 E/141)	E-1686/03 af Anna Karamanou til Rådet Om: Brug af tortur og umenneskelig behandling af kvinder i tyrkiske fængsler	126
(2004/C 51 E/142)	E-1691/03 af Jonas Sjöstedt til Rådet Om: Vederlag betalt til Den Europæiske Investeringsbank for forvaltning af investeringsfaciliteten ifølge Cotonou-aftalen	126
(2004/C 51 E/143)	E-1698/03 af Marco Cappato og Benedetto Della Vedova til Rådet Om: Lukning af det sudanesiske dagblad »Khartoum Monitor«	127
(2004/C 51 E/144)	E-1699/03 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Hindringer for, at jernbaneselskaber kan drive forbindelser med natbiltog og andre ferietogforbindelser i andre lande på grund af høje afgifter på benyttelse af skinnenettet	128
(2004/C 51 E/145)	E-1711/03 af Stavros Xarchakos til Kommissionen Om: Beskyttelse af en græsk ø, der er i fare for at forsvinde	130
(2004/C 51 E/146)	E-1714/03 af Joan Vallvé til Kommissionen Om: Udvinning af vand fra Segura-floden	131
(2004/C 51 E/147)	P-1723/03 af Roy Perry til Kommissionen Om: Kursmanipulation i Slovakiet	132
(2004/C 51 E/148)	P-1730/03 af Maurizio Turco til Kommissionen Om: Eurojusts årsberetning for 2002	133
(2004/C 51 E/149)	E-1734/03 af Maurizio Turco til Rådet Om: Eurojusts årsberetning for 2002	135
(2004/C 51 E/150)	E-1752/03 af Eija-Riitta Korhola til Kommissionen Om: Konsekvensanalyser og ansvarsforsikringer som led i beredskabet over for olieforurening	137
(2004/C 51 E/151)	E-1756/03 af Juan Ojeda Sanz til Rådet Om: Eventuelt magtmisbrug	138
(2004/C 51 E/152)	E-1770/03 af Dominique Vlasto til Rådet Om: IOPC-fondens erstatning af skader forårsaget af Prestiges forlis	139
(2004/C 51 E/153)	E-1772/03 af Claude Moraes til Rådet Om: Rådsmødet i Thessaloniki i juni	140
(2004/C 51 E/154)	E-1774/03 af Claude Moraes til Rådet Om: Repatriering af strukturfonde	140
(2004/C 51 E/155)	E-1789/03 af Claude Moraes til Kommissionen Om: »Brændstof-fattigdom«	141
(2004/C 51 E/156)	E-1802/03 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Flypassagerers helbred	142

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2004/C 51 E/157)	E-1810/03 af Miquel Mayol i Raynal til Rådet Om: Erasmus Mundus-programmet	142
(2004/C 51 E/158)	E-1812/03 af Miquel Mayol i Raynal til Kommissionen Om: Elektrisk ledningsnet i Nordcataluña	143
(2004/C 51 E/159)	E-1818/03 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Partikler	144
(2004/C 51 E/160)	E-1819/03 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Pølseked	145
(2004/C 51 E/161)	E-1843/03 af Charles Tannock til Rådet Om: Rådets holdning, at terrorisme ikke udgør et brud på menneskerettighederne	146
(2004/C 51 E/162)	P-1852/03 af Karin Riis-Jørgensen til Kommissionen Om: EU-rettens krav om udbud af færgefart	147
(2004/C 51 E/163)	E-1856/03 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Flytning af det offentlige elektricitetsselskab DEI's elkraftværk (ASP) på Lesbos	147
(2004/C 51 E/164)	E-1963/03 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Miljøforurening forårsaget af det uafhængige elproduktionsanlæg i Mitilini	148
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1856/03 og E-1963/03	148
(2004/C 51 E/165)	E-1864/03 af Avril Doyle til Kommissionen Om: Farligt affald	148
(2004/C 51 E/166)	E-1872/03 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Krav om åbenhed	149
(2004/C 51 E/167)	E-1875/03 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Besøg på stedet	151
(2004/C 51 E/168)	E-1879/03 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Pristilnærmelser i Euroområdet	151
(2004/C 51 E/169)	E-1885/03 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Krav om gennemsigtighed	152
(2004/C 51 E/170)	E-1890/03 af Christopher Heaton-Harris til Kommissionen Om: Generaldirektøren for Eurostat	153
(2004/C 51 E/171)	E-1896/03 af María Sornosa Martínez til Kommissionen Om: Alarmerende stigning i tilfældene af legionærsyge i Alcoy	154
(2004/C 51 E/172)	E-1899/03 af Jillian Evans til Kommissionen Om: Delfiner i trawl-net	155
(2004/C 51 E/173)	E-1903/03 af Caroline Lucas til Kommissionen Om: Grænseoverskridende samarbejde (Interreg)	156
(2004/C 51 E/174)	P-1904/03 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Forøgelse af Grækenlands statsgæld	157
(2004/C 51 E/175)	E-1911/03 af Johannes Blokland og Rijk van Dam til Kommissionen Om: Eventuelle følger af Domstolens domme i sag C-469/00 og C-108/01 for konkurrencepolitikken	158
(2004/C 51 E/176)	E-1922/03 af María Izquierdo Rojo, Pedro Aparicio Sánchez, Juan Izquierdo Collado og Fernando Pérez Royo til Kommissionen Om: Den administrative situation omkring den opdæmmede sø Breña II	159

<u>Informationsnummer</u>	<u>Indhold (forsat)</u>	<u>Side</u>
(2004/C 51 E/177)	P-1924/03 af Benedetto Della Vedova til Kommissionen Om: Overtrædelse af aftalen mellem Schweiz og EU om godstransport og personbefordring, indgået den 21. juni 1999	160
(2004/C 51 E/178)	E-1929/03 af Lennart Sacrédeus til Rådet Om: Fordrivelse af befolkningen fra Sudans olierige områder	161
(2004/C 51 E/179)	P-1932/03 af Dirk Sterckx til Kommissionen Om: Olympic Airways	162
(2004/C 51 E/180)	E-1947/03 af Camilo Nogueira Román til Rådet Om: 62 spanske militærfolk omkommet ved en ulykke i Tyrkiet ved deres tilbagevenden fra Afghanistan	163
(2004/C 51 E/181)	E-1956/03 af María Sornosa Martínez til Rådet Om: Udsendelse af enkeltskroget spansk olietankskib med henblik på deltagelse i krigen i Irak	163
(2004/C 51 E/182)	E-1957/03 af Giacomo Santini til Rådet Om: Forbud mod transit gennem Østrig	164
(2004/C 51 E/183)	E-1958/03 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Oplysninger om EUGFL, Garantisektionen	165
(2004/C 51 E/184)	E-1965/03 af Proinsias De Rossa til Kommissionen Om: Fritagelse fra kravet om tilladelser i henhold til affaldsdirektivet fra 1975	166
(2004/C 51 E/185)	E-1966/03 af Proinsias De Rossa til Kommissionen Om: Forbrænding af irsk sygehusaffald i Det Forenede Kongerige	167
(2004/C 51 E/186)	E-1967/03 af Proinsias De Rossa til Kommissionen Om: Den irske regerings politik til forebyggelse af affaldsdannelse og nyttiggørelse af affald	167
(2004/C 51 E/187)	E-1968/03 af Proinsias De Rossa til Kommissionen Om: Behandling af farligt affald i Irland	168
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1965/03, E-1966/03, E-1967/03 og E-1968/03	168
(2004/C 51 E/188)	E-1969/03 af Proinsias De Rossa til Kommissionen Om: Gennemførelse af direktivet om tidsbegrænset ansættelse i Irland	169
(2004/C 51 E/189)	E-1972/03 af Bart Staes til Kommissionen Om: Pressemeldelser om Belgien — sprog	169
(2004/C 51 E/190)	P-1973/03 af Anna Karamanou til Kommissionen Om: Krænkelser af Romaernes rettigheder i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien	170
(2004/C 51 E/191)	E-1975/03 af Anna Karamanou til Kommissionen Om: Sundhedsrisici forbundet med almindeligt udbredt antidepressiv medicin	171
(2004/C 51 E/192)	E-1976/03 af Anna Karamanou til Rådet Om: Højtstående politikere indblandet i pædofilisager i Portugal	173
(2004/C 51 E/193)	E-1977/03 af Anna Karamanou til Rådet Om: Krænkelser af romaernes rettigheder i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien	173
(2004/C 51 E/194)	E-1988/03 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Finansiering af joint ventures i fiskerisektoren	174
(2004/C 51 E/195)	P-1993/03 af Benedetto Della Vedova til Kommissionen Om: Misbrug af dominerende stilling i forbindelse med distribution af dagblade og tidsskrifter	175
(2004/C 51 E/196)	E-1996/03 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Rensningsanlægget i Rafina	176
(2004/C 51 E/197)	E-1997/03 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Omsiggribende spamming	178

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2004/C 51 E/198)	E-2085/03 af Graham Watson til Kommissionen Om: Spam e-mail	178
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1997/03 og E-2085/03	178
(2004/C 51 E/199)	E-2002/03 af Salvador Garriga Polledo til Kommissionen Om: Styrkelse af en europæisk undervisningskultur	179
(2004/C 51 E/200)	E-2005/03 af Jan Dhaene til Kommissionen Om: Fiskale foranstaltninger og foranstaltninger vedrørende kvalitetsstandarder af hensyn til færdselssikkerheden og branchen for handel med og fabrikation af cykler	180
(2004/C 51 E/201)	E-2021/03 af Sérgio Marques til Rådet Om: Støtteordning for producenterne inden for fiskerisektoren	181
(2004/C 51 E/202)	E-2025/03 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Udslip af clophen	182
(2004/C 51 E/203)	E-2037/03 af Miquel Mayol i Raynal til Rådet Om: Tyrkiet og benægtelsen af folkedrabet på armenere	183
(2004/C 51 E/204)	E-2038/03 af Miquel Mayol i Raynal til Kommissionen Om: Tyrkiet og benægtelsen af folkedrabet på armenere	184
(2004/C 51 E/205)	E-2039/03 af Joan Vallvé til Rådet Om: Støtteordningen for tørret frugt	184
(2004/C 51 E/206)	E-2040/03 af Joan Vallvé til Kommissionen Om: Støtteordningen for tørret frugt	185
(2004/C 51 E/207)	E-2042/03 af Marco Pannella, Maurizio Turco, Emma Bonino, Marco Cappato, Benedetto Della Vedova, Gianfranco Dell'Alba og Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Drabet i Cambodja på Poul Vin, talsmand for oppositionspartiet Sam Rainsi Party, og Unionens initiativer med henblik på valget den 28. juli 2003	186
(2004/C 51 E/208)	E-2047/03 af Maurizio Turco, Marco Pannella, Emma Bonino, Marco Cappato, Benedetto Della Vedova, Gianfranco Dell'Alba og Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Krænkelser af religionsfriheden i Laos: arrestation af kristne borgere, fordi de ikke vil give afkald på deres tro	187
(2004/C 51 E/209)	E-2048/03 af Bart Staes til Kommissionen Om: Sodfiltre til busser	188
(2004/C 51 E/210)	E-2049/03 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Brug af clophen i Grækenland	189
(2004/C 51 E/211)	E-2054/03 af Monica Frassoni til Kommissionen Om: Forringelse af det særligt beskyttede område IT5210070 — Lago Trasimeno (Italien)	190
(2004/C 51 E/212)	E-2061/03 af Stavros Xarchakos til Kommissionen Om: Forurenings- og støjforureningsniveauet i de græske skoler	191
(2004/C 51 E/213)	E-2067/03 af Maurizio Turco, Marco Pannella, Marco Cappato, Benedetto Della Vedova, Gianfranco Dell'Alba og Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Krænkelser af trosfriheden for baptister i Kazakstan	193
(2004/C 51 E/214)	E-2068/03 af Marco Cappato, Maurizio Turco, Marco Pannella, Olivier Dupuis, Gianfranco Dell'Alba og Benedetto Della Vedova til Rådet Om: Indførelse af sharia i en provins i Pakistan	195
(2004/C 51 E/215)	P-2069/03 af Véronique De Keyser til Kommissionen Om: Den hollandske 2-euro-mønt	195
(2004/C 51 E/216)	E-2071/03 af Anne Jensen til Kommissionen Om: Momsrefusion	196

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2004/C 51 E/217)	E-2093/03 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Mulig overtrædelse af EF's direktiv om byspildevand i Ponta Delgada	197
(2004/C 51 E/218)	P-2094/03 af Amalia Sartori til Rådet Om: Ulykker i hjemmet og hjemmet som arbejdsplads	198
(2004/C 51 E/219)	E-2095/03 af Jean Lambert til Rådet Om: Det græske statslige elektricitetsselskabs (PPC) opførelse af højspændingsanlæg i Argypolis-Ilioupolis-området	199
(2004/C 51 E/220)	E-2099/03 af José Ribeiro e Castro til Rådet Om: Fiskeri i vestlige farvande	199
(2004/C 51 E/221)	P-2108/03 af Claude Moraes til Rådet Om: Direktivet om vikaransattes arbejdsforhold	200
(2004/C 51 E/222)	E-2119/03 af Isabelle Caullery til Kommissionen Om: Udvikling af vedvarende energi i Armenien	201
(2004/C 51 E/223)	E-2122/03 af Isabelle Caullery til Kommissionen Om: Udvikling af vedvarende energi i Tyrkiet	202
(2004/C 51 E/224)	E-2129/03 af Karl-Heinz Florenz til Kommissionen Om: Europæisk deponeringsdirektiv	203
(2004/C 51 E/225)	E-2134/03 af Margrietus van den Berg til Rådet Om: Udstationering af en EU-styrke i Congo	204
(2004/C 51 E/226)	P-2137/03 af Marco Cappato til Rådet Om: Udtalelser fra den italienske minister for institutionelle reformer, Umberto Bossi, om indvandrerpolitik	205
(2004/C 51 E/227)	P-2142/03 af Adriana Poli Bortone til Kommissionen Om: Ulykke i virksomheden Ilva di Taranto i Italien	205
(2004/C 51 E/228)	E-2145/03 af Reinhold Messner til Kommissionen Om: Bevarelse af Tagliamento (Friuli-Venezia-Giulia, Italien) som vildflod	206
(2004/C 51 E/229)	E-2147/03 af Nuala Ahern til Kommissionen Om: Fornyet aftale om samarbejde inden for videnskab og teknologi	208
(2004/C 51 E/230)	E-2151/03 af Giovanni Pittella til Kommissionen Om: Parametre for SMV'er	209
(2004/C 51 E/231)	E-2153/03 af José Ribeiro e Castro til Kommissionen Om: Fiskeri – bekymring i offentligheden i forbindelse med den bebudede invasion af spanske fiskere i de farvande, der grænser op til Portugals kyster	210
(2004/C 51 E/232)	P-2156/03 af Heinz Kindermann til Kommissionen Om: Satellitovervågningssystemer af fiskerfartøjer med en længde på under 24 m	212
(2004/C 51 E/233)	P-2157/03 af Wilhelm Piecyk til Kommissionen Om: Satellitovervågningssystemer af fiskerfartøjer med en længde på under 24 m	212
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler P-2156/03 og P-2157/03	213
(2004/C 51 E/234)	E-2164/03 af Samuli Pohjamo til Kommissionen Om: Kadmium i gødning	213
(2004/C 51 E/235)	E-2165/03 af Vitaliano Gemelli til Kommissionen Om: Kontraktbestemmelser i det femte rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling	214
(2004/C 51 E/236)	E-2169/03 af Monica Frassoni til Kommissionen Om: Yderligere elementer med henblik på hasteforanstaltninger til beskyttelse af det særlige bevaringsområde »dal- og steppeområder i Gargano« i Puglia, Italien	215

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2004/C 51 E/237)	E-2179/03 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Aftale om videnskabeligt og teknisk samarbejde mellem EU og Korea	217
(2004/C 51 E/238)	E-2181/03 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Systemkritikeren Zouhair Yahyaouis foreløbig 35 dage lange sultestrejke	218
(2004/C 51 E/239)	E-2182/03 af Maurizio Turco, Marco Pannella, Marco Cappato, Benedetto Della Vedova, Gianfranco Dell'Alba og Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Krænkelser af ytringsfriheden i Vietnam	219
(2004/C 51 E/240)	E-2185/03 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Ophugning af gamle skibe under farlige forhold og anvendelse af underbetalt arbejdskraft samt udslip af giftige materialer langs Sydasiens kyster	220
(2004/C 51 E/241)	E-2290/03 af Alexander de Roo til Kommissionen Om: Eksport og ophugning af giftige skibe	220
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-2185/03 og E-2290/03	221
(2004/C 51 E/242)	E-2193/03 af Glenys Kinnock til Kommissionen Om: Stålintustriens fremtid i Det Forenede Kongerige	222
(2004/C 51 E/243)	P-2203/03 af Véronique Mathieu til Kommissionen Om: Tørke	223
(2004/C 51 E/244)	E-2219/03 af Bart Staes til Kommissionen Om: Lufthavnen i Deurne og europæisk miljøindvirkningsvurdering	224
(2004/C 51 E/245)	E-2225/03 af Torben Lund til Kommissionen Om: Finansiering af miljømærker	225
(2004/C 51 E/246)	P-2230/03 af Ole Sørensen til Kommissionen Om: Godkendelse af universalkøretøj i Danmark	226
(2004/C 51 E/247)	E-2237/03 af Luigi Cocilovo og Markus Ferber til Kommissionen Om: Bestemmelse om forbud mod kørsel med tunge lastbiler (over 7,5 t) på motorvej A 12 i Tyrol	228
(2004/C 51 E/248)	E-2245/03 af María Sornosa Martínez og Bárbara Dührkop Dührkop til Kommissionen Om: Behandlingen af klage 2002/4893 SG (2002) A/7230/2 om konsekvenserne for miljøet af udvidelsen af San Sebastián lufthavn	229
(2004/C 51 E/249)	E-2246/03 af María Sornosa Martínez og Bárbara Dührkop Dührkop til Kommissionen Om: Klage 2002/4893 SG (2002) A/230/2 om udvidelsen af San Sebastián lufthavn (Spaniens svar)	230
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-2245/03 og E-2246/03	230
(2004/C 51 E/250)	P-2248/03 af Caroline Lucas til Kommissionen Om: Nanoteknologi	231
(2004/C 51 E/251)	P-2249/03 af Pedro Marset Campos til Kommissionen Om: Situationen for arbejdstagerne i virksomheden Sintel i Spanien	232
(2004/C 51 E/252)	E-2254/03 af Piia-Noora Kauppi til Kommissionen Om: E-mail: EU-foranstaltninger over for spammail	232
(2004/C 51 E/253)	E-2255/03 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Fængsling af tre vesterlændinge og fire laoter	233
(2004/C 51 E/254)	P-2273/03 af Pietro-Paolo Mennea til Kommissionen Om: Asbest i den skøjtehal, der skal opføres i Torino med henblik på De Olympiske Lege 2006	234
(2004/C 51 E/255)	E-2292/03 af Philip Claeys til Kommissionen Om: Besøg af Lamy, medlem af Kommissionen, i Kina	235

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2004/C 51 E/256)	E-2294/03 af José Ribeiro e Castro til Kommissionen Om: Europæisk charter om børn indlagt på hospital	236
(2004/C 51 E/257)	P-2300/03 af Helena Torres Marques til Kommissionen Om: Momsfradrag	236
(2004/C 51 E/258)	E-2313/03 af Roger Helmer til Kommissionen Om: Kemikaliedirektivets konsekvenser	237
(2004/C 51 E/259)	P-2322/03 af Véronique De Keyser til Rådet Om: Den hollandske 2-euro-mønt	238
(2004/C 51 E/260)	E-2331/03 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Afstemning om en frihedsbegrænsende lovgivning	238
(2004/C 51 E/261)	E-2335/03 af Stavros Xarchakos til Kommissionen Om: De græske myndigheders praksis med hensyn til oplysning af offentligheden om EU-finansierede projekter	239
(2004/C 51 E/262)	E-2343/03 af Jean-Maurice Dehousse til Kommissionen Om: »Eurostat-affæren«: finansielle interesser og de europæiske institutioners image	240
(2004/C 51 E/263)	P-2351/03 af Rosemarie Müller til Kommissionen Om: Kvalitetsmærke for internetapoteker	242
(2004/C 51 E/264)	E-2358/03 af Maurizio Turco, Marco Pannella, Marco Cappato, Benedetto Della Vedova, Gianfranco Dell'Alba og Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Krænkelser af religionsfriheden i Kina — yderligere fængslinger af præster fra den himmelske katolske kirke	243
(2004/C 51 E/265)	E-2395/03 af Proinsias De Rossa til Kommissionen Om: Implementering af direktivet om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv — direktiv 2000/78/EF	244
(2004/C 51 E/266)	E-2399/03 af Elspeth Attwooll til Kommissionen Om: EU-finansiering af tilslutning til elforsyningsnettet	244
(2004/C 51 E/267)	E-2423/03 af Kathleen Van Brempt til Kommissionen Om: Tilladt maksimalt indhold af alkohol i blodet i trafikken under kørsel	245
(2004/C 51 E/268)	E-2424/03 af Kathleen Van Brempt til Kommissionen Om: Saltindholdet i mad til børn	246
(2004/C 51 E/269)	E-2432/03 af Frédérique Ries og Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Menneskerettighedssituationen i Laos	247
(2004/C 51 E/270)	P-2441/03 af Marianne Thyssen til Kommissionen Om: De nationale konkurrencemyndigheders virksomhed	248
(2004/C 51 E/271)	E-2451/03 af Margriet van den Berg til Kommissionen Om: Områder under Habitat-direktivet og Natura 2000	249
(2004/C 51 E/272)	P-2461/03 af Antonios Trakatellis til Kommissionen Om: Finansiering og gennemførelse af metroprojektet i Thessaloniki	250
(2004/C 51 E/273)	E-2474/03 af Ingo Friedrich til Kommissionen Om: Et frit indre marked	251
(2004/C 51 E/274)	E-2488/03 af Margriet van den Berg til Kommissionen Om: Gener i forbindelse med scootere	252
(2004/C 51 E/275)	E-2491/03 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Eurostat	254
(2004/C 51 E/276)	E-2517/03 af Herbert Bösch til Kommissionen Om: Anvendelse af titlen »direktør h.c. i Europa-Kommissionen«	254

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2004/C 51 E/277)	E-2524/03 af Maurizio Turco til Kommissionen Om: Krænkelser af religionsfriheden i Italien	255
(2004/C 51 E/278)	P-2525/03 af Nicholas Clegg til Kommissionen Om: Direktiv om ædle metaller	257
(2004/C 51 E/279)	E-2557/03 af Robert Evans til Kommissionen Om: Menneskerettigheder i Egypten	257
(2004/C 51 E/280)	E-2598/03 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Muligheden for støtte til kurbade	258
(2004/C 51 E/281)	P-2602/03 af Claude Moraes til Kommissionen Om: Medlemsstaternes fremskridt med hensyn til gennemførelsen af direktiv 2000/78/EF, særlig for så vidt angår forskelsbehandling på grund af alder	259
(2004/C 51 E/282)	P-2618/03 af Ole Sørensen til Kommissionen Om: »Urgent advert«-advarsel fra Kommissionen om salmonelle i dansk svinekød	260
(2004/C 51 E/283)	P-2699/03 af Uma Aaltonen til Kommissionen Om: Handicaphundes status i EU	261
(2004/C 51 E/284)	P-2835/03 af Heinz Kindermann til Kommissionen Om: Godkendelse af Terra-projektet Geoplantour — OLAF-undersøgelse	262

I

(Meddelelser)

EUROPA-PARLAMENTET

BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGSLER

(2004/C 51 E/001)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0330/02**af Stavros Xarchakos (PPE-DE) til Kommissionen**

(12. februar 2002)

Om: Farlig forurening af Ægæerhavet fra et tyrkisk ophugningsværft

Ifølge en offentliggørelse i den seriøse engelsksprogede avis »New Europe« (nr. 20-26. januar 2002) blev 17 Greenpeace-medlemmer midt i januar arresteret af det tyrkiske politi, mens de ved et ophugningsværft i Izmir demonstrerede mod den miljøforurening, som værftet forårsager. Greenpeace hævder, at der under ophugningsprocessen frigøres farlige giftstoffer, der forurener vandet i Ægæerhavet og medfører sundhedsfare for ikke alene de tyrkiske indbyggere i området men også de mange EU-indbyggere, dvs. befolkningen på de græske øer, som befinder sig i nærheden.

Har Kommissionen kendskab til de ovennævnte hændelser? Hvordan agter Kommissionen at reagere med henblik på at beskytte de græske indbyggers sundhed på de ægæiske øer samt den tyrkiske befolknings sundhed i kystområderne i Lilleasien? Hvordan vurderer Kommissionen den tyrkiske regerings skridt i forbindelse med arrestationen af miljøforkæmpere, der tilhører verdens største miljøorganisation, og som protesterer imod forureningen af det græske øhav? Hvordan har de tyrkiske myndigheder, som Kommissionen tit har kontakt med, officielt taget stilling til denne antidemokratiske handling begået af landets sikkerhedsmyndigheder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(5. april 2002)

Kommissionen blev underrettet om hændelsen i Det Ægæiske Hav.

Både med hensyn til Det Ægæiske Hav og andre steder vil Kommissionen undersøge problemet med medlemsstater, der eksporterer skibe til ophugning, som indeholder farlige stoffer. Det er den største bekymring. Mindst 50 % af de skibe, der bliver hugget op i Tyrkiet, kommer fra virksomheder i EU. Det er meningen, at skibsindustrien skal fjerne alle farlige stoffer fra skibene, inden de eksporteres.

Den retlige situation i EU for eksport af skibe til ophugning, som indeholder farlige stoffer, er følgende: Eksport af affald fra EU er omfattet af Rådets forordning (EØF) nr. 259/93 af 1. februar 1993 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab (⁽¹⁾), (»overførselsforordningen«), med ændringer. Overførselsforordningen indeholder bl.a. bestemmelserne i Basel-konventionen, også dens forbud mod eksport af farligt affald fra OECD-lande til lande, som ikke er medlemmer af OECD. Eksportforbuddet i Basel-konventionen er endnu ikke retligt bindende og i kraft internationalt, men er alligevel gennemført og retligt bindende for medlemsstaterne.

Det er Kommissionens opfattelse, at skibe, der er bestemt til ophugning, bør betragtes som affald og også farligt affald, hvis de ikke er blevet tømt for last og andre farlige materialer. I overensstemmelse med eksportforbuddet i Basel-konventionen er der ifølge EU's bestemmelser forbud mod eksport fra EU af skibe bestemt til affald og skibe bestemt til genvinding til lande, som ikke er medlemmer af OECD, hvis der er tale om farlige stoffer. Eventuel eksport af skibe bestemt til ophugning, som ikke er omfattet af noget forbud (bestemt til genvinding og ikke-farlige) er stadig omfattet af kontrolkrav, og det kræves ifølge EU's bestemmelser generelt, at genvindingsbehandlingen i bestemmelseslandet skal være miljøvenlig.

Situationen er følgende, hvad angår Tyrkiet: Tyrkiet blev part i Basel-konventionen om kontrol af grænseoverskridende overførsel af farligt affald og bortskaffelse heraf den 20. december 1994. Med den tyrkiske bestemmelse om kontrol med farligt affald (27. august 1995, nr. 22387), der er baseret på konventionen, indførte Tyrkiet forbud mod import af al slags farligt affald i 1995. Tyrkiet har en passende national lovgivning vedrørende ophugning af skibe, som beskytter miljøet og sikrer sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen. Men i praksis er det nødvendigt at styrke håndhævelsen af de tyrkiske bestemmelser. Dette forklarer, hvorfor skibe, som indeholder farlige stoffer, stadig bliver hugget op i Tyrkiet.

Kommissionen er i færd med at udarbejde en strategi for beskyttelse af havmiljøet, som skal gælde for alle havene omkring EU, også Det Ægæiske Hav. Strategien vil give medlemsstaterne retningslinjer med hensyn til beskyttelse af havmiljøet. Det er deres ansvar, f.eks. gennem streng håndhævelse af overførselsforordningen. Miljøbeskyttelse i Det Ægæiske Hav er også del af en bilateral aftale mellem Grækenland og Tyrkiet.

Grunden til, at Greenpeace-demonstranterne blev arresteret var, at det var en demonstration, som ikke var tilladt. Selv om Kommissionen gerne så, at Tyrkiet havde demonstrationsfrihed, som var baseret på normerne i EU, lader det dog ikke til, at der var noget udemokratisk ved det, der skete.

(¹) EFT L 30 af 6.2.1993.

(2004/C 51 E/002)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0361/02
af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen
(14. februar 2002)

Om: Demokratisering på Seychellerne

Seychellerne er et paradis for narkotikahandel og pengevaskning, og det herskende styre siden 1976 overtræder menneskerettighederne.

Hvilke skridt agter Kommissionen at tage inden for Conotou-aftalens auspicer og på baggrund af EU's erklærede mål om menneskerettigheder og demokrati med henblik på at støtte demokratiseringsprocessen på Seychellerne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(12. marts 2002)

Fællesskabets forbindelser med landene i Afrika, Vestindien og Stillehavet (AVS), som defineret i Cotonou-aftalen, er baseret på beskyttelse af menneskerettighederne og de grundliggende frihedsrettigheder. Formelt set er Seychellerne i dag et demokratisk land, selv om der i stort omfang er tale om statskontrol.

Som et udtryk for, hvor stor betydning Fællesskabet tillægger demokratiske principper, vil samarbejdet med Seychellerne under 9. Europæiske Udviklingsfond (EUF) omfatte støtte til udvikling og konsolidering af ikke-statslige organisationer gennem et program for kapacitetsopbygning for civilsamfundet.

Kommissæren med ansvar for udvikling besøgte for nylig Seychellerne, hvor han over for regeringsrepræsentanter understregede betydningen af udviklingen af ikke-statslige organisationer og god regerings-

førelse i almindelighed og lagde vægt på at møde oppositionslederen pastor Wavel Ramkalawan. Dette møde gav ikke alene et mere overskueligt billede af den politiske og økonomiske situation på Seychellerne, men gjorde også regeringen opmærksom på oppositionspartiernes betydning som vogtere og kontrollanter af god regeringsførelse.

(2004/C 51 E/003)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0607/02

af Marco Cappato (NI) til Kommissionen

(5. marts 2002)

Om: Vilkårlige arrestationer og den politiske situation i Laos

Den 15. november 2001 vedtog Parlamentet en beslutning om de vilkårlige arrestationer og den politiske situation i Laos⁽¹⁾, som blev sendt til Kommissionen. I denne beslutning understregede Parlamentet, at:

- samarbejdsaftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Den Demokratiske Folkerepublik Laos er baseret på »respekten for menneskerettighederne og de demokratiske principper, som de kommer til udtryk i verdenserklæringen om menneskerettighederne« (artikel 1), og at manglende overholdelse af denne betingelse udgør et tilfælde af »materiel overtrædelse« i henhold til artikel 19 og bilag I, og at:
- arrestationen af de fem medlemmer af »Bevægelsen af 26. oktober 1999« ved navn Keuakoun, Sisa-At, Phengphanh, Chanmanivong og Keochay og deres forsvinden tydeligvis udgør en meget alvorlig krænkelse af de demokratiske principper, som er fastlagt i verdenserklæringen om menneskerettighederne, og følgelig må anses for at være en overtrædelse af samarbejdsaftalen mellem Fællesskabet og Laos.

I sit svar på forespørgsel P-0019/02⁽²⁾ afgivet på Kommissionens vegne den 7. februar 2002 udtalte kommissær Patten, at Kommissionen ikke agter at indkalde til hastemøde i det blandede udvalg, der er omhandlet i artikel 14 i samarbejdsaftalen mellem Den Europæiske Union og Den Demokratiske Folkerepublik Laos, hvilket Parlamentet ellers udtrykkeligt anmodede den om i sin beslutning af 15. november 2001. Begrundelsen lød, at »Kommissionen anvender andre kanaler til at rejse spørgsmålet vedrørende respekt for menneskerettighederne over for den laotiske regering«.

1. Hvilke alternative kanaler er der tale om, når Kommissionen henvender sig til de laotiske myndigheder og anmoder dem om at sikre, at de politiske og borgerlige rettigheder, der er anerkendt i verdenserklæringen om menneskerettigheder, overholdes? Ud fra hvilke principper vælges de? Hvordan fungerer de?

2. Ved hvilke lejligheder er spørgsmålet om arrestationen af de fem medlemmer af »bevægelsen af 26. oktober 1999« og deres forsvinden taget op? Hvilke svar har Den Demokratiske Folkerepublik Laos' regering givet?

⁽¹⁾ EFT C 140 E af 13.6.2002, s. 577.

⁽²⁾ EFT C 160 E af 4.7.2002, s. 166.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(17. april 2002)

Som allerede anført i Kommissionens besvarelser af det ærede medlems skriftlige forespørgsler P-3175/01⁽¹⁾ og P-0019/02⁽²⁾ har Kommissionen mulighed for at rejse menneskerettighedsspørgsmål over for Den Demokratiske Folkerepublik Laos' regering på bilaterale møder og ved deltagelse i Unionens politiske demarcher, der er aftalt med medlemsstaterne. Disse kanaler er forskellige fra Det Blandede Udvalg EU-Laos og kan — i praksis — benyttes når som helst, mens det blandede udvalg normalt kun mødes hvert andet år.

Spørgsmålet om arrestationen af de fem ledere af »Bevægelsen af 26. oktober 1999« og deres forsvinden er blevet rejst gennem disse kanaler. Desværre har det hidtil været umuligt at få klare oplysninger fra regeringen om de fem savnede laoter. Kommissionen vil derfor fortsætte med at rejse spørgsmålet gennem de disponible kanaler.

⁽¹⁾ EFT C 160 E af 4.7.2002, s. 67.

⁽²⁾ EFT C 160 E af 4.7.2002, s. 166.

(2004/C 51 E/004)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1583/02
af Gerhard Schmid (PSE) til Kommissionen**

(4. juni 2002)

Om: Anerkendelse i Spanien af tyske notarielle dokumenter

Ifølge mine oplysninger afslår man i Spanien oftere og oftere at opføre tyske notarers dokumenter om overdragelse af fast ejendom i de spanske ejendomsregistre. Myndighederne henviser i den forbindelse til det spanske justitsministeriums resolution (Ministerio de Justicia, Secretaria de Estado de Justicia, Direccion General de los Registros y del Notariado) af 15.3.2000 — 3a — N Expte 166/99-B.

1. Har Kommissionen kendskab til disse forhold?
2. Er disse i modstrid med europæisk lovgivning?
3. I bekræftende fald hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe herimod?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein**

(5. november 2002)

Efter at have henvendt sig til de spanske myndigheder har Kommissionen modtaget følgende kortfattede information.

Der er ingen formelle krav vedrørende overdragelse af fast ejendom i Spanien.

Registrering af overdragelse af fast ejendom er frivillig i Spanien, men anbefales kraftigt af myndighederne, da sådan registrering gør ejendomsforholdet klart over for tredjemand.

Registrering af et dokument, der er udarbejdet i Spanien, kræver, at det pågældende dokument påtegnes med en såkaldt »Escritura Publica«. Siden 1999 godkender de spanske myndigheder, i overensstemmelse med kongeligt dekret 664/1999, også skøder fra andre medlemsstater, hvis disse er påtegnet med en til den såkaldte »Escritura Publica« svarende påtegning fra de pågældende medlemsstater eller på anden måde opfylder kravene for registrering i disse medlemsstater.

De spanske myndigheder kræver, at skøder fra Tyskland påtegnes af en tysk notar, da dette i henhold til tysk lov er et formelt krav til registrering af et dokument i Tyskland. Private dokumenter fra Tyskland, der ikke har en notariel påtegning eller til den såkaldte »Escritura Publica« svarende påtegning kan ikke registreres i Spanien.

Sammenfattende kan det siges, at der ikke i henhold til den information, der er modtaget fra de spanske myndigheder, er bevis for, at man i Spanien gentagne gange har afvist at opføre tyske notarers dokumenter om overdragelse af fast ejendom i de spanske ejendomsregistre. Tværtimod giver det pågældende kongelige dekret mulighed for at registrere skøder fra Tyskland.

Derfor konkluderer Kommissionen, at den nu modtagne information ikke vidner om nogen begrænsning i den fri udveksling af tjenesteydelser (EF-traktatens artikel 49) i Spanien.

(2004/C 51 E/005)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2367/02
af Ioannis Souladakis (PSE) til Kommissionen**

(2. august 2002)

Om: Ulovlige stigninger i forsikringspræmier

I den senere tid har forsikringstagere klaget over de drastiske præmieforhøjelser, som de private forsikringsselskaber har foretaget ved at omformulere betingelserne i forsikringskontrakterne. Forsikringsselskaberne begrundede de overdrevne forhøjelser ved at hævde, at de er et resultat af den generelle krise på børsmarkederne og hvad angår investeringer.

Eftersom politikken med at forsikre EU-borgerne privat konstant vinder terræn og er ved at erstatte de offentlige sundhedspleje- og forsikringstjenester, bedes Kommissionen besvare følgende:

1. Har Kommissionen truffet foranstaltninger til beskyttelse af forsikringstagerne imod forsikrings-selskabers vilkårlige prisreguleringer?
2. Agter Kommissionen at indføre fælles rammer for forsikringsvilkår i kontrakterne for at beskytte de europæiske forsikringstagere?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(17. september 2002)

Som det ærede medlem sikkert er klar over, er virksomheder, der yder finansielle tjenesteydelser, herunder forsikring, underlagt princippet om kontraktfrihed. Kommissionen griber principielt ikke ind på forsikringsmarkedet og blander sig ikke i prisfastsættelsen.

En af eftervirkningerne af den 11. september 2001 var tilsyneladende en stigning i omkostningerne til genforsikring, som igen medførte stigninger i direkte forsikringspræmier for en række forsikringsprodukter. Samtidig har den generelle afmatning på markederne mindsket forsikringsselskabernes investeringsafkast og øget presset på priserne. Et ugunstigt investeringsklima betyder, at afkastet af investeringerne bliver mindre. Kommissionen gør sit yderste for at forbedre effektiviteten af det indre forsikringsmarked. Dens planer er skitseret i handlingsplanen for finansielle tjenesteydelser. Den er overbevist om, at øget konkurrence vil gøre det muligt for forbrugerne at opnå lavere priser og et større udbud af produkter.

Urimelige priser kan give anledning til konkurrencemæssige betænkeligheder, når der er tale om et dominerende selskab. Kommissionen kan gribe ind, hvis forsikringsselskaber har aftalt eller samordnet deres priser. Imidlertid er ens prisstigninger ikke nødvendigvis tegn på samordning, men kan blot være det enkelte forsikringsselskabs rationelle individuelle respons på ændringer af de ydre omstændigheder. For at kunne gribe ind skal Kommissionen kunne bevise, at der er tale om ulovlig samordning.

Kommissionen har ikke kendskab til den konkrete praksis med arbitrær indeksering af forsikringsselskabers priser, som det ærede medlem omtaler. Det skal imidlertid bemærkes, at enhver klausul i en forsikringskontrakt, som kan betragtes som urimelig over for forbrugeren, vil falde ind under Rådets direktiv nr. 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT L 95 af 21.4.1993.

(2004/C 51 E/006)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2420/02 af Marco Cappato (NI) til Kommissionen

(8. august 2002)

Om: Ny humanitær bistand til Nordkorea

Kommissionen har for nylig besluttet at udvide den humanitære bistand til Nordkorea med ydeligere 4,175 millioner euro over ECHO-budgettet til finansiering af landets grundlæggende sundhedsvæsen. Dette sker, mens en stadig større del af den internationale presse rapporterer meget bekymrende nyheder om uretmæssig anvendelse af den humanitære bistand fra den nordkoreanske regerings side, som ifølge disse rapporter anvender den til udbygning af militærapparatet og politiet.

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen truffet for at sikre sig, at den europæiske humanitære bistand ikke anvendes til Pyongyang-styrets undertrykkelsesapparat?

Hvilke aftaler har Kommissionen indgået med det nordkoreanske styre for at sikre, at midlerne udelukkende anvendes til forbedring af den nordkoreanske civilbefolknings levevilkår?

Mener Kommissionen ikke, at det er nødvendigt hurtigt at nedsætte et udvalg med den opgave at undersøge anvendelsen af bistanden til Nordkorea og evaluere dens effektivitet og korrekte anvendelsegyldighed med henblik på en eventuel efterfølgende suspension?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(1. oktober 2002)

De projekter, som Kommissionen finansierer i Den Demokratiske Folkerepublik Korea, gennemføres udelukkende via europæiske ngo'er, FN-organer eller andre internationale organisationer, ligesom det er tilfældet i alle de andre lande, hvor EU's Kontor for Humanitær Bistand (ECHO) har sin virksomhed i overensstemmelse med Rådets forordning (EF) nr. 1257/96 af 20. juni 1996 om humanitær bistand⁽¹⁾.

De midler, som det ærede medlem henviser til, bliver således udelukkende kanaliseret gennem uafhængige organisationer, som f.eks. Dansk Røde Kors, WHO, Unicef og Handicap International, og vil blive anvendt til at støtte følgende aktioner:

- distribuering af pakker med moderne lægemidler til over 1 700 sundhedsinstitutioner i fire forskellige provinser
- ortopædisk udstyr og fysioterapeutisk behandling til 3 200 personer med nedsat mobilitet
- forbedret adgang til sikkert blod med nedsat risiko for overførsel af virus sygdomme ved blodtransfusion i blodtransfusionscentre i Nordkoreas provinser
- livsvigtig rehabilitering af 10 000 alvorligt underernærede børn på småbørnshjem, børneklিনikker og distriktssygehuse.

Kommissionen har ihærdigt arbejdet på at styrke sine aftaler med de nordkoreanske myndigheder om EU-bistanden, herunder uddeling af humanitær hjælp. Der blev således i år undertegnet en uformel samarbejdsaftale mellem FDRC⁽²⁾ og ECHO's kontor i Pyongyang om de specifikke betingelser, som Kommissionen forventer opfyldt ved gennemførelsen af ECHO-finansierede foranstaltninger.

På de regelmæssige møder mellem EU-troikaen og Nordkorea har Kommissionen gentagne gange rejst spørgsmålet om de europæiske ngo'ers arbejds- og adgangsbetingelser, og der er reelt konstateret løbende forbedringer på dette område.

ECHO har udviklet et omfattende system til evaluering og overvågning af alle dets projekter, og dette bliver også anvendt i Nordkorea.

I betragtning af de særlige forhold i dette land stilles der desuden en række supplerende specifikke betingelser, og der tildeles således kun midler til:

- organisationer, der er fast etableret og befinder sig permanent i landet, således at der kan foretages løbende overvågning, samt
- til områder, hvor de nordkoreanske myndigheder giver uhindret adgang til ECHO's samarbejdspartnere ud fra princippet om »ingen adgang, ingen hjælp« (officielt har de internationale organer således i dag uhindret adgang til 173 af Nordkoreas 211 distrikter).

Med hensyn til ECHO's aktioner i sundhedssektoren blev programmet for distribuering af lægemidler, der blev finansieret i 2000/2001, for nylig revideret af Den Europæiske Revisionsret. Kontrollen af

distribueringsprocessen, der blev gennemført i april 2002, påviste ingen uregelmæssigheder af den art, som det ærede medlem nævner, og kontrolbesøg til klinikker, der var blevet tilfældigt udvalgt med henblik på revisionen, viste, at de EU-finansierede lægemidler blev anvendt korrekt af lægerne og deres patienter.

I lyset af ovenstående finder Kommissionen derfor ikke, at det vil være hensigtsmæssigt at nedsætte et undersøgelsesudvalg, som det foreslås af det ærede medlem.

⁽¹⁾ EFT L 163 af 2.7.1996.

⁽²⁾ FDRC: Flood Damage Rehabilitation Committee (organisation udpeget af den nordkoreanske regering til at samarbejde med de europæiske ngo'er).

(2004/C 51 E/007)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2490/02
af Giacomo Santini (PPE-DE) til Kommissionen

(30. august 2002)

Om: Sag om italiensk kvinde, der er gift med en tuneser, og som ikke kan vende tilbage til Italien med sine børn

Blandt de mange tilfælde med kvinder, som er statsborgere i et EU-land og er gift med borgere fra tredjelande, har det seneste tilfælde i rækken været Iris Moneta og hendes datter, Iman, som holdes tilbage i Syrien af barnets far, som ikke ønskede, at moderen tog datteren med tilbage til Italien. Siden har der været endnu en sag, som stadig står på. Hovedpersonerne er her en italiensk kvinde, Claudia Adami, og hendes tunesiske ægtemand, Afajed Garbouj, og parrets to børn på fem og halvandet år.

Claudia Adami rejste på sommerferie i Tunesien, og efter at hun med sin mands samtykke var ankommet der, fratog denne hende passet og forhindrede hende i at forlade landet på egen hånd.

Desuden stillede det tunesiske politi, som der blev rettet henvendelse til, sig stort set på ægtemandens side og hindrede kvinden i at forlade landet med døtrene og tvang hende til at opholde sig på et hotelværelse i Tunesien.

Har Kommissionen kendskab til denne seneste sag, som er med til at forringe kvindernes situation i tredjelande, og hvor den frie bevægelighed for en borger fra EU indskrænkes?

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen, bl.a. på baggrund af de gældende bilaterale aftaler mellem Tunesien og EU, at træffe, og hvilke konkrete strategier vil den tage i brug for at nå frem til en omgående løsning på denne ubehagelige sag, og på hvilket niveau vil Kommissionen inddrage de tunesiske myndigheder direkte?

Hvilke skridt vil Kommissionen tage over for alle myndigheder i tredjelande for at hindre gentagelse af lignende alvorlige overtrædelser af menneskerettighederne og de grundlæggende rettigheder uanset race, religion, nationalitet og køn?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(4. oktober 2002)

Kommissionen er bekendt med de store vanskeligheder der kan opstå i tilfælde hvor parforhold mellem forældre af forskellige nationalitet går i opløsning, ikke mindst i tilfælde hvor faderens hjemland kræver at han skal give sin tilladelse inden børnene kan forlade landet.

Kommissionen er bekendt med Claudia Adami-sagen. Det ser ud til at Tunesiens myndigheder og domstole har bestræbt sig på at finde en hurtig løsning på dette problem hvor parterne ikke har kunnet finde en mindelig løsning.

Mere generelt kan Kommissionen meddele at den på et møde i gruppen for sociale anliggender som blev afholdt som led i associeringsaftalen den 25. juni dette år i Tunis, har givet klart til kende hvor stor vægt den lægger på tilgodeseelsen af disse børns tarv, og helt generelt på overholdelsen af europæiske domstoles kendelser når disse har tilkendt den ene af forældrene forældreretten.

Kommissionen benyttede lejligheden til at tilskynde Tunesien til at tilslutte sig Haag-konventionen af 25. oktober 1980 om de civilretlige virkninger af internationale barnebortførelser samt konventionen af 19. oktober 1996 om retternes kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsakter samt om samarbejde vedrørende forældremyndighed og foranstaltninger til beskyttelse af mindreårige.

De tunesiske myndigheder meddelte ved denne lejlighed at de deler den europæiske bekymring med hensyn til børnenes tarv og de familiedramaer der kan udspille sig i blandede ægteskaber.

(2004/C 51 E/008)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2801/02

af Miquel Mayol i Raynal (Verts/ALE) til Rådet

(7. oktober 2002)

Om: Fængslingen af Leyla Zana og Tyrkiets tiltrædelse

Ifølge Amnesty International er Leyla Zana fængslet i Tyrkiet »for at dristet sig til at tale på kurdisk, da hun tiltrådte sit hverv som medlem af det tyrkiske parlament«.

Er Rådet blevet underrettet om dette forhold?

Dersom de meddelte oplysninger er korrekte, finder Rådet da, at en stat, som udøver denne form for undertrykkelse, kan blive medlem af Den Europæiske Union?

Svar

(2. oktober 2003)

1. Rådet er helt klar over situationen for det tidligere medlem af Tyrkiets parlament, Leyla Zana, samt for tre andre tidligere medlemmer af parlamentet, som for tiden sidder fængslet for deres overbevisning, efter domme afsagt i 1994 af sikkerhedsdomstolen i Ankara i henhold til tyrkisk straffelovs artikel 168, på grund af deres medlemskab af PKK.

2. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol fastslog i en kendelse af 17. juli 2001, at Leyla Zanas og de øvrige tiltalte ret til retfærdig rettergang er blevet tilsidesat. Europarådets Ministerkomité opfordrede i en interimsresolution af 30. april 2002 Tyrkiet til navnlig at sikre, at sagen genoptages, samtidig med at det anerkendtes, at Tyrkiet allerede havde truffet foranstaltninger til at hindre nye lignende tilsidesættelser, bl.a. ved at afskaffe den militære dommer ved sikkerhedsdomstole.

3. Den 23. januar 2003 vedtog det tyrkiske parlament lovændringer vedrørende fornyet domstolsprøvelse i forlængelse af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols kendelser. Efter disse lovændringers ikrafttræden blev Leyla Zanas og de øvrige retssag faktisk genoptaget (Ankaras første sikkerhedsdomstol). Siden har der allerede fundet flere retsmøder sted (navnlig den 28. marts, den 25. april, den 23. maj, den 20. juni, den 18. juli og den 15. august 2003).

4. EU følger Zana-retssagen meget nøje. Det forventer, at retssagen føres på en sådan måde, at de anklagedes ret til en retfærdig rettergang fuldt ud sikres, og at den relevante prioritet opfyldes i det reviderede tiltrædelsespartnerskab mellem EU og Tyrkiet, hvori det af Tyrkiet kræves, at »situationen for personer, der er retsforfulgt eller dømt for meningsstilkendegivelser uden at have opfordret til vold, skal afhjælpes. Retlige bestemmelser vedrørende retten til fornyet rettergang skal gennemføres efter den europæiske menneskerettighedsdomstols relevante afgørelse.«

(2004/C 51 E/009)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3126/02

af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen

(30. oktober 2002)

Om: Oppositionsledere i Singapore

Er Kommissionen klar over de domme, der er blevet afsagt i Singapore over oppositionslederne Chee Soon Juan og Ghandi Ambalam for civil ulydighed?

Hvad agter Kommissionen at gøre for at protestere mod dette misbrug af demokrati og det tiltagende intolerante etpartistyre i Singapore?

Vil Kommissionen andrage Singapores regering om, at de bliver løsladt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(18. november 2002)

Kommissionen følger via sin delegation i Jakarta, sammen med de diplomatiske repræsentationer fra medlemsstaterne, menneskerettighedssituationen i Singapore og har kendskab til sagerne vedrørende Chee Soon Juan og Ghandi Ambalam, der henholdsvis er generalsekretær og bestyrelsesmedlem i oppositionspartiet Det Demokratiske Parti i Singapore.

Kommissionen kan ifølge kilder bekræfte, at de begge var hovedarrangører af et møde på arbejdsdagen, hvortil der ikke var givet den nødvendige tilladelse i henhold til loven om offentlige møder, og blev idømt enten fængsel eller betaling af en bøde. Mens Ghandi Ambalam valgte at betale bøden, har Chee Soon Juan været fængslet siden den 8. oktober 2002 i en periode på fem uger.

Med hensyn til Singapore forventer Kommissionen, at myndighederne har fulgt den korrekte retslige procedure. Kommissionen vil ikke desto mindre anmode den ansvarlige delegation om i dette tilfælde at konsultere medlemsstaternes diplomatiske repræsentationer i Singapore og overveje virkningerne heraf.

Den planlagte åbning af Kommissionens delegation i Singapore inden udgangen af 2002 vil yderligere lægge pres på Kommissionen for at overvåge demokratiserings- og menneskerettighedssituationen i dette land og om nødvendigt sammen med de diplomatiske repræsentationer fra medlemsstaterne undersøge mulighederne for at udvide omfanget af efterfølgende aktioner med myndighederne.

(2004/C 51 E/010)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3167/02

af Daniela Raschhofer (NI) til Kommissionen

(6. november 2002)

Om: Svindel med støtte til gavn for landbrugseksport

Af en artikel i Frankfurter Allgemeine Zeitung den 14. oktober 2002 fremgår, at EU's toldbegunstigelser til Kroatien og det tidligere Jugoslavien muligvis er blevet misbrugt i stor stil til ulovlig landbrugseksport. De græske myndigheder har således konstateret, at leverancer fra Kroatien i nogle tilfælde var tilsat over en tredjedel rørsukker fra Vestindien.

I den forbindelse rejser der sig følgende spørgsmål:

1. Siden hvornår har Kommissionen haft kendskab til disse ulovligheder?
2. Hvilke landbrugsprodukter er berørt ud over sukker?
3. Hvor store beløb skønnes EU at miste som følge af de såkaldte »karruseltransaktioner«?
4. Ifølge oplysninger fra en af kommissionsmedlem Pattens medarbejdere kunne der også være tale om konsekvenser af en normal økonomisk praksis, der er baseret på absurde regler. Agter Kommissionen at revidere aftalerne med balkanlandene som følge af denne erkendelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten*(13. december 2002)*

Kommissionen offentliggjorde i slutningen af juni 2002 en meddelelse i De Europæiske Fællesskabers Tidende til importører om, at der var begrundet tvivl om, hvorvidt præferenceordninger for sukker, som ved indførelsen blev angivet som sukker med oprindelse i de vestlige Balkanlande, blev anvendt korrekt. I meddelelsen blev importørerne rådet til at træffe de nødvendige forholdsregler og eksportørerne i de vestlige Balkanlande meddelt, at sagen ville blive undersøgt nøje for at beskytte EF's økonomiske interesser. Kommissionen foretager også undersøgelser i de pågældende lande for at tage bestik af situationen. Beslutningen om at offentliggøre meddelelsen til importørerne blev truffet, fordi der har været en betydelig stigning i importen af sukker fra visse Balkanlande i 2001 og den første halvdel af 2002 og en stigende eksport af sukker fra EF til disse lande. Sagen vedrører ikke andre produkter.

Det skal bevises, at der er tale om svindel, før man sige noget om, hvor meget det har kostet EU, og beviser har der hidtil ikke været mange af. De græske myndigheder har fundet bevis for enkelte tilfælde, hvor der har været svindlet med oprindelsen af små mængder sukker, og den korrekte told er i så fald blevet opkrævet.

Det er en logisk grund til EF's og Balkanlandenes handel med sukker. EF's markedspriser er højere end priserne i Balkanlandene, hvilket giver dem incitament til at eksportere sukker til EF. Samtidig kan EF sælge sukker til konkurrencedygtige priser på de vestlige Balkanlandes marked på grund af en eksporttilskud på ca. 450 EUR pr. ton, hvorved der skabes en legitim gensidig handel.

Rådets beslutning om ensidigt at liberalisere handelen med de vestlige Balkanlande og derefter fastholde denne forpligtelse om liberalisering i langsigtede kontraktuelle forbindelser i form af stabiliserings- og associeringsaftaler har været afgørende for den økonomiske fremgang og politiske stabilitet i området. Det er i EU's politiske og økonomiske interesse at føre en stabil og troværdig kurs over for disse lande og at opfylde de kontraktuelle forpligtelser, som EF og medlemsstaterne har påtaget sig, og som udgør en hjørnesten i EU's politik for den sydøstlige del af Europa.

*(2004/C 51 E/011)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3227/02****af Sérgio Marques (PPE-DE) til Kommissionen***(14. november 2002)*

Om: Gennemførelsen af bistandsprojekter med henblik på politisamarbejde i Den Sydafrikanske Republik

På det hårdtprøvede afrikanske kontinent og især det sydafrikanske subkontinent, fremstår det nye demokratiske Sydafrika, hvor der ikke findes menneskefjendske raceadskillelssystemer, og som en afgørende faktor for stabilitet og udvikling, et vidnesbyrd om, at der findes en kurs som udgør et alternativ til elendighed, borgerkrig og diktatur, korruption og dårlig regeringsførelse.

Sydafrika befinder sig dog i en situation med meget alvorlige problemer, som EU og det internationale samfund ikke kan forholde sig passive overfor, og som både omfatter de kolossalt mange aidstiltfælde, en foruroligende ledighed og økonomisk stagnation samt det meget bekymrende omfang af volds kriminalitet.

Kriminalitetens alarmerende omfang er ved at nå et tragisk omfang, ikke bare i selve den sydafrikanske befolkning, men også blandt de europæere, der har slået sig ned i Sydafrika.

Det er klart, at Sydafrika vil få meget store vanskeligheder ved at imødegå disse problemer uden støtte og solidaritet fra det internationale samfunds side, hvor Den Europæiske Union spiller en vigtig rolle, idet den sammen med sine medlemsstater tegner sig for 70 % af den internationale bistand til Sydafrika.

Det kan konstateres, at der som led i dette samarbejde gennemføres projekter, som har til formål at fremme og forbedre sikkerheden i Sydafrika (projekt for tilrettelæggelse og institutionel støtte til det sydafrikanske politi — 18,5 mio. EUR; projekt for reform af retssystemet — 25 mio. EUR; projekt for bistand til politiovervågning i Eastern Cape-provinsen — 10,8 mio. EUR).

Kommissionen bedes derfor besvare nedenstående spørgsmål:

1. Hvor langt er man nået med gennemførelsen (praktisk og økonomisk) af de projekter, som er nævnt i det foregående afsnit, og hvilke positive ændringer forventes de at få for trygheden i Sydafrika?
2. Har Kommissionen til hensigt at styrke de nævnte projekter og udvide dem til også at omfatte andre dele af Sydafrika? Er der planer om at udforme og gennemføre nye projekter på området?
3. Har Kommissionen vedtaget nogen af de henstillinger, som Europa-Parlamentet vedtog i sin seneste beslutning om situationen i Sydafrika? I bekræftende fald, hvilke?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(23. december 2002)

1. For så vidt angår den tilsigtede virkning for sikkerheden og trygheden af de nævnte EF-udviklingsprogrammer er det vigtigste mål at forbedre leveringen af tjenesteydelser fra det sydafrikanske politi (i det følgende benævnt SAPS) og andre relevante dele af retsvæsenet til sårbare samfundsgrupper i Sydafrika. Desuden sigter programmerne mod at forbedre adgangen til retsvæsenet, forebygge forbrydelser samt udvikle og gennemføre politikker, der mere generelt har forbindelse med bekæmpelse af kriminalitet, f.eks. en national strategi mod voldtægt og udarbejdelse af politikker til støtte for skydevåbenfri områder.

Programmerne støtter også forbedringer af SAPS's efterforskningskapacitet ved at bistå udviklingen af en DNA-database over kriminelle, der vil gøre det muligt at forbinde mistænkte kriminelle med begåede forbrydelser gennem DNA-profilering. Dette vil også være til nytte i forbindelse med seksualforbrydelser som voldtægt og børnemisbrug.

Projekter:	Fysisk gennemførelse ⁽¹⁾	Finansielle udbetalinger ⁽¹⁾
APEC ⁽²⁾ (96/08) (10,8 mio. EUR)	Afsluttet	80 %
SAPS/DSS ⁽³⁾ (99/024) (18,5 mio. EUR)	10 % gennemført	5 %
e-Justice (00/28) (1. tranche: 14 mio. EUR)	40 % gennemført	50 %

⁽¹⁾ Anslået.

⁽²⁾ Bistand til politiarbejde i Eastern Cape.

⁽³⁾ Department of Safety and Security.

2. Kommissionen har i partnerskab med SAPS udarbejdet et nyt forslag til 25 mio. EUR (samfinansieret med det britiske ministerium for international udvikling), som vil fokusere på støtte til politibehandling af forbrydelser mod kvinder og børn i Eastern Cape-provinsen. Det er en mulighed at gentage dele af dette program i Kwa-Zulu Natal-provinsen, hvilket er forudsat i landestrategidokumentet for 2003/05. Programmets styrke ligger i dets præventive karakter og dets stærke forbindelse til en mindselse af volden i sydafrikanske hjem. Dette forventes at påvirke det fremtidige kriminalitetsniveau i landet gennem en behandling af spørgsmål i forbindelse med vold i hjemmet — en af de grundlæggende årsager til social ustabilitet.

3. Som ovenfor nævnt og i overensstemmelse med Parlamentets henstillinger bekræfter Kommissionen, at den agter at fortsætte samarbejdet med den strafferetlige sektor som forudsat i landestrategidokumentet for 2003/05, idet der vil blive lagt vægt på at forbedre leveringen af tjenesteydelser, forebyggelse af forbrydelser i relation til udsatte grupper, inddragelse af lokalsamfund og øget ansvarlighed i den strafferetlige sektor.

(2004/C 51 E/012)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3355/02
af Antonios Trakatellis (PPE-DE) til Kommissionen

(27. november 2002)

Om: Forbud mod indgåelse af offentlige kontrakter med medievirksomheder

Ifølge en ny lov vedtaget i det græske parlament (nr. 3021, 19/06/2002 i det græske lovtidende) er det forbudt at indgå offentlige kontrakter med fysiske eller juridiske personer, som er primære aktionærer i massemedievirksomheder. I den samme lov defineres en primær aktionær som en person, der ejer 5 % af medieselskabets samlede aktiekapital.

Det er dog på såvel fællesskabsplan som verdensplan vanskeligt at føre kontrol med disse »primære aktionærer«, og Kommissionen bedes derfor besvare følgende:

- Er denne nye lov i overensstemmelse med fællesskabsretten, og i hvilket omfang er der tale om overtrædelse af lighedsprincippet, som er et generelt retsprincip, i betragtning af at det hverken vil være muligt at kontrollere de selskaber, der har hjemsted i en medlemsstat, eller de såkaldte offshore-selskaber i forhold til selskaberne i hjemlandet?
- Er medlemsstaterne forpligtet til at samarbejde med de tilsvarende nationale myndigheder om at identificere de primære aktionærer (udlevering af oplysninger, gennemførelse af undersøgelser osv.), især i de tilfælde, hvor deres nationale lovgivning ikke foreskriver en sådan kontrol?
- Udgør eventuelle forsinkede kontrolundersøgelser af selskaber fra andre EU-medlemslande en omgåelse af lighedsprincippet og diskrimination imod disse selskaber i forhold til selskaberne i hjemlandet? I hvor høj grad vil det være gennemførligt og muligt ifølge lovgivningen at udelukke selskaber fra andre EU-lande fra at indgå offentlige kontrakter, når det ikke er muligt at kontrollere disse selskaber effektivt?

Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(18. september 2003)

Kommissionen har fra de græske myndigheder modtaget de krævede oplysninger vedrørende lov nr. 3021/19.6.2002 om nævnte emne.

I betragtning af sagens sammensatte karakter har Kommissionen besluttet at uddybe undersøgelsen, der derfor medtages i Kommissionens register over undersøgelser som led i kontrollen med gennemførelsen af fællesskabsretten.

(2004/C 51 E/013)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3844/02
af Theodorus Bouwman (Verts/ALE) til Kommissionen

(9. januar 2003)

Om: Hindringer for grænsearbejde og arbejdsmobilitet som følge af skatteaftale mellem Nederlandene og Belgien

For nylig er der indgået en ny dobbeltbeskatningsaftale mellem medlemsstaterne Nederlandene og Belgien. Denne rummer ingen særlige bestemmelser for grænsearbejdere. Bestemmelserne om beskatning af indkomst fra lønarbejde er mere eller mindre de samme som bestemmelserne om lovmæssig social sikring (art. 13 i forordning 1408/71 (¹)). I en række tilfælde, hvor der er tale om udsendelse i over 183 dage, og for arbejdstagere inden for international landevejstransport er dette imidlertid stadig ikke tilfældet.

Mener Kommissionen, at Nederlandene og Belgien med indgåelsen af den nye dobbeltbeskatningsaftale har handlet i strid med EF-traktatens artikel 10 (tidl. artikel 5)?

Er Kommissionen ikke enig i, at den valgte løsning, der skaber vanskeligheder for EU-borgere, der vælger et arbejde i et naboland, men opretholder bopæl i hjemlandet — eller omvendt — modvirker arbejdsmobiliteten, et vigtigt element i Lissabon-strategien?

Er Kommissionen rede til at forelægge en meddelelse om forskellene mellem de skattemæssige bestemmelser — som fastlagt i en række bilaterale skatteaftaler og OECD-modelkonventionen — og bestemmelserne i forordning 1408/71 (begrænset til lønmodtagere)?

(¹) EFT L 149 af 5.7.1971, s. 2.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(13. februar 2003)

På EU-rettens nuværende stade henhører direkte beskatning stadig i alt væsentligt under medlemsstaternes kompetence. I mangel af harmonisering falder indgåelse af aftaler om undgåelse af dobbeltbeskatning og medlemsstaternes dermed forbundne indbyrdes fordeling af beskatningskompetencen ind under deres kompetence. Lovligheden af denne praksis er anerkendt af Domstolen (sag C-336/96, Gilly [1998], Sml. 2793; der henvises især til præmis 30). Ved udøvelsen af denne kompetence skal medlemsstaterne imidlertid overholde deres forpligtelser i henhold til EF-traktaten. Medlemsstaterne må ikke gøre sig skyldige i forskelsbehandling på grundlag af statsborgerskab, indføre eller opretholde forskelsbehandling af statsborgere fra andre medlemsstater, som gør brug af deres frie bevægelighed, eller fastsætte uberettigede begrænsninger af deres bevægelsesfrihed. Medlemsstaterne skal også afholde sig fra at begrænse deres egne borgers frie bevægelighed. Desuden skal medlemsstaterne påse, at de nationale foranstaltninger er forenelige med den frie etableringsret i henhold til EF-traktatens artikel 43 og retten til at udveksle tjenesteydelser i henhold til EF-traktatens artikel 49, også i forbindelse med udsendelse af arbejdstagere til levering af grænseoverskridende tjenesteydelser.

EU-retten forbyder således ikke medlemsstaterne i deres bilaterale skatteaftaler at fordele — og ændre — deres beskatningsrettigheder med hensyn til bosiddende ved at sondre mellem visse kategorier arbejdstagere. Der er derfor ikke efter Kommissionens opfattelse tale om en krænkelse af EF-traktatens artikel 10. Navnlig kan det forhold, at reglerne i den nye dobbeltbeskatningsaftale mellem Nederlandene og Belgien om den skattemæssige fordeling for visse kategorier grænsearbejders vedkommende såsom arbejdstagere udsendt i mere end 183 dage og arbejdstagere i international landevejstransport afviger fra fordelingsreglerne i forordning (EØF) nr. 1408/71 med hensyn til socialsikring, ikke i sig selv anses for at stride mod EF-traktaten. Ud over denne forskel synes det af de to medlemsstater valgte system generelt at være foreneligt med Europa-Parlamentets beslutning om situationen for grænsearbejdere i Unionen (¹).

Kommissionen har forstået, at ændringen af fordelingen mellem Belgien og Nederlandene af beskatningsrettighederne for grænsearbejdere var baseret på det forhold, at betalingen af skatter til den ene medlemsstat og betalingen af sociale bidrag til den anden medlemsstat gav anledning til uvished og vanskeligheder for denne personkategori.

Kommissionen har ikke til hensigt at offentliggøre en meddelelse om forskellene mellem de skattemæssige fordelingsregler og fordelingsreglerne i forordning (EØF) nr. 1408/71.

(¹) EFT C 195 af 22.6.1998.

(2004/C 51 E/014)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0014/03 af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(20. januar 2003)

Om: Økonomisk integration

1. Vil Kommissionen nu i fortsættelse af sin besvarelse af skriftlig forespørgsel nr. E-3315/02 (¹) sætte tal på besvarelsen af første del af forespørgslen, nemlig prognoserne i hvert enkelt stabilitets- og konvergen-

sprogram for hver medlemsstat, for så vidt angår real-BNI, inflation og budgetbalance, sammen med de faktiske resultater, der lige er blevet offentliggjort for hver enkelt af disse variabler?

2. For så vidt angår besvarelsen af anden og tredje del af spørgsmålet har Kommissionen så til hensigt nu at gennemføre en ex post-undersøgelse af prognoserne og de faktiske resultater med henblik på at afdække systematiske forskelle?

3. Hvornår vil en sådan undersøgelse i bekræftende fald være klar?

(¹) EUT C 192 E af 14.8.2003, s. 107.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(19. februar 2003)

Et eksemplar af de forskellige tabeller, som Kommissionen har opstillet, er sendt direkte til det ærede medlem og Parlamentets generalsekretariat. Disse tabeller viser prognoserne i stabilitets- og konvergensprogrammet for hver enkelt medlemsstat og de deraf følgende prognoser for BNP, budgetbalancen og inflationen for euroområdet og EU som helhed. Tabellerne omfatter også Kommissionens efteråret 2002-prognoser, der foruden udviklingen i prognoserne for de nævnte parametre mellem 2002 og 2004 også viser de offentliggjorte resultater for 2001. Resultaterne for 2002 foreligger i mange tilfælde ikke endnu. Resultaterne for budgetbalancerne for 2002 foreligger først i marts 2003, hvor de også offentliggøres, efter at medlemsstaterne har indsendt oplysninger om tallene for nettolånebehovene.

Kommissionen har i øjeblikket ikke til hensigt at gennemføre en efterfølgende undersøgelse af forskellene mellem prognoser og faktiske resultater. Imidlertid vil meddelelsen om offentlige finanser i Den Økonomiske og Monetære Union (EMU), der forventes offentliggjort i maj 2003, som de tidligere år blive vedlagt en oversigt over programmerne og af vurderingen deraf.

(2004/C 51 E/015)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0040/03

af Bert Doorn (PPE-DE) til Kommissionen

(21. januar 2003)

Om: Midlertidig defensiv ordning for skibsbygningsindustrien

Rådets forordning (EF) nr. 1177/2002 (¹) af 27. juni 2002 vedrører en midlertidig defensiv ordning for skibsbygningsindustrien (²). I denne forordning gælder de definitioner, der anføres i artikel 1 i forordning (EF) nr. 1540/98 (³). Desuden gælder yderligere definitioner.

Ifølge artikel 3 i forordning (EF) nr. 1540/98 må der således ikke ydes kontraktbaseret driftsstøtte til skibsbygningsindustrien i forbindelse med kontrakter, der er indgået efter 1. januar 2001. Som en særlig og midlertidig foranstaltning med henblik på at støtte skibsbygningsindustrien i forbindelse med markedssegmenter, hvor der er tale om betragtelige skader og alvorlige ulemper som følge af illoyal koreansk konkurrence, godkendes den defensive ordning for bestemte markedssegmenter, men kun for en kort og begrænset periode.

Er Kommissionen bekendt med, at definitionerne i forordning (EF) nr. 1177/2002 er formuleret på en sådan måde, at de kan tolkes forskelligt i de forskellige medlemsstater?

Er Kommissionen bekendt med, at det er muligt at fortolke forordningens tekst sådan, at der kan ydes støtte til mistede ordrer?

Hvad vil Kommissionen gøre ved dette problem?

(¹) EFT L 172 af 2.7.2002, s. 1.

(²) Denne forordning er udstedt inden for rammerne af Rådets forordning (EF) nr. 1540/98 af 29.6.1998 om støtte til skibsbygningsindustrien.

(³) EFT L 202 af 18.7.1998, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti*(6. marts 2003)*

Kommissionen finder, at definitionerne i artikel 1 i Rådets forordning (EF) nr. 1177/2002 af 27. juni 2002 om en midlertidig defensiv ordning for skibsbygningsindustrien er tilstrækkelig klare og præcise. Definitionerne afspejler standarddefinitionerne inden for skibsbygningsindustrien og er i høj grad baseret på de standarder, der anvendes i Lloyds register.

Det fremgår desuden af den midlertidige defensive ordning, at der kun kan ydes støtte i forbindelse med kontrakter, der går til værfter i Fællesskabet, der har konkurreret med et koreansk værft, der har tilbudt en lavere pris.

Kommissionen vil sikre, at kravene i den midlertidige defensive ordning bliver opfyldt i forbindelse med gennemførelsen af ordninger og individuel støtte, der ydes under den midlertidige defensive ordning.

*(2004/C 51 E/016)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0240/03
af Paul Rübig (PPE-DE) til Kommissionen***(4. februar 2003)*

Om: Beskyttelsesforanstaltninger mod import af gødningsstoffer i Ungarn

Det ungarske arbejds- og trafikministerium gennemfører for øjeblikket en undersøgelse, der har til formål at danne grundlag for en afgørelse om beskyttelsesforanstaltninger mod den generelle indførsel af nitrogenholdige gødningsstoffer. Denne undersøgelse gennemføres på anmodning af en ungarsk gødningsstofproducent.

Det fremgår af det ungarske arbejds- og trafikministeriums meddelelse nr. 13/2002, at importen af ammoniumnitrat er steget uafbrudt i de seneste år og fortsat er stigende. Den betydeligt øgede import rammer den eneste indenlandske virksomhed, der producerer kvælstofgødning, og påfører denne skader.

Det ungarske marked for nitrogenholdigt gødningsstof kan ikke forsynes alene af den omtalte eneste nationale producent, og Ungarn har derfor i det sidste årti været importmarked for nitrogenholdigt gødningsstof (importvækst 18,3 % 1998-2001).

Alle medlemsstaternes producenter af nitrogenholdige gødningsstoffer skal producere under de samme rammebetingelser (indkøbspriser på gas) som den ungarske producent, og de er ikke bedre stillede end den ungarske konkurrent med hensyn til råstofpriser og lønomkostninger.

Hvad er Kommissionens holdning til den planlagte indførsel af beskyttelsesforanstaltninger mod indførsel af nitrogenholdige gødningsstoffer i betragtning af Ungarns kommende medlemskab af EU?

Mener Kommissionen, at beskyttelsesforanstaltninger mod import af gødningsstoffer fra EU er berettigede ud fra de anførte grunde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen*(25. marts 2003)*

Kommissionen kan ikke på nuværende tidspunkt tage stilling til resultatet af den undersøgelse, som de ungarske myndigheder har iværksat om import af nitrogenholdig gødning. Hvis de ungarske myndigheder når til den konklusion, at der skal indføres beskyttelsesforanstaltninger, skal de fremlægge dokumentation, der berettiger deres beslutning. Kommissionen vil så tage stilling til sagen og holde konsultationer med Ungarn, hvis beslutningen ikke er tilstrækkelig begrundet.

Med hensyn til påstanden om, at Ungarns industri ikke kan dække hjemmemarkedets efterspørgsel, skal det bemærkes, at en utilstrækkelig hjemmeproduktion fra et rent juridisk synspunkt ikke udelukker muligheden for at pålægge beskyttelsesforanstaltninger på importen. Det afgørende kriterium i den forbindelse er omfanget af den skade, som importen har forårsaget ved at overtage nogle af de markedsandele, som tidligere tilhørte den nationale industri. Princippet om proportionalitet skal dog overholdes.

Det er i henhold til internationale beskyttelsesregler irrelevant, om EU's varer ikke har konkurrencemæssige fordele i forhold til de ungarske varer. Det forhold, at importen er blevet foretaget på fair konkurrencevilkår og til fair priser, udelukker ikke anvendelsen af beskyttelsesforanstaltninger.

Med hensyn til Ungarns forestående tiltrædelse af EU skal det bemærkes, at der i den pågældende sag er tale om en beskyttelsesundersøgelse. I modsætning til antidumping- og udligningsforanstaltninger gælder beskyttelsesforanstaltninger alle, det vil sige uafhængigt af de importerede varers oprindelse. Man kan således ikke forhindre Ungarn i at træffe beskyttelsesforanstaltninger på grund af den forestående tiltrædelse af EU, fordi Ungarn derved ville blive forhindret i at anvende beskyttelsesforanstaltninger i det hele taget (selv over for varer, der ikke har oprindelse i EU).

Uanset ovenstående vil Kommissionen naturligvis følge udviklingen nøje, og den vil gribe ind, hvis det bliver nødvendigt at forsvare EU's eksportørers interesser, og sikre, at internationale regler overholdes.

(2004/C 51 E/017)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0280/03

af Sérgio Sousa Pinto (PSE) til Kommissionen

(7. februar 2003)

Om: Lukning af operatøren OniWay i Portugal

Kommissionen anmodes om oplysninger om en mulig overtrædelse af den fællesskabslovgivning, der regulerer konkurrencen inden for telekommunikationssektoren, som følge af lukningen af operatøren OniWay.

Lukningen af den fjerdestørste operatør — OniWay — var helt klart et slag mod forbrugernes interesser, til skade for diversiteten, for konkurrencen og for tilskyndelsen til innovation. Da OniWay var i besiddelse af en UMTS-licens, men ikke havde aktiviteter inden for GSM-generationen, håbede man, at OniWay kunne blive en drivkraft for den ny teknologi i UMTS-generationen og dermed bryde den logik, der går ud på at optimere profitten på bekostning af nye investeringer, og som langt hen var den dominerende hos de eksisterende operatører.

Af årsager, der kunne mærkes i hele Europa, og som blev forstærket af de tre etablerede operatørers manglende interesse, lod tredje generation vente på sig. Tilsynsmyndigheden tillod så OniWay at levere GPRS-tjenesteydelser på grundlag af en roaming-aftale med en anden etableret operatør — TMN — så man på denne måde undgik en lukning af virksomheden i utide. De øvrige operatører iværksatte så en boycottstrategi, idet de afstod fra at bruge den ret til at gå sammen, som tilsynsmyndigheden havde bevilget dem.

Efter regeringsskiftet satte den ny minister sig for at bremse en administrativ ordre fra tilsynsmyndigheden, som påbød fysisk forbindelse mellem nettene. Da operatøren således var lammet, var virksomhedens skæbne afgjort og salget af dens aktiver til de øvrige operatører besluttet. Så snart dette konkurrencemæssige snigmord er en fuldbyrdet kendsgerning, vil regeringen fordele det frekvensspektrum, OniWay havde fået tildelt, og som havde kostet Oniway 20 mia. escudos, cirka 100 mio. EUR, blandt de øvrige operatører.

Som en ikke helt uinteressant detalje kan det nævnes, at nyheden om salget af Oniways aktiver betød kraftige stigninger på børsen for de virksomheders papirer, som havde del i firmaets kapital. Det gælder ganske særligt virksomheden Electricidade de Portugal (EDP).

Da resultatet af den her beskrevne operation er til klar skade for forbrugerne og for konkurrencevilkårene i sektoren, samtidig med at der er tale om en begunstiggelse af de etablerede operatører, er det vigtigt at få klarlagt, om der eventuelt foreligger en overtrædelse af de fællesskabsregler, der gælder for telekommunikationssektoren.

Eftersom der er tale om et radiofonisk spektrum, som er et offentligt, og begrænset, gode, opstår den mulighed, at de beskrevne kendsgerninger tilsammen betyder, at markedet lukkes. Endvidere er der også grund til at få kastet lys over én af operatørernes (TMN's) mulige ophøjelse til en stilling som indehaver af en ganske betydelig magt på markedet.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti*(20. marts 2003)*

Kommissionen er bekendt med den påståede konkurrencebegrænsende adfærd, som mobiloperatørerne Vodafone og SonaeCom (Optimus) har udvist ved at afvise at indgå sammenkoblingsaftaler med OniWay. I juli 2002 forelagde OniWay to klager for Kommissionen over for de to operatører samtidig med, at selskabet havde en sag verserende for den portugisiske konkurrencemyndighed (Anacom).

I modsætning til de tre GSM-mobiloperatører i Portugal havde OniWay kun tredje- generationsfrekvenser (3G) og havde endnu ikke udnyttet sit net. OniWay forsøgte derfor at indgå en aftale med de eksisterende operatører for at levere tjenesteydelser ved hjælp af deres net. OniWay indgik en kommerciel aftale med TMN, Portugal Telecoms mobilselskab. Den 20. juni 2002 besluttede Anacom, at de to andre mobiloperatører, Vodafone og Optimus, skulle indgå sammenkoblingsaftaler med OniWay. De nægtede imidlertid at efterkomme denne beslutning med henvisning til, at de ifølge portugisisk lov ikke var forpligtede til at sammenkoble med OniWay, så længe selskabet ikke leverede 3G-tjenesteydelser.

Ved udgangen af juli 2002 indgav OniWay derfor ovennævnte klager til Kommissionen under henvisning til EF-traktatens artikel 82.

Den 24. september 2002 krævede Anacom imidlertid, at Vodafone og Optimus skulle foretage sammenkobling med OniWay i løbet af 15 kalenderdage.

Anacoms beslutning syntes at garantere sammenkobling og den tilsvarende netadgang, som var genstand for OniWays klage til Kommissionen, og OniWay blev derfor spurgt, om man stadig opretholdt sine klager. Kommissionen modtog aldrig noget svar på dette spørgsmål.

I november 2002 blev Kommissionen uformelt bekendt med, at OniWay var gået i likvidation.

Kommissionen råder ikke over oplysninger, der viser, at likvidationen medfører en mulig overtrædelse af EU's konkurrenceregler.

(2004/C 51 E/018)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0284/03**af Bill Miller (PSE) til Kommissionen***(7. februar 2003)*

Om: Misbrug af en dominerende stilling

I henhold til EF-traktatens artikel 82 er en eller flere virksomheders misbrug af en dominerende stilling på fællesmarkedet forbudt. Kommissionen anmodes om at kommentere to virksomheders misbrug af en dominerende stilling i Skotland, nemlig Glasgow Rangers og Glasgow Celtic, til skade for alle andre fodboldhold i landet.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti*(4. marts 2003)*

Det er korrekt, at det er forbudt én eller flere virksomheder at misbruge en dominerende stilling på fællesmarkedet, i den udstrækning samhandelen mellem medlemsstater derved påvirkes mærkbart.

Men for at finde ud af, om dette faktisk er tilfældet, kræves der en grundig faktuel og retlig vurdering. Kommissionen er nødt til at undersøge de markeder, hvor virksomhederne opererer, virksomhedernes stilling på dette marked, den adfærd, der påstås at udgøre misbrug af dominerende stilling, og adfærdens virkning på samhandelen. Spørgsmålet indeholder ikke tilstrækkelige oplysninger til, at Kommissionen kan vide, hvori det påståede misbrug består.

I mangel af mere detaljerede oplysninger kan Kommissionen ikke kommentere Glasgow Rangers' og Glasgow Celts påståede adfærd.

(2004/C 51 E/019)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0315/03**af Chris Davies (ELDR) til Kommissionen**

(10. februar 2003)

Om: Dataanalyse af illegale stoffer i EU

Hvilke bestræbelser gør Kommissionen sig for at sikre fælles definitioner og fremgangsmåder med hensyn til dataindsamling og analyser vedrørende brugen af illegale stoffer i medlemsstaterne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(13. marts 2003)

Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrug i Lissabon (EONN), som er et af de 12 decentraliserede EU-agenturer, blev oprettet i 1993 med henblik på at forsyne EU og medlemsstaterne med »objektive, troværdige og sammenlignelige oplysninger om narkotika og narkotikamisbrug og følgerne heraf.«

Forskellige metoder og redskaber anvendes til at vurdere narkotikasituationen i hele EU.

EONN har defineret fem vigtige epidemiologiske indikatorer for indsamlingen og fortolkningen af sammenlignelige data:

- udbredelse og narkotikamisbrugsmønstre i hele befolkningen
- udbredelse og mønstre for så vidt angår problematisk narkotikamisbrug
- narkotikarelaterede smitsomme sygdomme
- dødsfald som følge af narkotikamisbrug og narkotikamisbrugerens dødelighed
- efterspørgsel efter behandling for narkotikamisbrug.

Den kvalitative forskning fokuserer på betydninger, opfattelser, processer og sammenhænge inden for narkotikamiljøet og bidrager til forståelsen af narkotikamisbrugsmønstrene og reaktionerne herpå. EONN forvalter et netværk for og en database over kvalitativ forskning i Europa. Man sigter mod at gøre kvalitativ narkotikaforskning tilgængelig for forskere, de nationale kontaktorganer i REITOX-samarbejdet, nationale eksperter, kommentatorer, som beskæftiger sig med narkotikapolitik og indgreb over for narkotikamisbrug, og studerende.

Udarbejdelse af modeller omfatter anvendelse af matematiske formler eller computerprogrammer med henblik på at nå frem til en forenklet model af en proces. Slutresultatet kan være en model, som er nyttig, når man skal undersøge forskellige konsekvenser under forskellige forhold eller indgreb eller, for så vidt angår den fremtidige udvikling med hensyn til udbredelse af narkotikamisbrug eller narkotikarelaterede smitsomme sygdomme som f.eks. hepatitis C, en vurdering, der foretages på grundlag af de mest sandsynlige hypoteser.

EONN samarbejder på dette område med en række vigtige partnere på tre forskellige plan:

- EONN indsamler oplysninger gennem REITOX-netværket, som har nationale kontaktorganer i alle 15 medlemsstater, i Kommissionen og i Norge.
- De nationale kontaktorganer i REITOX-samarbejdet indsamler epidemiologiske oplysninger om narkotikamisbrug og følgerne heraf, samtidig med at de samarbejder med EONN med henblik på at forbedre sammenligneligheden af data.

- Det internationale videnskabelige samfund samarbejder med programgruppen med henblik på at udvikle nye metoder til at undersøge narkotikamisbrug og at øge antallet af dybtgående videnskabelige analyser.
- Nationale og internationale organisationer samarbejder med programgruppen med henblik på at udveksle oplysninger og samarbejde om forskningsprojekter.

Arbejdet vedrørende narkotikarelaterede dødsfald og undersøgelser af narkotikamisbrug koordineres med Eurostat.

(2004/C 51 E/020)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0338/03
af Charles Tannock (PPE-DE) til Kommissionen

(5. februar 2003)

Om: Europol's rolle i kandidatlandenes bestræben på at takle organiseret kriminalitet

Kommissionen offentliggjorde sidste juni en betænkning, i hvilken den udpegede svagheder i flere af kandidatlandenes juridiske systemer og antikorrupsions systemer og antydede, at der var et behov for at styrke de administrative strukturer, så de kan håndtere de enorme summer til støtte af landbruget og regional støtte, som de vil modtage efter tiltrædelse.

Generelt er der bekymring for, selv mellem dem, som er for udvidelsen, at visse kandidatlande ikke har gjort tilstrækkeligt for at slå ned på organiseret kriminalitet. Dette gælder især for de lande, der er involveret i narkotikasmugling, menneskesmugling og korruption.

Europa-Parlamentet nævnte dette problem i dens seneste betænkning om udvidelsen vedtaget den 20. november sidste år. Stykke 6 i denne betænkning indeholder følgende udtalelse:

vedbliver at prioritere bekæmpelse af korruption og øget gennemsigtighed i de offentlige udgifter højt; gentager, at det forventer at modtage en rapport fra hvert ansøgerland og fra Europol om korruption og organiseret kriminalitet, hvori der redegøres for tidligere og nuværende foranstaltninger, og som indeholder faste tilsagn om, hvordan det enkelte land planlægger at bekæmpe korruption og organiseret kriminalitet i fremtiden;

Støtter Kommissionen Parlamentets henstilling om, at Europol skal spille en rolle i denne proces i samarbejde med kandidatlandene, og, hvis dette er tilfældet, synes Kommissionen så, at Europol skal modtage yderligere støtte for at kunne udføre denne opgave effektivt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(6. marts 2003)

Kommissionen deler Europa-Parlamentets holdning for så vidt angår betydningen af at bekæmpe organiseret kriminalitet generelt, herunder narkotikahandel, menneskehandel og korruption. Det gælder for såvel de nuværende medlemsstater som de fremtidige.

For at tage fat på de problemer, det ærede medlem rejser, og navnlig for at styrke kampen mod organiseret kriminalitet overvejer Kommissionen at medtage kapitlet om retlige og indre anliggender i den tredje rapport om samhørighed og i forbindelse med strukturfondsforanstaltninger for tidsrummet 2007-2013. Dette vil gøre det muligt via strukturfondene at samfinansiere særlige foranstaltninger med henblik på at forebygge og/eller mindske organiseret kriminalitet og kriminalitet generelt. Det vil desuden gøre det muligt at samfinansiere foranstaltninger med henblik på at løse problemer i forbindelse med forvaltningen af grænserne i et udvidet EU.

Kommissionen har mere generelt gentagne gange understreget, at den lægger meget stor vægt på at sikre, at de tiltrædende lande og ansøgerlandene har opbygget en passende administrativ og retlig kapacitet på tidspunktet for tiltrædelsen. Kommissionen holder systematisk øje med, at alle de løfter, de tiltrædende lande har afgivet i forbindelse med tiltrædelsesforhandlingerne, herunder naturligvis løfterne om at styrke den administrative og retlige kapacitet i forbindelse med bekæmpelse af organiseret kriminalitet,

korruption, narkotika og menneskehandel, opfyldes. For at bistå ansøgerlandene i deres bestræbelser har Fællesskabet i forbindelse med sin bistand under Phare-programmet fokuseret på institutionsopbygning og investeringer. I 2002 arbejdede Kommissionen sammen med hvert af de lande, den forhandlede med, om at udarbejde en handlingsplan for at styrke deres administrative og retlige kapacitet. Handlingsplanerne er nu ved at blive gennemført. I forbindelse med handlingsplanerne har Kommissionen stillet yderligere 250 mio. EUR til rådighed, hvilket har øget Fællesskabets samlede bidrag til at styrke den administrative og retlige kapacitet i disse lande i 2002 til 1 mia. EUR.

Europol er et væsentligt instrument for EU i forbindelse med bekæmpelse af organiseret kriminalitet. Et af midlerne til at vurdere truslen mod de forskellige former for alvorlige internationale forbrydelser er den årlige situationsrapport om organiseret kriminalitet i EU, som Europol udarbejder på grundlag af medlemsstaternes bidrag.

Europol er først for nylig blevet kompetent for så vidt angår korruption. Den 6. december 2001 vedtog Rådet Rådets afgørelse om bemyndigelse af Europol til at bekæmpe korruption⁽¹⁾. Afgørelsen trådte først i kraft den 1. januar 2002. I lyset af Euopols begrænsede ressourcer har Rådet afstukket bestemte områder, Europol skal prioritere. Det er op til Rådet at træffe beslutning om disse prioriterede områder og om nødvendigt at ændre dem. Dette kan kun ske efter forslag fra Euopols bestyrelse. Korruption har hidtil ikke figureret som et af de prioriterede områder i forbindelse med bekæmpelse af kriminalitet, som Europol er blevet anmodet om at tage sig af. Korruption er derfor ikke et emne, der i særlig grad er fremhævet i de seneste rapporter om organiseret kriminalitet i EU.

Euopols opgave er at støtte medlemsstaterne i deres bestræbelser for at bekæmpe organiseret kriminalitet. Dette gælder også for ansøgerlandene, når de er tiltrådt EU og konventionen om Europol. Europol kan kun udføre denne støttefunktion i tæt samarbejde med alle medlemsstater, som fremover også omfatter de nye medlemmer.

Europol har ikke beføjelse til at holde øje med situationen for så vidt angår korruption i EU og dets nabolande. Hver gang Europol skal involveres, kræves det, at det sker på grundlag af et partnerskab. Det vil kun være muligt at udarbejde en rapport om situationen for så vidt angår organiseret kriminalitet i de fremtidige medlemsstater, herunder situationen for så vidt angår korruption, i tæt samarbejde med de berørte lande og på grundlag af deres bidrag. For at få et overblik er det nødvendigt altid at fokusere på alle lande i EU og ikke kun de nye medlemsstater. Hvis dette bliver et prioriteret område for Europol, vil det være nødvendigt i et relevant forum at se nærmere på behovet for at afsætte yderligere midler til Europol for at sætte organisationen i stand til med held at udføre de yderligere opgaver.

⁽¹⁾ EFT C 358 af 15.12.2001.

(2004/C 51 E/021)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0359/03

af Jean-Claude Fruteau (PSE) til Rådet

(12. februar 2003)

Om: Regionalpolitik

Med udvidelsen vil Europa i 2004 genopstå som politisk enhed baseret på værdier som demokrati og menneskerettigheder. Europa har dermed udstyret sig med det nødvendige værktøj til formning af et samlet velstandsområde, som vil kunne præge udviklingen i lyset af globaliseringen. Ikke desto mindre står man over for en meget stor udfordring: at udvise solidaritet. Optagelsen af ti nye lande vil ikke foregå smertefrit grundet de uligheder, der vil blive resultatet heraf. Der er en reel risiko for, at den finansielle situation vil blive undergravet som følge af, at mål 1-regionerne statistisk set vejer tungt. For tiden efter 2006 må det derfor overvejes at indføre kriterier, der er mere kvalitative end kvantitative.

Kan det græske formandskab give nærmere oplysninger om dette særlige spørgsmål og redegøre for sine prioriteringer med hensyn til de fremtidige kriterier for støtteberettigelse?

Svar*(29. september 2003)*

Rådet har ikke drøftet de fremtidige udvælgelseskriterier som sådan, da der ikke er forelagt noget formelt forslag fra Kommissionen.

Rådet vedtog den 16. juni 2003 en rapport fra Gruppen vedrørende Strukturforanstaltninger, som indeholder delegationernes bemærkninger og synspunkter vedrørende Kommissionens anden situationsrapport om økonomisk og social samhørighed.

*(2004/C 51 E/022)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0422/03****af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen***(17. februar 2003)*

Om: Den obstruerede og derfor i praksis fejlslagne fredsaftale efter borgerkrig og diktatur i Guatemala

1. Erindrer Kommissionen, at der i den mellemamerikanske stat Guatemala fra 1954 til 1996 udspillede sig en permanent og voldelig magtkamp med 200 000 døds ofre mellem på den ene side en regering, som var nært allieret med militæret og udenlandske virksomheder, og på den anden side den fortrinsvis indianske befolkning i landdistrikterne og en del af arbejderne i byerne, og at magtkampen blev bragt til ophør med undertegnelsen af en fredsaftale og nedsættelsen af en sandhedskommission?

2. Er Kommissionen bekendt med FN-observatørers konklusioner gående ud på, at staten ganske vist ikke længere som tidligere er direkte ansvarlig for den massive overtrædelse af menneskerettighederne, men at det ikke desto mindre i de seneste tre år igen er gået i den forkerte retning i den forstand, at henstillingerne i den afsluttende rapport fra sandhedskommissionen (bl.a. en undersøgelse af 50 000 forsvundne personers skæbne) ikke bliver ført ud i livet, at der ikke opbygges noget uafhængigt retsvæsen, at regeringen ikke indleder en dialog med befolkningen, at journalister og andre, som beskæftiger sig med menneskerettigheder, udsættes for trusler, at ugerninger begået tidligere forbliver ustraffet, at militærbudgettet er vokset stærkt på bekostning af sociale udgifter, at der stort set ikke er skabt mulighed for at inddrage den indianske befolkning og styrke dens social-økonomiske stilling, at der i provinsen Quiché er blevet lynchet en stort antal politiske modstandere af den herskende gruppe, at militærets indflydelse på regeringen er øget, og at væbnede grupper med forbindelser til hæren fortsat opretholder stor indflydelse i landdistrikterne, uden at regeringen har vilje og midler til at gribe ind mod dette?

3. Er det Kommissionens opfattelse, for så vidt som EU via udviklingsrelationer og handelsforbindelser kan udøve nogen indflydelse, at en tilbagevenden til diktatur og borgerkrig i Guatemala må søges undgået på enhver tænkelig måde?

Kilde: TV Nederland 2, indslag i aktualitetsprogrammet Twee Vandaag den 3. januar 2003.

*(2004/C 51 E/023)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0423/03****af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen***(17. februar 2003)*

Om: Vedvarende intimidering og drab begået af den herskende elite af europæisk oprindelse mod Guatemalas indianske flertal, eventuel genindførelse af diktaturet

1. Er det Kommissionen bekendt, at der i Guatemala for nylig er sket det, at arbejdet med at opgrave lig og registrere ofre for tidligere tiders undertrykkelse, føre arkiver over massedrab og på enhver tænkelig måde retsforfølge krigsforbrydelser ved retsinstanser bliver bekæmpet med intimidering og drab?

2. Er det ligeledes Kommissionen bekendt, at den tidligere diktator J.E. Rios Montt, hvis parti FRG igen overtog regeringsmagten efter valget i 1999, på ny er kandidat til præsidentembedet?

3. Deler Kommissionen den opfattelse, at de demokratiske forvaltningsstrukturer, som i mellemtiden er indført i Guatemala, i udpræget grad styres ensidigt af et befolkningsmindretal, der nedstammer fra europæiske kolonister, medens befolkningsflertallet bestående af indianere igen søges sat ud af spillet gennem terror og intimidering?
4. Hvilken rolle kan EU spille for at medvirke til at afhjælpe de eksisterende problemer, som skyldes den dårlige integration mellem Guatemalas europæiske og indianske indbyggere?
5. Hvordan bidrager EU konkret til, at de aktuelle forhold i Guatemala, som skyldes uligeværdig behandling af mennesker, så vidt muligt hindres i at fortsætte?

Kilde: TV Nederland 2, indslag i aktualitetsprogrammet Twee Vandaag den 3. januar 2003.

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten
på skriftlige forespørgsler E-0422/03 og E-0423/03**

(26. marts 2003)

Kommissionen har støttet forsonings- og demokratiseringsprocessen i Guatemala politisk og finansielt siden 1980'erne og overvåger situationen i landet meget nøje.

Der er inden for EU og i det internationale samfund generelt enighed om, at visse vigtige elementer i de reformer, der ifølge fredsftalen fra 1996 skulle gennemføres for at løse de strukturelle problemer, der er årsag til den interne konflikt, på trods af visse fremskridt stadig ikke er opfyldt. Endvidere underminerer den manglende overholdelse af aftalen om oprindelige folks identitet og rettigheder landets udvikling og en reel integration af de oprindelige folk.

Mange internationale observatører, herunder Minugua (FN's mission til observation af fredsprocessen i Guatemala), har påpeget, at de positive skridt, der er taget i de senere måneder, er blevet overskygget af bekymrende tendenser m.h.t. den offentlige sikkerhedssituation og afmilitariseringen. Endvidere skaber det stigende antal overtrædelser af retsstatsprincipperne og menneskerettighederne og stigningen i antallet af trusler og vold mod menneskerettighedsaktivister og folk, der arbejder inden for retsvæsenet, samt en øget polarisering i det guatemalanske samfund alvorlige spændinger i et land, der står foran en valgkamp op til det planlagte valg i november 2003. På trods af visse opmuntrende tegn inden for retsvæsenet, herunder domfældelsen af antropologen Myrna Macks mordere, samt forslaget om at nedsætte en kommission med henblik på at undersøge ulovlig magtanvendelse og hemmelige sikkerhedsstyrker er straffrihed siden konflikten sluttede den absolutte regel, hvad angår sager, der vedrører menneskerettigheder.

På baggrund af ovenstående anvender Kommissionen i sit forsøg på at løse op for situationen to komplementære fremgangsmåder i overensstemmelse med den beslutning om Guatemala, som Parlamentet vedtog i april 2002, og med Rådets resolution fra 1998 om oprindelige folk.

Gennem politisk dialog minder Kommissionen og medlemsstaterne til stadighed de guatemalanske myndigheder og lokale offentlige institutioner om vigtigheden af med udgangspunkt i principperne om demokrati, lighed, ikke-diskriminering, fred og social retfærdighed at respektere alle guatemalanske borgeres (ikke mindst de oprindelige folks) værdighed og sikre deres velfærd.

Hvad samarbejde angår, sigter Kommissionens strategi for 2002 til 2006 for samarbejde med Guatemala på at støtte fredsftalen og bryde den fattigdoms- og udstødelsescirkel, som de fleste oprindelige folk er fanget i. Denne strategi fokuserer på følgende områder: god regeringsførelse, konsolidering af retsstatsprincipperne og beskyttelse af menneskerettighederne, lokaludvikling baseret på deltagelse, medvirken og lighed, ligelig fordelt økonomisk vækst og jobskabelse. De vejledende finansielle midler for Guatemala under Fællesskabets to hovedbudgetposter for Latinamerika (finansier og teknik samt samarbejde) udgør 93 mio. EUR.

Kommissionen har finansieret konkrete aktiviteter for oprindelige folk inden for områder som sundhed, uddannelse, integrering af flygtninge og ligeberettigelse. Disse initiativer vil blive styrket inden for de nærmeste måneder gennem en række samarbejdsprogrammer, der tager sigte på at forbedre oprindelige folks muligheder for at benytte retssystemet, styrke statsadvokaten gennem oprettelse af en *Fiscalía indígena*, dvs. et specielt departement, der skal befæste de oprindelige folks rettigheder, og assistere ombudsmanden (*Procuraduría de los Derechos Humanos*) i opfølgningen på oprindelige folks situation på lokalt niveau.

Herudover forbereder Kommissionen komplementære initiativer, der bl.a. tager sigte på at styrke civilsamfundets deltagelse, konsolidere statens decentraliseringsproces, fremme ligeberettigelse og menneskerettigheder og udvikle landdistrikterne, alt sammen initiativer, som det hovedsageligt vil være mayaindianere, der vil komme til at nyde godt af.

Guatemala er et målområde i Latinamerika under »EU's initiativ for menneskerettigheder og demokrati« (EIHRD) for perioden 2002-2004, som yder støtte inden for visse prioriterede områder, såsom forsoningsbestræbelser og bekæmpelse af racisme, fremmedhad, intimidering, straffrihed for kriminelle gerninger og tortur. Kommissionen vil også yde støtte til et nationalt organ til overvågning af, at menneskerettighederne overholdes, hvad oprindelige folk angår, og deltager ligeledes i udarbejdelsen af en rapport med titlen »Rights of indigenous people and its accomplishment in Guatemala«, der skal fremlægges for FN's ordfører for oprindelige folk.

Det skal endvidere også understreges, at kohærensens og koordineringen af Kommissionens initiativer i Guatemala styrkes gennem den såkaldte Mesodialogo, som er et permanent forum for Fællesskabets samarbejde med Guatemala, og som består af Kommissionen, medlemsstaterne, den guatemalanske regering og lokale og europæiske ngo'er (ikke-statslige organisationer). Inden for disse rammer blev der i december 2002 oprettet en undergruppe, der specifikt beskæftiger sig med oprindelige folk.

Hvad angår general Ríos Montts mulige deltagelse i det næste præsidentvalg, har regeringspartiet FRG (*Frente Republicano Guatemalteco*) endnu ikke besluttet, hvem der skal være partiets officielle kandidat. Kommissionen kan endvidere meddele, at forfatningsdomstolen allerede ved tidligere lejligheder har udtalt sig imod Ríos Montts kandidatur, og at den om nødvendigt på ny vil beskæftige sig med dette spørgsmål.

(2004/C 51 E/024)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0425/03

af Anna Karamanou (PSE) til Rådet

(18. februar 2003)

Om: Menneskerettighedskrænkelser i Tjetjenien

På baggrund af Europarådets resolution om Tjetjenien opfordrer tre internationale organisationer i en fælles erklæring Europarådet til at undersøge følgende spørgsmål:

- det, at de skyldige på begge sider i vold mod civile ikke drages til ansvar og stilles for retten,
- det, at begge de stridende parter behandler civile som militære mål og derved overtræder den humanitære folkeret, og
- den russiske regerings afbrydelse af OSCE's hjælpegruppes arbejde i Tjetjenien den 31. december 2002 og den fortsatte nægtelse af at offentliggøre rapporterne fra Europarådets komité til forebyggelse af tortur om situationen i Den Russiske Føderation.

Er Rådet enig i de ovennævnte konstateringer, og hvilke foranstaltninger agter Rådet at træffe med henblik på at forsvare menneskerettighederne i området, især med henblik på at ophæve adgangsforbuddet for internationale observatører i Tjetjenien og afhjælpe manglen på gennemskuellighed omkring de foreliggende oplysninger om overgreb?

Svar*(29. september 2003)*

Rådet deler betænkelighederne med hensyn til de forhold, som det ærede parlamentsmedlem nævner.

Rådet har ved flere lejligheder over for de russiske myndigheder givet udtryk for sine betænkeligheder med hensyn til menneskerettighedssituationen, herunder den manglende gennemsigtighed vedrørende krænkelser af menneskerettighederne, den humanitære bistand samt nedlæggelsen af OSCE's assistancegruppe i Tjetjenien.

Dette kom senest til udtryk på mødet mellem trojkaen af politiske direktører og Rusland den 16. januar og på ministertrojkamødet med Rusland den 24. januar i Athen. Rådet tog også spørgsmålet om Tjetjenien op på Samarbejdsrådets møde med Rusland den 14.-15. april 2003.

Rådet beklager dybt nedlæggelsen af OSCE's assistancegruppe den 31. december og støtter fuldt ud alle de bestræbelser, som formanden for OSCE gør for at sikre et længerevarende, konstruktivt OSCE-engagement i regionen. I den forbindelse ser Rådet med tilfredshed på forslaget fra OSCE's formand om et program for teknisk samarbejde mellem OSCE's formand og de russiske myndigheder om udvikling af et sammenhængende og konkret aktivitetsprogram i rette tid på grundlag af dels de reelle behov i Republikken Tjetjenien og dels OSCE's ekspertise og erfaring i alle OSCE's tre dimensioner.

Endvidere har EU inden for rammerne af Menneskerettighedskommissionen fremlagt et udkast til resolution om situationen i Republikken Tjetjenien, hvori der gives udtryk for alvorlige betænkeligheder med hensyn til situationen på stedet i Tjetjenien vedrørende menneskerettigheder, sikkerhed og det humanitære område. Desværre fik resolutionen ikke tilstrækkelig støtte til at blive vedtaget.

(2004/C 51 E/025)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0431/03**af Adriana Poli Bortone (UEN) til Kommissionen***(18. februar 2003)*

Om: Medlemsstaternes lige ansvar i forbindelse med bekæmpelse af illegal indvandring

Forebyggelse og bekæmpelse af illegal indvandring indgår som meget vigtige led i EU's politik på asyl- og immigrationsområdet således som understreget i konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Tampere i oktober 1999 for så vidt angik bekæmpelse af illegal indvandring.

Som anført i Kommissionens meddelelse af 15. november 2001 om en fælles politik mod ulovlig indvandring må der samarbejdes om og udvises fast beslutsomhed i forbindelse med bekæmpelsen af kriminelle netværk. I meddelelsen opfordres Rådet til snarest at vedtage en handlingsplan til forebyggelse og bekæmpelse af illegal indvandring.

For nylig skete der det tragiske, at illegale indvandrere, som kom fra Tyrkiet, druknede i havet ud for Capo di Santa Maria di Leuca i Italien, efter at græske bagmænd havde leveret forsyninger til dem og overført dem til andre både. Selv om den græske regering har opført harmoniseringen af politikken mod illegal indvandring som en af prioriteringerne for sit EU-formandskab, har den reelt ikke foretaget sig noget for at bekæmpe migrationsstrømmene mod andre EU-lande således som anført af statssekretær Alfredo Mantovano, der har udtalt, at Tyrkiet og Grækenland ikke foretager den behørig kontrol.

Vil Kommissionen på baggrund af ovenstående

- opfordre de europæiske regeringer til at arbejde tættere sammen?
- undersøge, om de græske myndigheders lemfældige kontrol ved grænserne er en krænkelse af de gældende fællesskabsbestemmelser vedrørende samarbejde om bekæmpelse af illegal indvandring?

- opfordre den græske regering til at iværksætte en mere effektiv politik for kontrol med migrationsstrømmene?
- træffe alle de i traktaterne fastsatte foranstaltninger for at undgå, at en vedvarende alt for eftergivende adfærd fra de græske myndigheders side fortsat får lov til at være en medvirkende årsag til dramatiske begivenheder, som har alvorlige følger for andre EU-lande?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(27. marts 2003)

Kommissionen opfordrer jævnligt medlemsstaterne til at samarbejde tættere om bekæmpelsen af ulovlig indvandring og forvaltning af de fælles ydre grænser. På grundlag af Kommissionens meddelelse om en fælles politik mod ulovlig indvandring af 15. november 2001⁽¹⁾ vedtog Rådet den 28. februar 2002 en handlingsplan for bekæmpelse af ulovlig indvandring⁽²⁾. Desuden vedtog Rådet den 13. juni 2002 en plan for forvaltning af EU-medlemsstaternes ydre grænser, som også er baseret på en meddelelse fra Kommissionen om samme emne af 7. maj 2002⁽³⁾.

De nævnte planer er nu ved at blive ført ud i livet ved hjælp af lovgivningsmæssige og operationelle foranstaltninger. For eksempel leder Grækenland på nuværende tidspunkt en fælles operation, som gennemføres af medlemsstaterne med henblik på at kontrollere og mindske den ulovlige indvandring ad søvejen i det østlige Middelhavsområde (operation »Triton«).

Kommissionen har ikke på nuværende tidspunkt kendskab til, at den græske grænsekontrol skulle være utilstrækkelig, hvilket ville være i strid med Schengen-standarderne. Tværtimod har Kommissionen al mulig grund til at tro, at Grækenland ligesom alle sine partnere gør en aktiv indsats for at bekæmpe den ulovlige indvandring. Som anført i svaret på skriftlig forespørgsel P-122/03 fra Herbert Bösch⁽⁴⁾ deltager Kommissionen i vurderingen af, om Schengen-reglerne gennemføres korrekt, og den vil træffe de nødvendige skridt, hvis en medlemsstat overtræder de fælles bestemmelser om kontrol ved de ydre grænser.

⁽¹⁾ KOM(2001) 672 endelig udg.

⁽²⁾ EFT C 142 af 14.6.2002.

⁽³⁾ KOM(2002) 233 endelig udg.

⁽⁴⁾ EUT C 161 E af 10.7.2003, s. 179.

(2004/C 51 E/026)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0465/03

af Philip Bradbourn (PPE-DE) til Kommissionen

(17. februar 2003)

Om: Nomenklatur for statistiske territoriale enheder

Kan Kommissionen i lyset af offentliggørelse af den fælles holdning om indførelse af en fælles nomenklatur for statistiske territoriale enheder og bilaget hertil redegøre for Gibraltars stilling i forbindelse med denne nomenklatur, og i benægtende fald forklare hvorfor?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Mr Solbes Mira

(14. marts 2003)

NUTS er kun gældende for medlemsstaternes »økonomisk område« som defineret med henblik på gennemførelse af bestemmelserne om bruttonationalindkomsten i markedspriser og det europæiske nationalregnskabssystem jf. Kommissionens beslutning 91/450/EØF, Euratom af 26. juli 1991 om

fastlæggelse af medlemsstaternes områder med henblik på gennemførelse af artikel 1 i Rådets direktiv 89/130/EØF, Euratom om harmonisering af fastlæggelsen af bruttonationalindkomsten i markedspriser ⁽¹⁾.

Gibraltar er ikke en del af det økonomiske område i henhold til gennemførelsesbestemmelserne til denne beslutning og indgår derfor ikke i NUTS-nomenklaturen.

⁽¹⁾ EFT L 240 af 29.8.1991.

(2004/C 51 E/027)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0471/03

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Rådet

(20. februar 2003)

Om: Initiativer fra serbere og albanere om at fremskynde en varig fredsløsning for forvaltningen af Kosovo

1. Har Rådet kendskab til den serbiske premierminister Zoran Djindjics ønske om, at der i løbet af sommeren 2003 indkaldes til en konference om Kosovo, der siden 1999 ikke længere befinder sig under serbisk kontrol, og hans ønske om, at serbiske tropper efter tilbagetrækningen af halvdelen af NATO-styrkerne fra Kosovo ved udgangen af 2003 igen kan rykke ind i området. Grundlaget er, at det i den præambel til forfatningen mellem en ny serbisk-montenegrinsk føderation, der blev vedtaget 4. februar 2003, fastslås, at Kosovo skal være en del af delstaten Serbiens territorium?

2. Har Rådet også kendskab til, at 42 medlemmer af Kosovos parlament i februar 2003 ønsker at erklære Kosovo uafhængigt, bl.a. for derved at kunne beskytte indbyggerne, som helt overvejende består af albanskstalende, mod den frygtede tilbagevenden til delstaten Serbien?

3. Da den forhenværende præsident for det tidligere Jugoslavien, Kostunica, efter to gange ikke at være blevet valgt til præsident for Serbien nu er ude af spillet, anser Rådet så den serbiske premierministers krav som et middel til at vinde tilslutning i den indenlandske opinion som kompensation for afgivelsen af rettighederne til den langt mindre delstat Montenegro eller som bytteobjekt for Serbien, så det af serbere beboede Republika Srpska i det tilgrænsende Bosnien-Hercegovina, kan tilsluttes Serbien?

4. Hvilke muligheder er der ifølge Rådet for på kort sigt så vidt muligt at berolige begge sider og at finde frem til løsninger, der både af albanere og serbere kan ses som skridt på vejen til et godt naboskab, f.eks. udvidelse af det albanske selvstyre og en styrkelse af samhørigheden mellem serberne, som på nuværende tidspunkt er fordelt på tre stater: Serbien, Republika Srpska og Kosovo nord for Mitrovica/Kosovska Mitrovica?

Kilde: Det nederlandske dagblad »De Volkskrant« af hhv. den 5. og 8. februar 2003.

(2004/C 51 E/028)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0472/03

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Rådet

(20. februar 2003)

Om: Vilkår, fremgangsmåde og tidspunkt for tilrettelæggelsen af Kosovos fremtid forud for et eventuelt EU-medlemskab

1. Hvor længe vil det ifølge Rådet være muligt at opretholde Kosovos nuværende status som et reelt FN- og EU-protectorat med både en eksternt øverste leder og eget parlament, egen regering og egen præsident, med samme møntenhed som tolv af EU's medlemsstater, ingen egen eksterne relationer og uden formel anerkendelse af området som en del af en stat, der i realiteten ikke længere udøver nogen form for suverænitæt i Kosovo, og hvis autoritet totalt afvises af et overvejende flertal af befolkningen?

2. Hvordan vil Rådet hindre, at usikkerhed om fremtiden og utålmodighed med hensyn til, at der findes en løsning, fører til nye spændinger i stedet for et godt naboskab mellem de områder, som bebos af hhv. serbere og albanere?
3. Skal Kosovos grænser fastlægges i overensstemmelse med ønskerne hos flertallet af indbyggernes ønsker, inden Kosovo eller den stat, som området kommer til at tilhøre, bliver medlem af EU?
4. På hvilke vilkår, med hvilke fremgangsmåder og hvornår skal der træffes afgørelse om Kosovos fremtidige status? Hvordan vil alle de berørte parter blive hørt? Hvordan vil det blive sikret, at denne løsning kommer til at føre til varig fred og demokrati?

Kilde: Det nederlandske dagblad »De Volkskrant« af hhv. den 5. og 8. februar 2003.

**Samlet svar
på skriftlige forespørgsler E-0471/03 og E-0472/03**

(29. september 2003)

Rådet er fuldt bekendt med de erklæringer, som den serbiske premierminister Zoran Djindjics fremsatte vedrørende Kosovo, før han blev myrdet. Det er også fuldt bekendt med det seneste initiativ fra nogle medlemmer af Kosovos Provinsforsamling til at få vedtaget en resolution om Kosovos uafhængighed. I konklusionerne fra samlingen i Rådet (almindelige anliggender og eksterne forbindelser) den 24. februar 2003 opfordrede Rådet »... alle parter såvel i Beograd som i Pristina til at afholde sig fra ensidige initiativer, der ikke er forenelige med målet om et multietnisk og demokratisk Kosovo og kan få negative følger for stabiliserings- og normaliseringsprocessen ikke blot i Kosovo, men i hele regionen«. Generalsekretæren/den højtstående repræsentant for FUSP, Javier Solana, har også under direkte kontakter med såvel de ansvarlige og i Pristina på ny givet udtryk for og understreget Rådets bekymring over de seneste destabiliserende erklæringer og initiativer og indtrængende opfordret alle parter til at afholde sig fra ensidige handlinger.

Det er Rådets faste overbevisning, at alle aspekter af FN's Sikkerhedsråds resolution 1244 fortsat er gyldige. Det er derfor nødvendigt, at Kosovos endelige status til sin tid behandles i overensstemmelse med denne resolution under inddragelse af regeringen i Beograd og de valgte ledere og repræsentanter for de politiske institutioner i Pristina.

Rådet støtter UNMIK og FN-generalsekretærens særlige repræsentant og støtter uforbeholdent »standarder før status«-politikken. Gennemførelsen af denne politik er afgørende for at man, når tiden er inde kan udforme den politiske proces, der skal bestemme Kosovos fremtid i overensstemmelse med resolution 1244. I forbindelse med denne politik gav Rådet i sine konklusioner af 24. februar 2003 sin fulde støtte til de bestræbelser, som UNMIK har iværksat for gradvist inden udgangen af 2003 at overføre de resterende beføjelser til de midlertidige selvstyreinstitutioner i Kosovo bortset fra dem, der er forbeholdt den særlige repræsentant i henhold til Sikkerhedsrådets resolution 1244. I sine konklusioner af 14. april 2003 erindrede det ligeledes om, at det lægger stor vægt på det initiativ, som den særlige repræsentant for ganske nylig har taget til at indlede en direkte dialog mellem Beograd og Pristina om praktiske spørgsmål af fælles interesse.

(2004/C 51 E/029)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0476/03
af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen**

(20. februar 2003)

Om: Statens vetoret som mindretalsaktionær med henblik på at sikre kontinuiteten og den universelle postbesørgelse i Nederlandene

1. Kan Kommissionen bekræfte, at den ikke vil tillade, at den nederlandske stat som mindretalsaktionær i det tidligere statslige postvæsen PTT, som senere hed KPN og efter udsplitning af telefonsektoren nu TPG, ved at eje en »gylden aktieandel« fortsætter med at være aktionær med afgørende stemme, således at staten ikke længere kan have vetoret i forbindelse med strategiske beslutninger, som f.eks. overtagelse af en anden virksomhed?

2. Har Kommissionen i denne forbindelse taget hensyn til, at en del af postbesørgelsen, nemlig den daglige udbringning af post med lav vægt til private adresser, modsat dens ønske foreløbig kan forblive i et monopol, bla. for at landområder og perifere områder kan betjenes på samme vilkår som storbyer og centrale regioner, og at en eventuel konkurs kan medføre uløselige problemer?
3. Hvad er forskellen til situationer, hvor den har tilladt medlemsstater at eje »gyldne aktier«, som f.eks. en tilsvarende sag i Spanien, som Domstolens generaladvokat har fremsat forslag til afgørelse om den 6.2.2003?
4. Hvorfor har Kommissionen overrasket den nederlandske regering med sine ønsker i stedet for på forhånd i fællesskab at søge en juridisk holdbar løsning på det problem, den har konstateret?
5. Er statens generhvervelse af majoriteten af de almindelige aktier i TPG den eneste måde, hvorpå veto retten over strategiske afgørelser i denne virksomhed kan bevares, uden at det strider mod Kommissionens ønsker?
6. På hvilke andre måder end anført i spørgsmål 5 kan den nederlandske stat på ny opnå veto ret i forbindelse med strategiske afgørelser i TPG, uden at det kolliderer med Kommissionens ønsker?
7. Har Kommissionen til hensigt at give Europa-Parlamentet fuldstændig klarhed over dens kriterier, eller ønsker den nu at overlade alt til afgørelse i Domstolen?

Kilde: Det nederlandske dagblad »De Volkskrant« af 7.2.2003.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(25. marts 2003)

1. Kommissionen mener, at nogle af bestemmelserne i vedtægterne for selskabet TNT Post Groep N.V. vedrørende den nederlandske stats særlige repræsentation i bestyrelsen, der udnævner medlemmerne af selskabets direktion og udøver kontrol med selskabets administration og selskabets generelle aktiviteter, er uforenelige med fællesskabsretten vedrørende kapitalens frie bevægelighed og etableringsretten. Kommissionen mener ligeledes, at de særlige rettigheder til at godkende visse beslutninger truffet af selskabets kompetente organer, der er tillagt indehaveren af den »gyldne aktie« (den nederlandske stat), er uforenelige med EF-traktatens artikel 56 og 43. Disse bestemmelser har fået Kommissionen til at indlede en overtrædelsesprocedure over for Nederlandene, således som anført i Kommissionens pressemeddelelse af 5. februar 2003.

EF-Domstolen har i sin retspraksis fastslået, at medlemsstaterne kan bevare en vis indflydelse i privatiserede virksomheder, der leverer public service-tjenester eller tjenester af strategisk interesse. Sådanne begrænsninger for kapitalens frie bevægelighed skal imidlertid begrundes med henvisning til de undtagelserne i EF-traktatens artikel 58 eller i tvingende almene hensyn og forudsætter, at foranstaltningerne overholder principperne om ikke-forskelsbehandling og proportionalitet.

2. Befordringspligt på postområdet er defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15. december 1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet⁽¹⁾. I den henseende kan Kommissionen konstatere, at de rettigheder, der er knyttet til den omhandlede gyldne aktie, ikke udelukkende vedrører befordringspligten men også udbud af andre posttjenester, der ikke indgår i sidstnævnte. Monopolsituationer kan kun tillades, hvis fællesskabsretten overholdes strengt.

3. Den sag, som EF-Domstolens generaladvokat udtalte sig om den 6. februar 2003, vedrører de særlige beføjelser, som Spanien er tillagt i medfør af lov nr. 5/1995 af 23. marts 1995. Kommissionen mener, at disse beføjelser udgør en krænkelse af princippet om kapitalens frie bevægelighed og etableringsretten, og Kommissionen besluttede derfor at indbringe sagen for EF-Domstolen. Generaladvokatens udtalelse berører ikke den dom, som EF-Domstolen måtte afsige i denne sag.

4. I overensstemmelse med proceduren i EF-traktatens artikel 226 sendte Kommissionen den 28. juli 2000 en åbningsskrivelse vedrørende de særlige rettigheder, der er tillagt den nederlandske stat i TNT Post Groep N.V. Åbningsskrivelsen blev fulgt op af et teknisk møde den 26. september 2000 med de nederlandske myndigheder vedrørende de omhandlede bestemmelser i den nederlandske lovgivning. EF-Domstolens afgørende domme den 4. juni 2002, der i høj grad bekræftede principperne i Kommissionens fortolkende meddelelse af 19. juli 1997, blev fulgt op af en pressemeddelelse fra Kommissionen samme dag.

5. Det hedder i EF-traktatens artikel 295: »De ejendomsretlige ordninger i medlemsstaterne berøres ikke af denne traktat«. Ifølge disse bestemmelser har medlemsstaterne ret til at nationalisere eller privatisere. Ifølge EF-Domstolens retspraksis skal en beslutning om at privatisere (f.eks.) gennemføres under overholdelse af principperne i fællesskabsretten, navnlig kapitalens frie bevægelighed. Selv om Kommissionen ikke har til opgave at tage stilling til medlemsstaternes strategiske og politiske valg vedrørende kontrol af private selskabers aktiviteter, er det dens opgave at sikre overholdelse af fællesskabsretten. I den henseende henvises også til svar på spørgsmål 1 og 6.

6. Som nævnt i svar på spørgsmål 1 har EF-Domstolens retspraksis fastslået, at medlemsstaterne kan bevare en vis indflydelse i privatiserede virksomheder, der leverer public service-tjenester eller tjenester af strategisk interesse. Sådanne begrænsninger for kapitalens frie bevægelighed skal imidlertid begrundes med henvisning til de undtagelserne i EF-traktatens artikel 58 eller i tvingende almene hensyn og forudsætter, at foranstaltningerne overholder principperne om ikke-forskelsbehandling og proportionalitet.

7. For at informere de nationale myndigheder og de økonomiske operatører i medlemsstaterne om, hvordan Kommissionen fortolker bestemmelserne i EF-traktaten om kapitalens frie bevægelighed og den frie etableringsret, vedtog Kommissionen den 19. juli 1997 en meddelelse om visse juridiske aspekter ved EU-interne investeringer. Principperne i denne meddelelse er væsentligst baseret på EF-traktaten og EF-Domstolens retspraksis, der naturligvis er det eneste kompetente organ hvad angår fortolkning af fællesskabsretten.

Ovennævnte fortolkende meddelelse omhandler to grundlæggende friheder og er så meget mere relevant som der er tale om bestemmelser fra EF-traktaten, der finder direkte anvendelse. EF-Domstolen har gentagne gange fastslået, at sådanne bestemmelser ikke kræver nogen gennemførelsesforanstaltninger, da de er tilstrækkelig præcise og ubetingede. Endvidere bekræfter retspraksis, at fællesskabsinstitutionerne ikke selv kan begrænse udøvelsen af de grundlæggende rettigheder, der er sikret ved EF-traktaten. Hovedprincipperne i meddelelsen er i høj grad blevet bekræftet af EF-Domstolens nylige retspraksis (EF-Domstolens dom af 4. juni 2002 »Kommissionen mod Frankrig«, C-483/99, »Kommissionen mod Belgien«, C-503/99 og »Kommissionen mod Portugal«, C-367/98).

(¹) EFT L 15 af 21.1.1998.

(2004/C 51 E/030)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0477/03

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Rådet

(20. februar 2003)

Om: Mulighederne for at en EU-medlemsstat kan anvende kernevåben i forbindelse med en krig i Irak

1. Kan Rådet bekræfte, at de EU-medlemsstater, der samtidig er medlem af NATO hidtil har forpligtet sig til udelukkende at anvende kernevåben mod stater, der truer dem med egne kernevåben?

2. Henregner Rådet Irak til de stater, der efter USA, Det Forenede Kongerige, Frankrig, Rusland, Kina, Indien, Pakistan, Israel og fremover muligvis Nordkorea råder over kernevåben?

3. På baggrund af at Det Forenede Kongeriges forsvarsminister har fremsat en udtalelse om anvendelse af kernevåben, og på baggrund af, at hangarskibet Ark Royal efter udløbet fra Portsmouth den 11.1.2003 først foretog en lang omvej på fem dage til et depot for hemmelige våben og for kernevåben på Trident-undervandsbåde i Loch Long i Skotland, inden det satte kurs mod Irak, gælder den i spørgsmål 1 anførte begrænsning for anvendelse af kernevåben da ikke længere for Det Forenede Kongerige?

4. Anvendes eventuelle kernevåben for at skabe radioaktiv forurening af områder og disses beboere gennem et såkaldt »Fall out«, eller for ved en eksplosion i stor højde at forårsage trykbølger, der fejer alt væk på jorden nedenunder?

5. Hvor stor fare er der efter Rådets mening for, at faktisk anvendelse af kernevåben, der ikke har været benyttet i praksis siden 1945, vil medføre, at stadig flere lande nærer ønske om at råde over sådanne våben til selvforsvar?

6. Hvad vil Rådet gøre for at hindre anvendelse og spredning af altødelæggende kernevåben også i fremtiden?

Kilde: TV Nederland 1, programmet »Knevel op zaterdag«, 8 februar 2003.

Svar

(29. september 2003)

Det spørgsmål, det ærede medlem rejser under punkt 1 og 3, falder ikke ind under Rådets kompetence. Der erindres om, at det er EU-medlemsstaterne selv, som træffer beslutning om anvendelse af deres militære kapacitet på grundlag af deres nationale suverænitæt.

Traktaten om ikke-spredning af kernevåben (NPT), som alle EU-medlemsstaterne deltager i som stater, anerkender fem kernevåbenstater (Kina, Frankrig, Rusland, Det Forenede Kongerige og USA). Alle FN's medlemmer, bortset fra tre (Indien, Israel og Pakistan), deltager som stater i NPT. EU har gentagne gange indtrængende opfordret disse tre stater til at tiltræde NPT som ikke-kernevåbenstater. Desuden finder EU, at Nordkorea bør forblive en ikke-kernevåbenstat, der deltager i NPT med alle de forpligtelser, det medfører.

Med hensyn til spørgsmålene i punkt 4 og 5 har Rådet ikke drøftet de spørgsmål, det ærede medlem henviser til.

Rådet er imidlertid meget bekymret over risikoen for spredning af alle masseødelæggelsesvåben samt midler til at anvende dem og har regelmæssigt rejst dette problem på møder på forskellige niveauer. Fremme af universel tilslutning til og streng overholdelse af multilaterale nedrustnings-, våbenkontrol- og ikke-spredningstraktater har til stadighed været en af EU's centrale politikker gennem årene. Desuden er spørgsmål vedrørende nedrustning og spredning systematisk medtaget på dagsordenen for vores politiske dialog med tredjelande på alle niveauer.

I overensstemmelse med konklusionerne fra Det Europæiske Råd den 20.-21. marts 2003 i Bruxelles ønsker EU at intensivere arbejdet for en omfattende, sammenhængende og effektiv multilateral politik for det internationale samfund, så man kan undgå spredning af masseødelæggelsesvåben. Rådet vil tage dette spørgsmål op på en fokuseret måde i de kommende måneder med henblik på at styrke sin indsats på dette område i fremtiden.

(2004/C 51 E/031)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0517/03 af Miet Smet (PPE-DE) til Kommissionen

(24. februar 2003)

Om: Kvinders rettigheder i Nigeria

Samarbejdet mellem Den Europæiske Union og Nigeria foregår på grundlag af AVS-EF-partnerskabet. I Cotonou-aftalen, som udgør de generelle rammer for AVS-EU-forbindelserne de kommende 20 år, giver de to parter gentagne gange udtryk for, at de går ind for at respektere menneskerettighederne og ligestille kvinder og mænd.

Til trods for at Nigeria støtter disse principper, respekteres kvinders rettigheder ikke altid i Nigeria. Agence France Presse skriver, at man i nogle af Nigerias provinser stener kvinder. Sådanne steninger vedtages af islamitiske domstole, som anvender sharia-lovene. Endvidere beretter Reuters om, at Nigeria er et af de lande, hvor kvinder stadig ofte omskæres, navnlig blandt den muslimske befolkning i landets nordlige del.

Har EU allerede reageret på disse grove krænkelse af kvinders rettigheder? Agter EU i benægtende fald at reagere på disse krænkelse?

Er der fastsat en mekanisme til systematisk kontrol med og gennemtvungelse af respekt for kvinders rettigheder i Nigeria? Og er der skabt mulighed for at suspendere samarbejdet mellem Nigeria og EU, såfremt kvinders rettigheder i dette land – og mere generelt menneskerettighederne – hele tiden krænkes? Vil EU i benægtende fald fremover sørge for at skabe sådanne muligheder?

Såfremt kontrol med og aftvingelse af respekt for kvinders rettigheder er lagt i faste rammer og det eventuelt er vedtaget at suspendere samarbejdet mellem Nigeria og EU, gælder dette da for alle lande, som har undertegnet Cotonou-aftalen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(25. marts 2003)

Kommissionen følger meget nøje med i problematikken omkring menneskerettighederne i Nigeria i almindelighed og anvendelsen af Sharia-love i 12 stater i det nordlige Nigeria i særdeleshed. Kommissionen har gennem diplomatiske kanaler og direkte til præsident Obasanjo appelleret sager angående kvinder, som er blevet dømt til piskning eller til døden ved stening på grund af utroskab. Man har i øjeblikket kendskab til syv sager, hvor appellen endnu ikke er blevet afgjort (kvinder og mænd). Kommissionen kender ikke noget til, at dødsdommene skulle være blevet fuldbyrdet i den forbindelse.

Kommissionen tilskynder myndighederne til at overholde internationale normer for menneskerettigheder og de borgerlige friheder uden forskelsbehandling. EU gav på den 57. samling i FN's menneskerettigheds-kommission udtryk for bekymring over de domme om alvorlig korporlig afstraffelse, som er blevet afsagt i henhold til Sharia-straffeloven, som flere stater i det nordlige Nigeria har indført. Kommissionen har i mange år uforbeholdent modsat sig anvendelsen af dødsstraf og rettede den 12. februar 2002 en henvendelse til den nigerianske regering. I en fælles holdning, som Rådet vedtog på mødet den 27. maj 2002⁽¹⁾, hedder det i artikel 1, at EU vil »fremme Nigerias egne processer med hensyn til at konsolidere demokratiet og respekten for menneskerettighederne«.

Partnerskabsaftalen mellem AVS-landene og EU, som blev undertegnet i Cotonou den 23. juni 2000⁽²⁾, indeholder i artikel 9 tre væsentlige elementer af aftalen, nemlig respekten for menneskerettighederne, hvilket også omfatter ligestilling mellem mænd og kvinder, de demokratiske principper og retsstaten. Det landestrategidokument, der blev undertegnet med Nigeria den 16. juli 2002, vil støtte foranstaltninger, der sigter mod at forbedre overholdelsen af menneskerettighederne og kvinders stilling i Nigeria. Arbejdet med det nigerianske civilsamfund kan også omfatte reformer af retsvæsenet og kampagner for at få ændret skadelig traditionel praksis som omskæring af kvinder. Nigeria er desuden som et indsatsland for det europæiske initiativ for demokrati og menneskerettigheder (EIDHR) berettiget til støtte til forbedring af regeringsførelsen og reformer af retsvæsenet (også spørgsmålet om Sharia-straffeloven).

Med disse instrumenter håber Kommissionen at kunne få indflydelse på den føderale og statslige regerings forståelse og anvendelse af disse principper. Gennem sin delegation er Kommissionen i stand til sammen med medlemsstaterne at føre kontrol med situationen angående menneskerettighederne. Hvis den føderale regering ikke overholder sine engagementer eller sine internationale forpligtelser angående menneskerettighederne, indeholder Cotonou-aftalen en procedure for dialog og passende foranstaltninger, som kan anvendes over for alle parter, der har undertegnet aftalen.

⁽¹⁾ EFT L 139 af 29.5.2002.

⁽²⁾ EFT L 317 af 15.12.2000.

(2004/C 51 E/032)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0553/03**af Joan Vallvé (ELDR) til Kommissionen**

(27. februar 2003)

Om: Overtrædelse af EF-konkurrencereglerne

Jeg har fået oplyst, at Kommissionen i ex officio-sag 37926 (Sun/ETSI) om ETSI GSM 03.19-standarden var bekymret for, at der kunne være sket en overtrædelse af EF-konkurrencereglerne på grund af, a) at Sun på et så sent tidspunkt gjorde gældende og identificerede væsentlige intellektuelle ejendomsrettigheder i forbindelse med denne standard, og b) at set fra en teknisk synsvinkel var de intellektuelle ejendomsrettigheder, som Sun påkaldte sig som væsentlige, rent faktisk ikke væsentlige.

Der kunne i så fald have været tale om konkurrencebegrænsning i henhold til EF-traktatens artikel 81 på grund af,

- at standardiseringsaftalen havde den virkning, at den udelukkede aktuelle eller potentielle konkurrenter fra markedet som følge af uigennemsigtige procedurer, og
- at standardiseringsaftalen, sådan som den var udformet, ikke var nødvendig.

De konklusioner, Kommissionen har draget, glæder mig meget. Hvilke skridt anser Kommissionen for nødvendige for at sikre, at problemer i lighed med dem, der har været med GSM 03.19, ikke opstår i fremtiden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(4. april 2003)

Kommissionen kan bekræfte, at i den sag, som det ærede medlem henviser til, har den over for ETSI sat fokus på sine bekymringer med hensyn til formuleringen af ETSI GSM 03.19-standard.

Kommissionen var helt konkret bekymret over, at der kunne opstå en kunstig barriere for adgangen til markedet for GSM smart cards som følge af:

- (i) den sene afdækning og identifikation af påståede væsentlige intellektuelle ejendomsrettigheder i forbindelse med standarden, og
- (ii) det forhold, at de påståede væsentlige intellektuelle ejendomsrettigheder tilsyneladende ikke var væsentlige. Kommissionen følger udviklingen i denne sag.

Kommissionen mener generelt, at det ikke bør være dens rolle at gribe ind i standardiseringsprocessens karakter. Hvis standarderne er ordentligt udviklet, vil de især på højteknologiske markeder spille en positiv rolle med hensyn til at fremme den effektive udbredelse af nye teknologier på en måde, der er til gavn for forbrugeren og økonomien som helhed. Kommissionen mener imidlertid også, at der kan være ganske særlige tilfælde, hvor afdækning og identifikation af påståede væsentlige intellektuelle ejendomsrettigheder i forbindelse med en standard, efter at denne standard er blevet vedtaget, kan udgøre en kunstig hindring for adgangen, fordi potentielt konkurrerende teknologier uberettiget kan blive udelukket fra markedet. Kommissionen mener derfor, at standardiseringsorganerne bør fastlægge deres interne regler på en sådan måde, at sådanne situationer ikke kan forekomme. I den forbindelse er Kommissionen klar over, at ETSI er i færd med at revidere gennemførelsen af sine egne regler for intellektuelle ejendomsrettigheder, og Kommissionen understreger, at det er nødvendigt, at denne revision giver et effektivt resultat.

(2004/C 51 E/033)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0573/03**af Luigi Vinci (GUE/NGL) til Rådet**

(28. februar 2003)

Om: Tyrkiet og »Öcalan-sagen«

I mange uger har den tidligere PKK-leder Abdullah Öcalan ikke længere kunnet modtage besøg af sine forsvarsadvokater eller af andre personer. Denne vilkårlige afgørelse, truffet af den tyrkiske regering, udgør en åben krænkelse af den europæiske menneskerettighedskonvention og af de »politiske kriterier«, som Det Europæiske Råd nåede frem til om udvidelsen på sit møde i København.

Hvad agter det græske rådsformandskab at foretage sig, for at Öcalan sikres udøvelse af den elementære ret til et forsvar? Finder Rådet ikke, at regeringerne, efter at dødsstraffen mod Öcalan er blevet forvandlet til livsvarigt fængsel, nu bør lægge pres på regeringen i Ankara, for at Öcalan genvinder friheden, og der iværksættes forhandlinger med henblik på en politisk løsning af det »kurdiske spørgsmål«?

Svar

(29. september 2003)

1. Rådet følger nøje situationen. Efter en periode, hvor Abdullah Öcalan ganske rigtigt ikke kunne modtage besøg, har han for nylig haft besøg af sine advokater og sin bror.
2. I en dom af 12. marts 2003 (Öcalan mod Tyrkiet — sag nr. 46221/99) vedrørende Abdullah Öcalans klager over sin tilbageholdelse, rettergangen og den straf (dødsstraf), der er idømt ham, fandt Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at Abdullah Öcalans ret til en retfærdig rettergang er blevet krænket, og at idømmelsen af dødsstraf efter en uretfærdig rettergang udgør umenneskelig behandling. Den har imidlertid ikke taget hans påstand til følge for så vidt angår anholdelsen eller vilkårene for forvaringen på øen İrmali i henhold til den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder. Rådet vil nøje følge opfølgningen af domstolens dom, som kan appelleres af begge parter.
3. I forbindelse med den politiske dialog med Tyrkiet og ifølge tiltrædelsespartnerskabet kræver Rådet konsekvent, at den europæiske menneskerettighedskonventions bestemmelser og især Menneskerettighedsdomstolens domme skal overholdes. Med hensyn til de mere generelle aspekter af det »kurdiske spørgsmål«, som det ærede medlem nævner, forventer Rådet, at Tyrkiet fortsat arbejder i retning af at garantere menneskerettigheder — herunder kulturelle rettigheder — og grundlæggende frihedsrettigheder for alle borgere uanset oprindelse og at fremme den økonomiske, sociale og kulturelle udvikling, især i den sydøstlige del af landet.
4. Kommissionen vedtog den 26. marts et revideret tiltrædelsespartnerskab, der angiver i hvilken rækkefølge Tyrkiet skal opfylde de relevante politiske kriterier, som Rådet nåede til enighed om den 14. april.

(2004/C 51 E/034)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0639/03 af José Ribeiro e Castro (UEN) til Rådet

(4. marts 2003)

Om: Angola — Cabinda — Menneskerettigheder

I december blev der i Luanda offentliggjort en rapport, som omtalte alvorlige overtrædelser af menneskerettighederne i provinsen Cabinda i Angola. Det er angolanske ngo'er, der er ansvarlige for rapporten. Adskillige af deres påstande er i mellemtiden blevet bekræftet af andre kilder (især Amnesty International), ligesom der er blevet henvist til dem i den internationale presse.

Beskyldningerne rettes dels mod angolanske militærpersoner, dels mod grupper under FLEC, som kæmper for områdets uafhængighed.

Angola fik for nylig fred efter den lange konflikt mellem regeringen og UNITA. Og landet forsøger nu at befæste demokratiet inden for rammerne af national forsoning og frihed, uden hvilke det er umuligt at genopbygge landet og derigennem højne befolkningens velfærd. Men der er stadig problemet med Cabinda og den hertil hørende væbnede konflikt, på trods af alle de positive initiativer, som bidrager til at give freden og genopbygningen indhold og substans, og som overvåger, at grundlæggende menneskerettigheder bliver overholdt.

Jeg spørger derfor Rådet:

- Har det analyseret den omtalte rapport?
- Eller har det på anden måde kendskab til disse overtrædelser af menneskerettighederne?
- Har Rådet nogen holdning til disse påstande?
- Tror det, det kan iværksætte aktioner, der bidrager til, at den slags angreb på menneskerettighederne ophører med at finde sted, eller muligvis andre forholdsregler, som gøder jorden for en politisk dialog, der kan gøre en ende på den lokale konflikt?

Svar

(29. september 2003)

Rådet har nøje fulgt udviklingen i Angola, navnlig i Cabinda-provinsen, og er meget opmærksom på oplysninger om krænkelse af menneskerettighederne som de forlydender, det ærede parlamentsmedlem henviser til. Rådets holdning til krænkelse af menneskerettighederne er velkendt og understreges jævnligt i de relevante fora. Rådet forsøger at gøre sit yderste for at træffe foranstaltninger, der bidrager til at sikre, at der ikke længere sker krænkelse af menneskerettighederne. Det har bl.a. opfordret Angolas regering til at stille de nødvendige midler til rådighed til at klare de humanitære problemer samt til at gennemføre en politik, der kan sikre de borgerlige rettigheder og reelle og bæredygtige økonomiske og sociale reformer. EU er fuldt ud indstillet på fortsat at tage spørgsmål i forbindelse med menneskerettighederne op og inden for rammerne af den løbende politiske dialog i henhold til artikel 8 i Cotonou-aftalen at bistå Angolas myndigheder i landets bestræbelser på at lette befolkningens lidelser. EU vil fortsat nøje følge, hvordan situationen udvikler sig, og vil fremme en forhandlingsløsning.

(2004/C 51 E/035)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0640/03

af José Ribeiro e Castro (UEN) til Kommissionen

(4. marts 2003)

Om: Angola — Cabinda — Menneskerettigheder

I december blev der i Luanda offentliggjort en rapport, som omtalte alvorlige overtrædelser af menneskerettighederne i provinsen Cabinda i Angola. Det er angolanske ngo'er, der er ansvarlige for rapporten. Adskillige af deres påstande er i mellemtiden blevet bekræftet af andre kilder (især Amnesty International), ligesom der er blevet henvist til dem i den internationale presse.

Beskyldningerne rettes dels mod angolanske militærpersoner, dels mod grupper under FLEC, som kæmper for områdets uafhængighed.

Angola fik for nylig fred efter den lange konflikt mellem regeringen og UNITA. Og landet forsøger nu at befæste demokratiet inden for rammerne af national forsoning og frihed, uden hvilke det er umuligt at genopbygge landet og derigennem højne befolkningens velfærd. Men der er stadig problemet med Cabinda og den hertil hørende væbnede konflikt, på trods af alle de positive initiativer, som bidrager til at give freden og genopbygningen indhold og substans, og som overvåger, at grundlæggende menneskerettigheder bliver overholdt.

Kommissionen har en delegation i Luanda og forestår adskillige programmer i Angola. De Forenede Nationers Højkommissær for Menneskerettigheder, Sérgio Vieira de Mello, besøgte Angola i januar i år.

Jeg spørger derfor Kommissionen:

- Har den analyseret den omtalte rapport, eller har den på anden måde kendskab til disse overtrædelser af menneskerettighederne?
- Har den nogen holdning til disse påstande?
- Har delegationen i Luanda foretaget sig noget for at verificere dem?
- Har den holdt et møde med De Forenede Nationers Højkommissær for Menneskerettigheder, hvor man kom ind på dette tema?
- Tror Kommissionen den kan tage forholdsregler, der bidrager til, at den slags angreb på menneskerettighederne ikke finder sted, eller muligvis andre forholdsregler, som gøder jorden for en politisk dialog, der kan gøre en ende på konflikten i Cabinda?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(30. april 2003)

Efter undertegnelsen af fredsaftalen mellem regeringen og UNITA i april 2002 og den efterfølgende gennemførelse af fredsprocessen er situationen i Cabinda et af de problemer, der mangler at blive løst. Kommissionen er klar over den vanskelige situation, befolkningen i Cabinda lever i, og gentager, at den mener, at man skal gøre alt for at løse konflikter ved hjælp af fredelige midler. Desuden er det altafgørende, at menneskerettighederne respekteres. Kommissionen mener fortsat, at sikringen af varig fred forudsætter, at de demokratiske vilkår i Angola forbedres, og at især menneskerettighedssituationen fremmes med fuld inddragelse af alle berørte parter. Kommissær Poul Nielson aflagde besøg i Angola fra den 25. til den 28. januar 2003. Han understregede også udtrykkeligt under sine møder med regeringsrepræsentanter, herunder præsident José Eduardo dos Santos, at menneskerettighederne skulle respekteres.

Kommissionen har så sandelig kendskab til rapporten »Terror in Cabinda«, som ad hoc-kommissionen for menneskerettigheder i Cabinda og koalitionen for borgerrettigheder, forsoning og åbenhed offentliggjorde i december 2002, og som støttes af den internationale ikke-statslige organisation (ngo) »Open Society«. Endvidere indhenter Kommissionen oplysninger fra angolanske og internationale organisationer og de lokale medier om den aktuelle situation i den igangværende konflikt og de påståede krænkelser af menneskerettighederne i Cabinda.

På grund af landets borgerkrig og alvorlige humanitære situation er EF's samarbejdsaktiviteter blevet koncentreret om de sydøstlige provinser og Planalto Central. Desuden har de militære aktiviteter i Cabinda, som er blevet intensiveret efter undertegnelsen af aftalememorandummet, gjort det vanskeligere for de internationale organisationer at få adgang til regionen. På den baggrund og i lyset af at der ikke findes nogen faste FN-organer eller EF-finansierede ngo'er, som arbejder i Cabinda, har Kommissionens delegation kun haft begrænsede muligheder for at få bekræftet disse påstande.

FN's Højkommissær for Menneskerettigheder, Sérgio Vieira de Mello, understregede under sit besøg i landet i januar 2003, at det var vigtigt at have en national handlingsplan på menneskerettighedsområdet for at sikre, at menneskerettighedsaspekterne i Angolas forfatning og lovgivning blev implementeret.

EU finder, at den igangværende konflikt giver anledning til bekymring, og at de påståede krænkelser af menneskerettighederne, der er beskrevet i rapporten fra december 2002, skal undersøges omhyggeligt. EU vil i sin politiske dialog med Angolas regering undersøge mulighederne for, at der træffes foranstaltninger til at sikre respekten for og styrkelsen af menneskerettighederne. I den kontekst vil et vigtigt element være Angolas undertegnelse og ratifikation af FN-konventionen mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, og man vil undersøge nogle initiativer, der kan fremme denne proces. I mellemtiden agter Kommissionen at ansøre ngo'erne til at være aktive i provinsen i den udstrækning, dette er muligt.

(2004/C 51 E/036)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0662/03**af Paul Rübig (PPE-DE) til Kommissionen**

(6. marts 2003)

Om: Små og mellemstore virksomheders pligt til at offentliggøre regnskaber

Oplysningerne i statstidende (Amtsblatt) om små ikke-børsnoterede kapitalselskabers regnskaber sparer ganske vist dem, der har interesse heri, for hver dag at skulle kontrollere handelsregisteret, men ikke for den daglige kontrol i statstidende for at finde ud af om et bestemt kapitalselskab allerede har forelagt sine regnskaber i erhvervs- og selskabsstyrelsen (Firmenbuch). Man burde derfor, hvis man virkelig vil forenkle retsfor skrifterne i det indre marked (4. SLIM-fase/Simpler Legislation for the Single Market) give de mange små ikke-børsnoterede kapitalselskaber mulighed for at indlevere deres regnskaber i konventionel papirform. Erhvervs- og selskabsstyrelsen bør være forpligtet til at registrere dem, lagre dem i elektronisk form og stille dem til rådighed i forbindelse med forespørgsler. Alle interesserede bør have mulighed for at kunne undersøge direkte i erhvervs- og selskabsstyrelsen, om regnskaberne er forelagt. Derved kunne man spare offentliggørelsen i statstidende og udgifterne hertil, og ingen ville have problemer med at få oplysninger vedrørende offentliggørelsen. Dette ville være en betydelig forenkling af retsfor skrifterne og ville alene i Østrig aflaste cirka 100 000 små kapitalselskaber.

Er det korrekt, at kreditorer, kreditoplysningsbureauer og lignende organisationer hhv. virksomheder eller konkurrenter, der normalt alligevel har onlineadgang til erhvervs- og selskabsstyrelsens oplysninger og dermed også til den der registrerede afgørelse om den seneste offentliggørelse af regnskaberne, normalt automatisk er interesserede i oplysninger om offentliggjorte regnskaber? Hvis dette er tilfældet, hvad er så fordelene ved, at små ikke-børsnoterede kapitalselskaber (som f.eks. anpartsselskaber) har pligt til i et statstidende at meddele, at et sådant dokument er forelagt, hvis alle erhvervs- og selskabsstyrelser fra 2005 alligevel er forpligtet til at konvertere de regnskaber, der er afleveret i papirform, til elektronisk form, så der kan rettes forespørgsler online? Er det ikke muligt i samme omgang og uden at det går ud over gennemskueligheden, at forenkle selskabsbestemmelserne, så de fleste små kapitalselskaber fritages for denne retlige forpligtelse og spares for udgifterne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(30. april 2003)

Kommissionen gør opmærksom på, at denne forespørgsel i stort omfang er identisk med det ærede medlems skriftlige forespørgsel E-1629/02 ⁽¹⁾.

Kommissionen henviser derfor det ærede medlem til svaret på denne forespørgsel, som stadig er gyldigt. For at undgå enhver misforståelse vil Kommissionen gerne præcisere følgende.

Det ærede medlems skriftlige forespørgsel vedrører bestemmelsen i artikel 3 i Rådets første direktiv 68/151/EØF af 9. marts 1968 (»det første selskabsretsdirektiv«) ⁽²⁾, hvorefter alle dokumenter og oplysninger henlægges i aktmappen eller indføres i registeret, og dokumenter og oplysninger »skal bekendtgøres i den dertil af medlemsstaten bestemte nationale offentlige tidende enten i form af en fuldstændig gengivelse eller gengivelse i uddrag eller i form af en henvisning til, at dokumentet er henlagt i aktmappen eller er indført i registeret«.

Med hensyn til begrundelsen for at kræve en sådan offentliggørelse bekræfter Kommissionen, at det er nødvendigt at sikre, at tredjemand underrettes behørigt om, at der er blevet henlagt nye dokumenter i aktmappen eller indført nye oplysninger i registeret. Uden en sådan offentliggørelse ville tredjemand hver dag skulle søge oplysninger i registeret for at fastslå, om der er sket ændringer. Kommissionen er enig med det ærede medlem i, at tredjemand ikke er fritaget for dagligt at søge oplysninger i den pågældende nationale offentlige tidende. Kommissionen gør dog opmærksom på, at det med den ordning, der er gældende i henhold til det første direktiv, er betydeligt mindre omstændeligt og mindre omkostningskrævende hver dag at søge oplysninger i den nationale offentlige tidende end i registre af følgende grunde:

a) i medlemsstater, hvor registrering af dokumenter og oplysninger sker decentralt, vil det være nødvendigt at søge oplysninger i flere registre hver dag, mens den nationale offentlige tidende er en central informationskilde og b) i alle medlemsstater vil det være nødvendigt hver dag at søge oplysninger i et eller flere registre for alle selskaber, som er af interesse for tredjemand, mens den nationale offentlige tidende frembyder den fordel, at den eksplicit fokuserer på de selskaber, for hvilke der er blevet indgivet nye dokumenter eller indført nye oplysninger i registret.

Med hensyn til de omkostninger, en sådan offentliggørelse medfører for små selskaber, vil Kommissionen for det første gerne gøre opmærksom på, at artikel 3 i det første direktiv ikke kræver offentliggørelse af hele dokumentet i den nationale offentlige tidende. Det står medlemsstaterne frit for at begrænse offentliggørelsen til en reference til de pågældende dokumenter for at reducere selskabernes omkostninger i forbindelse med offentliggørelsen.

For det andet henviser Kommissionen til sit direktivforslag om ændring af det første selskabsretsdirektiv, som blev vedtaget den 3. juni 2002⁽³⁾. Med hensyn til offentliggørelse i en national offentlig tidende vil medlemsstaterne fremover kunne tilbyde den nationale offentlige tidende i elektronisk form: Kommissionen forventer, at beslutningen om at anvende moderne teknologi til offentliggørelse af den nationale offentlige tidende vil reducere selskabernes udgifter til offentliggørelse.

I henhold til samme forslag vil medlemsstaterne endelig også kunne erstatte offentliggørelsen i den nationale offentlige tidende med lige så effektive medier (med forbehold af central og kronologisk adgang til selskabsoplysninger, som er en national offentlig tidendes primære anvendelsesformål). Ifølge forslaget skal medlemsstaterne give tredjemand elektronisk adgang til selskabsdokumenter og -oplysninger, hvilket ikke nødvendigvis indebærer, at alle registre skal have et netsted, hvor alle dokumenter og oplysninger er tilgængelige online som foreslået af det ærede medlem. Elektroniske medier dækker således en række forskellige teknologier, herunder f.eks. e-mail. Kommissionen gør dog opmærksom på, at adgang til oplysninger via et netsted er den løsning, som mange medlemsstater foretrækker, og at forslaget giver medlemsstaterne mulighed for at træffe foranstaltninger til nedsættelse af selskabernes omkostninger til offentliggørelse i en sådan situation. Hvis registrets netsted giver central og kronologisk adgang til selskabsoplysninger, vil der ikke længere kræves offentliggørelse i den nationale offentlige tidende.

⁽¹⁾ EUT C 52 E af 6.3.2003, s. 82.

⁽²⁾ Rådets første direktiv af 9. marts 1968 om samordning af de garantier, som kræves i medlemsstaterne af de i traktatens artikel 58, stk.2, nævnte selskaber til beskyttelse af såvel selskabsdeltagernes som tredjemands interesser, med det formål at gøre disse garantier lige byrdefulde, senest ændret ved tiltrædelsesakten af 1994, EFT L 65 af 14.3.1968.

⁽³⁾ EFT C 227 E af 24.9.2002. Europa-Parlamentet vedtog betænkning af Lehne på sit plenarmøde den 12. marts 2003.

(2004/C 51 E/037)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0669/03

af Giacomo Santini (PPE-DE) til Rådet

(6. marts 2003)

Om: De unge glemmes i den nye fælles landbrugspolitik

I den heftige debat om reformen af den fælles landbrugspolitik manglede de unge landmænds stemme. Ligeledes manglede der i det dokument, som Kommissionen udarbejdede, konkrete henvisninger til denne gruppe landbrugeres fremtidsperspektiver, problemer og forventninger.

Situationen er således stadig, at artikel 7 og 8 i forordning (EF) nr. 1257/1999⁽¹⁾ fastlægger de øverste grænser for støtten inden for rammerne af EUGFL. Dette betyder, at i stedet for loftet på 40 % af de støtteberettigede investeringer, der er fastlagt for normale landbrug, beløber støtten sig til 45 % for unge landmænd og 55 % for unge landmænd i de ugunstigt stillede områder.

Artikel 8 fastlægger det højeste beløb for etableringsstøtten til unge landbrugere til 25 000 EUR. Det er virkelig meget lidt, især med henblik på de forestående store reformer, hvis man skal give unge mennesker lyst til at gå ind i landbruget.

1. Kan Rådet oplyse, hvorfor der i udkastet til reform af den fælles landbrugspolitik ikke er et specielt kapitel om unge landbrugere?
2. Kan Rådet oplyse, om det er muligt at tilføje en ændring om ajourføring af artikel 8 i forordning (EF) nr. 1257/1999 i udkastet til reform, der i det mindste foreskriver en fordobling af etableringsstøtten, dvs. 50 000 EUR?
3. Kan Rådet oplyse, om det er muligt at indføje en ændring i udkastet til reform, således at støtten udtrykt i procent af de støtteberettigede investeringer forhøjes fra 45-55 % for unge landbrugere i ikke-ugunstigstilte områder og for unge landbrugere i ugunstigt stillede områder fra 65-75 %?
4. Kan Rådet oplyse, om det er muligt at indføje en ændring i udkastet til reform, som ophæver ordningen vedrørende statsstøtte til direkte støtte til unge landbrugere fra medlemsstaterne og de lokale myndigheder?

(¹) EFT L 160 af 26.6.1999, s. 80.

Svar

(2. oktober 2003)

Rådet er klar over unge landbrugeres betydning inden for den fælles landbrugspolitik. Efter behandlingen af Kommissionens forslag fastslår Rådet i den politiske enighed, det nåede frem til den 26. juni, om reformen af den fælles landbrugspolitik for så vidt angår forordning (EF) 1257/1999 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra EUGFL, at der skal indføres særlige foranstaltninger til fordel for unge landbrugere, navnlig skal der ske en forbedring af investeringsstøtten til unge landbrugere, og der skal ydes en højere støtte, således at unge landbrugere, som lader sig rådgive om deres aktiviteter, får lettere ved at etablere sig. Desuden henvises der i lovgivningsteksten udtrykkeligt til nødvendigheden af at forbedre bæredygtigheden af foranstaltninger til fordel for unge landbrugere.

(2004/C 51 E/038)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0676/03

af Marco Cappato (NI) til Rådet

(7. marts 2003)

Om: Fumigation i colombianske kaffedyrkningsområder

Under det besøg, jeg i sidste uge aflagde i Colombia sammen med sekretæren for den internationale antiprohibitionistiske liga, Marco Perduca, indhentede vi mange sammenfaldende informationer om en planlagt fumigation i kaffedyrkningsområderne i Colombia i forbindelse med en katastrofal og generel kemisk fumigation fra meget stor højde i store områder af landet med henblik på at udrydde dyrkningen af kokablade, hvilket gennemføres i samordning med den amerikanske regering.

Denne fremgangsmåde har skadelige indvirkninger på den menneskelige sundhed, miljøet og den socioøkonomiske ligevægt. Europa-Kommissionen gennemfører alternative udviklingsprojekter i nogle af disse områder. Har Rådet allerede underrettet de colombianske myndigheder om sin eventuelle uenighed heri og om, at det er nødvendigt øjeblikkeligt at standse de alternative udviklingsprojekter i de pågældende områder, så snart en sådan operation iværksættes?

Hvorledes agter Rådet at handle for hurtigst muligt at forhindre, at disse operationer rent faktisk gennemføres og for officielt at kræve, at fumigationen bringes til ophør inden for hele det colombianske territorium?

Svar

(29. september 2003)

1. Det er op til den colombianske regering at afgøre, hvilke konkrete foranstaltninger den finder det hensigtsmæssigt at anvende i forbindelse med bekæmpelsen af ulovlig narkotika og narkoterrorisme, men EU har opretholdt tætte kontakter med Colombia på alle niveauer med henblik på at sikre, at der ikke foretages fumigation i områder, hvor der gennemføres EU-støttede alternative produktionsprogrammer.

2. I den forbindelse blev EU, Colombia og USA sidste år enige om at intensivere deres respektive konsultationer på stedet såvel som mellem hovedstæderne.

Indtil videre ser denne indsats ud til at bære frugt, idet fredslaboratoriet i Magdalena Medio-området ikke har rapporteret om hændelser.

3. På baggrund af denne positive erfaring overvejer EU yderligere projekter af samme slags som led i støtten til fredsprocessen.

(2004/C 51 E/039)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0698/03

af Giovanni Procacci (ELDR) til Kommissionen

(10. marts 2003)

Om: Den Italienske Republiks eventuelle krænkelse af gældende fællesskabsret

Den italienske forening af uafhængige skatteeksperter (LAPET) meddelte den 3. februar 2003 Kommissionens Generalsekretariat, nærmere bestemt Generaldirektoratet for Det Indre Marked og Generaldirektoratet for Konkurrence, at Italien eventuelt har krænket gældende fællesskabsret. I følge LAPET er der tale om en åbenlys krænkelse af fællesskabsrettens principper som følge af gennemførelsen i Italien af dekret nr. 241 af 9. juli 1997, særlig artikel 36.

Dette dekret er forbundet med fordele for de skatteydere, der får deres regnskaber grundigt kontrolleret af bestemte fagfolk, der, eftersom de opfylder kravene i ovenstående dekret, kan forsyne regnskaberne med påtegningen »endeligt godkendt«. Disse fagfolk skal ikke blot være revisorer og i mindst fem år have været indskrevet i det italienske register over statsautoriserede revisorer, revisorer, regnskabsførere og arbejds-markedskonsulenter, men de skal også have ført regnskab for de pågældende skatteydere i hele den skatteansættelsesperiode, som påtegningen vedrører.

Kan Kommissionen oplyse:

1. Hvad situationen i øjeblikket er på dette område?
2. Hvilke foranstaltninger der er blevet eller vil blive truffet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(30. april 2003)

Kommissionen har modtaget et brev vedrørende de forhold, der nævnes af det ærede medlem. Dette er af Kommissionen blevet registreret som en klage, og der er nu sat en undersøgelse i gang. Kommissionen kan på dette stadium ikke forudse resultaterne af en sådan undersøgelse.

Det ærede medlem vil blive underrettet om undersøgelsens resultat.

(2004/C 51 E/040)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0707/03**af Gianfranco Dell'Alba (NI) til Rådet**

(10. marts 2003)

Om: Asylret til kvinder, der trues af skamfering af kønsorganerne

Er Rådet bekendt med, at ca. 100 piger og unge kvinder i Kenya i den seneste tid har søgt tilflugt i en kirke for at undgå at få deres kønsorganer skamferet? Denne skamfering er en gammel tradition, der stadig holdes i hævd i mindst 28 afrikanske lande og hvert år rammer over 2 mio. piger og unge kvinder.

Kan Rådet — i lyset af Parlamentets beslutning af 20.9.2001⁽¹⁾ og på baggrund af den internationale appel »STOP FGM«, der blev undertegnet af tusindvis af personligheder og borgere overalt i verden, og hvori det blandt andet kræves, at kvinder får ret til asyl, hvis de er truet af skamfering af kønsorganerne, som må betragtes som en meget alvorlig krænkelse af de mest grundlæggende menneskerettigheder — oplyse

- om ikke det mener, at det i betragtning af de hundrede kenyanske kvinders særlige situation er presserende nødvendigt, at EU medtager denne særlige situation blandt de situationer, der berettiger til asyl på medlemsstaternes område?
- hvilke foranstaltninger det har truffet eller agter at træffe på dette område?

⁽¹⁾ EFT C 77 E af 28.3.2002, s. 126.

Svar

(29. september 2003)

Rådet har indtil nu ikke drøftet den konkrete sag, hvor piger og kvinder i Kenya har bragt sig i sikkerhed for at undgå risikoen for at få deres kønsorganer skamferet.

Med hensyn til betingelserne for at give asyl i medlemsstaterne har Rådet i de seneste måneder behandlet Kommissionens forslag til Rådets direktiv om fastsættelse af minimumsstandards for anerkendelse af tredjelandstatsborgere og statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse.⁽¹⁾

Formålet med forslaget er at skabe rammer for en international beskyttelsesordning, baseret på det internationale samfunds og EU's eksisterende forpligtelser og medlemsstaternes gældende praksis og opdelt i de to komplementære kategorier: flygtningestatus og subsidær beskyttelsesstatus. Forslaget omfatter bestemmelser om de minimumsrettigheder og ydelser, som indrømmes personer med status som flygtning eller ret til subsidær beskyttelse.

Rådet gennemgik på samlingen den 27.-28. februar 2003 nogle af forslagets artikler, navnlig vedrørende medlemsstaternes minimumsforpligtelser over for personer, som de giver international beskyttelse.

Rådet har pålagt sine relevante organer at fortsætte behandlingen af forslaget med henblik på at nå til politisk enighed inden for den tidsfrist, der blev fastsat af Det Europæiske Råd i Sevilla (juni 2003).

Der mindes om, at Rådet på samlingen den 28. november 2002 nåede til enighed — bortset fra nogle parlamentariske forbehold og forbehold fra en delegation — om bestemmelserne vedrørende anerkendelse af en tredjelandstatsborger som flygtning eller som en person, der er berettiget til subsidær beskyttelse.

Drøftelserne i Rådets organer har vist, at de rettigheder, der skal indrømmes personer med flygtningestatus, i det store og hele er uanfægtede, mens der stadig er uenighed om indholdet af de rettigheder, som modtagere af subsidær beskyttelse skal have. På De Forenede Nationers store konferencer om kvinders rettigheder og menneskerettigheder i almindelighed har alle Den Europæiske Unions medlemsstater, især når de har varetaget formandskabet for Den Europæiske Union, desuden regelmæssigt og enstemmigt givet udtryk for, at de støtter afskaffelse af skadelig traditionel praksis, hvortil også hører skamfering af kønsorganer.

⁽¹⁾ EFT C 51 E af 26.2.2002, s. 325.

(2004/C 51 E/041)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0708/03
af Gianfranco Dell'Alba (NI) til Kommissionen**

(10. marts 2003)

Om: Asylret til kvinder, der trues af skamfering af kønsorganerne

Er Kommissionen bekendt med, at ca. 100 piger og unge kvinder i Kenya i den seneste tid har søgt tilflugt i en kirke for at undgå at få deres kønsorganer skamferet? Denne skamfering er en gammel tradition, der stadig holdes i hævd i mindst 28 afrikanske lande og hvert år rammer over 2 mio. piger og unge kvinder.

Kan Kommissionen — i lyset af Parlamentets beslutning af 20. september 2001⁽¹⁾ og på baggrund af den internationale appel »STOP FGM«, der blev undertegnet af tusindvis af personligheder og borgere overalt i verden, og hvori det blandt andet kræves, at kvinder får ret til asyl, hvis de er truet af skamfering af kønsorganerne, som må betragtes som en meget alvorlig krænkelse af de mest grundlæggende menneskerettigheder — oplyse

- om ikke den mener, at det i betragtning af de hundrede kenyanske kvinders særlige situation er presserende nødvendigt, at EU medtager denne særlige situation blandt de situationer, der berettiger til asyl på medlemsstaternes område?
- hvilke foranstaltninger den har truffet eller agter at træffe på dette område?

⁽¹⁾ EFT C 77 E af 28.3.2002, s. 126.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(28. april 2003)

På asylområdet er der ikke på grundlag af EF-traktatens artikel 63 indført fællesskabsbestemmelser, der vedrører den situation, som beskrives i spørgsmålet. Specielt er forslaget til direktiv om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere og statsløse som flygtninge, eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse⁽¹⁾, stadig til forhandling i Rådet. På nuværende tidspunkt findes der derfor ingen fællesskabslovgivning, som ville gøre det muligt for Kommissionen at foretage undersøgelser vedrørende individuelle asyl- og indvandringssager, og Kommissionen har derfor heller ikke beføjelser til på det grundlag at gribe ind over for medlemsstaterne.

I henhold til artikel 7, litra d), i Kommissionens forslag skal der, når der er tale om kvindelige ansøgere, tages hensyn til, at forfølgelse som omhandlet i Genève-konventionen kan tage form af seksuel vold eller andre kønsspecifikke midler. Det skal understreges, at kønsspecifik vold i mange tilfælde udelukkende er en form for forfølgelse, således at en hvilken som helst af de forfølgelsesgrunde, der er nævnt i flygtningekonventionen fra 1951, muligvis vil kunne anvendes. Seksuel vold over for flygtningekvinder, såsom omskæring, kan også udøves alene på grund af deres køn. I sådanne situationer vil forfølgelsesgrunden »tilhørsforhold til en særlig social gruppe« muligvis kunne finde anvendelse.

Hvad angår denne særlige grund fastsættes der fortolkningsregler i artikel 12, litra d), i forslaget. Om grunden kan anvendes afhænger af særlige omstændigheder og forhold i hjemlandet og forfølgelsens og den forfulgte karakteristika. Ifølge reglerne omfatter begrebet social gruppe også grupper af individer, der behandles som »mindreværdige« i lovens øjne, hvilket betyder, at loven tolererer forfølgelse udført af privatpersoner eller ikke-statslige aktører, eller at staten anvender loven på en diskriminerende måde og nægter at anvende den til at beskytte den pågældende gruppe. Det kan være tilfældet i de situationer, hvor kvinder er ofre for vold i hjemmet, herunder seksuel vold og lemlæstelse, i de medlemsstater, hvor de ikke kan opnå effektiv beskyttelse mod et sådant misbrug på grund af deres køn eller deres sociale status som gifte kvinder, døtre, enker eller søstre i det pågældende samfund.

Det ærede medlem skal dog være klar over, at Rådet endnu ikke har vedtaget ovennævnte direktiv. I Kenya blev omskæring af kvinder formelt forbudt for piger under 17, efter at parlamentet vedtog børneloven i

2001. Kommissionen mener dog, at konfrontationen med de komplekse og kulturelt forankrede anskuelser, som ligger til grund for omskæring af kvinder, ikke kun skal omfatte et statsligt forbud, men også uddannelse og bevidstgørelse af landets befolkning.

I denne forbindelse har Kommissionen allerede taget spørgsmålet om kvinders rettigheder, herunder omskæring af kvinder, op over for regeringen i Kenya. Kommissionen støtter også initiativer fra civilsamfundet vedrørende kvinders rettigheder og kvinders deltagelse i den politiske beslutningstagning, og den støtter et specifikt projekt, der fokuserer på forebyggelse af omskæring af kvinder i Kisii-distriktet.

Kommissionen vil også fremover støtte relevante foranstaltninger for at sikre, at der sker fremskridt inden for kvinders rettigheder, og at omskæring af kvinder afskaffes. EU har specielt til hensigt at styrke den politiske dialog med den nyvalgte kenyanske regering, bl.a. med fokus på menneskerettigheder, herunder kønsspørgsmål. Kommissionen vil også blive ved med at tage menneskerettighedsspørgsmål, herunder kønsspørgsmål, op i de relevante fora, bl.a. i forbindelse med Fællesskabets dialog med ikke-statslige aktører, der overvåger og håndhæver kvinders rettigheder.

Yderligere oplysninger kan findes i Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-0519/03 fra Miet Smet ⁽²⁾ vedrørende kvinders rettigheder i Kenya.

⁽¹⁾ EFT C 51 E af 26.2.2002.

⁽²⁾ EUT C 33 E af 6.2.2004, s. 47.

(2004/C 51 E/042)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0709/03

af Marco Cappato (NI) til Rådet

(10. marts 2003)

Om: Optælling af kokaproducenter i Peru og omklassificering af kokabladet

Den første og hidtil seneste optælling af lovlige og autoriserede kokaproducenter i Peru fandt sted i 1978, og det statslige indkøbskontor, ENACO, som har monopol på opkøb af koka, foretager nu sine opkøb af kokablade til lovlig anvendelse på grundlag af en nødvendigvis vilkårlig udvælgelse af de producenter, den køber hos. Herudover foreligger der modstridende tal vedrørende stigningen i det antal områder, der anvendes til dyrkning af kokablade.

I FN's klassificeringstabeller tilhører kokabladet samme kategori som kokain og heroin, selv om uafhængige undersøgelser og undersøgelser foretaget af WHO har påvist kokabladenes medicinske egenskaber samt deres betydning som næringsmiddel. Desuden spiller kokabladet en vigtig rolle for kulturen, de lokale traditioner og religionen i Andesområderne.

Anser Rådet det ikke — på baggrund af ovenstående — for nødvendigt, blandt andet med henblik på de alternative udviklingsprojekter i disse områder, nu efter 25 år at fordre og fremme udarbejdelsen af en ny fortegnelse over autoriserede producenter efter offentlige, gennemsikkelige og ikke-diskriminerende kriterier?

Vil Rådet i forbindelse med ministerarbejdet i FN's Narkotikakommission, som mødes i Wien den 16. og 17. april 2003, foreslå, at kokabladet fjernes fra tabel I, således at der kan oprettes et lovligt marked for kokablade og dermed udvikles en bæredygtig landbrugsøkonomi i Andeslandene?

Svar

(29. september 2003)

Det spørgsmål, som det ærede parlamentsmedlem har rejst, er ikke blevet behandlet i Rådets instanser.

(2004/C 51 E/043)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0714/03**af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Rådet**

(11. marts 2003)

Om: Prestige: Supplerende europæisk erstatningsfond

Europa-Parlamentet vedtog den 21. november 2002 en beslutning om katastrofen forårsaget af tankskibet Prestiges forlis ud for Galiciens kyst, hvis punkt 6 lyder som følger:

kræver, at Kommissionens forslag om oprettelse af en europæisk fond på yderligere 1 mia. EUR for erstatning for olieforurening gennemføres omgående.

Den 19. december 2002 vedtog Europa-Parlamentet en ny beslutning om Prestiges forlis ud for Galiciens kyst, hvis punkt 9 lyder som følger:

kræver, at Rådet vedtager en tilfredsstillende fælles holdning på linje med Parlamentets holdning under førstebehandlingen af forslaget om oprettelse af en fond for erstatning for olieforurening i europæiske farvande.

Hvilken værdi tillægger Rådet disse krav fra EP?

Hvilke foranstaltninger har Rådet iværksat, eller påtænker det at iværksætte i denne forbindelse?

Svar

(2. oktober 2003)

Som led i »Erika II-pakken« foreslog Kommissionen i december 2000, at der oprettes en EU-fond for erstatning af skader forårsaget af olieforurening i europæiske farvande. Rådet var af den opfattelse, at det var nødvendigt »at sikre en fyldestgørende og så vidt mulig samlet ordning for ansvar og erstatning for skader forårsaget af forurening med olieprodukter eller andre farlige og forurenende stoffer, der transporteres ad søvejen«, men foretrak imidlertid at nå dette mål gennem en international løsning inden for Den Internationale Søfartsorganisation (IMO) og i stedet tilslutte sig, at der oprettes en supplerende fond for skader forårsaget af olieforurening inden for rammerne af Den Internationale Fond for Erstatning af Skader ved Olieforurening (IOPCF). Rådet (transport) enedes derfor den 28. juni 2001 om en fælles strategi for medlemsstaternes delegationer og Kommissionens repræsentanter i de igangværende forhandlinger i IOPCF- og IMO-regi med henblik på snarest muligt at nå til enighed om oprettelse af en sådan fond, helst i 2003.

Denne fælles strategi fik et tilfredsstillende resultat, idet det på den diplomatiske konference den 16. maj 2003 blev besluttet at vedtage en protokol om oprettelse af en supplerende international fond for erstatning af skader ved olieforurening. Denne fond vil bidrage med en tredjedel til den erstatning, der ydes i henhold til konventionen af 1992 om det privatretlige ansvar og til fondskonventionen af 1992, således at det samlede erstatningsbeløb, der kan ydes ved en enkelt begivenhed, forøges til 750 mio. særlige trækingsrettigheder (SDR), hvilket svarer til ca. 910 mio. EUR. Dette betyder en femdobling af den erstatning, der vil kunne udbetales til ofre for olieforurening.

Protokollen vil være åben for undertegnelse fra den 31. juli 2003, og den nye fond vil være en realitet, når protokollen er blevet undertegnet af mindst otte stater, der samlet har modtaget mindst 450 mio. tons afgiftspligtig olie. Ratificeres den nye fond af de 15 medlemsstater og de 10 tiltrædelseslande, vil den således være operationel. Der erindres i den forbindelse om, at Rådet (telekommunikation, transport og energi) den 6. december 2002 på ny bekræftede, at de medlemsstater, der er parter i de eksisterende globale erstatningsordninger, vil ratificere den supplerende fond.

(2004/C 51 E/044)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0715/03**af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Rådet**

(11. marts 2003)

Om: Prestige: Strengere straffe for miljøovertrædelser og havforurening

Katastrofen som følge af olietankskibet Prestiges forlis kræver kraftige reaktioner for at undgå en gentagelse af denne type ulykker. En række organisationer kræver strengere straffe for miljøovertrædelser og havforurening.

Spansk presse (La Voz de Galicia, 4. februar 2003, s. 6) henviser til en møde mellem justitsministrene fra Spanien, Italien og Frankrig, hvor disse »beslattede at støtte initiativerne fra Rådet for Den Europæiske Union og styrke retsforfølgningen af personer, der er involveret i forurening af de europæiske kyster«.

Hvilke initiativer er drøfter Rådet, eller agter det at iværksætte i denne forbindelse?

Svar

(29. september 2003)

Som reaktion på olietankskibet Prestiges forlis vedtog Rådet (transport, telekommunikation og energi) den 6. december 2002 et sæt konklusioner om søfartssikkerhed og forebyggelse af forurening. Ved den lejlighed bifaldt Rådet med henvisning til Kommissionens meddelelse af 3. december 2002 om skærpelse af sikkerheden til søs efter olietankeren Prestiges forlis, at Kommissionen agter at fremlægge et forslag for at sikre, at enhver, der forårsager eller medvirker til en forureningsulykke ved udvisning af grov uagtsomhed, skal idømmes passende sanktioner. Det Europæiske Råd den 12.-13. december 2002 i København så også med tilfredshed på Kommissionens intention om at undersøge behovet for yderligere specifikke foranstaltninger, bl.a. foranstaltninger vedrørende ansvar og dermed forbundne sanktioner for at imødegå følgerne af Prestiges forlis. Rådet har for nylig modtaget et forslag fra Kommissionen til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om forurening fra skibe og om indførelse af sanktioner, herunder strafferetlige sanktioner, for ulovlig forurening. Desuden vedtog Rådet den 27. januar 2003 en rammeafgørelse om strafferetlig beskyttelse af miljøet. Rammeafgørelsen sikrer, at medlemsstaterne får vidtrækkende kompetence med hensyn til miljøkriminalitet for at hindre, at fysiske eller juridiske personer undgår retsforfølgning alene fordi en overtrædelse ikke er begået på deres område.

I forslaget til direktiv, som Kommissionen forelagde for Rådet i marts 2003, sigter den mod to hovedformål:

- at omskrive de internationale regler for forurening fra skibe til fællesskabsret og udarbejde detaljerede regler for håndhævelse af nævnte regler;
- at fastslå, at overtrædelse af reglerne for udtømmning betragtes som en strafbar handling, samt at udarbejde retningslinjer for, hvilke sanktioner der kan pålægges.

Efter Kommissionens mundtlige forelæggelse af forslaget for Rådet (transport, telekommunikation og energi) den 27. marts 2003 har Rådet nu påbegyndt den tekniske gennemgang af forslaget, og reagerer hermed på opfordringen fra Det Europæiske Råd den 20.-21. marts 2003 i Bruxelles om inden udgangen af 2003 at vedtage en ordning med sanktioner, herunder strafferetlige sanktioner over for havforurening, på det rigtige retsgrundlag. Desuden har Kommissionen for nylig forelagt et forslag til Rådets rammeafgørelse om styrkelse af de strafferetlige rammer for bekæmpelsen af forurening fra skibe.

Det ærede parlamentsmedlem kan være forsikret om, at det enkeltskrogede olietankskib Prestiges forlis ud for Galiciens kyst den 19. november 2002 har engageret de europæiske institutioner i en samlet indsats for at bekæmpe følgerne af den massive forurening ved en sådan katastrofe.

Desuden vedtog Rådet (miljø) på samlingen den 4. marts 2003 under hensyntagen til Kommissionens, Spaniens og Frankrigs rapporter konklusioner om en strategi til at beskytte og bevare havmiljøet og opfordrede navnlig Kommissionen til »om nødvendigt at medtage yderligere foranstaltninger vedrørende søtransportsikkerhed for at beskytte havmiljøet, og overveje dertil knyttede spørgsmål om ansvar og sanktioner, hvis det er relevant«.

(2004/C 51 E/045)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0738/03

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(11. marts 2003)

Om: Tyske bankers og forsikringsselskabers placering af udækkede risici i en af det offentlige finansieret virksomhed

1. Har Kommissionen kendskab til oplysningerne i »Frankfurter Allgemeine Sonntagszeitung« den 23.2.2003, hvorefter Commerzbank, Dresdner Bank og HypoVereinsbank vil placere risikobetonede lån til et beløb på mindst 7 milliarder euro i en af den tyske stat og/eller Bundesbank finansieret »bad bank«?
2. Gælder der i flere EU-medlemsstater ordninger, hvor bankers og forsikringsselskabers risici og tab overtages af staten eller af organer finansieret af staten, medens den fortjenstgivende del af deres lånevirksomhed kommer finansinstitutterne selv til gode?
3. Hvad er konsekvenserne for euro'ens værdi, nu da Bundesbank siden den 1. januar 2002 ikke længere fungerer som udsteder af tyske penge og er blevet integreret i EMU's arbejde? Betyder dette, at en ordning som anført i pkt. 1 medfinansieres på bekostning af det kollektive og individuelle råderum for alle indbyggere i euro-området 12 lande til sammen?
4. Har Kommissionen planer om at udvide mulighederne for sådanne konstruktion til alle medlemsstater, eller er det hensigten at begrænse og imødegå dem, fordi de betragtes som en form for ikke-tilladt statsstøtte?

Kilde: Det nederlandske dag »De Volkskrant« den 24. februar 1003.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(16. april 2003)

1. Kommissionen er opmærksom på, at der i presseartikler har været forlydender om, at visse tyske banker har foreslået, at der oprettes en »bad bank«, som skulle overtage nødlidende lån. De tyske myndigheder har efter Kommissionens anmodning oplyst, at der ikke foreligger sådanne planer.
2. Kommissionen har ikke kendskab til, at der i nogle medlemsstater skulle findes en generel ordning for hele bank- eller forsikringssektoren med henblik på at overtage uerholdelige fordringer. I forbindelse med enkelte rednings- og omstruktureringsforanstaltninger har der været givet tilladelse til en overførsel af uerholdelige fordringer (f.eks. Crédit Lyonnais).
3. Hvis en sådan ordning skulle indføres, ville omkostningerne til den i første omgang skulle betales af de nationale skatteydere. Som allerede anført har den tyske regering imidlertid ikke planer om at indføre en sådan ordning.
4. Hvis en sådan ordning indføres, kan der være tale om statsstøtte, jf. EF-traktatens artikel 87, stk. 1. I princippet er statsstøtte forbudt, men forbuddet er ikke absolut. I EF-traktatens artikel 87, stk. 2 og 3, er det anført, under hvilke betingelser visse former for statsstøtte kan anses for at være forenelige med fællesmarkedet. I overensstemmelse med artikel 87, stk. 3, litra c), kan Kommissionen give tilladelse til

redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder⁽¹⁾. Enhver sådan støtte skal dog meddeles Kommissionen og vurderes for hver enkelt modtagende bank. Generelle støtteordninger for kriseramte virksomheder er kun tilladt, hvis der er tale om små og mellemstore virksomheder.

Hvis oprettelsen af en »bad bank« kommer til at indebære en aftale mellem virksomheder, kan ud over EU's statsstøtteregele også EF-traktatens artikel 81 finde anvendelse. Kommissionen har ikke på nuværende tidspunkt oplysninger om, at dette skulle være tilfældet.

⁽¹⁾ Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder (EFT C 288 af 9.10.1999).

(2004/C 51 E/046)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0740/03

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(11. marts 2003)

Om: Kroatiens ansøgning om at blive optaget som medlemsstat i EU allerede samtidig med Rumænien og Bulgarien i 2007

1. Anser Kommissionen det ønske om, at Kroatien optages som medlemsstat i EU samtidig med Rumænien og Bulgarien, som den kroatiske regering fremsatte for nylig, for teknisk gennemførligt i betragtning af, at forhandlingerne om overtagelse af Fællesskabets regelværk endnu ikke er indledt?

2. Ser Kommissionen i det forhold, at nabolandene Slovenien og Ungarn på det tidspunkt sandsynligvis vil være medlemmer af EU, og at Kroatien er økonomisk stærkere og råder over søhavne, der benyttes af andre medlemsstater, en årsag til, at Kroatien optages tidligere end de fleste andre stater, der tidligere indgik i Forbundsrepublikken Jugoslavien?

3. Hvilken løsning ser Kommissionen på det problem, at det serbiske mindretal, der i tidligere århundreder af Østrig-Ungarn fra det tilgrænsende Bosnien-Hercegovina blev hvervet til at forsvare Kroatiens grænseområder (Kraina) mod den militære tyrkiske trussel, for størstedelens vedkommende i 1995 flygtede fra Kroatien og ikke anser det for sikkert at vende tilbage, hvorved andelen af denne befolkningsgruppe siden 1991 er faldet fra 12 % til 4,5 % af den samlede befolkning?

4. Hvilken løsning ser Kommissionen på de krav, den kroatiske opposition og en stor del af den offentlige mening i Kroatien gør på størstedelen af de af kroater beboede områder i den sydvestlige del af nabostaten Bosnien-Hercegovina, der grænser op til Dalmatien, og anser Kommissionen det for reelt muligt, at en del af kroaterne nu kommer til at bo på EU-område og en anden del udenfor?

5. Hvornår vil det blive meddelt Kroatien, hvornår og på hvilke vilkår en tiltrædelse til EU er en reel mulighed, og hvilket tidspunkt forventes der at kunne blive tale om?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(30. april 2003)

1. Den 21. februar 2003 ansøgte Kroatien om at blive medlem af EU. I overensstemmelse med artikel 49 i traktaten om Den Europæiske Union var ansøgningen rettet til Rådet for EU.

Det næste trin i processen er, at Rådet på et af sine kommende møder beder Kommissionen om at forberede en udtalelse om Kroatiens ansøgning. Når Kommissionen har modtaget denne anmodning, må der på basis af de tidligere erfaringer påregnes ca. et år til udarbejdelsen af denne udtalelse. Rådet kan efter at have analyseret Kommissionens udtalelse og anbefaling beslutte, om der skal indledes tiltrædelsesforhandlinger eller ej, afhængigt af om Kroatien opfylder de nødvendige kriterier.

På nuværende stadium kan Kommissionen ikke udtale sig om, hvor lang tid der derefter må påregnes, da det vil afhænge af, hvordan Kroatiens politiske, økonomiske, retlige og administrative reform skrider frem.

2. Betingelserne for at blive medlem af EU er fastsat i artikel 49 og 6 i traktaten om Den Europæiske Union og blev nærmere defineret af Det Europæiske Råd i København i juni 1993. Opfyldelsen af disse kriterier og Kroatiens fremskridt med stabiliserings- og associeringsprocessen vil være afgørende for, hvornår Kroatien vil være i stand til at blive optaget i EU. Kriterierne vil være de samme for alle de lande, der er involveret i stabiliserings- og associeringsprocessen. Hvor hurtigt landene vil kunne tiltræde EU afhænger af deres egen indsats.

3. Kroatiens forpligtelser med hensyn til flygtninges og internt fordrevnes tilbagevenden er fastsat i Dayton/Paris-aftalerne. Disse forpligtelser er også en af hjørnestenene i stabiliserings- og associeringsprocessen for regionen. Kommissionen har ved adskillige lejligheder gjort Kroatien opmærksom på, at landet må gøre en større indsats for at lette flygtningenes tilbagevenden. Der må findes en løsning, der både tager højde for det komplekse boligspørgsmål (genopbyggelse af ødelagte ejendomme, genovertagelse af besatte ejendomme og problemet med tab af rettigheder som indehaver/forpagter af ejendomme) og de manglende økonomiske muligheder i de områder, som flygtningene vender tilbage til. I henhold til det kroatiske kontor for fordrevne, tilbagevendte og flygtninge, ODPR⁽¹⁾, var der 9 640 personer fra etniske mindretal, der i 2002 vendte tilbage til Kroatien. I henhold til UNHCR er der stadig i alt 228 000 flygtninge fra Kroatien i Serbien og Montenegro og ca. 22 000 i Bosnien-Hercegovina.

I henhold til ODPR er i alt 305 379 personer vendt hjem, enten fra andre områder i Kroatien (internt fordrevne) eller fra områder uden for Kroatien (flygtninge) indtil slutningen af 2002.

207 320 internt fordrevne er etniske kroater, 98 058 personer er etniske serbere, hvoraf 69 427 fra Den Tidligere Jugoslaviske Republik og 5 963 fra Bosnien-Hercegovina (dvs. i alt 75 390 flygtninge) og 22 668 internt fordrevne er fra Donau-området.

Tallene for de tilbagevendte var i 2002 ca. 11 000 flygtninge (alle serbere) og 6 557 internt fordrevne (både serbere og kroater). De tilsvarende tal for 2001 var samme antal flygtninge (serbere) og 10 846 internt fordrevne (både serbere og kroater). I henhold til ODPR er der i øjeblikket 8 055 flygtninge (7 342 fra Bosnien-Hercegovina og 713 fra Kosovo) og 17 100 internt fordrevne (13 748 kroater og 3 352 serbere) i Kroatien.

EU har siden 1996 ydet finansiell støtte til Kroatien til genopbygning efter krigen og flygtninges tilbagevenden. Programmerne havde oprindeligt til formål at yde nødhjælp i perioden umiddelbart efter krigen. Mellem 1996 og 2000 blev der anvendt 61,5 mio. EUR fortrinsvis til genopbygningen af boliger. CARDS-programmet fokuserer nu i stadig højere grad på langfristet bistand med henblik på at få gang i den socio-økonomiske udvikling i de krigsramte områder. For perioden 2001-2004 er der tildelt 65,2 mio. EUR til flygtninges tilbagevenden under det samlede nationale CARDS-program for Kroatien.

4. Kommissionen kan ikke udtale sig om de kroatiske politiske partiers interne holdninger, men ønsker at understrege, at Kroatien har undertegnet Dayton/Paris-fredsftalerne, som garanterer Bosnien-Hercegovinas territoriale integritet. I henhold til stabiliserings- og associeringsaftalen har Kroatien også forpligtet sig til at udvise regional samarbejdsvilje og etablere gode naboskabsforbindelser. Der kan ikke være tvivl om, at respekten for eksisterende grænser er en del af denne forpligtelse.

EU bygger ikke på princippet om etnisk tilhørsforhold men på principperne om frihed, demokrati, respekt for menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder samt retsstatsprincippet. Den etniske sammensætning af befolkningen i Kroatien eller Bosnien-Hercegovina vil derfor ikke have nogen indflydelse på, hvornår disse lande vil være i stand til at tiltræde EU. Der er endvidere også utallige — tidligere og nuværende — eksempler i EU på etniske grupper, der lever dels inden for og dels uden for EU.

5. Det Europæiske Råd i Feira gav i juni 2000 alle lande, der er involveret i stabiliserings- og associeringsprocessen, herunder Kroatien, status som potentielle kandidater til EU. Dette tilsagn blev også

bekræftet i den stabiliserings- og associeringsaftale, der blev undertegnet med Kroatien i oktober 2001. Tiltrædelse er derfor en reel mulighed for Kroatien, forudsat at landet opfylder de betingelser, der er fastsat i traktaten om Den Europæiske Union og de kriterier, der blev defineret af Det Europæiske Råd i København i juni 1993, samt at landet gennemfører stabiliserings- og associeringsaftalen med et positivt resultat, bl.a. for så vidt angår det regionale samarbejde.

Som anført i svaret på det første spørgsmål, kan Kommissionen ikke på nuværende tidspunkt udtale sig om en eventuel tiltrædelsesdato. Hvornår Kroatien vil kunne opfylde ovennævnte kriterier afhænger af, hvor hurtigt landet gennemfører sin politiske, økonomiske, retlige og administrative reformproces.

(¹) Det kroatiske ministerium for offentlige arbejder, genopbygning og byggeri — afdelingen for fordrevne, tilbagevendte og flygtninge.

(2004/C 51 E/047)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0748/03

af Olivier Dupuis (NI) til Rådet

(11. marts 2003)

Om: Bortførelse af civile fra Grozny (Tjetjenien)

Ifølge venskabsforeningen Rusland-Tjetjenien er følgende tjetjenske civile registreret som bortført fra Grozny og dens forstæder siden slutningen af december 2002: den 29. december 2002: Ramzan Gamarigov (35 år, bosiddende i rue Lomonosov 4); den 3. januar 2003: Mashaev og tre af hans børn (bosiddende i rue Yablotchnaya) og Yunus Alimukaev; den 4. januar 2003: Ismail Makhmudov (26 år, bosiddende i rue Gudermeskaya 33); den 14. januar 2003: Angela Shakhmurzaeva (31 år), Hassan Ustarkhanov (28 år), Aslan Baisultanov og Aslan Musaev (25 år) (alle bosiddende i rue Rosa Luxemburg 23), den 3. februar 2003: Hanpasha Bukhaev (30 år, bosiddende i Noviye Aldy/Grozny), i Urus-Martan den 29. januar 2003: Seda Tsagaraeva; i Atchkhoi-Martan og omegn den 15. januar 2003: Yaragi Ismailov (45 år), Khizri Ismailov (40 år), Aslan Ismailov (22 år), Aslambek Ismailov (20 år) og Yusup Daidaev (50 år) (alle bosiddende i rue Orekhovaya 22); den 28. januar 2003: Taus Murtasov (30 år, bosiddende i landsbyen Orekhovo tæt ved Atchkhoi-Martan; i Vedenov og omegn den 27. januar 2003: Shamil Khabusiev (45 år, bosiddende i landsbyen Neftyanika); i Shali og omegn den 17. januar 2003: Islam Ibragimov (21 år, bosiddende i Shali) og Apti Saidulaev (25 år, bosiddende i Shali) og den 4. februar 2003: Idris A. Dakhaev (28 år, bosiddende i Serzhen-Yurt).

Er Rådet bekendt med disse seneste bortførelser af civile? Følger det på nogen måde udviklingen i antallet af bortførte personer samt i antallet af de personer, der henrettes efter at være blevet bortført? Agter Rådet på baggrund af de gentagne krigs- og menneskerettighedsforbrydelser, som de russiske styrker i Tjetjenien har begået, at tage politiske og retslige initiativer i de kompetente internationale organer såsom Europarådet og FN's Menneskerettighedskommission?

Svar

(29. september 2003)

Rådet har ikke modtaget nærmere oplysninger om de tilfælde af bortførelse af civile, der omtales i spørgsmålet. Rådet følger naturligvis nøje situationen i Den Russiske Føderations republik Tjetjenien. Rådet har imidlertid ikke kapacitet til at gennemføre en nøje overvågning på stedet. For sådanne oplysninger henholder Rådet sig til Europarådet.

Rådet benytter enhver lejlighed til at rejse spørgsmålet om krænkelse af menneskerettighederne og retssikkerheden i Republikken Tjetjenien, når det møder repræsentanter for de russiske myndigheder. EU gav udtryk for sin bekymring på mødet i samarbejdsrådet med Rusland den 15. april 2003, og spørgsmålet var ligeledes sat på dagsordenen for topmødet i Skt. Petersborg den 31. maj.

Endelig vil EU fortsat give udtryk for sine betænkeligheder inden for rammerne af internationale organisationer som OSCE og FN. EU fremlagde på den baggrund den 7. april 2003 en resolution for FN's

Menneskerettighedskommission, hvori EU understregede betydningen af fuld respekt for menneskerettighederne og fordømte de fortsatte krænkelse af folkeretten for så vidt angår menneskerettighederne i Republiken Tjetjenien, navnlig bortførelserne og de arbitrære fængslinger og henrettelser. Rådet gør imidlertid opmærksom på, at forslaget til resolution ikke blev vedtaget af FN's Menneskerettighedskommission

(2004/C 51 E/048)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0758/03

af Nelly Maes (Verts/ALE) til Rådet

(12. marts 2003)

Om: Valgovervågninger

Den seneste valgovervågning, jeg deltog i, valget i Kenya i slutningen af 2002, viste, at en blandet delegation af AVS-medlemmer og EU-medlemmer var en fordel.

Har Rådet til hensigt systematisk at sende blandede delegationer på valgovervågning?

Et problem i forbindelse med blandede delegationer er, at EU-medlemmerne rådet over langt større midler end AVS-medlemmerne.

Har Rådet til hensigt at gøre noget ved dette problem?

Et tilbagevendende spørgsmål på valgovervågningsmissioner er, om AVS-landene kan foretage overvågning under valg i EU-landene. I Nederlandene har det vist sig, at sådanne overvågninger kan være meget nyttige.

Hvilke medlemsstater, ud over Nederlandene, har allerede indbudt sådanne delegationer, og hvilke medlemsstater er rede til at gøre det?

Vil Rådet anbefale dette forslag over for de forskellige medlemsstater?

Svar

(29. september 2003)

I sine konklusioner af 26. juni 2001 om bistand til valghandlinger og valgovervågning (dok. 9990/01) bekræftede Rådet sit tilsagn om at bidrage til fred og sikkerhed og fremme et stabilt og demokratisk politisk klima, således som det fremgår af artikel 1 i AVS-EF-partnerskabsaftalen. Disse konklusioner er i overensstemmelse med den politiske dialog, der er omhandlet i Cotonou-aftalen, navnlig artikel 8, stk. 3.

Beslutninger om at udsende EU-valgobservatørmissioner baseres på en vurdering af den politiske situation i landet, af de potentielle virkninger af en EU-valgobservatørmission, af de disponible midler og af, hvor højt den mission, der skal gennemføres, bør prioriteres. Rådets organer er i øjeblikket i gang med at behandle valgovervågningsprioriteterne for andet halvår af 2003 og for 2004.

Kommissionen står for organisationen og gennemførelsen af valgobservatørmissioner, herunder de finansielle midler. Den forelægger i den forbindelse Rådet og Parlamentet sine prioriteter til politisk godkendelse.

Den Blandede Parlamentariske Forsamling AVS-EU kan henvise udnævnelsen af blandede delegationer til valgobservatørmissioner til de relevante organer, men den forbliver selv det organ, der har kompetence til at træffe beslutning om at udsende sådanne blandede delegationer.

Rådet var ikke bekendt med, at nogen medlemsstater skulle have indbudt AVS-delegationer til valgovervågning i EU.

(2004/C 51 E/049)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0767/03**af Maria Carrilho (PSE) til Rådet**

(12. marts 2003)

Om: Østtimor

Den Europæiske Union har spillet en fremtrædende rolle med hensyn til at beskytte menneskerettighederne for Østtimors befolkning, navnlig efter september 1999, da militserne indledte deres voldshandlinger. Europa-Parlamentets tilsagn om at sætte sig ind for friheden for Østtimors befolkning kom symbolsk til udtryk i tildelingen af Sakharov-prisen til Xanana Gusmão

EU har inden for rammerne af FN'-aktionen bidraget til, at Østtimor i maj 2002 blev uafhængig. Herefter, fra juni 2002 har FN med bemyndigelse fra Sikkerhedsrådet, hvori to medlemsstater har et permanent sæde, nedtrappet støtten med henblik på at etablere de tekniske, administrative og sociale vilkår, som er nødvendige for en effektiv selvstændiggørelse af Østtimor, som i øjeblikket befinder sig i en kritisk fase. Af flere grunde er der i de seneste måneder kommet mange flygtninge til hovedstaden Dili, som hurtigt er vokset fra 60 000 til 200 000 indbyggere. Mange kæmper for at overleve under forhold, der enten fører dem ud i apati eller fremkalder oprørs- og voldstendenser.

Agter Rådet at udvide støtten med henblik på at styrke demokratiet i Østtimor?

Anser Rådet det for muligt tildels at gennemføre denne støtte inden for rammerne de opgaver (Petersberg), som er tildelt den hurtige udrykningsstyrke?

Svar

(29. september 2003)

Rådet kan tilslutte sig det ærede parlamentsmedlems bekymring over konsekvenserne af den massive tilstrømning af flygtninge til Dili og dens eventuelle sociale virkninger og vil undersøge mulighederne for en passende reaktion på denne situation inden for rammerne af den betydelige finansielle bistand, som Østtimor modtager fra EU. Alene mellem 1999 og 2002 har EU tildelt Østtimor ca. 137 mio. EUR i gavebistand. Dette udgør over 170 EUR pr. indbygger, hvilket er et af de højeste bistandsniveauer, der ydes. Desuden har medlemsstaterne stillet betydelige støttebeløb til rådighed for Østtimor.

Den Europæiske Union vil fortsat yde Østtimor en betydelig bistand for yderligere at konsolidere landets politiske stabilitet og demokratiet og for at fremme en langsigtet udvikling ved hjælp af fattigdomsbekæmpelse og kapacitetsopbygning. EU har planer om at tildele ca. 10 mio. EUR for 2003 og ca. 8 mio. EUR for 2004. Igen vil medlemsstaterne supplere denne finansielle indsats.

Østtimors anmodning om at tiltræde Cotonou-AVS-EF-partnerskabsaftalen blev imødekommet af AVS-EF-Ministerrådet på samlingen den 15.-16. maj 2003.

Tiltrædelse vil bl.a. give Østtimor adgang til de finansielle midler, der ydes inden for rammerne af AVS-EF-partnerskabsaftalen i henhold til næste finansprotokol for perioden 2005-2010.

Rådet overvejer ikke på nuværende tidspunkt at sende kontingenter af den hurtige udrykningsstyrke til Østtimor.

(2004/C 51 E/050)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0779/03**af Carlos Bautista Ojeda (Verts/ALE) til Kommissionen**

(12. marts 2003)

Om: Komitologi

I artikel 4 i forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter⁽¹⁾ opføres undtagelserne i forbindelse med aktindsigt. I henhold til

dommen afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans af 19. juli 1999, Rothmans International mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (i sag T-188/97), må »komitologiudvalgene i relation til fællesskabsbestemmelserne om aktindsigt [...] anses for at henhøre under Kommissionen«. Under hvilke omstændigheder og hvor mange gange har Kommissionen afslået at give aktindsigt i dokumenter fra komitologiudvalgene under påberåbelse af en af undtagelserne i ovennævnte forordnings artikel 4?

(¹) EFT L 145 af 31.5.2001, s. 43.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(30. april 2003)

Kommissionen råder ikke over tilstrækkeligt detaljerede statistiske data til at kunne oplyse de særlige tilfælde, hvor den har afslået at give adgang til dokumenter fra udvalg, der er omfattet af komitologi-afgørelsen, under påberåbelse af undtagelserne i artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter. Anmodninger om adgang til dokumenter fra komitologiudvalgene ligestilles med anmodninger om adgang til dokumenter fra de generaldirektorater, der varetager udvalgenes sekretariat, og behandles af disse generaldirektorater.

Kommissionen kan dog meddele det ærede parlamentsmedlem, at den i henhold til artikel 17, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1049/2001 inden længe offentliggør den første årsrapport om forordningens anvendelse. Denne rapport vedrører år 2002 og fremsendes til de øvrige institutioner. Den indeholder en række statistikker, som bl.a. viser, hvordan afslagene på anmodninger om aktindsigt fordeler sig procentuelt på de påberåbte undtagelsesbestemmelser.

(2004/C 51 E/051)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0800/03

af Koldo Gorostiaga Atxalandabaso (NI) til Rådet

(17. marts 2003)

Om: Ytringsfrihed

»Euskaldunon Egunkaria«, det eneste dagblad i verden på euskara (baskisk), blev i sidste uge lukket som følge af en kendelse fra Audiencia Nacional, en domstol i Madrid, der tager sig af sager, som har tilknytning til storkriminalitet. Ifølge domstolen tilhører eller samarbejder Egunkaria med ETA.

Egunkaria blev grundlagt i 1990 efter indsamling af 150 mio. PTE (900 000 EUR) under en folkekampagne. Lørdag den 22. februar fandt der en stor demonstration sted i Donostias gader (San Sebastian). Demonstranter viftede med en avis ved navn »Egunero«, der udgives af journalister fra Egunkaria. Den første dag blev der solgt 50 000 aviser, den følgende 75 000. Demonstrationens størrelse og antallet af solgte Egunero-aviser viser baskernes samfundsmæssige engagement og klare solidaritet med avisen.

Finder Rådet, at de spanske myndigheders lukning af den baskiske avis respekterer de grundlæggende principper, der kendetegner en demokratisk stat?

Vil Rådet tilskynde de spanske myndigheder til omgående at genåbne avisen?

Finder Rådet, at isolationsfængslingen af de tilbageholdte journalister og beslaglæggelsen af deres papirer er i overensstemmelse med respekten for menneskerettighederne og pressefriheden?

Svar*(29. september 2003)*

Rådet henviser til sit svar på skriftlig forespørgsel E-3104/02, hvori det gør opmærksom på, at terrorismebekæmpelse er en opgave af fælles interesse for EU, selv om opretholdelse af lov og orden og beskyttelse af den indre sikkerhed i overensstemmelse med artikel 33 i TEU er forbeholdt medlemsstaterne. Det henviser til den terrorismelovgivning, som EU har vedtaget. Det minder om de principper, som EU i henhold til EU-traktatens artikel 6, stk. 1, bygger på, og gentager sin støtte til medlemsstaternes bekæmpelse af terrorisme under overholdelse af retstatsprincippet.

*(2004/C 51 E/052)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0845/03
af Dana Scallon (PPE-DE) til Kommissionen***(18. marts 2003)*

Om: EU's budget for udviklingshjælp

Da gennemførelsesproceduren for budgettet for 2003 allerede er startet, og budgettet for udviklingshjælp skal holde sig inden for grænserne i kapitel 4, hvorledes vil Kommissionen da imødekomme Europa-Parlamentets krav om at øge budgettet til bistand til befolkningen og reproduktiv sundhedspleje i udviklingslandene fra 55,8 EUR til 73,95 mio. EUR (konto B7-6312), som blev vedtaget på plenarmødet den 13. februar 2003?

Fra hvilken konto eller fond skal disse penge tages?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson*(29. april 2003)*

Parlamentet foreslog en forøgelse af de finansielle rammer for perioden 2003-2006 til reproduktiv og seksuel sundhed og rettigheder i udviklingslandene fra 60 mio. EUR (som foreslået af Kommissionen) til 73,95 mio. EUR. En sådan forøgelse indebærer, at der årligt skal tilvejebringes yderligere 4 til 5 mio. EUR i budgetårene 2004 til 2006. Kommissionen besluttede i sin årlige politikstrategi for 2004, hvori der også foretages en tilpasning af programmeringen under den resterende periode af de finansielle overslag frem til 2006, at forøge bevillingen til det udviklingspolitiske område med over 50 mio. EUR for perioden 2004-2006, bl.a. for at dække det ekstrabeløb, der skal tilvejebringes til reproduktiv sundhed. Denne forøgelse hentes ved at reducere margenerne i kapitel 4 for de resterende år af de nuværende finansielle overslag.

*(2004/C 51 E/053)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0850/03
af María Izquierdo Rojo (PSE) til Rådet***(18. marts 2003)*

Om: Katastrofer og et europæisk civilbeskyttelseskorps

Der er i tidens løb indtruffet en række katastrofer i Europa, ligesom der har været tale om mangler og svigt i Galicien, på den kantabriske kyst og i Portugal i forbindelse med olieforureningen efter Prestiges forlis. Arbejdsgruppen om forsvar i konventet, hvor kommissionsmedlemmet Michel Barnier fører forsædet, har foreslået oprettelse af et europæisk civilbeskyttelseskorps, som både skal være aktivt i forbindelse med

forsvar mod terrorisme og på det civile område i forbindelse med naturkatastrofer. Hvad har det græske formandskab på denne baggrund til hensigt at gøre? Vil formandskabet gøre en reel indsats for oprettelse af dette nødvendige europæiske civilbeskyttelseskorps? Hvilke konkrete foranstaltninger påtænker formandskabet at gennemføre omgående og på mellemlang sigt?

Svar

(29. september 2003)

Rådet minder om, at subsidiaritetsprincippet er grundlaget for alle EUs civilbeskyttelsesforanstaltninger og -politikker, idet disse først og fremmest har til formål at supplere og styrke medlemsstaternes egne politikker på dette område.

Det skal noteres, at hverken resultaterne af drøftelserne i konventet eller eventuelle oplæg er bindende, og at der i overensstemmelse med Læken-erklæringen vil blive indkaldt en regeringskonference, der skal træffe beslutning om de nødvendige traktatændringer.

Rådet vil gerne gøre opmærksom på, at medlemsstaterne i forbindelse med den civilbeskyttelsesordning, der blev indført ved Rådets beslutning 2001/792/EF, Euratom, allerede har indkredset de civilbeskyttelseskapaciteter, der vil kunne stilles til rådighed i de konkrete tilfælde. Det drejer sig om indsatshold og vurderings- og koordineringshold, der er uddannet sammen.

Rådet kan oplyse det ærede parlamentsmedlem, at ordningen allerede med held er blevet bragt i anvendelse i forbindelse med Prestige-katastrofen den 13. november 2002, samt i forbindelse med oversvømmelserne i de centraleuropæiske lande sidste sommer og redningen af huleforskere i Grækenland.

Rådet og Kommissionen har desuden den 20. december 2002 vedtaget et fælles program med henblik på at forbedre samarbejde i EU om at forebygge og begrænse følgerne af kemiske, radiologiske eller nukleare terrortrusler for sundheden, fødevarekæden, miljøet samt sårbare erhvervsgrene og transport. Programmet omfatter en fælles vurdering af terrortrusler, forebyggende foranstaltninger for at formindske sårbarheden, overvågning med henblik på hurtig sporing af angreb og gensidig bistand i tilfælde af terrortrusler. Civilbeskyttelsesordningen er en central faktor i dette program.

På baggrund af de katastrofer, der har fundet sted i Europa, og den nylige Prestige-ulykke, har det græske formandskab indsat følgende blandt prioriteterne på civilbeskyttelsesområdet:

- Fremskyndelse af procedurerne for indførelse af ordningen — som styres af Kommissionen — for indsatser på civilbeskyttelsesområdet i og uden for EU, således at den kan blive fuldt ud operationel.
- Vedtagelse af EU-foranstaltninger og -lovgivning om katastroforebyggelse — et EU-initiativ er under drøftelse.

(2004/C 51 E/054)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0855/03

af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(20. marts 2003)

Om: Kvaliteten af økonomiske prognoser

I forlængelse af sit svar på skriftlig forespørgsel E-3315/02 ⁽¹⁾ og skriftlig forespørgsel E-0014/03 ⁽²⁾ bedes Kommissionen bemærke, at spørgsmålet vedrørte prognoserne i hvert enkelt stabilitets- og konvergensprogram for hver medlemsstat, for så vidt angår real-BNI, inflation og budgetbalance sammen med de faktiske resultater, der lige er blevet offentliggjort for hver enkelt af disse variabler.

Forespørgslen vedrører klart hver enkelt medlemsstats stabilitets- og konvergensprogram lige fra den første vedtagelse af programmerne og de senere resultater. Kommissionen bedes endvidere give en oversigt over hver enkelt variabel og hver enkelt stabilitets- og konvergensprogram med detaljeret angivelse af forskellen mellem prognoserne og de senere resultater for hver enkelt medlemsstat.

⁽¹⁾ EUT C 192 E af 14.8.2003, s. 107.

⁽²⁾ Se side 13.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(24. april 2003)

Som svar på spørgsmålet tilsendes det ærede medlem og Parlamentets sekretariat en række tabeller, som viser to centrale variabler, der er fremlagt af alle medlemsstaterne i forbindelse med deres stabilitets- og konvergensprogrammer, nemlig væksten i det reale bruttonationalprodukt (BNP) og den offentlige budgetbalance i procent af BNP. Siden 1998 har der været fem successive runder af disse programmer. Den første runde af stabilitets- og konvergensprogrammer blev fremlagt mellem slutningen af 1998 og begyndelsen af 1999. Den seneste og femte programrunde blev præsenteret mellem slutningen af 2002 og begyndelsen af 2003.

Den venstre side af hver tabel viser for hver medlemsstat målene/prognoserne i de successive programmer og det faktiske resultat taget fra Kommissionens prognose fra efteråret 2002. Når programmerne indeholder forskellige scenarier, anføres et af overslagene i tabellen, mens de øvrige scenarier sammenfattes som fodnoter. Budgetbalancen omfatter ikke engangsindtægterne mellem 2000 og 2002 fra salget af universale mobiltelekommunikationssystemlicenser (UMTS) (detaljerede oplysninger i fodnoter). Højre side af tabellen viser beregningen af forskellen mellem målene/prognoserne og det faktiske resultat.

En af tabellerne viser inflationsresultaterne for hver medlemsstat i perioden 1997-2002 (definitionen af harmoniserede forbrugerprisindekser (HICP)). Der er ikke udarbejdet en tabel med detaljerede oplysninger vedrørende resultater i forhold til mål, fordi vurderingen af inflationen og den pengepolitiske udvikling kun er relevant for Danmark, Sverige og Det Forenede Kongerige i forbindelse med deres konvergensprogrammer.

Yderligere informationer, herunder teksten til hver enkelt medlemsstats stabilitets- og konvergensprogram, kan ses på Kommissionens nedenstående website: (http://europa.eu.int/comm/economy_finance/about/activities/sgp/scplist_en.htm).

(2004/C 51 E/055)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0872/03

af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(20. marts 2003)

Om: Forslag til forordning om handel med torturudstyr

Kommissionen har udarbejdet et forslag til Rådets forordning om handel med visse anordninger og produkter, som kan anvendes til henrettelse, tortur eller anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Mener Kommissionen, at EU bør have ret til at foretage en forhåndskontrol af ansøgninger til de relevante myndigheder om tilladelse til eksporttransaktioner og andre aktiviteter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Chris Patten

(24. april 2003)

Den 30. december 2002 stillede Kommissionen forslag til en rådsforordning om handel med visse anordninger og produkter, der kan anvendes til henrettelse, tortur eller anden grusom, umenneskelig eller

nedværdigende behandling eller straf⁽¹⁾. I marts 2003 besluttede Rådet at overdrage dette forslag til nogle af sine arbejdsgrupper. Disse er nu i færd med at undersøge forslaget i substansen.

Retsgrundlaget for forslaget er artikel 133 i EF-traktaten, som fastsætter, at Fællesskabet har enekompetence for den fælles handelspolitik. Helt på linje med tanken om en fælles politik forudsætter forslaget, der stadig er til behandling i Rådet, en skriftlig høringsprocedure med inddragelse af alle kompetente myndigheder i medlemsstaterne samt Kommissionen i forbindelse med alle beslutninger om ansøgninger om eksporttilladelse eller levering af tjenesteydelser. Ifølge forslaget skal Kommissionen, hvis der ikke opnås konsensus, have beføjelse til efter høring af medlemsstaterne i et forvaltningsudvalg at træffe en afgørelse. Denne procedure er en af dem, der er omhandlet i Rådets afgørelse om udøvelse af gennemførelsesbeføjelser⁽²⁾.

Ifølge den procedureordning, som Kommissionen foreslår, skal de kompetente myndigheder og Kommissionen foretage en forhåndsundersøgelse af tilladelserne til eksporttransaktioner. Derved sikres det, at der tages hensyn til disponible oplysninger om tilfælde af tortur eller anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

⁽¹⁾ KOM(2002) 770 endelig udg.

⁽²⁾ Rådets afgørelse 1999/468/EØF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen, EFT L 184 af 17.7.1999.

(2004/C 51 E/056)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1004/03

af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen

(27. marts 2003)

Om: Ancona Kommunes udnyttelse af midler fra Daphne-programmet

I september 2002 forelagde det italienske finansministeriums tilsynsudvalg opgørelsen for udnyttelsen af midler stillet til rådighed af EU.

Af denne opgørelse fremgår det bl.a., hvor foruroligende langsomt og ineffektivt en række lokale myndigheder tildeler de godkendte projekter støtte.

Også Kommissionen har flere gange henledt opmærksomheden på denne alarmerende situation for så vidt angår lokale myndigheders mangelfulde udnyttelse af EU-midler.

Navnlig visse lokale myndigheder, herunder f.eks. Ancona Kommune, har hårdt brug for at udnytte EU-midlerne til bekæmpelse af vold mod kvinder og børn.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse

1. om Ancona Kommune har forelagt projekter i håb om at opnå støtte fra Daphne-programmet?
2. om Ancona Kommune har fået bevilget støtte til disse projekter?
3. om de pågældende midler er blevet brugt?

(2004/C 51 E/057)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1005/03
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen

(27. marts 2003)

Om: Carrara Kommunes udnyttelse af midler fra Daphne-programmet

I september 2002 forelagde det italienske finansministeriums tilsynsudvalg opgørelsen for udnyttelsen af midler stillet til rådighed af EU.

Af denne opgørelse fremgår det bl.a., hvor foruroligende langsomt og ineffektivt en række lokale myndigheder tildeler de godkendte projekter støtte.

Også Kommissionen har flere gange henledt opmærksomheden på denne alarmerende situation for så vidt angår lokale myndigheders mangelfulde udnyttelse af EU-midler.

Navnlig visse lokale myndigheder, herunder f.eks. Carrara Kommune, har hårdt brug for at udnytte EU-midlerne til bekæmpelse af vold mod kvinder og børn.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse

1. om Carrara Kommune har forelagt projekter i håb om at opnå støtte fra Daphne-programmet?
2. om Carrara Kommune har fået bevilget støtte til disse projekter?
3. om de pågældende midler er blevet brugt?

(2004/C 51 E/058)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1006/03
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen

(27. marts 2003)

Om: Firenze Kommunes udnyttelse af midler fra Daphne-programmet

I september 2002 forelagde det italienske finansministeriums tilsynsudvalg opgørelsen for udnyttelsen af midler stillet til rådighed af EU.

Af denne opgørelse fremgår det bl.a., hvor foruroligende langsomt og ineffektivt en række lokale myndigheder tildeler de godkendte projekter støtte.

Også Kommissionen har flere gange henledt opmærksomheden på denne alarmerende situation for så vidt angår lokale myndigheders mangelfulde udnyttelse af EU-midler.

Navnlig visse lokale myndigheder, herunder f.eks. Firenze Kommune, har hårdt brug for at udnytte EU-midlerne til bekæmpelse af vold mod kvinder og børn.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse

1. om Firenze Kommune har forelagt projekter i håb om at opnå støtte fra Daphne-programmet?
2. om Firenze Kommune har fået bevilget støtte til disse projekter?
3. om de pågældende midler er blevet brugt?

(2004/C 51 E/059)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1007/03**af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen**

(27. marts 2003)

Om: Livorno Kommunes udnyttelse af midler fra Daphne-programmet

I september 2002 forelagde det italienske finansministeriums tilsynsudvalg opgørelsen for udnyttelsen af midler stillet til rådighed af EU.

Af denne opgørelse fremgår det bl.a., hvor foruroligende langsomt og ineffektivt en række lokale myndigheder tildeler de godkendte projekter støtte.

Også Kommissionen har flere gange henledt opmærksomheden på denne alarmerende situation for så vidt angår lokale myndigheders mangelfulde udnyttelse af EU-midler.

Navnlig visse lokale myndigheder, herunder f.eks. Livorno Kommune, har hårdt brug for at udnytte EU-midlerne til bekæmpelse af vold mod kvinder og børn.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse

1. om Livorno Kommune har forelagt projekter i håb om at opnå støtte fra Daphne-programmet?
2. om Livorno Kommune har fået bevilget støtte til disse projekter?
3. om de pågældende midler er blevet brugt?

(2004/C 51 E/060)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1008/03**af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen**

(27. marts 2003)

Om: Macerata Kommunes udnyttelse af midler fra Daphne-programmet

I september 2002 forelagde det italienske finansministeriums tilsynsudvalg opgørelsen for udnyttelsen af midler stillet til rådighed af EU.

Af denne opgørelse fremgår det bl.a., hvor foruroligende langsomt og ineffektivt en række lokale myndigheder tildeler de godkendte projekter støtte.

Også Kommissionen har flere gange henledt opmærksomheden på denne alarmerende situation for så vidt angår lokale myndigheders mangelfulde udnyttelse af EU-midler.

Navnlig visse lokale myndigheder, herunder f.eks. Macerata Kommune, har hårdt brug for at udnytte EU-midlerne til bekæmpelse af vold mod kvinder og børn.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse

1. om Macerata Kommune har forelagt projekter i håb om at opnå støtte fra Daphne-programmet?
2. om Macerata Kommune har fået bevilget støtte til disse projekter?
3. om de pågældende midler er blevet brugt?

(2004/C 51 E/061)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1009/03
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen

(27. marts 2003)

Om: Massa Kommunes udnyttelse af midler fra Daphne-programmet

I september 2002 forelagde det italienske finansministeriums tilsynsudvalg opgørelsen for udnyttelsen af midler stillet til rådighed af EU.

Af denne opgørelse fremgår det bl.a., hvor foruroligende langsomt og ineffektivt en række lokale myndigheder tildeler de godkendte projekter støtte.

Også Kommissionen har flere gange henledt opmærksomheden på denne alarmerende situation for så vidt angår lokale myndigheders mangelfulde udnyttelse af EU-midler.

Navnlig visse lokale myndigheder, herunder f.eks. Massa Kommune, har hårdt brug for at udnytte EU-midlerne til bekæmpelse af vold mod kvinder og børn.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse

1. om Massa Kommune har forelagt projekter i håb om at opnå støtte fra Daphne-programmet?
2. om Massa Kommune har fået bevilget støtte til disse projekter?
3. om de pågældende midler er blevet brugt?

(2004/C 51 E/062)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1010/03
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen

(27. marts 2003)

Om: Perugia Kommunes udnyttelse af midler fra Daphne-programmet

I september 2002 forelagde det italienske finansministeriums tilsynsudvalg opgørelsen for udnyttelsen af midler stillet til rådighed af EU.

Af denne opgørelse fremgår det bl.a., hvor foruroligende langsomt og ineffektivt en række lokale myndigheder tildeler de godkendte projekter støtte.

Også Kommissionen har flere gange henledt opmærksomheden på denne alarmerende situation for så vidt angår lokale myndigheders mangelfulde udnyttelse af EU-midler.

Navnlig visse lokale myndigheder, herunder f.eks. Perugia Kommune, har hårdt brug for at udnytte EU-midlerne til bekæmpelse af vold mod kvinder og børn.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse

1. om Perugia Kommune har forelagt projekter i håb om at opnå støtte fra Daphne-programmet?
2. om Perugia Kommune har fået bevilget støtte til disse projekter?
3. om de pågældende midler er blevet brugt?

(2004/C 51 E/063)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1011/03
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen

(27. marts 2003)

Om: Pesaro Kommunes udnyttelse af midler fra Daphne-programmet

I september 2002 forelagde det italienske finansministeriums tilsynsudvalg opgørelsen for udnyttelsen af midler stillet til rådighed af EU.

Af denne opgørelse fremgår det bl.a., hvor foruroligende langsomt og ineffektivt en række lokale myndigheder tildeler de godkendte projekter støtte.

Også Kommissionen har flere gange henledt opmærksomheden på denne alarmerende situation for så vidt angår lokale myndigheders mangelfulde udnyttelse af EU-midler.

Navnlig visse lokale myndigheder, herunder f.eks. Pesaro Kommune, har hårdt brug for at udnytte EU-midlerne til bekæmpelse af vold mod kvinder og børn.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse

1. om Pesaro Kommune har forelagt projekter i håb om at opnå støtte fra Daphne-programmet?
2. om Pesaro Kommune har fået bevilget støtte til disse projekter?
3. om de pågældende midler er blevet brugt?

(2004/C 51 E/064)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1012/03
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen

(27. marts 2003)

Om: Pisa Kommunes udnyttelse af midler fra Daphne-programmet

I september 2002 forelagde det italienske finansministeriums tilsynsudvalg opgørelsen for udnyttelsen af midler stillet til rådighed af EU.

Af denne opgørelse fremgår det bl.a., hvor foruroligende langsomt og ineffektivt en række lokale myndigheder tildeler de godkendte projekter støtte.

Også Kommissionen har flere gange henledt opmærksomheden på denne alarmerende situation for så vidt angår lokale myndigheders mangelfulde udnyttelse af EU-midler.

Navnlig visse lokale myndigheder, herunder f.eks. Pisa Kommune, har hårdt brug for at udnytte EU-midlerne til bekæmpelse af vold mod kvinder og børn.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse

1. om Pisa Kommune har forelagt projekter i håb om at opnå støtte fra Daphne-programmet?
2. om Pisa Kommune har fået bevilget støtte til disse projekter?
3. om de pågældende midler er blevet brugt?

(2004/C 51 E/065)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1013/03
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen

(27. marts 2003)

Om: Pistoia Kommunes udnyttelse af midler fra Daphne-programmet

I september 2002 forelagde det italienske finansministeriums tilsynsudvalg opgørelsen for udnyttelsen af midler stillet til rådighed af EU.

Af denne opgørelse fremgår det bl.a., hvor foruroligende langsomt og ineffektivt en række lokale myndigheder tildeler de godkendte projekter støtte.

Også Kommissionen har flere gange henledt opmærksomheden på denne alarmerende situation for så vidt angår lokale myndigheders mangelfulde udnyttelse af EU-midler.

Navnlig visse lokale myndigheder, herunder f.eks. Pistoia Kommune, har hårdt brug for at udnytte EU-midlerne til bekæmpelse af vold mod kvinder og børn.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse

1. om Pistoia Kommune har forelagt projekter i håb om at opnå støtte fra Daphne-programmet?
2. om Pistoia Kommune har fået bevilget støtte til disse projekter?
3. om de pågældende midler er blevet brugt?

(2004/C 51 E/066)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1014/03
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen

(27. marts 2003)

Om: Prato Kommunes udnyttelse af midler fra Daphne-programmet

I september 2002 forelagde det italienske finansministeriums tilsynsudvalg opgørelsen for udnyttelsen af midler stillet til rådighed af EU.

Af denne opgørelse fremgår det bl.a., hvor foruroligende langsomt og ineffektivt en række lokale myndigheder tildeler de godkendte projekter støtte.

Også Kommissionen har flere gange henledt opmærksomheden på denne alarmerende situation for så vidt angår lokale myndigheders mangelfulde udnyttelse af EU-midler.

Navnlig visse lokale myndigheder, herunder f.eks. Prato Kommune, har hårdt brug for at udnytte EU-midlerne til bekæmpelse af vold mod kvinder og børn.

Kan Kommissionen derfor oplyse

1. om Prato Kommune har forelagt projekter i håb om at opnå støtte fra Daphne-programmet?
2. om Prato Kommune har fået bevilget støtte til disse projekter?
3. om de pågældende midler er blevet brugt?

(2004/C 51 E/067)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1015/03**af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen**

(27. marts 2003)

Om: Siena Kommunes udnyttelse af midler fra Daphne-programmet

I september 2002 forelagde det italienske finansministeriums tilsynsudvalg opgørelsen for udnyttelsen af midler stillet til rådighed af EU.

Af denne opgørelse fremgår det bl.a., hvor foruroligende langsomt og ineffektivt en række lokale myndigheder tildeler de godkendte projekter støtte.

Også Kommissionen har flere gange henledt opmærksomheden på denne alarmerende situation for så vidt angår lokale myndigheders mangelfulde udnyttelse af EU-midler.

Navnlig visse lokale myndigheder, herunder f.eks. Siena Kommune, har hårdt brug for at udnytte EU-midlerne til bekæmpelse af vold mod kvinder og børn.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse

1. om Siena Kommune har forelagt projekter i håb om at opnå støtte fra Daphne-programmet?
2. om Siena Kommune har fået bevilget støtte til disse projekter?
3. om de pågældende midler er blevet brugt?

(2004/C 51 E/068)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1016/03**af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen**

(27. marts 2003)

Om: Terni Kommunes udnyttelse af midler fra Daphne-programmet

I september 2002 forelagde det italienske finansministeriums tilsynsudvalg opgørelsen for udnyttelsen af midler stillet til rådighed af EU.

Af denne opgørelse fremgår det bl.a., hvor foruroligende langsomt og ineffektivt en række lokale myndigheder tildeler de godkendte projekter støtte.

Også Kommissionen har flere gange henledt opmærksomheden på denne alarmerende situation for så vidt angår lokale myndigheders mangelfulde udnyttelse af EU-midler.

Navnlig visse lokale myndigheder, herunder f.eks. Terni Kommune, har hårdt brug for at udnytte EU-midlerne til bekæmpelse af vold mod kvinder og børn.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse

1. om Terni Kommune har forelagt projekter i håb om at opnå støtte fra Daphne-programmet?
2. om Terni Kommune har fået bevilget støtte til disse projekter?
3. om de pågældende midler er blevet brugt?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino
på skriftlige forespørgsler E-1004/03, E-1005/03, E-1006/03,
E-1007/03, E-1008/03, E-1009/03, E-1010/03, E-1011/03,
E-1012/03, E-1013/03, E-1014/03, E-1015/03 og E-1016/03**

(28. april 2003)

Daphne-programmet har i 2003, men ikke de andre år, modtaget:

- to forslag fra Comune di Firenze — Assessorato Pubblica Istruzione e Politiche Giovanili, Direzione Istruzione
- ét forslag fra Comune di Pesaro — Servizio sociale
- ét forslag fra Comune di Siena — Comitato di ente per le pari opportunità

Kommissionen har endnu ikke vurderet disse forslag og kan derfor endnu ikke informere det ærede medlem om udvælgelsen eller finansieringen. I juli 2003 vil alle ansøgere, der har indsendt forslag til Daphne-programmet i 2003, få tilsendt oplysninger om resultatet af evalueringsprocessen.

Hvad angår de andre kommuner, som det ærede medlem nævner (Ancona, Livorno, Macerata, Massa, Perugia, Pisa, Pistoia, Prato og Terni), er der ikke indkommet nogen forslag i perioden 1997-2003.

(2004/C 51 E/069)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1060/03
af Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) til Kommissionen**

(28. marts 2003)

Om: Finansiering af svenske bufferfonde

I Sverige føres en debat om oprettelse af de såkaldte bufferfonde, som i forbindelse med Sveriges deltagelse i ØMU'en skal bidrage til en tilpasning i perioder med økonomisk ustabilitet og uro, f.eks. ved hjælp af nedsættelse af arbejdsgiverafgifter.

Bufferfondene kræver betydelige ressourcer, for at de i fremtiden kan udgøre en betydningsfuld tilpasningsmekanisme. Hvad er Kommissionens vurdering af muligheden for, at fondene kan finansieres ved hjælp af monetære midler fra den svenske centralbank, Riksbanken?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(2. maj 2003)

I henhold til artikel 108 i EF-traktaten skal de nationale centralbanker være uafhængige især af deres nationale regering og af ethvert andet organ. Finansiell uafhængighed er en vigtig bestanddel af en centralbanks generelle uafhængighed, da den gerne helt selv skulle kunne disponere over de nødvendige finansielle midler til at opfylde sit mandat.

Finansielle overførsler fra en centralbank til dens nationale regering f.eks. i form af fordeling af overskud eller udlodning af udbytte strider ikke nødvendigvis mod dette princip. Finansiell uafhængighed skal imidlertid garanteres gennem en detaljeret lovgivning, hvori der fastsættes regler og betingelser for sådanne finansielle overførsler. F.eks. via en sikkerhedsklausul, skal der skabes sikkerhed for, at centralbanken råder over de nødvendige finansielle midler til at udføre alle sine ESCB-relaterede opgaver.

Angående visse ekstraordinære betalinger til den svenske stat har Kommissionen i sin seneste konvergensberetning ⁽¹⁾ påpeget, at Riksbankens uafhængighed og specielt den finansielle uafhængighed ikke fuldt ud er garanteret på nuværende tidspunkt. Betalingernes endelige anvendelsesformål (f.eks. oprettelse af bufferfonde) er ikke relevant i denne forbindelse.

⁽¹⁾ KOM(2002) 243 endelig udg.

(2004/C 51 E/070)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1149/03
af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen

(1. april 2003)

Om: Seychellerne

For nylig blev en italiensk forretningsmand offer for et voldeligt overfald på øen Mahé. Forbrydelsen blev begået af en oberst i Seychellernes væbnede styrker.

Vold af den art er særlig skadelig for landets omdømme.

Eftersom Seychellerne er et yndet rejsemål for mange europæiske turister, hvilke foranstaltninger vil Den Europæiske Union træffe for bedre at beskytte sine borgere?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(29. april 2003)

Desværre forekommer der voldelige overfald på turister på turistdestinationer i hele verden, endda også i Europa. Kommissionen har ikke noget bevis for, at turisterne i Seychellerne regelmæssigt udsættes for overfald, eller for, at regeringen skulle stå bag sådanne overfald. Tværtimod er regeringens turistråd sandsynligvis i dyb forlegenhed over hændelsen, eftersom den pågældende mand var involveret i turistfremstød i Seychellerne. Kommissionen kan ikke på nogen nyttig måde gribe ind i forbindelse med dette isolerede tilfælde af voldelig adfærd.

(2004/C 51 E/071)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1152/03
af Joke Swiebel (PSE) til Rådet

(1. april 2003)

Om: Turister på transit gennem Bulgarien — afpresning

I de seneste år har nederlandske borgere på vej gennem Bulgarien til Tyrkiet i forbindelse med (sommer)ferien regelmæssigt været udsat for afpresning og andre tvivlsomme metoder fra bulgarske tjenestemænds side. Der er mange måder, hvorpå der opkræves penge, f.eks. i form af »bøder«, »afgifter« eller »visum« ved grænsen. Rådet vil få tilsendt materiale med beskrivelse af tilfælde, som er udarbejdet af den nederlandske sammenslutning »Inspiraakorgaan Turken in Nederland«.

Rådet må efter min mening have tilstrækkeligt kendskab til problemet, idet det spanske formandskab i maj 2002 forelagde spørgsmålet for den bulgarske udenrigsminister. Så vidt jeg forstår, forhandler konsulerne fra EU-landene (eller har allerede forhandlet) om, hvordan de kan tage problemet op over for de bulgarske myndigheder.

Om et par måneder er det igen sommerferie, og mange mennesker vil begive sig til Tyrkiet via Bulgarien og Balkan. Kan Rådet redegøre for, hvad resultatet har været af de nævnte samtaler? Kan Rådet oplyse, hvilke foranstaltninger det herefter har truffet for at henlede de berørte bulgarske myndigheders opmærksomhed på problemet med afpresning af turister i Bulgarien? Hvilke løsninger er der fundet frem til med henblik på at hindre, at endnu flere turister i fremtiden bliver ofre for denne praksis? Hvilke muligheder tilbyder EU-landenes ambassader og konsulater i Bulgarien for at modtage klager og at henvise de personer, der har været udsat for bedrageri, til de bulgarske retslige myndigheder, så de eventuelt kan kræve erstatning for de beløb, de har mistet?

Svar*(29. september 2003)*

Rådet deler det ærede medlems bekymring over turisternes sikkerhed i Bulgarien. De beklagelige begivenheder i de seneste år har yderligere forstærket det pres, som EU allerede udøvede under sine kontakter med Bulgarien.

Selv om det ikke ligger inden for Rådets kompetence at undersøge individuelle sager, spiller det dog indirekte en rolle i den løbende kontrol af, hvor langt kandidatlandene er kommet med tilpasningen til gældende RIA-regler, hvilket omfatter retsstatsforhold. Så vidt vi er underrettet, har de bulgarske myndigheder indtil nu truffet en række specifikke anti-korruptionsforanstaltninger, hvis gennemførelse både Rådet og Kommissionen vil følge nøje indtil tiltrædelsesdagen.⁽¹⁾ I Kommissionens periodiske rapport fra 2002 om Bulgariens fremskridt mod tiltrædelse blev det også anerkendt, at der var sket fremskridt på dette punkt.

I forbindelse med Europaaftalen med Bulgarien, udvidelsesforhandlingerne og tiltrædelsesparkerskabet med Bulgarien har Kommissionen og medlemsstaterne gentagne gange på det kraftigste opfordret Bulgarien til at træffe de nødvendige foranstaltninger til at hindre hændelser som de af det ærede europaparlaments-medlem omtalte. I det for nylig forelagte forslag til Rådets afgørelse om de principper, prioriteter, mellemliggende mål og betingelser, der skal indgå i tiltrædelsesparkerskabet med Bulgarien⁽²⁾ opfordres myndighederne f.eks. indtrængende til »udvidelse af bekæmpelsen af korruption i lovhåndhævelsesorganer gennem (...) udarbejdelse af et program til forebyggelse af korruption samt en etisk kodeks for embedsmænd i indenrigsministeriet, især færdsels- og grænsepoliti (...)«

Unionen vil fortsat følge udviklingen på dette område nøje, navnlig inden for de organer, der er oprettet ved Europa-aftalen (Associeringsrådet, Associeringsudvalget og underudvalg).

Endelig er det i denne forbindelse af interesse at erindre om, at ét af de fire antikorrupsionsprojekter, der som led i 2002-Phare-programmet er blevet godkendt, specifikt drejer sig om korruption i politistyrkerne.

⁽¹⁾ Tilsynsforvaltningen har i Indenrigsministeriet oprettet en afdeling, der specifikt tager sig af korruption. En separat sektion i NSCOC (National Service for Combating Organized Crime) efterforsker mulige korruptionsbaserede forbindelser mellem medlemmer af den offentlige og forvaltning og lokalforvaltninger og organiserede kriminelle grupper. Det nationale politi har udarbejdet et program for bekæmpelse af økonomisk kriminalitet 2000-2006, som indeholder foranstaltninger mod korruptionsrelateret kriminalitet. Grænsepolitiet har iværksat flere foranstaltninger til bekæmpelse af korruption: et direkte telefonnummer til anonyme henvendelser, en postkasse til rejsende, der ønsker at klage over grænsepolitiet, og en specialenhed med ansvar for forebyggelse og afsløring af korrupt adfærd.

⁽²⁾ KOM(2003) 142 endelig udgave af 26.3.2003.

(2004/C 51 E/072)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1172/03

af Rolf Linkohr (PSE) til Kommissionen

(25. marts 2003)

Om: EU's rådgivning af borgerne i medlemsstaterne

For at give borgerne mulighed for at søge rådgivning i konkrete spørgsmål, der er reguleret af EU-retten, har EU etableret det såkaldte Eurojus-net (med rådgivningskontorer for borgerne i de enkelte medlemsstater). Der er blevet taget særdeles godt imod dette tilbud. Den Europæiske Unions informationspjecer gøres der udtrykkeligt opmærksom på disse rådgivningskontorer for borgerne. På trods af denne positive status er mange af medlemsstaternes kontorer ikke blevet besat, eller kontorerne er — som i Tyskland — gentagne gange blevet lukket for et tidsrum af flere måneder på grund af forvaltningstekniske vanskeligheder i Kommissionen. Dette har allerede medført stor utilfredshed blandt borgerne.

1. Kan Kommissionen bekræfte, at dette har sin rigtighed?
2. I bekræftende fald, hvad er begrundelsen for disse interne forvaltningstekniske vanskeligheder?
3. Hvad agter Kommissionen at gøre for at give permanent garanti for denne service i fremtiden, hvis etablering, når alt kommer til alt, blev offentliggjort?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(23. maj 2003)

Kommissionen har i fortsættelse af sin meddelelse af 27. juni 2001 vedrørende den ny informations- og kommunikationsstrategi⁽¹⁾, allerede undertegnet ni kontrakter vedrørende Eurojus-retshjælp i medlemsstaterne. Disse kontrakter udløber i 2007. Bekendtgørelserne om procedurerne for tildeling af de resterende fem kontrakter blev offentliggjort den 24. og 27. december 2002 i De Europæiske Fællesskabers Tidende. Ud af disse fem har procedurerne for tildeling af kontrakterne vedrørende repræsentationerne i London og Paris allerede ført til resultater, og kontrakterne forventes underskrevet i nærmeste fremtid.

Eurojus-kontakten for Tyskland vil blive underskrevet i nærmeste fremtid, eftersom institutionens kompetente tjenestegrene har afklaret de juridiske spørgsmål vedrørende anvendelsen af den nye finansforordning⁽²⁾ og forordningen⁽³⁾ om gennemførelsesbestemmelser til finansforordningen på disse kontrakter — der er resultatet af en offentlig udbudsprocedure, der ligger forud for de to forordningers ikrafttræden.

⁽¹⁾ Kommissionens meddelelse til Rådet, Europa-Parlamentet, Det Økonomiske og Sociale udvalg og Regionsudvalget om en informations- og kommunikationsstrategi for Den Europæiske Union.

⁽²⁾ Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 af 25. juni 2002 om finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget, EFT L 248 af 16.9.2002.

⁽³⁾ Kommissionens forordning (EF, Euratom) nr. 2342/2002 af 23. december 2002 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 om finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget, EFT L 357 af 31.12.2002.

(2004/C 51 E/073)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1177/03

af Raimon Obiols i Germà (PSE) til Rådet

(1. april 2003)

Om: Telefonaflytninger i Rådet

Rådets pressechef, Dominique Marreau, oplyste på en pressekonference den 19. marts, at institutionens sikkerhedstjeneste den 28. februar 2003 havde konstateret, at flere delegationer, herunder den spanske, franske, italienske, britiske og østrigske, var blevet aflyttet i Rådets hjemsted i Bruxelles ved hjælp af et ulovligt telefonaflytningssystem. Tilsyneladende har Rådets sikkerhedstjeneste opdaget hemmelige mikrofoner på nogle telefonlinjer i Justus Lipsius-bygningen.

Disse afsløringer er yderst alvorlige og giver anledning til bekymring for, at der også i andre EU-institutioner finder eller har fundet hemmelige telefonaflytninger sted.

Har Rådet kendskab til, hvem der står bag disse ulovlige aflytninger, og dersom det ikke er tilfældet, hvilke foranstaltninger har det truffet for at fastslå dette?

Har Rådet kendskab til, om der tidligere har været tale om lignende tilfælde i andre EU-institutioner?

Hvilke foranstaltninger vil der blive truffet for at undgå tilsvarende situationer i den nære fremtid?

(2004/C 51 E/074)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1488/03
af Johanna Boogerd-Quaak (ELDR) til Rådet

(2. maj 2003)

Om: Aflytning af telefoner i Justus Lipsius-bygningen

Den 19. marts oplyste Rådet, at dets sikkerhedstjenester den 28. februar 2003 havde konstateret, at forskellige delegationer, bl.a. Spaniens, Tysklands, Frankrigs, Det Forenede Kongeriges og Østrigs, i Rådets bygning i Bruxelles var blevet aflyttet telefonisk. Denne oplysning er meget alvorlig og skaber frygt for, at der måske også er installeret telefonisk aflytningsudstyr i andre af Fællesskabets bygninger. Under mødet i Europa-Parlamentets Udvalg om Borgernes Friheder og Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender bekræftede Rådets repræsentant, der var indledt en undersøgelse.

1. Ved Rådet nu, hvem der bærer ansvaret for placeringen af dette aflytningsudstyr?
2. Hvilke foranstaltninger vil Rådet i benægtende fald træffe for at finde ud af det?
3. Hvilke sanktioner vil der blive gennemført over for dem, der er ansvarlige for placeringen af udstyret?
4. Kan Rådet oplyse, om der allerede tidligere er gjort sådanne opdagelser i andre af Fællesskabets institutioner?
5. Hvilke foranstaltninger må der træffes for at hindre tilsvarende situationer i nærmeste fremtid?
6. Kontrolleres der systematisk for aflytning i forbindelse med møder, hvor oplysningerne ikke må komme tredjelande i hænde?

Samlet svar
på skriftlige forespørgsler E-1177/03 og E-1488/03

(2. oktober 2003)

Der er ikke meget, Rådet kan tilføje til den pressemeddelelse, der blev udsendt den 19. marts 2003, da sagen nu er indbragt for retten.

Der kan gives følgende præciseringer som svar på de enkelte punkter, det ærede parlamentsmedlem har rejst.

1. Rådet har endnu ikke kunnet fastslå, hvem der var ansvarlig for installeringen af de elektroniske anordninger i forbindelse med visse telefonlinjer, som blev opdaget i Justus Lipsius-bygningen den 28. februar 2003.
2. Efter modforanstaltninger og en foreløbig intern efterforskning besluttede Rådet den 14. april at anlægge straffesag mod de(n) ukendte person(er) på grundlag af belgisk straffelov. Rådet vil give de belgiske justitsmyndigheder fuld støtte til deres efterforskning.
3. Da sagen nu er genstand for en formel politiundersøgelse, tilkommer det domstolene at fastsætte, hvilke straffe de skyldige skal idømmes.
4. Rådet har ikke kendskab til lignende opdagelser i andre EU-institutioner i fortiden.
5. og 6. Rådet har allerede truffet foranstaltninger for at forebygge lignende situationer i fremtiden. Det ærede parlamentsmedlem må imidlertid have forståelse for, at det ville være ukorrekt af Rådet at udtale sig offentligt om disse eller andre sikkerhedsforanstaltninger, som er truffet for at beskytte klassificerede eller følsomme oplysninger, som Rådet sidder inde med.

(2004/C 51 E/075)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1233/03
af Miquel Mayol i Raynal (Verts/ALE) til Rådet

(2. april 2003)

Om: Lukning af den baskiske avis Euskaldunon Egunkaria

Torsdag den 20. februar 2003 blev den baskiske avis Euskaldunon Egunkaria som en sikkerhedsforanstaltning lukket af dommer Juan del Olmo ved den spanske centraldomstol, Audiencia Nacional. Som en hidtil uset foranstaltning siden Spaniens tilbagevenden til demokratiet udarbejdede ovennævnte dommer sammen med anklagemyndigheden og indenrigsministeriet selv et fælles pressenotat, der begrundede lukningen af denne avis — den eneste avis, der udkommer helt på basisk — med formodede forbindelser til terrororganisationen ETA på grundlag af nogle dokumenter, der blev konfiskeret af det nationale politi i 1990'erne. Der er nu allerede gået over en måned, siden dette skete, og fem af de ti personer, der blev anholdt efter retskendelsen, sidder stadig i fængsel, uden at der er blevet fremlagt afgørende og uigendrivelige beviser for deres tilknytning til terrororganisationen. Nogle af de tilbageholdte har desuden anmeldt tortur fra de nationale politimyndigheders side, hvilket slet ikke bidrager til at bane vejen for fred i det plagede Baskerland. Da der er tale om et kommunikationsmedium, er denne indgriben til stor skade for det baskiske sprog og den baskiske kultur, og for borgerne i dette område, der med bestyrtelses iagttagelse, hvordan typiske adfærdsmønstre fra den endnu ikke glemte Franco-tid gentager sig. De tegn på støtte og solidaritet over for avisens medarbejdere, der er modtaget fra forskellige politiske grupper, foreninger af enhver art, fagforeninger, religiøse samfund osv., osv. i hele Baskerlandet, Katalonien og resten af Europa, er kendsgerninger, som den spanske regering ikke burde ignorere eller undervurdere.

Lukningen af Euskaldunon Egunkaria er af enorm betydning og vedrører klart en forfatningsmæssig rettighed som borgernes ret til at modtage information, der er nedfældet i den spanske forfatnings artikel 20 og i artikel 11 i Den Europæiske Unions Charter om Grundlæggende Rettigheder.

Mener Rådet, at de spanske myndigheder har krænket ufravigelige principper i den gældende fællesskabsret?

Mener Rådet, at der er sket en klar og gentagen krænkelse af uskyldsformodningen?

Svar

(2. oktober 2003)

Rådet henviser det ærede parlamentsmedlem til det svar, Rådet har givet på skriftlig forespørgsel E-800/03 fra Koldo Gorostiaño Atxalandabaso om samme emne.

(2004/C 51 E/076)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1245/03
af Antonio Di Pietro (ELDR) til Kommissionen

(2. april 2003)

Om: Anlæg af en fyldplads for rødt slam hidrørende fra forarbejdning af bauxit i havet ved Portoscuso (Cagliari) på Sardinien

Den 28. maj 2002 indgav virksomheden Eurallumina SpA — et foretagende, som producerer over en million tons aluminiumoxyd årligt, ved at omkring to millioner tons bauxit behandles med Bayer-processen, hvoraf der udvindes ca. en million såkaldt rødt slam årligt, som har et meget højt indhold af alkali på grund af sodarester med et initialt pH-indhold på over 13, der nedsættes til 10,5 ved hjælp af svovlsyre og havvand — til regionen Sardinien og Portoscuso kommune et projekt om anlæg af en ny fyldplads (på ca. 80 ha, en højde på atten meter og en kapacitet til omtrent tretten millioner m³), som skal placeres i havet foran den allerede eksisterende fyldplads til rødt slam (på 120 ha), der er ved at være fyldt op.

Gennemførelsen af projektet ville føre til en yderligere forringelse af miljøet i et område, som i 1990 blev erklæret for »et område med en meget høj miljørisiko« i medfør af artikel 7 i lov nr. 349/86, ligesom den i høj grad ville skade turismen i den bugt, hvorfra man har udsigt til øerne S. Pietro og Sant'Antioco og den nærliggende grotte »Boi Cerbus«, som er et vådområde af interesse for Fællesskabet.

Da kommunalbestyrelsen i Portoscuso allerede har erklæret sig rede til at godkende projektet uden først at foretage de analyser af indvirkningen på miljøet, som er en forudsætning for enhver godkendelse, mener Kommissionen da ikke, at projektet kan være i strid med rammedirektivet om beskyttelse af vand og direktivet om forurening, der er forårsaget af udledning af visse farlige stoffer i Fællesskabets vandmiljø?

I betragtning af, at denne vigtige produktion beskæftiger omtrent 500 arbejdstagere i regionen, kan Kommissionen da oplyse, om der kan ydes et økonomisk bidrag til alternative løsninger, der i mindre grad vil påvirke miljøet og samtidig sikre, at Eurallumina SpA vil kunne videreføre sin produktion, hvis omkostningerne til disse alternative løsninger ikke vil kunne bæres af virksomheden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(2. juni 2003)

Ifølge Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet⁽¹⁾, som ændret ved Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997⁽²⁾, skal medlemsstaterne træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på, at projekter, der bl.a. på grund af deres art, dimensioner eller placering kan få væsentlig indvirkning på miljøet, undergives krav om tilladelse og en vurdering af denne indvirkning, inden der gives tilladelse. Det projekt, det ærede medlem har bragt på bane, kan meget vel henhøre under dette direktivs anvendelsesområde, nemlig bilag II, pkt. 11, litra b), »Anlæg til bortskaffelse af affald«. For projekter, som er anført i bilag II, er medlemsstaterne forpligtet til ved hjælp af en undersøgelse i hvert enkelt tilfælde, eller ved hjælp af grænseværdier eller kriterier fastsat af medlemsstaten, at afgøre, om projektet skal gøres til genstand for en miljøvurderingsprocedure.

For så vidt angår fællesskabsretten på naturområdet, forholder det sig som korrekt anført af det ærede medlem sådan, at området i forbindelse med Boi Cerbus-lagunen indgår i en lokalitet af fællesskabsbetydning, som er foreslået udpeget af Italien med henblik på optagelse i Natura 2000-nettet i henhold til Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽³⁾, med betegnelsen »Punta S'Aliga«. I henhold til artikel 6 i samme direktiv træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger for at undgå forringelse af naturtyperne og levestederne for de arter, til fordel for hvilke lokaliteterne er blevet udpeget. Navnlig skal der ifølge artikel 6, stk. 3, foretages en fyldestgørende vurdering af projekter eller planer, som kan påvirke en sådan lokalitet væsentligt, mens artikel 6, stk. 4, specificerer betingelserne for godkendelse af sådanne planer eller projekter.

Hvad angår Fællesskabets affaldslovgivning, er dumpning på havet af rødt slam fra aluminiumfremstilling en foranstaltning til affaldsbortskaffelse i henhold til affaldsrammedirektivet, Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald⁽⁴⁾, som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991⁽⁵⁾. Denne bortskaffelsesform skal være i overensstemmelse med direktivets bestemmelser, herunder navnlig artikel 4, som bl.a. kræver, at affald skal bortskaffes uden risiko for hverken vand, luft, jord eller fauna og flora, og uden at områder eller landskaber af særlig interesse påføres skade. Deponeres sådant affald på eller i jorden, skal det ske i overensstemmelse med de driftsmæssige og tekniske krav i Rådets direktiv 1999/31/EF af 26. april 1999 om deponering af affald⁽⁶⁾.

Endvidere skal tilladelsen til dette projekt være i overensstemmelse med kravene i Rådets direktiv 78/176/EØF af 20. februar 1978 om affald fra titandioxidindustrien⁽⁷⁾, som ændret ved Rådets direktiver 82/883/EØF af 3. december 1982 om metoder til overvågning af og kontrol med miljøer, der berøres af udledninger fra titandioxidindustrien⁽⁸⁾, 83/29/EØF af 24. januar 1983⁽⁹⁾ og 91/692/EØF af 23. december 1991 om standardisering og rationalisering af rapporterne om gennemførelse af en række miljødirektiver⁽¹⁰⁾.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger⁽¹⁾ beskytter alle vandforekomster inklusive kystfarvandene og opstiller som målsætning, at der senest 2015 skal opnås/opretholdes en god kvalitet (»god tilstand«). Det omfatter alle kilder til miljøpåvirkning, herunder bortskaffelse af affald, og indeholder herudover en særlig bestemmelse, hvorefter det som hovedregel er forbudt at forringe vandets tilstand til under de nuværende niveauer. Imidlertid fremgår det ikke af de informationer, det ærede medlem er fremkommet med, at der skulle foreligge grunde til at påklage håndhævelsen af ovennævnte direktiver i det foreliggende tilfælde. I lyset af ovenstående kan der derfor ikke konstateres nogen overtrædelse af det nævnte direktiv. Skulle det ærede medlem fremkomme med nærmere oplysninger, hvorved Kommissionen kan vurdere spørgsmålene i forbindelse med ovennævnte direktiv, vil den ligeledes kunne efterforske denne sag nærmere.

For så vidt angår en eventuel samfinansiering via strukturfondene, vil det blive nødvendigt med yderligere oplysninger om arten af de alternative løsninger, der påtænkes, med det formål at verificere deres støtteberettigelse som led i regionens operationelle program. Det skal bemærkes, at det er medlemsstaten selv, som har det generelle ansvar for opfølgning af strukturfondsinterventionerne og for disses effektivitet.

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985.

⁽²⁾ EFT L 73 af 14.3.1997.

⁽³⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

⁽⁴⁾ EFT L 194 af 25.7.1975.

⁽⁵⁾ EFT L 78 af 26.3.1991.

⁽⁶⁾ EFT L 182 af 16.7.1999.

⁽⁷⁾ EFT L 54 af 25.2.1978.

⁽⁸⁾ EFT L 378 af 31.12.1982.

⁽⁹⁾ EFT L 32 af 3.2.1983.

⁽¹⁰⁾ EFT L 377 af 31.12.1991.

⁽¹¹⁾ EFT L 327 af 22.12.2000.

(2004/C 51 E/077)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1253/03
af Carlos Bautista Ojeda (Verts/ALE) til Rådet

(3. april 2003)

Om: Krise i den europæiske turistsektor

Ved udgangen af 2002 var muligheden for en væbnet konflikt i Irak årsag til, at reservationerne for sommeren 2003 gik fuldstændig i stå og dermed også den beskedne opadgående tendens i turistsektoren, som havde kunnet konstateres siden midten af 2002. Med udbruddet af krigen i Irak er denne situation blevet yderligere forværret.

Disse usikre forhold vil kunne påføre den europæiske turistsektor betydelig skade, hvilket igen vil indvirke negativt på EU's økonomi.

Har Rådet på denne baggrund taget skridt til at mildne følgerne af denne krise og i bekræftende fald hvilke? Hvis det ikke har taget sådanne skridt, ville det da — under hensyntagen til nærhedsprincippet — finde det opportunt at iværksætte en fælles turistpolitik, hvorigennem EU kunne fremme samordningen og struktureringen af denne sektor, der rammes af de samme problemer i hele Europa?

Svar

(29. september 2003)

Det ærede parlamentsmedlem gøres opmærksom på Rådets resolution af 21. maj 2002 om den europæiske turismes fremtid, hvori Kommissionen pålægges »hvert år at forelægge Det Rådgivende Udvalg for Turisme en regelmæssigt ajourført note, som skitserer Kommissionens forskellige planlagte foranstaltninger, som kan indvirke på turistsektoren«, og hvori det samme udvalg foreslås inddraget i overvågningen af de foranstaltninger, der foreslås i meddelelsen fra Kommissionen: »Samarbejde om europæisk turismes fremtid«. Rådet skal endvidere henlede det ærede parlamentsmedlems opmærksomhed på de konklusioner, som Rådet vedtog på samlingen den 19. maj 2003.

I øvrigt understregede Det Europæiske Råd i Bruxelles (den 20.-21. marts 2003) turistsektorens betydning i det punkt i konklusionerne, der omhandler de foranstaltninger, der er nødvendige for at øge virksomhedernes konkurrenceevne og fremme iværksætterkulturen. I den sammenhæng mindede Det Europæiske Råd om, at der er behov for yderligere bestræbelser på både EU-plan og nationalt plan for at forbedre det generelle erhvervsklima for alle sektorer, herunder for turistsektoren (etablering af og vækst i små og mellemstore virksomheder, mindske af de administrative og lovgivningsmæssige byrder osv.).

For så vidt angår initiativer til at afhjælpe denne krise og til at genskabe tilliden i denne sektor, skal Rådet minde det ærede parlamentsmedlem om, at det er Kommissionen, der har kompetence til at foreslå alle de foranstaltninger, der anses for nødvendige.

(2004/C 51 E/078)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1263/03

af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Rådet

(3. april 2003)

Om: Anvendelsen af Den Europæiske Unions Solidaritetsfond i forbindelse med genoprettelse af skaderne efter Prestige-katastrofen i Galicien og i de øvrige ramte regioner

Ekspert har udført beregninger, der skønner, at genopretning af de skader af enhver art, som Prestige-katastrofen medførte, ville kunne løbe op i et beløb i nærheden af 5 000 mio. EUR. Dette beløb svarer også til det beløb, USA forlangte — 5 000 mio. USD — af selskabet Exxon Mobil, ejeren af Exxon Valdez, der var ansvarlig for katastrofen i Alaska i 1989. Forordningen om Den Europæiske Unions Solidaritetsfond til katastrofer, navnlig naturkatastrofer, slår fast, at fonden træder i kraft, når de forårsagede skader overstiger 3 000 mio. EUR. Det Europæiske Råd i København anvendte fonden uden at tage hensyn til dette, dog kun med et beløb på 5 mio. EUR.

Har Kommissionen analyseret anvendelsen af Solidaritetsfonden i Galicien og i de øvrige ramte regioner under hensyntagen til skadernes reelle omfang og med den anførte udregning, som overstiger de 3 000 mio. EUR in mente? Har den fremsat et forslag til Rådet herom, eller agter den at fremsætte et sådant?

Svar

(29. september 2003)

Rådet vedtog den 11. november 2002 forordning (EF) nr. 2012/2002 om oprettelse af Den Europæiske Unions Solidaritetsfond.

Dette instrument tager sigte på regioner, der er berørt af større katastrofer, og der ydes et finansielt tilskud for at bidrage til hurtigst muligt at genoprette normale livsvilkår i de katastroferamte regioner. Tilskud bør først og fremmest ydes i forbindelse med naturkatastrofer.

I forordningens artikel 4 fastlægges proceduren i forbindelse med anmodning om tilskud fra fonden. Denne procedure forestår udelukkende af Europa-Kommissionen i samråd med budgetmyndigheden. Rådet er følgelig ikke involveret i proceduren vedrørende ydelse af tilskud til den anmodende stat. Den endelige beslutning påhviler derfor Kommissionen alene. Rådet henviser i denne forbindelse til Kommissionens meddelelse »Rapport til Det Europæiske Råd om opfølgning på virkningerne af Prestige-katastrofen«, der blev sendt til Rådet den 10. marts 2003 i overensstemmelse med formandskabets konklusioner fra Det Europæiske Råds møde i København.

(2004/C 51 E/079)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1270/03
af Marianne Eriksson (GUE/NGL) til Rådet

(3. april 2003)

Om: Krænkelser af menneskerettighederne i Burma

Den burmesiske hær bruger voldtægt som krigsvåben langs grænsen mellem Burma og Thailand, specielt mod Shan-mindretallet i Burma. Situationen er blevet værre siden rapporten »Ret til at voldtage« (»License to rape«) blev offentliggjort af Shan Human Rights Foundation og Shan Women's Action Network i maj 2002. Rapporten dokumenterer 173 sager om seksuelle overgreb, der involverer 625 kvinder og piger, begået af den burmesiske hær mellem 1996 og 2001. Jeg vil gerne anmode om, at Rådet sender en undersøgelsesdelegation af sted for at undersøge alle krænkelser af menneskerettighederne, der begås af den burmesiske hær. Vil Rådet gøre dette?

Svar

(2. oktober 2003)

1. Rådet er ligesom det ærede parlamentsmedlem alvorligt bekymret over krænkelserne af menneskerettighederne i Burma og navnlig over påstandene om, at den burmesiske hær systematisk bruger voldtægt som våben i den interne konflikt langs grænsen til Thailand.
2. EU har ved flere lejligheder på møder med de burmesiske myndigheder givet udtryk for bekymring over menneskerettighedssituationen og vil fortsætte med at gøre det. Rådet har også i de konklusioner, der blev vedtaget midt i april 2003, offentligt erklæret, at EU er dybt bekymret over de alvorlige krænkelser af menneskerettighederne, der foregår i Burma, og over rapporterne om voldtægter og andre former for seksuel vold, som til stadighed udføres af medlemmer af Burmas væbnede styrker.
3. Rådet er af den opfattelse, at en EU-undersøgelsesdelegation kun vil have ringe chance for at få tilladelse fra de burmesiske myndigheders side til at komme ind i landet. Rådet vil derfor fortsat støtte initiativet fra FN's menneskerettighedsrapportør, ambassadør Paulo Sergio Pinheiro, i denne forbindelse. En fuldstændig og hurtig undersøgelse af påstandene om voldtægt, som foretages af ambassadør Paulo Sergio Pinheiro og hans hold, skønnes at være den mest hensigtsmæssige måde at gribe denne sag an på.
4. Rådet vedtog derfor på samlingen den 16. juni i Luxembourg nogle konklusioner, hvori det meddeler, at det som følge af begivenhederne i maj har besluttet straks at iværksætte de skærpede sanktioner, der var planlagt til at træde i kraft i oktober 2003. Rådet besluttede også, at det nøje vil overvåge den videre udvikling i situationen i Burma/Myanmar, og det bekræftede sin vilje til at reagere alt efter udviklingen fremover. Rådet besluttede endvidere at udsætte det trojka-besøg på politisk plan, der oprindeligt skulle finde sted inden udgangen af oktober 2003

(2004/C 51 E/080)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1275/03
af Koldo Gorostiaga Atxalandabaso (NI) til Rådet

(31. marts 2003)

Om: Manglende lægetilsyn vedrørende de baskiske politiske fanger

Manglende lægetilsyn for de baskiske politiske fanger viser, hvordan lovene ikke gennemføres lige i det spanske kongerige.

Bautista Barandallas sag er et af de klareste eksempler herpå. Denne 38-årige mand fra Navarra har været fængslet i over 12 år. I 2000 fik han diagnosticeret en ulcerøs proctitis, men han blev først indlagt på hospitalet i marts 2002. På dette tidspunkt fik han både sin tyktarm og endetarmen delvis fjernet 13 gange.

Han er altid blevet udskrevet fra hospitalet til fængslet for tidligt. I betragtning af Barandallas tilstand blev der indsendt en anmodning til Zaragozas fængselsdomstol om løsladelse af Barandalla i henhold til artikel 92 i fængselskodeksen på grund af hans lidelser og uhelbredelige sygdom. Denne ansøgning er blevet indsendt gentagne gange, og hver gang er den blevet afvist på trods af yderligere rapporter fra forskellige læger og hospitaler, der anser det for absolut nødvendigt, at Barandalla løslades.

Kan Rådet oplyse, hvilke skridt det vil tage for at finde frem til en humanitær løsning af dette problem?

Svar

(7. oktober 2003)

Det tilkommer ikke Rådet at kommentere en straffesag, der hører under nationale retsmyndigheder.

(2004/C 51 E/081)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1276/03

af Dana Scallon (PPE-DE) til Rådet

(4. april 2003)

Om: Forordning om reproduktiv og seksuel sundhed og rettigheder i udviklingslande

Med hensyn til forordningen om reproduktiv og seksuel sundhed og rettigheder i udviklingslande blev medlemmerne på plenarmødet den 13. februar 2003 anmodet om at stemme for en forhøjelse af finansieringsrammen til 73,95 mio. EUR (ændringsforslag 46), idet fleksibilitetsinstrumentet skulle anvendes til at finansiere denne forhøjede budgetpost.

Medlemmerne af Parlamentets Udviklingsudvalg og PPE-DE-Gruppen fik oplyst, at denne forhøjelse var et resultat af og var i overensstemmelse med en anmodning fra Rådet.

I mellemtiden har repræsentanter for Kommissionen og Rådet oplyst, at den ønskede forhøjelse rent faktisk var et unilateralt træk fra Parlamentets side. Endvidere oplyses det, at anmodningen kom fra ordføreren. Hvis det er tilfældet, betyder det, at det er nødvendigt med en samrådsprocedure i Rådet for at omfordele bevillingerne inden for rammerne af EU's foranstaltninger over for tredjelande (kapitel 4).

Kan Rådet oplyse, om den anmodede om ovenstående forhøjelse eller ej?

Budgetkommissær Schreyers kontor oplyser, at budgettet for 2003 allerede er forpligtet og fuldt tildelt. Agter Rådet derfor at indlede en samrådsprocedure for at omfordele bevillingerne inden for rammerne af EU's foranstaltninger over for tredjelande? Kan fleksibilitetsinstrumentet mobiliseres for hvert år i dette program (2003-2006)? Kan Rådet med hensyn til aftalen om selve programmet oplyse, hvilken procedure den vil anvende: kvalificeret flertal eller enstemmighed?

Svar

(2. oktober 2003)

Rådet minder det ærede parlamentsmedlem om, at det generelt skal undgås, at der i retsakter fastsættes bestemmelser, der ikke har lovgivningskarakter, som f.eks. ønsker, der kan gribes ind i budgetmyndighedens beføjelser, især med hensyn til anvendelse af fleksibilitetsinstrumentet (punkt 24 i den interinstitutionelle aftale af 6. maj 1999⁽¹⁾).

Med hensyn til de punkter, som det ærede parlamentsmedlem nævner i sin forespørgsel, har Rådet dog i forbindelse med vedtagelsen af forordningen noteret sig Kommissionens bekræftelse af, at den forhøjede finansieringsramme for denne forordning kan opføres under udgiftsområde 4 i de finansielle overslag og

mere specielt under det forhøjede rammebeløb, der er afsat til udviklingspolitikken som led i den aktivitetsbaserede budgetlægningsmetode, og at Kommissionen altså ikke har til hensigt at foreslå, at instrumenterne i den interinstitutionelle aftale af 6. maj 1999 anvendes, dvs. navnlig at foreslå en mobilisering af midler ud over det nuværende rammebeløb for udgiftsområde 4.

(¹) EFT C 172 af 18.6.1999, s. 1.

(2004/C 51 E/082)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1284/03

af Mario Borghezio (NI) til Rådet

(4. april 2003)

Om: EU-intervention for at sikre krigsfangerne i Irak en respektfuld og civiliseret behandling

Lige siden Irak-krigens første dage er der nået chokerende billeder frem af den umenneskelige behandling, som fanger fra den anglo-amerikanske koalition er blevet udsat for. De irakiske myndigheders adfærd er i åbenlys modstrid med Genève-konventionens bestemmelser om behørig respekt for krigsfanger. Snart kunne der også være EU-borgere blandt de irakiske myndigheders krigsfanger.

Kan Rådet oplyse, hvilke initiativer den agter at træffe i denne henseende?

Svar

(29. september 2003)

1. Rådet lægger stor vægt på, at Genève-konventionen om behandling af krigsfanger respekteres fuldt ud af alle parter i en konflikt, navnlig for så vidt angår den generelle beskyttelse af krigsfanger under anden del af Genève-konventionen, herunder især artikel 13, hvori det blandt andet hedder, at krigsfanger til enhver tid skal behandles humanitært, og at krigsfanger til enhver tid skal beskyttes, navnlig mod voldshandlinger, skræmmeforanstaltninger, fornærmelser og offentlighedens nyfikenhed.

2. Eftersom krigen i Irak er blevet afsluttet med, at det irakiske styre er blevet besejret, og at alle fanger i de irakiske styrkers varetægt er blevet befriet, er der for så vidt angår den sidste del af spørgsmålet ikke længere behov for særlige foranstaltninger for at sikre beskyttelse af de krigsfanger, som irakerne har taget.

(2004/C 51 E/083)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1288/03

af Giovanni Pittella (PSE) til Kommissionen

(4. april 2003)

Om: Lov nr. 383 af 18.10.2001

Den italienske regering har ændret bestemmelserne i lov nr. 383 af 18. oktober 2001, som har været gældende siden 25. oktober 2001 (den såkaldte Tremonti bis-lov), og reserveret anvendelsen af de heri indeholdte foranstaltninger for bestemte dele af landet, især de områder, der i de seneste måneder er blevet ramt af naturkatastrofer. På denne måde vil loven ikke længere have nogen generel, men derimod en lokal virkning for så vidt angår eventuelle begunstigede.

Kan Kommissionen — eftersom den skal undersøge ovennævnte lov, selv om den ikke hidtil har modtaget nogen meddelelse om den, og selv om gennemførelsesbestemmelserne til loven vil blive udstedt i nærmeste fremtid — oplyse, hvilke foranstaltninger den agter at træffe for at undgå risikoen for en eventuel krænkelse af konkurrencereglerne i Unionen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti*(23. maj 2003)*

Kommissionen har ikke fået meddelelse om ændringen af lov nr. 33 af 18. oktober 2001 (den såkaldte »Tremonti 2«-lov) i medfør af EF-traktatens artikel 88, stk. 3.

Kommissionen har bedt de italienske myndigheder om præcise oplysninger herom, som vil blive analyseret i lyset af reglerne for statsstøtte. Kommissionen vil tage stilling til sagen, når det er sket.

(2004/C 51 E/084)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1325/03**af Erik Meijer (GUE/NGL) til Rådet***(8. april 2003)*

Om: Transdnestriens øgede afhængighed af Ukraine og Rusland som følge af EU's og De Forenede Staters isolering

1. Husker Rådet, at Stalin-styret i 1940 tog et langstrakt område langs den østlige bred af Dnjestr-floden, der indtil da havde tilhørt sovjetrepublikken Ukraine, og indlemmede det i det område, der var blevet erobret fra Rumænien, og som skulle udgøre republikken Moldova i Sovjetunionen, bl.a. med henblik på at bidrage til en russificering af det overvejende rumænsktalende område Moldova?

2. Har Rådet kendskab til, at det pågældende område, der på indeværende tidspunkt har 700 000 overvejende slavisktalende indbyggere, den 2. september 1991 de facto løsrev sig fra staten Moldova, som 6 dage tidligere havde erklæret sig uafhængig, og at 82,5 % af vælgerne i dette område ved en valgdeltagelse på 62 % den 24. december 1995 stemte for en forfatning for en uafhængig stat, Republikken Dnjestr, der nu af Moldova betegnes Transdnestrien?

3. Rådet vedtog den 27. februar 2003 næsten 11 år efter Republikken Dnjestr's de facto løsrivelse og efter gentagne drøftelser med regeringen i Republikken Moldova sin fælles holdning 2003/139/FUSP⁽¹⁾, som forbyder medlemmer af denne regering indrejse i og transit gennem EU's medlemsstater. Hvilken europæisk interesse tjener denne situation? I hvilken udstrækning adskiller denne situation sig fra situationen i de seneste 11 år? Hvorfor foretages dette skridt endvidere i fællesskab med De Forenede Stater?

4. Ønsker Rådet med denne strategi at genetablere den situation, som Stalin skabte, eller er det tværtimod Rådets hensigt ad omveje at opnå, at Transdnestriens ledere og indbyggere fjerner sig yderligere fra EU og bliver endnu mere ensidigt afhængige af Ukraine og Rusland, hvorved det ikke-rumænsktalende mindretal i Republikken Moldova, der ikke ønsker at vende tilbage til kandidatlandet Rumænien, går talmæssigt stærkt tilbage, og hvorved en tilbagevenden til Dnjestr-statsgrænsen fra før 1940 gøres mulig?

5. Hvilke foranstaltninger træffer Rådet for at genetablere og forbedre forbindelserne til Transdnestriens befolkning og således fremme et godt nabosamarbejde mellem folkeslagene på begge sider af Dnjestr-floden?

⁽¹⁾ EFT L 53 af 28.2.2003, s. 60.

Svar*(29. september 2003)*

På et tidspunkt hvor det udvidede EU's fremtidige forbindelser med dets østlige og sydlige naboer drøftes indgående, understreger Rådet, at stabilitet i Moldova er vigtig både for regionen og for Den Europæiske Union. Rådet påskønner, at Moldova har valgt at være proeuropæisk, og er parat til at samarbejde med Moldova for at støtte en sådan politik og styrke forbindelserne mellem EU og Moldova for at bringe landet nærmere til EU. Der enighed i Rådet om, at det både er nødvendigt og hastende, at EU i højere grad engagerer sig i Moldovas situation.

Mere end ti år efter den borgerkrig, der splittede landet, er der stadig ikke fundet en løsning på konflikten i Transdnestrien. Transdnestrien har stadig store lagre af våben og ammunition, og regionen er blevet en kilde til og en transitroute for ulovlig handel. Derfor er en hurtig og bæredygtig løsning på konflikten i Transdnestrien af stadig større vigtighed. En manglende løsning på denne konflikt vil være den altoverskyggende hindring for politisk og økonomisk udvikling i Moldova, og det er samtidig en af de vigtigste årsager til fattigdom. Rådet har gentagne gange understreget, at EU er rede til at bidrage konstruktivt til en politisk løsning, og at det er besluttet på at gøre en yderligere indsats inden for OSCE for at nå til en fredelig løsning under fuld hensyntagen til Moldovas territoriale integritet.

Rådet har konsekvent opfordret konfliktens parter til at fremme forhandlingerne med henblik på at finde en løsning snarest muligt. Udbryderregionen Transdnestriens ledere har imidlertid ført obstruktionspolitik og vist sig uvillig til at ændre status quo, hvilket har stillet sig i vejen for reelle forhandlinger. Rådet har derfor besluttet at iværksætte målrettede sanktioner i form af rejseforbud for 17 af Transdnestriens ledere, der anses for at være de hovedansvarlige for det manglende samarbejde, der kan fremme en politisk løsning af konflikten. Yderligere foranstaltninger vil kunne overvejes på et senere tidspunkt i lyset af den videre udvikling.

På linje med det nuværende OSCE-formandskab, der mener, at der må lægges øget pres på Transdnestriens ledere, hvis der skal gøres fremskridt i forhandlingsprocessen, har også USA, alle de tiltrædende stater, de associerede europæiske lande og medlemmerne af EØS besluttet at vedtage lignende foranstaltninger. Disse foranstaltninger fremhæver, at EU og dets partnere er fast besluttet på at få Transdnestriens ledere til at gå ind i konstruktive forhandlinger.

Rådet understreger, at en bæredygtig løsning på situationen i Transdnestrien kræver god vilje fra alle parter. Rådet har i øvrigt opfordret Moldova til at forholde sig så konstruktivt og fleksibelt som muligt til de forslag, mæglerne har forelagt. Rådet har med tilfredshed noteret sig præsident Voronins nylige initiativ med henblik på en ny forfatning og oprettelsen for nylig af et udvalg, der skal udarbejde et forslag til forfatning, og at begge parter er ligeligt repræsenteret i dette udvalg. EU støtter fortsat den nuværende femkantede forhandlingsproces, men opmuntrer samtidig det nye initiativ og er villig til at lette forfatningsudvalgets arbejde i relevant omfang.

Rådet samarbejder aktivt med alle parter for at finde en varig løsning og er også parat til at overveje alle foranstaltninger, der kan bidrage til at fremme en politisk bilæggelse af konflikten. Ud over den nuværende bistand til Moldova vil Rådet på baggrund af de disponible midler vurdere, hvilke foranstaltninger der vil kunne indgå i en pakke til støtte for en eventuel bilæggelse af konflikten i Transdnestrien og dermed bidrage til øget stabilitet og sikkerhed og til at fremme ny økonomisk udvikling i hele regionen på et sundt grundlag.

(2004/C 51 E/085)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1329/03

af Sérgio Marques (PPE-DE) til Rådet

(8. april 2003)

Om: Prestige: EU-støtte

Olietankeren Prestiges havari ud for Galiciens kyst den 19. november 2002 forvoldte en af de største miljøkatastrofer nogensinde med meget alvorlige økonomiske og sociale konsekvenser i et mål 1-område, der i sig selv var sårbart, navnlig på grund af den stærke afhængighed af fiskeriet.

Denne frygtelige ulykke, som ene og alene takket være strømforholdene ikke ramte Portugal, rejste endnu engang spørgsmålet om sikkerhed til søs og kontrol med olietransporten. Dette spørgsmål er af overordentlig stor betydning for en stat som Portugal, der har en meget lang søgrænse, og som omfatter yderst sårbare ømråder, som Madeira og Azorerne.

Efter havariet forelagde Kommissionen en meddelelse om skærpelse af sikkerheden til søs, som omfatter fremskyndet gennemførelse af Erika I (foranstaltninger vedrørende havnestatskontrol, klassifikations-selskabernes virksomhed og fremskyndelse af tilbagetrækningen af enkeltskrogede olietankere) og Erika II

(foranstaltninger med henblik på oprettelse af Det Europæiske Agentur for Søfartssikkerhed, erstatning til ofrene for olieudslippet), en større international indsats og indførelse af sanktioner, herunder strafferetlige sanktioner, for ulovlig forurening.

Europa-Parlamentet vedtog den 19. december 2002 en beslutning, som i punkt 9 krævede, at Rådet »vedtager en tilfredsstillende fælles holdning på linje med Parlamentets holdning under førstebehandlingen af forslaget om oprettelse af en fond for erstatning for olieforurening i europæiske farvande og dertil knyttede foranstaltninger«. På den baggrund bedes Rådet oplyse følgende:

1. Hvilken holdning har Rådet vedtaget vedrørende dette spørgsmål?
2. Hvornår vil en holdning kunne påregnes vedtaget, hvis dette ikke er sket?
3. Hvad skyldes eventuelle hindringer for oprettelse af den pågældende fond, og af hvilken art er de?

Svar

(29. september 2003)

Kommissionen har som led i »Erika II-pakken« fremsat et forslag om at oprette en supplerende EU-fond for erstatning af skader ved olieforurening (COPE-fond). I december 2000 foretrak Rådet imidlertid »at sikre en fyldestgørende og så vidt mulig samlet ordning for ansvar og erstatning for skader forårsaget af forurening med olieprodukter eller andre farlige og forurenende stoffer, der transporteres ad søvejen«. Derfor vedtog det i april 2001 en fælles strategi med henblik på forhandlinger i IMO-regi. Det fremgår af den fælles strategi, at »der inden for IMO snarest muligt bør opnås enighed om en frivillig supplerende erstatningsfond, helst inden 2003«.

På samlingen den 6. december 2002 forpligtede Rådet (transport, telekommunikation og energi) sig i sine konklusioner om skibes sikkerhed og forebyggelse af forurening til med det samme at behandle Kommissionens forslag til forordning om oprettelse af en EU-fond for erstatning af skader ved olieforurening i europæiske farvande (COPE-fond), hvis Den Internationale Søfartsorganisation (IMO) ikke opretter en supplerende fond for erstatning for olieforurening, således at fonden kan være operationel inden udgangen af 2003. Dette blev bekræftet af Det Europæiske Råd den 20.-21. marts 2003.

På den diplomatiske konference, der blev afholdt i London den 12.-16. maj, blev det besluttet at fastsætte et nyt loft for den internationale fond for erstatning af skader ved olieforurening i overensstemmelse med den strategi, som Rådet havde fastlagt i sine konklusioner herom fra december 2002.

(2004/C 51 E/086)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1331/03

af André Brie (GUE/NGL) til Rådet

(9. april 2003)

Om: Minefelter ved Grækenlands (østlige) grænse til Tyrkiet

Under henvisning til Rådets svar (E-2960/02⁽¹⁾) af 20. februar 2003) på min forespørgsel angående minefelterne ved Grækenlands (østlige) grænse til Tyrkiet, ønsker jeg at henlede Rådets opmærksomhed på følgende meddelelse i det athenske dagblad »Kathimerini« (26. marts 2003):

I går blev en illegal indvandrer fra Somalia dræbt, da han trådte på en mine i et forsøg på at komme ind i Grækenland fra Tyrkiet gennem Evros-regionen i Thrakien. Den pågældende, hvis identitet ikke er offentliggjort, gik ind i et indhegnet, skiltet minefelt sammen med en anden somalier, som ifølge hæren blev såret. Yderligere 18 somaliere blev anholdt i udkanten af minefeltet.

I forbindelse med denne meddelelse spørger jeg Rådet, om det fastholder den i svaret angivne vurdering:

Hvad angår specielt Grækenland og Tyrkiet, er begge lande nu næsten rede til sammen at deponere deres instrumenter med henblik på ratifikation (Grækenland) eller tiltrædelse (Tyrkiet) af Ottawa-konventionen. Afmærkning og beskyttelse af græske minefelter langs den tyrkiske grænse har ifølge græske kilder allerede reduceret antallet af ulykker med næsten 90 % (jf. Landmine Monitor Report 2002 fra the International Campaign to Ban Landmines)?

I den forbindelse spørger jeg Rådet, hvor mange personer der efter Rådets kendskab er blevet dræbt eller såret ved denne grænse siden Ottawa-konventionens ikrafttrædelse (1.3.1999) (opfør venligst på særskilt liste)?

(¹) EFT C 155 E af 3.7.2003, s. 68.

Svar

(29. september 2003)

1. Efter et møde i den tyrkiske kystby Kas den 3. maj oplyste den græske og den tyrkiske premierminister i en fælleserklæring, at de procedurer, der er nødvendige for, at deres lande kan blive parter i Ottawa-konventionen (ratifikation for Grækenland, tiltrædelse for Tyrkiet), nu er afsluttet både i Grækenland og Tyrkiet. De erklærede, at de to lande nu samtidig vil forelægge deres respektive instrumenter for FN's generalsekretær.

2. Rådet råder ikke over statistikker over ulykker forårsaget af landminer ved den græsk/tyrkiske grænse. Det ærede medlem kan henvende sig til de respektive nationale myndigheder herom. Ifølge den seneste årsrapport (2002) fra International Campaign to Ban Landmines (ICBL) findes der imidlertid ikke i Grækenland noget centralt register over ulykker forårsaget af landminer, mens den tyrkiske Menneskerettighedsfond i Tyrkiet indsamler ulykkesrapporter, som udsendes i månedlige bekendtgørelser. ICBL's informationskilder kan ses på websiten (www.icbl.org).

3. Med hensyn til resultaterne af afmærkning og beskyttelse af græske minefelter langs den tyrkiske grænse er Rådet ikke i stand til at efterprøve omfanget af den reduktion af antallet af ulykker, som græske kilder nævner (næsten 90 %).

(2004/C 51 E/087)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1332/03

af Nicholas Clegg (ELDR) til Rådet

(9. april 2003)

Om: Gennemsigtighed i de handelspolitiske diskussioner

Set i lyset af den voksende gennemsigtighed i de handelspolitiske diskussioner, blev det danske formandskabs beslutning om at offentliggøre artikel 133-komiteéns dagsordner i almindelighed hilst velkommen.

Det græske formandskab har endnu ikke fulgt dette eksempel. Hvis det drejer sig om en specifik beslutning fra formandskabets side, hvilke årsager er der så til ikke at fortsætte denne udmærkede praksis?

Svar

(29. september 2003)

Rådet minder det ærede parlamentsmedlem om, at aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter er underlagt Europa-Parlamentets og Rådet forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 (¹).

Rådet har i sin forretningsorden ⁽²⁾ indarbejdet de fornyelser, der var indeholdt i forordning nr. 1049/2001.

Således kan generalsekretariatet på grundlag af artikel 11, stk. 4, i bilag II til Rådets forretningsorden gøre foreløbige dagsordener for Rådets forberedende organer, udvalg og arbejdsgrupper tilgængelige for offentligheden, for så vidt de helt klart ikke er omfattet af en af de undtagelser, der er fastsat i artikel 4 i forordning nr. 1049/2001. Dette gælder generelt de foreløbige dagsordener for Artikel 133-Udvalget.

De pågældende dagsordener er tilgængelige for offentligheden på Rådets internetside (<http://ue.eu.int>, under »Åbenhed«, »Dagsordener og tidsplan for møderne«). De kan om nødvendigt gøres tilgængelige efter anmodning.

⁽¹⁾ EFT L 145 af 31.5.2001, s. 43.

⁽²⁾ Rådets afgørelse 2002/682/EF, Euratom — EFT L 230 af 28.8.2002, s. 7.

(2004/C 51 E/088)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1338/03

af Maurizio Turco (NI) og Marco Cappato (NI) til Rådet

(9. april 2003)

Om: Forfølgelse af homoseksuelle i den Palæstinensiske Myndigheds områder og israelske udvisninger af palæstinensiske homoseksuelle

Ifølge den israelske GLBT sammenslutning »Aguda« og dagbladet Haaretz blev to homoseksuelle palæstinensere d. 6. marts 2003 stillet for en domstol under anklage for at opholde sig illegalt i Israel og herefter udvist til den Palæstinensiske Myndighed. Den 16. marts 2003 blev en anden homoseksuel palæstinenser stillet for en domstol for samme anklage og vil, efter at have udstået sin straf, blive udvist til Gaza-striben. Ifølge oplysninger fra Aguda bliver homoseksuelle forfulgt, anholdt, såret og tortureret, til tider med døden til følge, og sandsynligheden for, at mange af dem vil blive henrettet, er stor. Indtil for en måned siden anholdt og/eller udviste Israel ikke de pågældende, men denne politik blev ændret, unge blev anholdt og stillet for retten, og det blev automatisk praksis at udvise dem til den Palæstinensiske Myndighed. Internationale menneskerettighedsorganisationer søger at forhindre disse udvisninger og har især appelleret til Israels indenrigsminister, Avraham Poraz, om at udnytte sine beføjelser ifølge israelsk lovgivning til at sætte en stopper for udvisningerne ved at udstede visa til midlertidige ophold i landet. Poraz har dog nægtet dette.

Kan Rådet bekræfte disse oplysninger? Følger Rådet denne udvikling? Har Rådet tænkt sig at henvende sig til de israelske myndigheder, og især indenrigsministeren, for at udtrykke bekymring fra EU's side over det faktum, at disse udvisninger kan være livstruende for palæstinensiske homoseksuelle? Har Rådet tænkt sig at henvende sig til den Palæstinensiske Myndighed med henblik på at sikre, at grundlæggende menneskerettigheder overholdes, og at forfølgelsen af homoseksuelle ophører?

(2004/C 51 E/089)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1346/03

af Ilka Schröder (GUE/NGL) til Rådet

(10. april 2003)

Om: Forfølgelse af homoseksuelle i de palæstinensiske selvstyreområder

I de seneste måneder har pressen (bl.a. The New Republic den 19. august 2002, East Bay Voice den 19. september 2002, Ha'aretz den 6. marts 2003 og den 10. september 2001, Jerusalem Post den 5. juni 2001) samt borgerrettighedsgrupper (for eksempel Agudah, <http://agudah.israel-live.de>) gentagne gange berettet om alvorlige krænkelse af bøssers, lesbiske, transseksuelles og transvestitters menneskerettigheder i de områder, der er under Den Palæstinensiske Myndigheds (PA) kontrol. I 2000 blev fire palæstinensere således dræbt på grund af deres seksualitet og hundreder tvunget til at flygte til Israel. »Chikane af homoseksuelle« er tilsyneladende »i praksis PA's officielle« politik. Ofte betegnes de berørte

personer angiveligt som kollaboratører og anklages som sådanne. Inden for de seneste tre år skulle der imidlertid også have været to tilfælde af anklager, der udtrykkeligt vedrørte homoseksualitet. Som følge af »Al-Aqsa-Intifadaen« skal der desuden være blevet oprettet sharia-domstole, hvor homoseksuelle trues af dødsstraf ved stening, brænding og hængning. Yderligere skal disse domstole have erklæret de for homoseksualitet mistænkte fredløse, således at drabene på dem kunne forblive straffri. Derudover skulle tortur af værste art mod homoseksuelle høre til dagens orden hos PA's politi.

EU yder stor finansiel støtte i regionen. Siden 1993 er der blevet bevilget over 1,4 mia. EUR til de områder, der er under PA's kontrol, og siden juni 2001 har EU løbende stillet 10 mio. EUR om måneden til rådighed som ekstra direkte budgetstøtte. Andre betragtelige midler er bevilget som led i Meda-programmet. Rådet bedes på den baggrund oplyse, om det er bekendt med de angivne oplysninger om situationen for bøsser, lesbiske, transseksuelle og transvestitter i områderne under PA's kontrol. Har det adgang til yderligere oplysninger og i bekræftende fald hvilke? Er Rådet bekendt med situationen for homoseksuelle i de EU-medfinansierede UNRWA-lejre? Har Rådet allerede truffet foranstaltninger med henblik på at tilvejebringe en ændring af denne uacceptable situation? Mener Rådet i benægtende fald, at EU i betragtning af, hvor megen støtte der ydes PA, kan kræve, at PA overholder sine forpligtelser på menneskerettighedsområdet og også må sætte dette krav igennem? Er Rådet i benægtende fald enig i, at EU og dens medlemslande i dette tilfælde bør tildele de berørte personer umiddelbart gældende og tidsmæssigt ubegrænset asyl, og i benægtende fald, hvorfor ikke?

**Samlet svar
på skriftlige forespørgsler E-1338/03 og E-1346/03**

(7. oktober 2003)

Rådet kan ikke bekræfte oplysningerne og har ikke specifikt drøftet dette spørgsmål.

Rådet er til stadighed opmærksomt på at værne om de værdier og principper — navnlig frihed, demokrati, lighed, respekt for alle menneskerettigheder, grundlæggende frihedsrettigheder og retsstaten — der er det fundament, som Den Europæiske Union bygger på, og som er styrende for dens forbindelser med partnerne i Barcelona-processen. Det hedder i artikel 2 i såvel associeringsaftalen med Israel som interimsaftalen med PLO/Den Palæstinensiske Myndighed, at forbindelserne bygger på respekten for de demokratiske principper og de grundlæggende menneskerettigheder, der udgør et væsentligt element i aftalerne. Rådet understreger altid disse punkter i sin dialog med Israel og Den Palæstinensiske Myndighed og vil også fortsætte hermed i fremtiden.

(2004/C 51 E/090)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1341/03

af Marco Cappato (NI) til Rådet

(9. april 2003)

Om: Anholdelse af den sudanesiske statsborger Tawfiq Salih Abu Kadouk

Den 16. marts 2003 blev Tawfiq Salih Abu Kadouk, formand for Justice Party, fjernet fra sin bopæl af sudanesiske sikkerhedsstyrker, som på tidspunktet for anholdelsen ikke gav nogen forklaring. Justice Party er et af de lovligt anerkendte politiske oppositionspartier, som i henhold til de sudanesiske love har tilladelse til at udøve politisk virksomhed.

Er Rådet orienteret om denne meddelelse?

Hvilke skridt agter Rådet at tage for at overtale de sudanesiske myndigheder til omgående at løslade formanden for Justice Party, Tawfiq Salih Abu Kadouk?

Finder Rådet ikke, at gennemførelsen af den aftale, som blev undertegnet i december 2002 med regeringen i Khartoum — som fastsætter anvendelse af foreløbige midler til teknisk forberedelse af samarbejdsprogrammer — bør gøres betinget af fuld overholdelse af de grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, først og fremmest de rettigheder, som formelt er anerkendt i de love, der er gældende i landet?

Svar

(29. september 2003)

Rådet har ikke fået oplysninger om anholdelsen af formanden for Justice Party Tawfiq Salih Abu Kadouk, der skulle have fundet sted den 16. marts i år.

Hvis dette bekræftes, må EU overveje, hvad det kan gøre i denne situation.

EU's vigtigste interesse i forbindelserne med Sudan er på nuværende tidspunkt at fremme en omfattende fredsløsning og fortsætte indsatsen for demokrati, retsstatsprincippet og respekt for menneskerettighederne, som er knyttet hertil, og som er en forudsætning for en normalisering af forbindelserne mellem EU og Sudan og genoptagelse af samarbejdet. EU har tillid til, at en fredsaftale ville gøre det lettere at komme videre på disse områder.

(2004/C 51 E/091)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1354/03

af **Pedro Marset Campos (GUE/NGL)** til Kommissionen

(10. april 2003)

Om: Forurening af floden Segura (Murcia, Spanien)

I Kommissionens seneste svar (E-1852/02 ⁽¹⁾), den 31. juli 2002) på mine mange spørgsmål vedrørende den alvorlige og bekymrende forurening af floden Segura (Murcia, Spanien), oplyste den, at den for det første ikke kendte noget til den strafferetlige udvikling i denne sag og ikke havde beføjelser på det strafferetlige område, og for det andet, at den var underrettet om den spanske regerings gode hensigter, som fremgik af dens plan for miljømæssig genopretning af Segura-flodbækkenet.

I sidste uge (den 11. marts 2003) forkyndte den offentlige anklager i den sag, som »Izquierda Unida« har anlagt på grund af forureningen af floden Segura, anklagerne mod otte personer (den nuværende og den tidligere formand for »Confederación Hidrográfica del Segura«, den nuværende og den tidligere kommissær for vand, den tidligere administrerende direktør for EMUASA, borgmesteren i Alcantarilla og de to personer, der var ansvarlige for det byggefirma, som EMUASA havde ansat), som påstås at have overtrådt miljøbestemmelser og tilsidesat folkesundheden (jf. vedlagte dokument). Desuden giver mine klager til Kommissionen over de forskellige helt utilstrækkelige rensningsanlæg, der har afløst hinanden i Segura-flodbækkenet, anledning til at betvivle den spanske regerings gode hensigter med hensyn til den førnævnte genopretningsplans påståede effektivitet.

På baggrund af disse kendsgerninger og med henvisning til de mange klager fremsat både af mig selv og andre personer og organisationer og til Kommissionens forpligtelser på grund af omstændighederne, som har relation til EU-direktiver om vandkvalitet, udledning af spildevand og folkesundhed,

bedes Kommissionen oplyse følgende:

1. Mener den ikke, at den bør gribe ind over for de kompetente spanske nationale, regionale og kommunale myndigheder og kræve en hurtig løsning på den foruroligende forurening af floden Segura?
2. Hvilke skridt den har til hensigt at tage i den foreliggende situation?
3. Mener den ikke, at der er brug for mere end blot konstruktion af rensningsanlæg for at garantere kvaliteten af vand, korrekt behandling af alle former for spildevand og folkesundhed?

⁽¹⁾ EFT C 301 E af 5.12.2002, s. 239.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström*(16. juni 2003)*

Som anført i svaret på det ærede medlems skriftlige forespørgsel E-1852/02 har Kommissionen kendskab til situationen vedrørende Segura-floden i de spanske provinser Murcia og Alicante. Først må det anføres, at forureningen af Segura-floden skyldes flodens uregelmæssige vandføring, som medfører nedsat udveksling af overfladevand og grundvand samt gradvis forsaltning af jordbunden. Jordbundens tilstand skyldes ligeledes de anvendte landbrugsmetoder, som forårsager høj nitratkoncentration. De ukontrollerede udledninger til floden og mangelfuld rensning af byspildevandet i området synes ligeledes at have medvirket til den nuværende problematiske situation.

Kommissionen har i de senere år indledt overtrædelsesprocedurer mod Spanien i medfør af EF-traktatens artikel 226 for at sikre overholdelse af de direktiver på vandområdet, som gælder i den foreliggende sag. Disse generelle tiltag vil bidrage til at løse problemet med forureningen af Segura-floden, som er genstand for den skriftlige forespørgsel.

Man må i den forbindelse fremhæve Domstolens dom⁽¹⁾, der blev afsagt, efter at Kommissionen havde anlagt sag mod Spanien på grund af manglende opfyldelse. Spanien dømmes for ikke — i strid med artikel 7 i Rådets direktiv 76/464/EØF af 4. maj 1976 om forurening, som er forårsaget af udledning af visse farlige stoffer i Fællesskabets vandmiljø⁽²⁾ — at have iværksat programmer med henblik på at reducere forureningen af vandet med visse farlige stoffer, som er opført på liste II i bilaget til det nævnte direktiv. Det må bemærkes, at også andre medlemsstater er blevet dømt af Domstolen med samme begrundelse. De spanske myndigheder har vedtaget en række foranstaltninger til løsning af problemet. Kommissionen er for øjeblikket i gang med at undersøge, om Domstolens dom efterleves.

Som allerede nævnt i svaret på skriftlig forespørgsel E-1852/02, har de spanske myndigheder forelagt Kommissionen deres plan for miljøgenopretning af Seguras flodbækken, som nu er under gennemførelse. Det skal også fremhæves, at der er planer om yderst omfattende investeringer i dette område. Disse foranstaltninger skulle medføre en forbedring af vandkvaliteten i Segura-floden.

Kommissionen er i øvrigt ved at behandle en klage, registreret under referencenummer 2002/4808, vedrørende forurening af vandet i floden Guadalentín, som er en biflod til Segura, i den autonome provins Murcia. Som led i behandlingen af denne sag har Kommissionen henvendt sig til de spanske myndigheder og udbedt sig disses kommentarer samt yderligere oplysninger om, hvilke foranstaltninger der er iværksat for at rette op på Segura-flodens tilstand.

⁽¹⁾ Dom af 25.11.1998. Sag nr. C-214/96.

⁽²⁾ EFT L 129 af 18.5.1976.

(2004/C 51 E/092)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1378/03**af Anne Jensen (ELDR) til Kommissionen***(15. april 2003)*

Om: Problemer med tankskibe i farvande nær Danmark

Med sit forslag til ændring af forordning (EF) 417/2002⁽¹⁾ forsøger Kommissionen at øge hastigheden, hvormed skibe med enkeltskrog udfases og skibe med dobbetskrog indfases. Imidlertid gælder forordningen alene skibe, der sejler under et EU-medlemslands flag.

Det indebærer bl.a., at en meget stor del af de skibe, der sejler i Østersøen og andre internationale farvande nær Danmark, ikke vil være omfattet af forordningen.

Hvilke initiativer vil Kommissionen tage for at hindre katastrofer lig Prestige-katastrofen forårsaget af skibe, som ikke sejler under et EU-medlemslands flag?

⁽¹⁾ EFT L 64 af 7.3.2002, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio*(27. maj 2003)*

Det ærede parlamentsmedlems opmærksomhed henledes på, at Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 417/2002 af 18. februar 2002 ⁽¹⁾ ikke blot gælder for skibe, der sejler under en medlemsstats flag, men for alle skibe, der anløber en havn (eller en offshoreterminal) under en medlemsstats jurisdiktion, uafhængigt af flag.

Der bør dog mindes om, at EU ikke har kompetence til at fastsætte regler for passage i internationalt farvand med skibe, der transporterer potentielt farlig last, også selv om passagen finder sted tæt på medlemsstaternes kyster.

Derfor indgav de femten medlemsstater og Kommissionen den 10. april 2003 en anmodning til IMO (Den internationale Søfartsorganisation) om en hastende ændring af den internationale konvention om forebyggelse af forurening fra skibe (Marpol-konventionen). Heri anmodes der om indførelse af internationale foranstaltninger, svarende til de foranstaltninger, der er fastsat i forordning (EF) nr. 417/2002.

Under alle omstændigheder mener Kommissionen, at det er nødvendigt at få ændret den internationale havret, for at der kan findes en bedre ligevægt mellem bevægelsesfriheden og hensynet til kyststaternes interesser, da sidstnævnte bør kunne beskytte deres kyster mod miljøkatastrofer.

⁽¹⁾ EFT L 64 af 7.3.2002.

(2004/C 51 E/093)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1383/03**af Claude Moraes (PSE) til Kommissionen***(8. april 2003)*

Om: Statistikker over immigration og asyl

Kan Kommissionen forelægge statistikker eller sammenlignelige tal for de udgifter, som medlemsstaternes indvandrings- og asyldepartementer eller -direktorater eller indenrigsministerier i øjeblikket afholder til deres asyl-, indvandrings- og statsborgerskabsprogrammer for det sidst foreliggende regnskabsår?

(Forklarende note: Udtrykket »programmer« henviser til alle omkostninger forbundet med velfærd, indkvartering og/eller behandling af ansøgninger)

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino*(15. maj 2003)*

Kommissionen beklager at måtte meddele det ærede medlem, at sådanne oplysninger ikke på fællesskabsplan indsamles på en standardiseret måde, som gør det muligt at opstille et sæt sammenlignelige tal.

Kommissionen har vedtaget en meddelelse med henblik på fremlæggelse af en handlingsplan for indsamling og analyse af EF-statistikker på indvandringsområdet. Handlingsplanen omfatter forslag om at udvide og forbedre omfanget og kvaliteten af de statistiske oplysninger om asyl og indvandring. Den omfatter ikke på nuværende tidspunkt planer om indsamling af oplysninger om medlemsstaternes udgifter til behandling af asylansøgninger eller velfærd og indkvartering.

Meddelelsen vil blive sendt til Rådet og Parlamentet, og Kommissionen vil i løbet af 2003 udarbejde forslag til et retsgrundlag for indsamling, behandling og formidling af af EF-statistikker vedrørende asyl og indvandring.

(2004/C 51 E/094)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1385/03**af Claude Moraes (PSE) til Kommissionen**

(15. april 2003)

Om: Bekæmpelse af den foruroligende stigning i forfalskede og piratkopierede varer

Hvad gør Kommissionen for at fremme samarbejde på tværs af grænserne mellem medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder samt styrke Europols rolle i bekæmpelsen af den foruroligende stigning i forfalskede og piratkopierede varer, som nye statistikker fra Kommissionen vidner om, og som koster arbejdspladser i hele EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(19. juni 2003)

Manglende overholdelse af intellektuelle ejendomsrettigheder, der finder sted i vidt omfang, f.eks. gennem salg af forfalskede og piratkopierede varer, udgør en meget stor udfordring for økonomien og de involverede, herunder forbrugerne, i bekæmpelsen af organiseret kriminalitet. Den manglende overholdelse påvirker en lang række sektorer og finder i stigende grad sted inden for rammerne af organiseret kriminalitet. Forfalskning og piratkopiering er et internationalt fænomen, der skal behandles internationalt.

Kommissionen vedtog i januar 2003 et forslag til et direktiv⁽¹⁾ om harmonisering af foranstaltninger og procedurer til sikring af overholdelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder efter overtrædelse af ejendomsrettighederne og et forslag til en forordning med det formål at styrke bekæmpelsen af importen af forfalskede varer i EU (nylige statistikker offentliggjort af Kommissionen viser en stigning på 900 % — mellem 1998 og 2001 — for en række forfalskede produkter, der blev konfiskeret af medlemsstaternes toldmyndigheder).

Begge disse instrumenter omfatter bestemmelser til oprettelse af samarbejde mellem de kompetente nationale myndigheder.

Den 30. januar 2003 arrangerede Kommissionen et møde om bekæmpelsen af forfalskede og piratkopierede varer inden for rammerne af det europæiske forum for forebyggelse af organiseret kriminalitet.

Ca. 100 eksperter deltog i mødet, og det gav mulighed for en konstruktiv dialog mellem repræsentanter for erhvervslivet, nationale retlige myndigheder, politi, toldmyndigheder og europæiske og internationale organisationer.

Mødets konklusioner understregede vigtigheden af at harmonisere straffelovgivningen i EU med hensyn til varemærkeforfalskning og opnå et effektivt politimæssigt og retligt samarbejde, især vedrørende organiseret kriminalitet. Som opfølgning på det europæiske forums møde den 30. januar 2003 arbejder Kommissionen på en tekst om tilnærmelse af sanktioner på europæisk plan og forbedring af samarbejdet på tværs af grænserne mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder. Derudover skal medlemsstaterne sikre, at der er god koordination mellem de forskellige tjenester, som deltager i bekæmpelsen af varemærkeforfalskning, f.eks. ved at oprette nationale centraliserede specialtjenester med både politi og toldmyndigheder. Der bør indgås offentlige og private partnerskaber for at bidrage til forebyggelse og bekæmpelse af varemærkeforfalskning, og der bør ske en intensivering af uddannelsesprogrammer for retlige myndigheder og håndhævelsesmyndigheder.

Kommissionen afholder yderligere møder med henblik på at styrke bekæmpelsen af forfalskede og piratkopierede varer, opretholder tæt forbindelse med Europol og medlemsstaterne og yder sektorrepræsentation på det pågældende område.

⁽¹⁾ KOM(2003) 46 endelig udg.

(2004/C 51 E/095)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1386/03**af Claude Moraes (PSE) til Rådet**

(15. april 2003)

Om: Statistikker over immigration og asyl

Kan Rådet forelægge statistikker eller sammenlignelige tal for de udgifter, som medlemsstaternes indvandrings- og asyldepartementer eller -direktorater eller indenrigsministerier i øjeblikket afholder til deres asyl-, indvandrings- og statsborgerskabsprogrammer for det sidst foreliggende regnskabsår?

[Forklarende note: Udtrykket »programmer« henviser til alle omkostninger forbundet med velfærd, indkvartering og/eller behandling af ansøgninger.]

Svar

(29. september 2003)

Rådet er ikke i besiddelse af de oplysninger, det ærede parlamentsmedlem ønsker.

(2004/C 51 E/096)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1397/03**af Caroline Lucas (Verts/ALE) til Rådet**

(11. april 2003)

Om: Virkning af forarmet uran

Har Det Forenede Kongeriges væbnede styrker anvendt ammunition med forarmet uran under invasionen af Irak?

Våben med forarmet uran skaber vidtrækkende og langtidsvarende forurening, der sandsynligvis forvolder skader, kroniske sygdomme, langsom død og alvorlige fødselsdefekter på såvel civilbefolkningen som Det Forenede Kongeriges soldater i de kommende år. Mener Rådet på den baggrund, at anvendelse af forarmet uranammunition vil være et brud på protokol I i konventionen om forbud mod eller begrænsninger i anvendelsen af visse konventionelle våben, der må anses for at være unødigt skadevoldende eller for at ramme i flæng, i betragtning af, at protokol I vedrører ikke-sporbare genstande og de relevante artikler spredning, anvendelse og virkninger på civilbefolkningen?

I artikel 11 i Europa-Parlamentets beslutning af 13. februar 2003 om forarmet uran opfordredes Rådet til at støtte uafhængige og tilbundsående undersøgelser af de eventuelle skadelige virkninger af brugen af ammunition med forarmet uran (og andre typer sprænghoveder med uran) under militære aktioner som f.eks. på Balkan samt i Afghanistan og andre områder. Det fremgik desuden af beslutningen, at sådanne undersøgelser burde omfatte virkningerne på soldater, der befinder sig i de berørte områder, samt på civilbefolkningen og dens jordarealer, og at resultaterne af disse undersøgelser skulle forelægges Parlamentet. Hvilke skridt vil Rådet tage til at indlede en sådan uafhængig og tilbundsående undersøgelse efter ophør af fjendtlighederne i Irak?

Vil Rådet opfordre til et moratorium for medlemsstaternes brug af ammunition med forarmet uran?

Svar

(7. oktober 2003)

Rådet har ikke modtaget nogen rapporter om, at Det Forenede Kongeriges væbnede styrker skulle have anvendt ammunition med forarmet uran under konflikten i Irak. Rådet har ikke behandlet det ærede parlamentsmedlems forespørgsel vedrørende protokol I til konventionen om visse konventionelle våben.

Rådet har ikke nogen fortegnelse over ammunition med forarmet uran, som anvendes i øjeblikket. Det er medlemsstaterne, som på grundlag af deres nationale suverænitet træffer afgørelse om, hvilken type ammunition de vil bruge. Samtlige medlemsstater har underskrevet Genève-konventionerne.

Den 9. april 2001 drøftede Rådet spørgsmålet om forarmet uranammunition på baggrund af det videnskabelige bevismateriale, der er indsamlet af forskellige internationale organisationer. Efter udvekslingen af synspunkter sammenfattede formanden drøftelserne således:

Rådet noterer sig arbejdet i forskellige internationale organisationer (UNEP, WHO, NATO, Ad hoc-ekspertgruppe nedsat af Kommissionen) vedrørende mulige sundhedsmæssige og miljømæssige virkninger som følge af forarmet uran i den ammunition, der anvendtes på Balkan.

I disse indgående og objektive undersøgelser findes der intet videnskabeligt bevis for, at brugen af forarmet uran har nogen forbindelse med de forskellige sygdomme, der forekommer i befolkningen eller blandt dem, der har forrettet tjeneste i konfliktområderne.

På grund af de åbenbare sundhedsmæssige og miljømæssige problemer i regionen bør Rådet fortsat være indstillet på at følge eventuelle yderligere undersøgelser nøje og i givet fald senere tage spørgsmålet op på ny.

Kommissionen har med de igangværende projekter allerede taget fat på nogle af miljøproblemerne i regionen. Rådet opfordrer Kommissionen til at tage resultaterne i rapporterne om forarmet uran såvel som det samlede billede vedrørende miljø- og sundhedsspørgsmål i betragtning, når Kommissionen udarbejder landestrategirapporter for samtlige lande på det vestlige Balkan.

Siden drøftelserne den 9. april 2001 har Rådet ikke beskæftiget sig med spørgsmålet om forarmet uran. Rådet opfordrer det ærede parlamentsmedlem til at rette dette spørgsmål til Kommissionen for at få belyst aspekter, som denne har behandlet siden da.

(2004/C 51 E/097)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1403/03

af Proinsias De Rossa (PSE) til Rådet

(11. april 2003)

Om: Forordning om suspendering af afgifter for visse våben

Rådets svar på min mundtlige forespørgsel H-0043/03⁽¹⁾ angående forordningen om suspendering af afgifter på våben og militært udstyr, der blev vedtaget af Rådet den 21. januar, besvarede ikke de væsentligste spørgsmål i min forespørgsel.

Hvorfor blev forordningen vedtaget »uden forhandling« af Rådet den 21. januar?

Hvornår er der forhandlet om forordningen i Rådet, siden Kommissionen stillede forslaget i 1988?

Hvad førte til »indsatsen for at give denne sag et endeligt og vellykket udfald« i anden halvdel af 2002, som er nævnt i Rådets svar på forespørgsel H-0043/03?

Kan Rådet bekræfte, at bestemmelserne i det oprindelige forslag, som fastslog, at dette ville være en midlertidig foranstaltning for tre år, udgik i den endelige forordning?

Foreligger der vurderinger af, hvor store afgifter hver medlemsstat vil miste som følge af denne forordning?

Foreligger der vurderinger af, hvilken virkning forordningen kan tænkes at få for EU's våbenimport?

⁽¹⁾ Skriftligt svar af 12.03.2003.

Svar*(29. september 2003)*

Kommissionen fremsatte sit forslag til den nævnte forordning den 29. september 1988. Forslaget blev herefter behandlet på arbejdsgruppeniveau i Rådet mellem 1988 og 1990. Behandlingen af forslaget blev suspenderet i 1990 for at blive genoptaget i 1997 af Tolduniongruppen (den fælles toldtarif). Fra 1997 til 2002 skete der ikke mere med hensyn til forslaget.

Inden Kommissionen i 1988 fremsatte sit forslag, havde den indledt sager om traktatbrud mod flere medlemsstater i overensstemmelse med traktatens artikel 226 (tidl. artikel 169). Sagerne blev imidlertid suspenderet, i afventen af at forordningen skulle blive vedtaget. I begyndelsen af 2002 genoptog Kommissionen sagerne om traktatbrud mod flere medlemsstater.

I andet halvår af 2002 genoptog Rådet behandlingen af forslaget og nåede til enighed på det forberedende niveau, hvilket førte til politisk enighed i december 2002. Herefter blev Rådets forordning om suspension af told på visse våben og former for forsvarsmateriel formelt vedtaget som A-punkt den 21. januar 2003, hvilket er fuldt ud i overensstemmelse med Rådets procedurer, eftersom alle de udestående spørgsmål var blevet løst på det forberedende niveau.

Ifølge det oprindelige kommissionsforslag skulle forordningen gælde i tre år. Den forordning, der blev vedtaget, indeholdt ikke denne bestemmelse, da kontrakter om levering af forsvarsmateriel har lang løbetid, hvorfor det var nødvendigt at sikre toldsuspensionen for kontrakternes løbetid.

Rådet er ikke i besiddelse af nogen vurdering af omfanget af de pågældende toldafgifter og heller ikke af indvirkningen på EU's våbenimport.

(2004/C 51 E/098)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1419/03
af Véronique Mathieu (EDD) til Kommissionen

(14. april 2003)

Om: Bøder pålagt franske landbrugsorganisationer

Kommissionen har for nylig pålagt seks franske landbrugsorganisationer en bøde for konkurrencebegrænsninger.

Kommissionen ved, at der med dens beslutning fældes en dom over landbrugsorganisationerne, som ikke kan omgøres. Med næsten 70 % af landbrugerne som medlemmer er de franske landbrugsorganisationer meget repræsentative for erhvervet. I dag føler hele erhvervet i al sin mangfoldighed sig truet.

I 2001, da krisen i oksekødssektoren i forbindelse med BSE og mund- og klovsyge var på sit højeste, forsøgte aktørerne inden for branchen at få markedspriserne under kontrol for at undgå, at et område inden for kvalitetsproduktionen forsvandt, nemlig området for oksekød.

Producentpriserne var dengang i frit fald, hvorimod forbrugerpriserne ikke ændrede sig overhovedet, tværtimod. De hasteforanstaltninger, som aktørerne traf, udgjorde ikke en ulovlig aftale mellem handelsvirksomheder med henblik på at opnå en dominerende stilling på markederne. Der var blot tale om, at branchens aktører udviste solidaritet, i forståelse med den franske regering, på et tidspunkt, hvor en økonomisk katastrofe krævede ekstraordinære foranstaltninger.

Hverken EU-instanserne eller de nationale myndigheder foreslog effektive foranstaltninger dengang. Foranstaltningerne med tilbagetrækning af produkter fra markedet viste sig at være utilstrækkelige, bl.a. fordi visse medlemsstater ikke samarbejdede.

Bør Kommissionen ikke, ligesom den har anerkendt et princip om naturkatastrofer, også anerkende et princip om økonomiske katastrofer, der også bringer mennesker i nød, og dermed tillade medlemsstaternes regeringer at træffe de nødvendige foranstaltninger?

Hvad agter Kommissionen at gøre i fremtiden, hvis der opstår en lignende krise i denne eller andre sektorer?

Svar afgivet af Mario Monti på Kommissionens vegne

(5. maj 2003)

Som det ærede medlem minder om pålagde Kommissionen den 2. april 2003 seks franske sammenlutninger en bøde på 16,68 mio. EUR for overtrædelse af konkurrencereglerne. I dette tilfælde var overtrædelsen en aftale indgået mellem landbrugssammenslutninger og slagterisammenslutninger om fastsættelse af en fælles minimumskøbspris for visse kategorier af køer og om stop for og efterfølgende en begrænsning af import af oksekød fra andre medlemsstater. Beslutningen vil blive offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende snarest muligt.

Som nævnt i beslutningen anerkender Kommissionen betydningen af fagforeningsvirksomhed og den frihed, der er knyttet til en sådan aktivitet. En sådan frihed giver imidlertid ikke fagforeninger ret til med fuldt overlæg at overtræde præceptive retsregler, som f.eks. konkurrencereglerne. Kommissionen minder i den henseende om, at det franske konkurrenceråd med jævne mellemrum idømmer sanktioner for den type overtrædelser fra franske organisationers side, herunder i landbrugssektoren. Fagforeningsvirksomhed burde tværtimod bestå i at anvende alle lovlige midler for at bistå medlemmerne. Det skal endvidere bemærkes, at så vidt Kommissionen er orienteret, blev der ikke i de andre medlemsstater, der var ramt af faldende oksekødspriser, indgået prisaftaler eller aftaler om importstop.

Kommissionen er ligeledes helt klar over den meget alvorlige krise, som oksekødssektoren befandt sig i. Alle de foranstaltninger, der blev truffet i den henseende vidner herom. Kommissionen brugte over 1,5 mia. EUR for at stabilisere situationen. Endvidere fik den franske stat tilladelse til at yde over 300 mio. EUR i direkte støtte til de avlere, der var ramt af krisen. I det konkrete tilfælde anvendte Kommissionen i øvrigt for første gang en særlige bestemmelse i retningslinjerne for beregningen af bøder⁽¹⁾, nemlig punkt 5, litra b), og foretog en betydelig nedsættelse af bøden (60 %).

Hvad angår behandlingen af den slags sager i fremtiden, kan Kommissionen ikke foretage en så abstrakt stillingtagen. Alle konkurrencesager skal behandles sag for sag. Kommissionen kan kun garantere, at den vil udfylde sin rolle som vogter af traktaten ved at håndhæve konkurrencereglerne, når den får kendskab til en overtrædelse af disse regler.

⁽¹⁾ EFT C 9 af 14.1.1998.

(2004/C 51 E/099)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1420/03**af Mario Mastella (PPE-DE) til Rådet**

(14. april 2003)

Om: Den polske regerings overtrædelse af de internationale aftaler vedrørende forældremyndighed over børn

I august 1999 bortførte Karolina Paetz Pozza, polsk statsborger, gift med Paolo Pozza, italiensk statsborger, ægteparrets to døtre, Valentina (to år) og Federica (syv år), under foregivende af, at de skulle på ferie i Polen, og tilbageholdt dem ulovligt i Polen. Hun hindrede herefter børnene i at gå i skole, og de måtte ikke mødes med deres far (således som det også fremgår af et forslag fremsat af senator Mauro Fabris, der blev vedtaget af det italienske senat).

De italienske og polske dommere tilkendte ganske vist Pozza forældremyndigheden over de to børn, men han har ikke kunnet bringe pigerne tilbage til Italien, selv om politimyndighederne i Poznan kunne have sørget for at sende børnene tilbage.

Problemerne vedrørende tilbagesendelsen af børnene skyldes, at de polske politimyndigheder ikke er i stand til i deres eget land at omsætte en forældremyndighedskendelse afsagt i Italien, selv om denne dommerkendelse er baseret på principperne i to internationale aftaler, som både Polen og Italien har undertegnet, nemlig Luxembourg-konventionen af 20. maj 1980 om international anerkendelse af kendelser vedrørende forældremyndighed over mindreårige og Haag-konventionen af 25. oktober 1980 vedrørende international bortførelse af mindreårige.

Kan Rådet i denne forbindelse besvare følgende spørgsmål:

1. Hvilke foranstaltninger vil Rådet træffe for, med henblik på Polens nært forestående tiltrædelse af EU, at sikre et effektivt retligt samarbejde med Polen vedrørende forældremyndighed over børn og international bortførelse af børn?
2. Hvilke skridt vil Rådet tage for at sikre, at de gældende internationale aftaler vedrørende forældremyndighed over børn på effektiv vis og i fuldt omfang overholdes af de kompetente polske retsmyndigheder og af medlemsstaterne?
3. Anser Rådet det ikke for hensigtsmæssigt i det mindste at lægge pres på den polske regering for at opnå, at der kan findes en hurtig løsning på dette smertelige og beklagelige familieproblem?

Svar

(29. september 2003)

Rådet udtaler sig ikke om konkrete sager, der er til behandling ved domstolene i medlemsstaterne eller de tiltrædende lande. Det kan imidlertid oplyse det ærede parlamentsmedlem om, at dets arbejdsgrupper for tiden behandler et forslag til rådeforordning om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar.

Et af de signifikante elementer i dette forordningsforslag er bestemmelserne vedrørende barnebortførelse inden for Fællesskabet. Der foreslås regler om, hvilken ret der skal have kompetence til at pådømme en sag om et barn, der bortføres fra en medlemsstat til en anden, samt foranstaltninger i forbindelse med tilbagegivelse af barnet til dets sædvanlige opholdssted. Rådet har gentagne gange gjort opmærksom på, at denne forordning bør vedtages hurtigst muligt.

Med hensyn til de internationale konventioner, som det ærede parlamentsmedlem nævner, er det ikke Rådets opgave at sørge for, at de bliver overholdt ved de nationale domstole.

(2004/C 51 E/100)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1427/03

af Laura González Álvarez (GUE/NGL) til Kommissionen

(23. april 2003)

Om: Transportproblemer på Balearerne

Det erkendes i en af de erklæringer, der er vedføjet Amsterdamtraktaten som bilag, at ømråder lider under strukturelle ulemper, som hæmmer deres økonomiske og sociale udvikling samt, at der i EF-lovgivningen skal tages hensyn til disse ulemper, så der kan træffes særlige foranstaltninger til gavn for disse områder for bedre at integrere dem i det indre marked på rimelige vilkår.

Desuden henvises der i punkt 13 i Europa-Parlamentets beslutning af 12. februar 2003 om Kommissionens hvidbog om den europæiske transportpolitik frem til 2010 — De svære valg — til, »(...) at transportpolitikken skal bidrage til den økonomiske og sociale samhørighed og tage hensyn til de særlige karakteristika, der kendetegner de fjernest beliggende områder, ømråderne, bjergområderne samt regioner med lav befolkningstæthed, gennem foranstaltninger, der i størst muligt omfang kan afhjælpe ulemperne for disse områder og sikre territorial kontinuitet (...)«, og i punkt 14 kræves det, »at den tiltagende liberalisering af transportsektoren ledsages af garantier, investeringer, mobilitet, tilskud, prisstøtte og støtte til opretholdelse af service i ømråder og områder i den yderste periferi« ...

Med henvisning til, at den spanske øgruppe Balearerne lider under en række ulemper, som primært påvirker transportområdet og følgelig også vilkårene for øernes forsyning med basale produkter samt til, at de også lider under mangel på vand- og energiresourcer og har problemer med bortskaffelse af affald, og

at nævnte ulemper frem for alt begrænser øboernes muligheder for at rejse til lave priser, udbedes følgende oplysninger:

- Hvilke foranstaltninger kunne Kommissionen træffe for at modvirke denne ugunstige situation?
- Mener den, at det vil være nødvendigt at indføre forpligtelse til offentlig tjeneste som fastsat i forordning (EØF) 2408/92 ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ EFT L 240 af 24.8.1992, s. 8.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(10. juni 2003)

Kommissionen har truffet en række foranstaltninger for at rette op på de ulemper, der gør sig gældende for Balearerne såvel transport- som energimæssigt.

Nogle havne (Palma, Ibiza, Alcudia) og lufthavne (Palma de Mallorca — Son Sant Joan, Menorca og Ibiza) kan få finansiel støtte over budgettet for det transeuropæiske transportnet. At skabe bedre transportforbindelser mellem øregionerne og fastlandet er et af målene for Fællesskabets retningslinjer på området ⁽¹⁾.

Kommissionen arbejder nu på en revision af disse fællesskabsretningslinjer. Ved samme lejlighed vil man muligvis præsentere de nærmere bestemmelser med hensyn til »havmotorvejene«, som omtales i hvidbogen »Den europæiske transportpolitik frem til år 2010« og i Kommissionens nye meddelelse »Program til fremme af nærskibsfarten« ⁽²⁾. Når rammerne for det transeuropæiske transportnet kommer på plads, vil der kunne ydes støtte til dækning af de infrastrukturinvesteringer, der er nødvendige for havmotorvejene (havneinfrastrukturer og forbindelseslinjer til baglandet).

Som led i Marco Polo-Programmet, der er ved at blive vedtaget, vil øerne kunne deltage i tre typer af foranstaltninger: foranstaltninger med henblik på omlægning af trafikformer, foranstaltninger med katalysatoreffekt og foranstaltninger til oprettelse af en videndatabase.

Som led i de transeuropæiske energiforsyningsnet vil projekter, der sigter mod forbedring af de nuværende el- og gasledninger mellem den kontinentale del af Spanien og Balearerne, kunne udpeges som projekter af fælles interesse i forbindelse med revisionen af Fællesskabets retningslinjer ⁽³⁾. Virkeliggørelsen af disse el- og gasnet vil kunne forbedre energidistributionen, forsyningssikkerheden og miljøbeskyttelsen. Som følge af deres potentielle ressourcer i form af sol- og vindkraft har regioner som Balearerne let adgang til at udnytte de sidste nye teknologier til udvinding af »grøn« elektricitet. Tilslutning af vindmøleparkerne til de vigtigste eltransmissionsnet vil f.eks. kunne indgå i de projekter, der støttes inden for rammerne af de transeuropæiske energinet.

Hvad angår spørgsmålet vedrørende luftfartssektoren, kan en medlemsstat i medfør af artikel 4, stk. 1, litra a), i forordning (EF) nr. 2408/92 ⁽⁴⁾ indføre forpligtelse til offentlig tjeneste for så vidt angår ruteflyvning. Kommissionen har ikke bemyndigelse til at pålægge krav om forpligtelse til offentlig tjeneste: kun medlemsstaterne har kompetence til at ty til denne støttemekanisme ⁽⁵⁾.

Medlemsstaterne har ligeledes mulighed for at benytte et andet finansielt støttesystem for at sikre tilfredsstillende luftfartsservice og fremme de rejsendes bevægelighed, nemlig støtte af social art. Denne støtte, som skal godkendes af Kommissionen, kan anvendes til at nedætte prisen på flybilletter for bestemte passagerkategorier (studenter, pensionister, øernes egne beboere m.fl.).

Desuden indgår de zoner, hvor forholdene vanskeliggøres af geografiske eller naturbetingede faktorer (øer, yderdistrikter, bjergegne, tyndt befolkede områder mv.), i de områder, der i den anden rapport om den økonomiske og sociale samhørighed (2001) er udpeget som prioriterede for den fremtidige samhørigheds-politik.

Kommissionen har taget initiativ til en undersøgelse vedrørende øregionerne i EU; den kan findes på netstedet Inforegio: (http://europa.eu.int/comm/regional_policy/sources/docgener/studies/study_fr.htm).

- (¹) Europa-Parlamentets og Rådets beslutning 1692/96/EF af 23. juli 1996 om Fællesskabets retningslinjer for udvikling af det transeuropæiske transportnet, EFT L 228 af 9.9.1996.
- (²) KOM(2003) 155 endelig udg.
- (³) Ændringen af beslutning 1254/96/EF er ved at blive vedtaget i Europa-Parlamentet og Rådet, og en beslutning ventes at foreligge i 2003. Kvalifikation som »projekt af fælles interesse« er en af støttebetingelserne.
- (⁴) Rådets forordning (EØF) 2408/92 af 23. juli 1992 om EF-luftfartsselskabers adgang til lufruter inden for Fællesskabet, EFT L 240 af 24.8.1992.
- (⁵) Det skal nævnes, at denne ordning med »forpligtelse til offentlig tjeneste« også gælder for søfartssektoren efter forordning nr. 3577/92/EØF om kystfart, hvorefter medlemsstaterne kan indføre forpligtelse til offentlig tjeneste for at sikre fyldestgørende transportbetjening fra og mellem deres øer.

(2004/C 51 E/101)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1429/03

af Laura González Álvarez (GUE/NGL) til Kommissionen

(24. april 2003)

Om: Trusler mod miljøet i floden Cambrones i provinsen Segovia, Spanien

Floden Cambrones leverer vand til såvel en række byer i provinsen Segovia, bl.a. Palazuelos de Resema, Lastrilla, Trescasas, Sonsoto, Tabanera og San Cristóbal, som til vandreservoiret i Pontón. Virksomheden Aguas Minerales Siete Villas S.A.'s projekt om kommerciel udnyttelse af en del af vandet fra denne flod indebærer, at en anseelig del af flodlejet lægges i rør for at føre vandet til et aftapningsanlæg, og at der anlægges en vej fra flodens udspring af en længde på 12 km og en bredde på 4 m. Alle disse anlægsarbejder foretages uden nogen miljøvurdering, hvilket har givet anledning til voldsom bekymring hos naboerne til floden Cambrones, som er bange for at miste en ressource, et flodøkosystem og et naturligt landskab af stor miljømæssig værdi.

Hvilke foranstaltninger påtænker Kommissionen at træffe for at sikre korrekt anvendelse i denne sag af EU's miljøregler, og konkret af Rådets direktiv 85/337/EØF (¹) som ændret ved direktiv 97/11/EF (²) om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet?

(¹) EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

(²) EFT L 73 af 14.3.1997, s. 5.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(18. juni 2003)

Fællesskabets lovgivning i det spørgsmål om vandkvalitet og beskyttelse af vandressourcerne, som det ærede medlem har rejst, er på den ene side lovgivningen om vurdering af virkningerne på miljøet og på den anden side lovgivningen om beskyttelse af vandkvaliteten.

Hvad angår direktivet om vurdering af virkningerne på miljøet (VVM) (Rådets direktiv 85/337/EØF (¹), senest ændret ved direktiv 97/11/EF (²)), spørger det ærede medlem, hvad Kommissionen har tænkt sig at gøre for at sikre, at direktivet anvendes korrekt på det pågældende projekt. Projektet omfatter arbejde, som går ud på at lede en betydelig del af vandstrømmen gennem et industrielt aftapningsanlæg og bygge en 12 km lang og 4 m bred vej fra floden Cambrones kilde.

Ifølge VVM-direktivet skal medlemsstaterne sikre, at projekter, der kan få afgørende indflydelse på miljøet i kraft af bl.a. deres art, størrelse eller beliggenhed, underkastes en vurdering af virkningerne på miljøet, inden der gives byggetilladelse. Er der tale om et af de projekter, som er opført i bilag II til VVM-direktivet, skal medlemsstaterne afgøre, om projektet kan få afgørende indflydelse på miljøet, enten ved at undersøge det i hvert enkelt tilfælde eller ved at benytte tærskelkriterier. Nogle infrastrukturprojekter er omfattet af

bilag II i VVM-direktivet. Det fremgår af de oplysninger, det ærede medlem har givet, at den planlagte vejbygning falder ind under direktivets bilag II, punkt 10.1, og at kanaliseringen henhører under bilag II, punkt 10 f). Med hensyn til det industrielle aftapningsanlæg fremgår det ikke klart af oplysningerne, om det allerede er opført. Under alle omstændigheder skal medlemsstaterne ved bestemmelse af de eventuelle afgørende virkninger på miljøet benytte udvælgelseskriterierne i bilag III og bl.a. undersøge den samlede virkning af det pågældende projekt og andre projekter.

Fællesskabets vandbeskyttelseslovgivning opstiller klare målsætninger for beskyttelsen af vand i almindelighed (floder, søer, grundvand og kystfarvande) og for vand, der benyttes til drikkevandsindvinding. Den indeholder imidlertid ikke noget generelt forbud mod indvinding af vand fra floder, uanset om det er til aftapning eller andre formål. Direktiv 75/440/EØF⁽³⁾ har siden 1975 opstillet kravene til kvalitetsstandarder for overfladevand, der benyttes til drikkevandsindvinding, og disse krav skal også opfyldes, når der er tale om vand, som indvindes til andre formål ovenfor drikkevandsindvindingsstedet. Endvidere opstiller direktiv 2000/60/EF⁽⁴⁾ den målsætning, at alt vand skal opnå/bevare en god kvalitet (»god tilstand«) og den skal være opfyldt senest 2015 samt en forpligtelse til, at vandet ikke må forringes i forhold til sin nuværende tilstand.

Kommissionen vil gøre forestillinger over for de spanske myndigheder for at sikre, at Fællesskabets gældende miljølovgivning overholdes i forbindelse med dette projekt.

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985.

⁽²⁾ Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997 om ændring af direktiv 85/337/EØF om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, EFT L 73 af 14.3.1997.

⁽³⁾ Rådets direktiv 75/440/EØF af 16. juni 1975 om kvalitetskrav til overfladevand, som anvendes til fremstilling af drikkevand i medlemsstaterne, EFT L 194 af 25.7.1975.

⁽⁴⁾ Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger, EFT L 327 af 22.12.2000.

(2004/C 51 E/102)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1434/03

af Theodorus Bouwman (Verts/ALE) og Rijk van Dam (EDD) til Rådet

(24. april 2003)

Om: Den europæiske førerattest og formodet ukorrekt brug af CEMT-tilladelser i landevejstransporten

De tyske myndigheder gennemførte den 26. marts en razzia i filialer af transportvirksomheden Willi Betz på grund af mistanke om misbrug af CEMT-tilladelser og utilstedelig brug af chauffører fra tredjelande.

Er Rådet enig med forespørgerne i, at virksomheder og chauffører fra tredjelande, som benytter CEMT-tilladelser til transport inden for EU, i hvilken forbindelse der (i øjeblikket) opereres næsten ubegrænset på EU's område, gør ukorrekt brug af denne tilladelse?

Er Rådet parat til at sætte problemet med den ukorrekte brug af tilladelser på dagsordenen for CEMT-ministrenes næste møde? Og er Rådet dernæst parat til at forelægge forslag, som kan sætte en stopper for denne fordrejning af konkurrencen, der undergraver arbejdsvilkårene i EU og dermed også truer færdselssikkerheden?

Er Rådet enig med forespørgerne i, at det er uønskeligt, at chauffører fra tredjelande ansættes af EU-transportvirksomheder som »selvstændige chauffører«, hvorved de omgår pligten til at være i besiddelse af en europæisk førerattest? Hvilke foranstaltninger kan og vil Rådet træffe for at sætte en stopper for denne praksis?

Svar*(2. oktober 2003)*

Rådet kan meddele de ærede parlamentsmedlemmer, at CEMT på sit seneste møde i Bruxelles (den 23.-24. april 2003) vedtog vigtige foranstaltninger med henblik på at bremse en eventuel ukorrekt brug af CEMT-tilladelser. Det blev besluttet at gennemføre en reform af brugen af tilladelser, således at den periode, inden for hvilken transportører må transportere gods ad vejene, begrænses, fordi indehavere af tilladelser forpligtes til at vende tilbage til det land, hvor de er registreret, efter en periode på højst seks uger. Disse bestemmelser vil blive gennemført i en prøveperiode på et år fra den 1. januar 2004. Ved udløbet af denne periode skal der foretages en evaluering af, om foranstaltningen er effektiv.

CEMT vedtog endvidere på samme møde en beslutning om bedre forvaltning af den multilaterale CEMT-kvota. Beslutningen indeholder en række foranstaltninger, der tager sigte på at forbedre udvekslingen af oplysninger om den faktiske brug af CEMT-tilladelser.

(2004/C 51 E/103)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1438/03**af Gabriele Stauner (PPE-DE) til Rådet***(24. april 2003)*

Om: Ændring af proceduren for disciplinærsager

Som led i reformen af personalevedtægten har Kommissionen også foreslået ændring af vedtægtens bestemmelser om disciplinærsager.

Efter de gældende bestemmelser kan afsluttede disciplinærsager genoptages ikke kun efter anmodning fra den berørte tjenestemand, men også på ansættelsesmyndighedens initiativ, såfremt der fremkommer nye velunderbyggede oplysninger, som kaster nyt lys over tjenstemandens handlemåde.

Ifølge Kommissionens forslag skal det for fremtiden kun være den berørte tjenestemand, der har mulighed for at få en disciplinærsag genoptaget.

Det vil i praksis betyde, at ansættelsesmyndigheden intet vil kunne gøre, hvis den får adgang til nye belastende oplysninger om fejl begået af en tjenestemand, som tidligere er sluppet ustraffet fra en disciplinærsag.

Anser Rådet en sådan ændring af de gældende bestemmelser for hensigtsmæssig? I bekræftende fald med hvilken begrundelse?

Vil det i benægtende fald opfordre Kommissionen til at tage sit forslag tilbage?

Svar*(2. oktober 2003)*

Rådet minder det ærede parlamentsmedlem om, at vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber og ansættelsesvilkårene for disse Fællesskabers øvrige ansatte i overensstemmelse med artikel 283 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab udfærdiges af Rådet, der træffer afgørelse med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen og efter at have indhentet udtalelse fra de øvrige interesserede institutioner.

Forslaget til Rådets forordning om ændring af vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber og af ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne (revision af vedtægten) behandles netop nu i Rådets organer. Europa-Parlamentet vil kunne gøre sin holdning til spørgsmålet gældende inden for rammerne af den fastsatte fremgangsmåde.

(2004/C 51 E/104)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1440/03**af Bill Miller (PSE) til Rådet**

(24. april 2003)

Om: Det tidsrum, en person bør tilbringe i fængsel, mens retssagen afventes

Vil formandskabet kommentere, hvorfor en ung skotsk mand, som af en græsk domstol blev anklaget og frikendt for voldtægt — på mindre end en dag — ikke desto mindre tilbragte næsten et år i fængsel, men han afventede sin retssag, og ligeledes blev nægtet løsladelse mod kaution, når beskyldningerne tydeligvis var ubegrundede?

Svar

(29. september 2003)

Rådet kommenterer ikke behandlingen af individuelle straffesager i medlemsstaterne.

(2004/C 51 E/105)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1446/03**af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Rådet**

(24. april 2003)

Om: EU's holdning til USA i spørgsmålet om forvaltningen af Irak efter krigen

På et tidspunkt, hvor vi dagligt er vidner til, at små børn dræbes som uskyldige ofre for de britiske og amerikanske styrkers bombardementer, og hvor journalister dræbes under udførelsen af deres arbejde, accepterer Rådets repræsentanter og den højtstående repræsentant for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik i realiteten uden nogen kritik USA's og Det Forenede Kongeriges ulovlige og uretfærdige krigsførelse. De forsvarer underdanigt EU's underordnede deltagelse i forvaltningen af Irak og bistår sejrherren fremfor utvetydigt at kræve, at FN overtager det fulde ansvar som den eneste institution, der legitimt kan udøve denne funktion.

Hvad ligger der bag denne holdning i Rådet og hos den højtstående repræsentant for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik? Hvorfor stilles der ikke et utvetydigt krav om, at FN skal have det fulde ansvar af i betragtning af, at USA's og Det Forenede Kongeriges aktion strider mod folkeretten?

Svar

(7. oktober 2003)

1. Det ærede medlem kan næppe være uvidende om baggrunden for fastlæggelsen af holdningen med hensyn til det berettigede og hensigtsmæssige i den militære aktion mod Irak. Hvad angår Irak efter krigen og navnlig spørgsmålet om den rolle, FN skal spille, gøres der opmærksom på, at der både i konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde den 20.-21. marts i Bruxelles og i den erklæring, som formandskabet fremsatte på Det Europæiske Råds møde den 16. april i Athen, opfordres til, at FN får en central rolle.

2. Under Rådets samling den 20. maj 2003 drøftede ministrene situationen vedrørende Irak. De hilste det udkast til resolution om Irak, der er forelagt for FN's Sikkerhedsråd, velkommen som et skridt, der bringer debatten om situationen efter konflikten ind i FN-rammer.

(2004/C 51 E/106)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1455/03
af Hiltrud Breyer (Verts/ALE) til Kommissionen

(29. april 2003)

Om: Euratom/projekttype

1. Kan anvendelsesområdet for lånefaciliteten ændres, så lån til visse reaktortyper, f.eks. RBMK, udelukkes herfra? I benægtende fald, hvad er da retsgrundlaget for en sådan begrænsning?
2. Kan anvendelsesområdet for lånefaciliteten ændres, så der kun kan ydes lån til nukleare faciliteter, som er i drift eller venter på nedlukning? I benægtende fald, hvad er da retsgrundlaget for en sådan begrænsning?
3. Kan anvendelsesområdet for lånefaciliteten ændres, så der kun kan ydes lån til nukleare faciliteter uden for medlemsstaterne. I benægtende fald, hvad er da retsgrundlaget for en sådan begrænsning?
4. Da der ikke er nogen indtægt forbundet med nedlukning af nukleare faciliteter, hvorledes regner Kommissionen da med, at lån til nedlukning vil blive tilbagebetalt?
5. Hvis det godkendes, vil nedlukning da blive brugt til fase I og II-nedlukning, eller er det meningen, at lånene også skal bruges til etablering af »grønne områder« (fase III)?
6. Brændsels- og materialeprøvningsreaktorer:
 - a) Vil ikke-medlemsstater kunne anmode om lån til bygning af nye brændsels- og materialeprøvningsreaktorer?
 - b) Vil der blive fastsat begrænsninger for brug af brændsels- og materialeprøvningsreaktorer, f.eks. foranstaltninger, som skal forhindre, at de bruges til udvikling af plutoniumbrændsel, osv.?
 - c) Hvilke økonomiske analyser vil være nødvendige for at vurdere disse faciliteters økonomiske levedygtighed?
7. Kommissionen har tidligere foreslået, at Euratom-lån skal anvendes til at få aftaler om lukning af »højrisiko« reaktorer i stand. Er denne lånebetingelse nu opgivet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(19. juni 2003)

1. Euratoms lånefacilitet kan ikke anvendes til finansiere reaktorer, der ikke betragtes som sikre. De nukleare sikkerhedskrav til egnede projekter skal ikke ændres til dette formål. Rådets forslag til retningslinjer viser tydeligt, at »Med hensyn til de tekniske aspekter undersøger Kommissionen (med bistand af eksperter fra medlemsstaterne, når der er tale om projekter i de tredjelande, som kan komme i betragtning ved tildeling af lån), i hvilket omfang projektet er en løsning på sikkerhedsproblemet. [...] Der gives også en vurdering af projektets indvirkning på miljøet. Hvad angår projekter i de tredjelande, som kan komme i betragtning ved tildeling af lån, henholder Kommissionen sig i sin undersøgelse til det arbejde, der er udført af de internationale instanser, IAEA og WANO, og inden for rammerne af Phare og Tacis, med hensyn til sikkerheden på det nukleare område; Kommissionen vurderer desuden projektet ved at sammenligne med de foranstaltninger, der er truffet i medlemsstaterne for at løse problemer af samme art og under hensyn til henstillinger fra internationale instanser«.
2. Kommissionen mener, at færdiggørelse på et acceptabelt sikkerhedsniveau af anlæg under opbygning (der ellers ville blive færdiggjort på et lavere sikkerhedsniveau) medfører en betydelig forbedring af den nukleare sikkerhed, og derfor bør sådanne projekter stadig kunne komme i betragtning i relation til lånefaciliteten. Euratom-traktaten er retsgrundlaget for den pågældende afgørelse fra Rådet.

3. På grund af vigtigheden af at sikre et tilstrækkelig nukleart sikkerhedsniveau i EU og den store økonomiske byrde, som visse kandidatlande skal bære for at opfylde den pågældende målsætning, vurderer Kommissionen, at adgangen til Euratoms lånefacilitet skal fortsætte under samme betingelser, som landene har i dag, efter at de bliver medlemsstater. For at sikre i praksis, at midlerne bruges til at udstede lån til sikkerheds- og effektivitetsformål har Kommissionen i sit forslag indføjet en betragtning og et afsnit i retningslinjerne, hvori det er fastsat, at »projekter vedrørende sikkerheden og effektiviteten af atomkraftværker i drift eller under bygning og projekter vedrørende nedlukning af anlæg bør prioriteres«.

4. Nedlukning af projekter giver ingen indtægter i sig selv, men de skal kunne finansieres via bestemmelser om hensættelse af midler gennem hele anlæggets levetid som foreslået af Kommissionen for nylig i sit forslag til Rådets direktiv om fastsættelse af grundlæggende forpligtelser og generelle principper vedrørende sikkerheden i nukleare anlæg. For fremtidige medlemsstater og andre ikke-medlemsstater eksisterer der ikke sådanne bestemmelser, eller også har bestemmelserne ikke eksisteret længe nok til at nå op det nødvendige økonomiske niveau. I dette tilfælde undersøges nedlukningsprojekterne individuelt for at evaluere deres økonomiske forhold.

5. Euratom-lån kan anvendes til projekter på ethvert nedlukningstrin.

6. a) Rådets afgørelse 94/179/Euratom⁽¹⁾ giver ikke mulighed for deltagelse i bygning af nye nukleare anlæg i ikke-medlemsstater.

b) Projekter, der vedrører nye installationer af denne type skal i henhold til afsnit IV i Euratom-traktaten om investeringer meddeles til Kommissionen, der skal drøfte alle de aspekter, der er relevante for at opfylde målsætningerne i traktaten, med de relevante personer eller foretagender. Alle nukleare anlæg i EU er underlagt Euratoms sikkerhedsregler for nukleart materiale som fastsat i afsnit VII i Euratom-traktaten. Operatøren skal redegøre for installationens grundlæggende tekniske egenskaber og indføre en ansvarsfordelingsordning vedrørende nukleare materialer. Hvor der ikke er direkte begrænsninger med hensyn til anvendelsen af faciliteten, skal Kommissionen være sikker på, at de nukleare materialer ikke afviger fra deres tiltænkte anvendelse, og at bestemmelserne om levering og andre sikkerhedskrav fastsat af Fællesskabet i en aftale indgået med et tredjeland eller en international organisation overholdes.

c) Den økonomiske analyse er ikke baseret på meddelelsen til Kommissionen, hvortil der henvises i afsnit 6, litra b), ovenfor.

7. I henhold til Euratoms lånefacilitet er der ikke nedlukningskrav forbundet med optagelse af lån. Men da det er et økonomisk redskab til støtte af fællesskabspolitikken om nukleare spørgsmål — og for således at være overensstemmende — har Kommissionen indføjet sådanne betingelser i Euratoms lånekontrakter, hvor der allerede er indgået en aftale. Det gælder for Bulgarien (nedlukningsaftaler om Kozloduy-enheder 1-4, som blev indgået inden for rammerne af EU's udvidelse, og som afspejles i Euratoms låneaftaler for enheder 5 og 6), og for Ukraine (nedlukning af Tjernobyl som aftalt i hensigtserklæringen 1994 G7/EF/Ukraine er inkluderet i udkastet til Euratoms låneaftaler for K2R4). Når Kommissionen indgår en nedlukningsaftale, vil dette blive inkluderet i ethvert Euratom-lån, hvor det er muligt. Det vil således være et stærkt håndhævelsesinstrument.

⁽¹⁾ Rådets afgørelse af 21. marts 1994 om ændring af afgørelse 77/270/Euratom om bemyndigelse for Kommissionen til at optage Euratom-lån med henblik på bidrag til finansiering af forbedring af sikkerheden og effektiviteten i atomkraftværkerne i visse tredjelande, EFT L 84 af 29.3.1994.

(2004/C 51 E/107)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1470/03

af Herman Schmid (GUE/NGL) til Rådet

(30. april 2003)

Om: Fanger i Guantanamo-bugten

Fangerne i Guantanamo-bugten i Cuba befinder sig i et juridisk tomrum. De er berøvet deres menneskerettighed til at blive forsvaret ved en domstol. Den amerikanske regering har nægtet at give

dem krigsfangestatus, hvilket ville give dem immunitet over for retsforfølgning for mange af de handlinger, der begås i krig. Den amerikanske regering hævder, at fangerne er »unlawful combatants« (illegale kæmpende), og anbringer dem dermed i et juridisk limbo.

Menneskerettighedsorganisationer og en række lande har kritiseret USA for ikke at give fangerne adgang til en civil domstol.

Hvad gør Den Europæiske Union for at sikre, at dens tilfangetagne borgere i Guantanamo-bugten får ret til at blive forsvaret ved en domstol?

Accepterer Den Europæiske Union på baggrund af Geneve-konventionen fangernes nye status som »illegale kæmpende«?

Anerkender EU, at der findes omstændigheder, under hvilke det som led i krigen mod terrorismen er berettiget at anvende ulovlige metoder, såsom tilbageholdelse af mennesker i fængsler i et ubegrænset tidsrum?

Svar

(29. september 2003)

Beskyttelsen af medlemsstaternes statsborgeres rettigheder og interesser i tredjelande i henhold til Wienerkonventionen om konsulære forbindelser henhører under de enkelte berørte medlemsstater.

Den Europæiske Union har ikke taget stilling til, om status som »illegale kæmpende« er retsgyldig. Den har imidlertid altid krævet, at alle tilbageholdte i Guantanamo-bugten behandles humant i overensstemmelse med folkerettens almindelige normer. Den har derudover ved adskillige lejligheder erindret om, at tilbageholdte i henhold til tredje Genève-konvention om behandling af krigsfanger i tvivlstilfælde skal være omfattet af konventionens beskyttelse, indtil deres status er blevet afgjort af en kompetent domstol. Indtil da skal de tilbageholdte behandles humant, modtage fornøden lægebehandling og forsynes med beklædning og levnedsmidler. Tilbageholdelsesmagten har imidlertid ret til at træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre lejrens og de tilbageholdtes sikkerhed.

I betragtning af EU's klare holdning med hensyn til nødvendigheden af fuld respekt for menneskerettighederne og retsstatsprincippet i bekæmpelsen af terrorisme vil den ikke anerkende nogen omstændigheder, der kunne retfærdiggøre manglende respekt for menneskerettighederne eller retsstatsprincippet i denne forbindelse.

(2004/C 51 E/108)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1472/03 af Wolfgang Ilgenfritz (NI) til Kommissionen

(23. april 2003)

Om: Kvalitetskontrol af revisorer i EU

I Østrig skal alle revisorer i henhold til den bekendtgørelse om udøvelse af erhvervet som revisor, der er offentliggjort i Amtsblatt der Kammer der Wirtschaftstreuhänder I/02, underkastes en kvalitetskontrol (Peer Review), også selvom de ikke foretager revisioner. Dette fremgår af § 14 og § 16, stk. 1, i bekendtgørelsen:

»§ 4: Alle revisorer og revisionsinstitutter underkastes en ekstern kvalitetskontrol efter følgende bestemmelser.«

»§ 16, stk. 1: Revisorer og revisionsinstitutter underkastes mindst hvert fjerde år en ekstern kvalitetskontrol. I forbindelse hermed bedømmes revisionsvirksomhedens kvalitetssikringsforanstaltninger.«

I § 20 i WT-ARL (Wirtschaftstreuhänderberufs-Ausübungsrichtlinie) er der anført følgende overgangsbestemmelser:

1. Indførelsen af den eksterne kvalitetskontrol skal ske trinvis.
2. Fra 2002 skal alle revisorer og revisionsinstitutter, der reviderer børsnoterede virksomheder, kreditinstitutter eller forsikringsselskaber, underkastes en ekstern kvalitetskontrol.
3. Fra 2003 gælder dette for alle revisorer og revisionsinstitutter, der foretager obligatoriske revisioner af årsregnskaberne i store kapitalselskaber, jf. § 221 i HGB (Handelsgesetzbuch), og personselskaber, der ligestilles hermed.

Da det i bestemmelsen i § 14 i bekendtgørelsen er fastsat, at »alle« revisorer osv. skal underkastes en ekstern kvalitetskontrol, er overgangsbestemmelsen i § 20 utilstrækkelig, og det er hensigten at udvide den. Dette vil resultere i, at »alle« revisorer osv. bliver omfattet af den eksterne kvalitetskontrol, også selvom de ingen revisioner gennemfører, og at de derfor hvert fjerde år skal underkastes en ekstern kvalitetskontrol.

1. Er der ud over Østrig andre EU-lande, hvor revisorer skal underkastes en kvalitetskontrol, også selvom de ingen revisioner foretager?

2. Ville det være i overensstemmelse med Europa-Kommissionens anbefaling af 15. november 2000 (mindstekrav til kvalitetssikringsordninger i forbindelse med revision i EU), hvis Østrig for revisorer og revisionsinstitutter, som kun – om overhovedet – reviderer årsregnskaber for små virksomheder, hvor risikoen er lille, fastsætter en kontrolcyklus på 10 år og anvender denne ordning for revisorer osv., som kun reviderer mellemstore kapitalselskaber (§ 221, stk. 2, i HGB)? (lovteksten er vedføjet forespørgslen).

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(26. maj 2003)

Kommissionens henstilling af 15. november 2000 om kvalitetssikring i forbindelse med lovpligtig revision i EU: Mindstekrav indeholder en klar bestemmelse om, at Kommissionen vil vurdere situationen tre år efter vedtagelsen.

Denne vurdering finder sted i 2003. Den europæiske revisionskomité, som vedtog andre gennemførelsesforanstaltninger i marts 2003, har allerede diskuteret, hvilke forholdsregler der skal træffes i forbindelse med vurderingen, som finder sted de kommende måneder. I denne anledning er alle medlemsstaterne blevet bedt om senest den 31. maj 2003 at meddele skriftligt til Kommissionen, hvordan henstillingen er blevet iværksat. I forbindelse med denne vurdering kan man givetvis også undersøge, om alle revisorerne og dermed også de, der generelt ikke foretager revisioner, helt er underkastet kvalitetskontrollen.

Kvalitetskontrol er fagets vigtigste måde at vise offentligheden og kontrolmyndighederne, at revisorerne og revisionsvirksomhedernes arbejde lever op til normerne for revision og de etiske regler på området. Denne kontrol gør det også muligt for branchen at tilskynde til kvalitetsforbedringer.

Henstillingen er som juridisk redskab ikke bindende for medlemsstaterne. Hvert land kan altså frit lovgive om kvalitetskontrol med revision af regnskaber i overensstemmelse med henstillingen og iværksætte de konkrete foranstaltninger, det finder nødvendige. I henstillingen præciseres det, at alle, som foretager revision af regnskaber, skal underkastes en kvalitetskontrol, men enhver medlemsstat kan dog tillade lempelser for revisorer, som ikke har virksomheder af offentlig interesse som kunder, på visse områder, såsom kontrolintervallet, som kan forlænges op til i alt ti år.

(2004/C 51 E/109)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1481/03**af Jan Mulder (ELDR) til Rådet**

(2. maj 2003)

Om: Beskyttelse af de finansielle interesser, for så vidt angår landbrugsudgifterne

Den 30. januar 2003 godkendte Parlamentet betænkning A5-0447/2002 om revision af proceduren for regnskabsafslutning (T5-TAPROV(2003)0028). Heri anmoder Parlamentet (punkt 28) om, at kandidatlandene fra tiltrædelsesøjeblikket ikke må nyde godt af støttesystemerne under den fælles landbrugspolitik, hvis IFKS i dets forenkledede form, som omtalt i punkt 4.5.3. i Kommissionens meddelelse om udvidelsen og landbruget, ikke er operationelt. Derudover anmoder EP (punkt 36) Kommissionen om at tilbageholde eller kraftigt nedsætte IFKS-relaterede betalinger under den fælles landbrugspolitik til de medlemsstater, der ikke har gennemført IFKS, indtil systemet er fuldstændig gennemført.

1. Kan Rådet oplyse, hvad det mener om Parlamentets ovenstående synspunkter, bl.a. i lyset af den forestående udvidelse af Unionen og nødvendigheden af at beskytte Unionens finansielle interesser?

2. Er Rådet enig i, at der, for så vidt angår de foranstaltninger, der træffes til beskyttelse af de finansielle interesser, ikke må sondres mellem nuværende og fremtidige medlemsstater?

Samtidig anmoder EP i ovennævnte betænkning (punkt 33) Rådet om at vedtage Kommissionens forslag om, at perioden for korrektion af udgifterne forlænges fra de nuværende 24 måneder til 36 måneder⁽¹⁾. Parlamentet godkendte allerede dette forslag den 24. september 2002.

3. Kan Rådet oplyse, hvordan det stiller sig til Kommissionens forslag, og om det påtænker at træffe en beslutning om dette?

⁽¹⁾ KOM(2002) 293.

Svar

(2. oktober 2003)

1. Rådet gør det ærede parlamentsmedlem opmærksom på, at EUGFL-budgettet tegner sig for ca. 45 % af EU-budgettet, og at det derfor er absolut nødvendigt at råde over en mekanisme, der sikrer en korrekt afholdelse af de udgifter, der følger af EUGFL-budgettet, samt en velfungerende ordning for regnskabsafslutning. Det integrerede forvaltnings- og kontrolsystem (IFKS), der blev indført som følge af reformen af den fælles landbrugspolitik i 1992, og som for øjeblikket er det vigtigste instrument til kontrol af de fleste udgifter under den fælles landbrugspolitik, opfylder dette mål.

2. Rådet understreger, at det tillægger beskyttelsen af EU's finansielle interesser stor betydning. Der er derfor blevet lagt særlig vægt på dette spørgsmål under tiltrædelsesforhandlingerne både under kapitel 7 om landbrug og under kapitel 28 om finanskontrol.

De tiltrædende stater har gjort betydelige fremskridt på dette centrale område af gældende EU-ret, og EU overvåger nøje de forpligtelser, de tiltrædende stater har indgået under forhandlingerne, deres tilpasning til gældende EU-ret samt styrkelsen af deres administrative kapacitet med henblik på effektivt at gennemføre de relevante EU-bestemmelser ved tiltrædelsen.

Det er endvidere klart, at gældende EU-ret, herunder de betingelser, man nåede til enighed om under forhandlingerne som nedfældet i traktaten og tiltrædelsesakten, og som Europa-Parlamentet har godkendt, skal overholdes fuldt ud. Ifølge betingelserne vedrørende landbrugsudgifter kan de tiltrædende stater vælge mellem at anvende den standardordning for direkte betalinger, der gælder i det nuværende EU, hvis de er klar til effektivt at gennemføre EU-bestemmelserne, eller at anvende den forenkledede ordning på de betingelser, der er fastsat i tiltrædelsesakten. Der skal kunne gøres brug af den forenkledede ordning i 3 år med mulighed for at forlænge den to gange med et år. I den periode, hvor den forenkledede ordning anvendes, må de tiltrædende stater tage de nødvendige skridt til at etablere de strukturer til gennemførelse af det integrerede forvaltnings- og kontrolsystem (IACS), der er nødvendige, hvis standardordningen for direkte betalinger skal kunne forvaltes korrekt, således at de er klar til at anvende dette system umiddelbart efter overgangsperiodens udløb.

3. Hvad endelig angår det ærede parlamentsmedlems sidste spørgsmål, har Kommissionen rent faktisk forelagt Rådet et forslag om ændring af forordning nr. 1258/99 om finansiering af den fælles landbrugspolitik; forslaget tager sigte på at forlænge den periode, hvor der kan anvendes en udgiftsjustering, fra 24 til 36 måneder. Rådets instanser har behandlet forslaget, senest den 7.-8. oktober 2002, men har ikke kunnet tage det til følge.

(2004/C 51 E/110)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1493/03

af Torben Lund (PSE) til Kommissionen

(2. maj 2003)

Om: Bornholmstrafik og udlicitering

Den danske regering har fremsat forslag om at udlicitere den fremtidige færgebetjening af den danske ø Bornholm. Regeringen begrundes bl.a. forslaget med, at EU's regler pålægger Danmark at udlicitere færgebetjeningen mv.

Derfor bedes Kommissionen oplyse, hvilken forordning/direktiv og artikel der forpligter Danmark til at udlicitere færgebetjeningen af Bornholm. Endelig ønskes oplyst, under hvilke betingelser der kan ydes støtte til færgedrift og trafikbetjening af ø-områder som Bornholm.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(1. juli 2003)

Rådets forordning (EØF) nr. 3577/92 af 7. december 1992 om anvendelse af princippet om fri udveksling af tjenesteydelser inden for søtransport i medlemsstaterne (cabotagesejlads)⁽¹⁾ fastsætter i artikel 4, at en medlemsstat kan indgå kontrakter om offentlig tjeneste med rederier, der deltager i fast fart fra, til og mellem øer i den pågældende medlemsstat. I den samme artikel fastsættes det ligeledes, at når en medlemsstat indgår kontrakter om offentlig tjeneste, skal dette ske uden forskelsbehandling af EF-redere.

For at sikre at dette princip overholdes, fastsættes det i EF-retningslinjerne for statsstøtte til søtransportsektoren⁽²⁾, at godtgørelse af driftstab, der kan henføres til opfyldelsen af forsyningspligtigheder ikke skal anmeldes til Kommissionen, forudsat at de berørte myndigheder gør brug af en udbudsprocedure, at den tilbudsgiver, der tildeles kontrakten, i princippet er den, der kræver mindst økonomisk kompensation, og at denne kompensation ikke overstiger de driftstab, der er skyldes opfyldelsen af forsyningspligten.

De pågældende regler er udformet med henblik på søtransport fra, til og mellem øer i en medlemsstat.

⁽¹⁾ EFT L 364 af 12.12.1992.

⁽²⁾ EFT C 205 af 5.7.1997.

(2004/C 51 E/111)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1496/03

af Florence Kuntz (EDD) til Rådet

(24. april 2003)

Om: Bevarelse af den irakiske arkæologiske arv

Bomberne, der siden den 20. marts 2003 er faldet over Mesopotamien, hærværket mod og udplynningen af det arkæologiske museum i Bagdad, får os til at tænke på, at Iraks arkæologiske arv har været i fare siden 1991.

Efter ødelæggelserne af udgravningerne under Golfkrigen fulgte plyndringer, de udenlandske arkæologhold rejste, deres arbejdssteder stod forladte tilbage, og der gik en illegal handelsstrøm af stjålne genstande mod vesten.

De seneste tre ugers amerikanske militærindsats har betydet det irakiske styres sammenbrud. Uden nogen statsmagt er det nu et spørgsmål, hvem der i dag beskytter landets syv nationale museer og ca. 10 000 arkæologiske udgravninger.

Hvorledes ønsker Den Europæiske Union at tilkendegive sin støtte til det irakiske folk og hjælpe det med at beskytte landets usædvanlige kulturarv?

Hvorledes agter Den Europæiske Union at mobilisere medlemsstaterne i kampen mod ulovlig handel med de stjålne genstande?

Svar

(29. september 2003)

Rådet er dybt bekymret over den tragiske ødelæggelse af kulturgoder, arkæologiske områder og monumenter af uerstattelig historisk værdi i Irak, hvorunder museer og biblioteker af vital betydning for ikke blot Irak, men hele verden er blevet vandaliseret og plyndret.

Konventionen af 1970 om foranstaltninger til forbud mod og forebyggelse af ulovlig indførsel, udførsel og overdragelse af ejendomsretten til kulturgenstande og UNIDROIT-konventionen af 1995 om stjålne eller ulovligt udførte kulturgenstande udgør et globalt retsgrundlag for kampen mod ulovlig overdragelse af kulturgenstande. Interpol er ved at centralisere og formidle de relevante oplysninger og har oprettet et særligt websted med kunstgenstande, der er stjålet for nylig.

På samlingen den 6. maj vedtog Rådet (kultur) enstemmigt en erklæring, hvori det især understregede behovet for at beskytte Iraks kulturgoder effektivt og at tilbagelevere de genstande, der ulovligt er fjernet fra museer og arkæologiske områder, og hvori det erklærede, at EU aktivt støtter UNESCO's initiativer og aktioner i denne forbindelse.

Rådet gør det ærede parlamentsmedlem opmærksomt på, at det er ved medlemsstaternes fulde samarbejde inden for Interpols rammer, at stjålne irakiske kunstgenstande kan findes og tilbageleveres.

(2004/C 51 E/112)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1502/03

af Kathleen Van Brempt (PSE) til Kommissionen

(5. maj 2003)

Om: Mulighed for at overføre kontonumre i forbindelse med skifte af bank

Muligheden for at overføre numre på mobiltelefoner er blevet en succes. I Belgien har titusindvis af mobiltelefonkunder gjort brug af muligheden for at bevare telefonnummeret i forbindelse med et skift til et andet selskab. Stadig flere gør sig til talsmænd for, at dette initiativ kopieres, så også bankkontonumre kan overføres. Det vil give kunderne mulighed for at tage deres kontonummer med sig, når de skifter bank.

Hvad mener Kommissionen om dette?

Vil Kommissionen tage initiativer med henblik på at skabe mulighed for overførsel af bankkontonumre? Hvornår kan den i bekræftende fald give nærmere oplysninger herom?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(9. juli 2003)

Kommissionen har flere gange beskæftiget sig med muligheden for at overføre et kontonummer, når der skiftes bank. De muligheder, der i dag gælder for telefonnumre, synes imidlertid ikke på nuværende tidspunkt at kunne overføres til kontonumre. Der findes imidlertid andre midler, hvormed samme mål eventuelt kan nås.

Kommissionen påtænker i nær fremtid at foreslå et nyt retsgrundlag for betalinger på det indre marked. Spørgsmålet om muligheden for at overføre kontonumre er blevet rejst i de forskellige diskussionsoplæg, der er offentliggjort som led i forberedelsen af dette projekt.

Der kan drages følgende konklusioner af de hidtil indkomne bemærkninger:

- For det første er muligheden for at overføre kontonumre af mindre nytte, da kunden kun oplyser sit kontonummer til et begrænset antal forbindelser, navnlig dem, der foretager indbetalinger på kundens konto. Muligheden for at overføre kontonumre vil f.eks. ikke løse problemet med stående bankoverførsler.
- For det andet er muligheden for at overføre kontonumre meget vanskelig at indføre, da der ikke findes en egentlig international nummerering af bankkonti i modsætning til det nuværende telenummeringssystem. Et bankkontonummer i et land er ikke struktureret på samme måde og indeholder ikke samme oplysninger som et kontonummer i nabolandet.
- Endelig har de grundige undersøgelser, der er foretaget i Nederlandene og Det Forenede Kongerige om muligheden for at indføre overførbare numre på nationalt plan, konkluderet, at en sådan foranstaltning ville være meget bekostelig.

Til gengæld fortjener målsætningen bag idéen om overførbare numre at blive fulgt op, dvs. kunden skal have lettere mulighed for at skifte bank, således at han/hun reelt kan nyde godt af den stadigt større konkurrence på det indre marked. Initiativerne skal øge mobiliteten ved at sikre, at det bliver lettere for kunden at skifte bank. Man kan f.eks. forestille sig, at den tidligere bank giver den nye bank alle oplysninger om de forskellige automatiske hævnings eller stående bankoverførsler, hvorved det undgås, at der sker en afbrydelse af betalingerne.

Kommissionen skulle i princippet i nær fremtid vedtage en meddelelse om det nye retsgrundlag for betalingerne. Nævnte meddelelse vil sandsynligvis også omhandle overførbare kontonumre og kunders mobilitet. Så snart denne meddelelse er vedtaget, vil der blive fremsendt et eksemplar til det ærede medlem samt til Europa-Parlamentets sekretariat.

(2004/C 51 E/113)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1513/03**af Helle Thorning-Schmidt (PSE) til Rådet**

(5. maj 2003)

Om: Amina Lawals steningssag

Amina Lawal Kurami blev den 22. marts 2002 i Nigeria dømt til døden ved stening. Grunden var, at hun havde født et barn uden for ægteskab. Amina Lawal Kurami appellerede denne sag, som skulle have været revurderet den 25. marts 2003 ved sharia-appelretten i delstaten Katsina. Sagen er imidlertid blevet udsat til den 3. juni 2003.

Hvordan forholder Rådet sig til den omtalte og lignende domme? Hvilke aktioner agter Rådet at iværksætte for at få omstødt Amina Lawal Kuramis dødsdom?

Svar*(29. september 2003)*

EU følger nøje sagen vedrørende Amina Lawal på grundlag af EU's erklæring af 21. august 2002, hvori det udtrykte dyb bekymring over appeldomstolens afgørelse, da den afviste den appel, som Amina Lawal havde indgivet.

Efter råd fra Amina Lawals forsvarsadvokater om, at støtteforanstaltninger bør træffes diskret og fortroligt, finder Rådet det ikke tilrådeligt eller hensigtsmæssigt at tage skridt i Amina Lawals sag, så længe den stadig behandles i retssystemet. På nuværende stadium ser det ud til at være til større støtte at følge en generel strategi, dvs. ikke at individualisere sagen. Som led i den politiske dialog med Nigeria på forskellige niveauer, navnlig gennem missionscheferne i Abuja, har EU gentagne gange fremført sin holdning til dødsstraf og tilskyndet Nigerias regering til fortsat at arbejde hen imod afskaffelse af dødsstraf og forebyggelse af alle former for grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. For så vidt angår den konkrete dom understreger EU over for Nigeria, på baggrund af de forfatningsmæssige problemer i forbindelse med anvendelse af sharialovgivningen i visse delstater, at landet må garantere, at forfatningen fremdeles er den højest rangerende lov i landet.

Rådet vedbliver med kraftigt at opfordre de nigerianske myndigheder til fuldt ud at respektere menneskerettighederne og den menneskelige værdighed, især for kvinder.⁽¹⁾

⁽¹⁾ Nigeria har ratificeret konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder uden forbehold. EU har derfor mindet den nigerianske regering om, at parterne i denne konvention fordømmer alle former for diskrimination imod kvinder og er enige om med alle passende midler og ufortøvet at føre en politik, der går ud på at afskaffe diskrimination imod kvinder.

(2004/C 51 E/114)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1514/03**af André Brie (GUE/NGL) til Rådet***(5. maj 2003)*

Om: Markant stigning i antallet af antisemitiske voldsepisoder i EU i 2002

Idet jeg henviser til forskellige undersøgelser (bl.a. udført af Det Europæiske Observatorium for Racisme og Fremmedhad, EUMC), vil jeg gøre Rådet opmærksom på den dramatiske stigning i antallet af antisemitiske voldsepisoder i EU-medlemslandene sidste år (som nåede sit højdepunkt mellem slutningen af marts og midten af maj 2002). Undersøgelserne henviser i deres analyse af årsagerne til denne udvikling bl.a. specifikt til sammenhængen mellem på den ene side radikaliseringen af synet på Mellemøstkonflikten (især kritikken af den israelske regerings politik, som til dels anskues ud fra antisemitiske stereotyper) og på den anden side den nye »bølge af antisemitisme«.

Ifølge de forskellige undersøgelser er følgende to aspekter værd at bemærke:

- Faren ligger ikke udelukkende i antallet af antisemitiske episoder, men nærmere i deres grovhed
- Gerningsmændene til den antisemitiske vold skal ganske vist være at finde blandt højreekstremister, men endnu oftere blandt radikale islamister og unge muslimer, hvor sidstnævnte ofte selv er ofre for diskrimination og racistisk vold.

Der bliver lagt særlig vægt på den kendsgerning, at den politiske vilje til at gøre noget for at forhindre en sådan bølge af antisemitisk vold for det meste er kortvarig, og at det derved overses, at udvikling og finansiering af langsigtede perspektiver er nødvendig.

Kan Rådet oplyse,

- om det er bevidst om denne udvikling, og hvilke konklusioner det hidtil er nået frem til?
- om der er blevet eller vil blive iværksat foranstaltninger (og i bekræftende fald hvilke) for bedre at kunne registrere og følge disse antisemitiske voldsepisoder med henblik på at bekæmpe eller begrænse dem?

- om der er blevet eller vil blive iværksat tiltag (og i bekræftende fald hvilke) med henblik på at bidrage til en bedre forståelse af den jødiske historie, de forskellige dimensioner i forholdet mellem jøder og kristne samt holocaust under hensyntagen til en multikulturel sammensætning af elever?

Svar

(29. september 2003)

Rådet fordømmer kraftigt enhver antisemitisk voldshandling og er bekymret over en eventuel stigning i antallet af disse voldshandlinger.

Det Europæiske Observatorium for Racisme og Fremmedhad er netop blevet oprettet med det formål at overvåge racistiske eller fremmedfjendske episoder, herunder antisemitiske episoder. Der er ikke planlagt yderligere observationsforanstaltninger.

Historisk opdragelse af befolkningen hører ikke ind under Rådets kompetence.

(2004/C 51 E/115)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1520/03

af **Lucio Manisco (GUE/NGL)**
og **Alexandros Alavanos (GUE/NGL)** til Rådet

(6. maj 2003)

Om: Plyndring af den irakiske kulturelle og kunstneriske arv — Den Europæiske Unions rolle

Plyndringen af det arkæologiske nationalmuseum i Bagdad og af andre museer i Irak samt tyveri og ødelæggelser af bogsamlinger og historiske arkiver i landet, som er begået af hærværksmænd, men også i særlig grad af professionelle tyve, der tydeligvis har handlet efter ordre fra vestlige antikvitetshandlere, blev indledt i Bagdad om natten den 10. april og efter en kort pause mellem den 14. og 15. april genoptaget i vidt omfang i andre byer og arkæologiske lokaliteter i Irak.

Som oplyst i det britiske dagblad Daily Telegraph af 20. april 2003, er mange af de bortfjernede kunstværker (ca. 170 000 alene i Bagdad) allerede blevet sat til salg på forskellige internetsider. Der er her tale om en umådelig tragedie for hele menneskeheden, som af den fremstående amerikanske arkæolog Paul Zimansky er blevet sammenlignet med branden i biblioteket i Alexandria.

1. Påtænker Rådet at gøre indsigelse mod disse begivenheder som en åbenlys overtrædelse fra de allierede tropper i Irak af protokollen fra 1954 til Haag-konventionen om beskyttelse af kulturarven i tilfælde af væbnet konflikt og konventionen fra 1970 vedrørende midler til at forbyde og forhindre ulovlig import, eksport og salg af kulturel ejendom?
2. Hvorledes agter Rådet konkret at støtte den appel, der blev fremsat den 17. april 2003 af generaldirektøren for Unesco, dr. Koichiro Matura, til det internationale samfund, FNs Sikkerhedsråd og regeringerne i de lande, der grænser op til Irak, om at alle stater skal træffe de nødvendige retslige og administrative foranstaltninger for at forhindre import, salg eller transit inden for deres territorium af alle genstande af kulturel, arkæologisk eller bibliografisk interesse med oprindelse i Irak, for også gennem straffeforanstaltninger efter hvert enkelt lands lovgivning at påtvinge beslaglæggelse og tilbagelevering til Irak af de stjålne kunstværker?
3. Agter Rådet at anmode EU-medlemsstaterne om i en minimumsperiode på 5 år at forbyde lovlig og ulovlig handel med alle kunstværker, der stammer fra regionerne i det gamle Mesopotamien?
4. Agter Rådet at orientere Europa-Parlamentet på plenarmødet den 12.-15. maj 2003 om de foranstaltninger, der er blevet truffet for at bringe denne skændsel til ophør?

Svar

(13. oktober 2003)

1. Som allerede udtrykt i svaret på skriftlig forespørgsel P-1496/03 fra det ærede medlem Florence Kuntz er Rådet dybt bekymret over ødelæggelsen af kulturgoder, arkæologiske områder og historiske monumenter i Irak og over vandaliseringen og plyndringen af irakiske museer og biblioteker af verdensomspændende betydning og heraf følgende ulovlig handel med kulturgenstande, der ulovligt er udført fra Irak.
2. På samlingen den 6. maj 2003 vedtog Rådet enstemmigt en erklæring, hvori det især understregede »behovet for at beskytte Iraks kulturgoder effektivt og at tilbagelevere de genstande, der ulovligt er fjernet fra museer og arkæologiske områder«, og hvori det erklærede, at »EU aktivt støtter Unesco's initiativer og aktioner i denne forbindelse.« Denne erklæring blev formelt vedtaget den 26. maj 2003.
3. Rådet tilslutter sig ligeledes FN's Sikkerhedsråd's resolution 1483 om Irak af 22. maj 2003, hvor det i afsnit 7 hedder, at »alle medlemsstater skal træffe de fornødne foranstaltninger for at lette en sikker tilbagelevering til irakiske institutioner af irakiske kulturgenstande og andre genstande af arkæologisk, historisk, kulturel, sjælden videnskabelig samt religiøs betydning, der ulovligt er fjernet fra Iraks nationalmuseum, nationalbibliotek og andre steder i Irak (...), herunder ved at udarbejde et forbud mod handel med eller overførsel af sådanne genstande (...)« Rådet drøfter i øjeblikket et udkast til fælles holdning, der følger op på Sikkerhedsrådets resolution og navnlig sørger for, at der bliver »truffet de fornødne foranstaltninger« med hensyn til Iraks kulturelle ejendom.
4. Det ærede medlem vil huske, at Rådet den 12.-15. maj rapporterede til Europa-Parlamentets plenarforsamling om den generelle situation i Irak (14. maj 2003).

(2004/C 51 E/116)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1523/03**af Mario Mauro (PPE-DE) til Rådet**

(6. maj 2003)

Om: Sagen med Oriel de Armas Peraza

Europa-Parlamentet vedtog under mødeperioden i april en uopsættelig beslutning om menneskerettighederne i Cuba, hvor det udtrykkeligt fordømte Castro-regimets overgreb.

I betragtning af, at de arresterede personer i første række anklages for lovovertrædelser som åbenlys uenighed i den officielle politik på øen og udøvelse af retten til ytringsfrihed, og at de dermed i henhold til lov nr. 88 om beskyttelse af den nationale uafhængighed anklages for samfundsnedbrydende aktiviteter, gøres Rådet opmærksom på det særlige tilfælde med Oriel de Armas Peraza.

Den kubanske flygtning Oriel de Armas Peraza, som i et år har boet i Vicenza (Italien) sammen med sin kone og deres lille datter på fire år, er aktivt medlem af menneskerettighedsorganisationen »Alianza patriótica cubana« og afventer svar på den ansøgning om politisk asyl, han har indgivet til de kompetente italienske myndigheder. Oriel de Armas er sikker på at blive arresteret som følge af sin politiske aktivitet, hvis han vender tilbage til Cuba, på grund af de mange anklager, han har fremsat mod Castro-regimet.

Hans situation er imidlertid kendetegnet af et særligt problem, fordi han ikke er i stand til at lade sin datter, der lider af astma, få lægebehandling, da han ikke har nogen sygesikring.

Den opholdstilladelse, der er indrømmet Oriel de Armas Peraza, udløb den 8. august 2002, men er af politiet i Vicenza blevet forlænget til den 14. februar 2003, indtil der træffes en afgørelse om indrømmelse af politisk asyl.

Kan Rådet også i forbindelse med Italiens forestående formandskab udvirke, at regeringerne i Italien og Tyskland behandler dette problem, for at der i tilsvarende tilfælde af ekstreme krænkelse af menneskerettighederne indrømmes et »europæisk politisk asyl«, som i dette tilfælde kan gøre det muligt for den cubanske flygtning Oriel de Armas Peraza og hans familie at forny deres opholdstilladelse?

Svar

(29. september 2003)

Rådet kan ikke gribe ind i individuelle asylsager i medlemsstaterne.

(2004/C 51 E/117)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1534/03

af Anne Van Lancker (PSE) til Kommissionen

(30. april 2003)

Om: Virkningen af eftergivelsen af tredjeverdenslandenes gæld for proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud

Medlemsstaternes eftergivelse af udviklingslandenes gæld er et vigtigt politisk middel til at gennemføre Fællesskabets målsætninger inden for udviklingssamarbejde, det gælder især fremme af en bæredygtig økonomisk og social udvikling i udviklingslandene, harmonisk integrering af disse lande i verdensøkonomien, bekæmpelse af fattigdom.

I henhold til ENS95 bliver eftergivelsen af gæld i medlemsstaternes budgetter imidlertid bogført som kapitaloverførsel, der indvirker på saldoen over fordringer. Med andre ord forringes budgetsaldoen med eventuelle negative følger for de berørte medlemsstater under proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud. Denne procedure (EF-traktatens artikel 104) i den nuværende form virker således i høj grad hæmmende for de medlemsstater, der gerne ville eftergive tredjeverdenslandenes gæld.

Ifølge EF-traktaten skal Fællesskabet imidlertid ved gennemførelsen af politik med konsekvenser for udviklingslandene tage hensyn til målene for udviklingspolitikken. Men selv om der her ikke umiddelbart er tale om et politisk område med direkte konsekvenser for udviklingslandene, kan det ikke nægtes, at der er tale om en indirekte påvirkning. Derfor bør Fællesskabets politik i forbindelse med de uforholdsmæssigt store underskud tage hensyn til denne målsætning. Dette kan ske ved ændring af forordning (EF) 2223/96 ⁽¹⁾ om det europæiske national- og regional-regnskabssystem i Det europæiske Fællesskab i lighed med ændringen i 2001 af forordning (EF) 2558/2001 ⁽²⁾ for rentebetaling i forbindelse med swap-operationer. Agter Kommissionen at tage initiativ hertil?

⁽¹⁾ EFT L 310 af 30.11.1996, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 344 af 28.12.2001, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(26. maj 2003)

Kommissionen mener absolut, at løsningen af udviklingslandenes gældsproblemer er et vigtigt middel til gennemførelse af Fællesskabets målsætninger for udviklingssamarbejde. Inden for rammerne af initiativet for stærkt gældstyngede fattige lande (HIPC) deltager Kommissionen også aktivt med en tildeling på omkring 1,3 mia. EUR til de fattigste og mest gældstyngede lande.

Med hensyn til proceduren for eftergivelse af gæld er den metodologiske reference for nationale regnskaber i Fællesskabet det europæiske national- og regionalregnskabssystem (ENS95). Det blev vedtaget ved Rådets forordning (EF) 2223/96 af 25. juni 1996. I henhold til ENS95 bogføres eftergivelsen af gæld som kapitaloverførsler. Kapitaloverførsler er en del af de offentlige udgifter, der bidrager til underskuddet på de offentlige finanser. I punkt 4.165 f) i ENS95 angives et eksempel på kapitaloverførsel som »når den offentlige forvaltning og service eftergiver et andet lands gæld«. Andre regnskabssystemer, f.eks. FN's verdensomspændende nationalregnskabssystem fra 1993 (1993 SNA) eller Den Internationale Monetære Fonds manual for statsfinansstatistikker fra 2001 benytter samme bogføringsprincipper.

Kommissionen mener, at formålet med regnskaber vedrørende statsunderskud og -gæld er at give så realistisk et økonomisk billede som muligt. For at kunne indgå som troværdige og nyttige oplysninger i økonomiske analyser og udarbejdelse af politikker skal statsunderskud og -gæld beregnes på grundlag af videnskabelige og tekniske kriterier uden hensyn til kategorierne for offentlige udgifter eller etiske hensyn, f.eks. eftergivelse af stærkt gældstyngede landes gæld. Eftergivelse af gæld er ikke uden omkostninger for kreditorlandene. Det er derfor relevant, at eftergivelse af gæld medfører et højere underskud på regnskabet.

Sammenhængen mellem eftergivelsen af gæld og bogføring af swap-operationer synes ikke relevant. Det specifikke regnskabssystem for swap-operationer i forbindelse med proceduren for uforholdsmæssigt store underskud som fastsat i Rådets og Europa-Parlamentets forordning (EF) 2558/2001 af 3. december 2001 om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 2223/96 med hensyn til omklassificering af betalinger som led i swap-aftaler og fremtidige rentesikringsaftaler blev ikke taget i betragtning i relation til swap-aftaler, men udelukkende af tekniske hensyn. Om sidstnævnte spørgsmål henvises det ærede medlem til begrundelserne i Kommissionens forslag ⁽¹⁾, der resulterede i forordning (EF) 2558/2001 og den tilhørende betænkning (A5-0071/2001 af Kauppi).

⁽¹⁾ EFT C 116 E af 26.4.2000.

(2004/C 51 E/118)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1536/03

af Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE) til Rådet

(6. maj 2003)

Om: EIB-lån til Grækenland og Tyrkiet

EIB besluttede den 2. april 2003 at yde Tyrkiet et lån på 350 mio. EUR til fordel for den private sektor og til genopbygning af de områder, der blev ramt af jordskælvet i 1999.

Har Rådet fået oplysninger (tabeller eller undersøgelser) fra EIB's side om, hvilke projekter de tyrkiske myndigheder agter at finansiere med dette lån? Foreligger der en evaluering af anvendelsen af den første rate af et lån på 150 mio. EUR, som blev ydet til de samme formål?

I 1999 fik Grækenland et lån på 300 mio. EUR til samme formål. Har Rådet oplysninger om anvendelsen og udnyttelsesgraden for disse midler? EIB havde oprindeligt bevilget et lån på 900 mio. EUR. Hvilken begrundelse er der ifølge Rådet for den forsinkede udbetaling af lånet og hvordan vil betalingen af restbeløbet blive afviklet?

Svar

(2. oktober 2003)

Ifølge artikel 3 i Rådets afgørelse om en fællesskabsgaranti til Den Europæiske Investeringsbank (EIB) mod tab i forbindelse med lån til projekter til genopbygning af de jordskælvsramte områder i Tyrkiet (1999/786/EF) underretter Kommissionen hvert år Europa-Parlamentet og Rådet om de lånetransaktioner, der gennemføres i medfør af afgørelsen, og fremlægger samtidig en vurdering af gennemførelsen.

For så vidt angår jordskælvet i Grækenland i september 1999 stillede Rådet i medfør af afgørelse 2000/786 EF 2 mio. EUR til rådighed for Grækenland for delvis at kompensere for de renter, der i 2000 var betalt på lån fra EIB til genopbygning af bygninger, infrastruktur og industrielle anlæg, som blev ramt af jordskælvet. Under hensyn til dette tilskuds begrænsede karakter blev der ikke fastsat nogen bestemmelser om rapportering for så vidt angår gennemførelsen.

(2004/C 51 E/119)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1544/03

af Carlos Westendorp y Cabeza (PSE) til Rådet

(7. maj 2003)

Om: Ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner

Hvis det foreslåede direktiv om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner træder i kraft, vil det kunne få meget alvorlige konsekvenser for visse sektorer, fordi det ikke tager hensyn til følgende vigtige aspekter:

1. eksistensen af selskaber med produktionsenheder i flere europæiske lande, som kan indføre forskellige og endog indbyrdes modstridende bestemmelser
2. indirekte emissioner, som forekommer uden for en virksomheds anlæg, men hidrører fra energikilder, der anvendes i anlægget (f.eks. gasser fra højevne)
3. den konkurrenceforvridning, som kan opstå mellem sektorer og lande
4. overførslen af rettigheder svarende til overførslen af kapacitet som resultat af lukningen af anlæg inden for samme koncern.

Især inden for jern- og stålsektoren vil dette medføre en meget alvorlig begrænsning af virksomhedernes muligheder for at tilpasse sig til direktivet på grund af specifikke omstændigheder såsom deres manglende mulighed for at overføre omkostningsforøgelser (meget begrænset antal aftagere og leverandører af råmaterialer), det forhold, at stål kun kan produceres på to måder (med højevne eller elektriske ovne, som begge er direkte berørt af direktivet) og genvindingen af gasser fra højevne (hvilket nedbringer CO₂-emissionerne ved energiproduktion, selv om de hermed forbundne kvoter paradoksalt nok ikke tildeles industrien selv, men energiselskaberne).

Vil Rådet tage hensyn til ovenstående betragtninger og dermed undgå, at omstillingen af denne sektor, som endelig var begyndt at konsolidere sig på EU-plan, bringes i alvorlig fare?

Svar

(2. oktober 2003)

Rådet vedtog den 18. marts 2003 sin fælles holdning vedrørende forslaget til direktiv om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet og om ændring af Rådets direktiv 96/61/EF. Forslagets bestemmelser skaber balance mellem fordelene ved en EF-ordning og nærheds- og proportionalitetsprincipperne, samtidig med at de opfylder Fællesskabets og medlemsstaternes forpligtelser i henhold til Kyoto-protokollen på en omkostningseffektiv måde.

Et af de centrale mål i den fælles holdning er at sikre, at det indre marked fungerer korrekt, og at undgå konkurrenceforvridninger. Den fælles holdning indeholder de bestemmelser på EF-plan om kvotetildeling, der er nødvendige for at nå disse mål. Det er således medlemsstaterne der fastsætter de samlede kvoter, der skal tildeles, i overensstemmelse med deres respektive forpligtelser til at reducere drivhusgasemissioner, på grundlag af et sæt af fælles kriterier, der tager sigte på at sikre ens vilkår for alle ordningens deltagere.

Ligesom Kyoto-protokollen handler den fælles holdning om direkte emissioner.

Hvad angår kvoteoverførsel giver den fælles holdning mulighed for overførsler mellem driftsledere inden for en medlemsstat eller mellem medlemsstater indbyrdes uden andre restriktioner end dem, der er fastsat i Kyoto-protokollen og afgørelser i forbindelse hermed; desuden tildeles kvoterne i første omgang driftsledere frem for anlæg.

Indførelse af et EU-marked for emissionskvoter bør således ikke betragtes som en hindring for en omstrukturering af stålsektoren.

(2004/C 51 E/120)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1553/03

af Lord Inglewood (PPE-DE) til Rådet

(2. maj 2003)

Om: Udførsel af kulturgoder

Hvornår agter Rådet at vurdere effektiviteten af Rådets forordning (EØF) nr. 3911/92⁽¹⁾ om udførsel af kulturgoder?

⁽¹⁾ EFT L 395 af 31.12.1992, s. 1.

Svar

(2. oktober 2003)

I henhold til forordning (EØF) nr. 3911/92 forelægger Kommissionen en beretning om gennemførelsen af forordningen. Kommissionen seneste beretning blev forelagt i maj 2000, så den næste skal altså forelægges i 2003. Rådet vil behandle den næste beretning om gennemførelsen af forordningen, når det har modtaget denne fra Kommissionen.

(2004/C 51 E/121)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1556/03

af Maurizio Turco (NI) til Kommissionen

(2. maj 2003)

Om: Procedurer mod italienske virksomheder og Den Italienske Republik i henhold til EF-traktatens artikel 85 og 226

Kan Kommissionen under henvisning til sit svar på skriftlig forespørgsel P-0770/03⁽¹⁾;

at den i henhold til EF-traktatens artikel 85 på begæring af en medlemsstat og sammen med medlemsstatens kompetente myndigheder, der skal bistå den, undersøger tilfælde af formodet overtrædelse,

at den i henhold til EF-traktatens artikel 226, hvis den finder, at en medlemsstat ikke har overholdt en forpligtelse, der påhviler den i henhold til denne traktat, fremsætter en begrundet udtalelse herom efter at have givet den pågældende stat lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger,

oplyse:

- om den i indeværende valgperiode i henhold til EF-traktatens artikel 85 har undersøgt tilfælde af formodet overtrædelse fra italienske virksomheders side, hvor mange og hvilke formodede overtrædelser der har været tale om, om tilfældene er blevet undersøgt på anmodning af en medlemsstat eller på eget initiativ, og hvilke sager der stadig er uafsluttede?
- hvor mange og hvilke tilfælde af formodede overtrædelser fra Den Italienske Republiks side af forpligtelser, der påhviler den i medfør af denne traktat, den i indeværende valgperiode har undersøgt i henhold til EF-traktatens artikel 226, hvilke af disse sager der er blevet henlagt, hvilke der har ført til en anmodning til Italien om at fremsætte bemærkninger, og hvilke der har ført til fremsættelse af en begrundet udtalelse?

⁽¹⁾ EUT C 33 E af 6.2.2004, s. 79.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti*(12. juni 2003)*

Kommissionen har ikke i løbet af indeværende valgperiode iværksat undersøgelser af tilfælde af formodet overtrædelse i henhold til EF-traktatens artikel 85 over for italienske virksomheder, og der er heller ingen uafsluttede sager. Artikel 85 har i vid udstrækning ikke været benyttet siden vedtagelsen af Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, den første forordning til gennemførelse af traktatens artikel 81 og 82. Med hensyn til undersøgelser i henhold til forordning nr. 17 henviser Kommissionen det ærede medlem til sine årlige rapporter om anvendelsen af konkurrencereglerne i Den Europæiske Union for 1999, 2000 og 2001. Disse rapporter kan konsulteres på internettet på adressen (http://europa.eu.int/comm/competition/annual_reports/).

Med hensyn til overtrædelsesprocedurer i henhold til EF-traktatens artikel 226 henviser Kommissionen det ærede medlem til de årlige beretninger til Parlamentet om kontrollen med gennemførelsen af fællesskabsretten vedrørende 1999 ⁽¹⁾, 2000 ⁽²⁾ og 2001 ⁽³⁾.

⁽¹⁾ EFT C 30 af 30.1.2001.

⁽²⁾ EFT C 263 af 19.9.2001.

⁽³⁾ EFT C 214 af 10.9.2002.

(2004/C 51 E/122)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1557/03**af Claude Moraes (PSE) til Rådet***(7. maj 2003)*

Om: Fodbold og racisme

Hvorledes forholder Rådet sig til den stadig mere udbredte racisme og den organiserede racisme, som fodboldfans fra bestemte fodboldklubber i EU praktiserer, samt til de bøder, som UEFA for nylig har pålagt sådanne fodboldklubber at betale?

Hvorledes forholder Rådet sig endvidere til de foruroligende tegn på organiseret racisme i forbindelse med fodboldkampe, især i kandidatlandene, som UEFA ligeledes har reageret på (f.eks. i Slovakiet)?

Svar*(29. september 2003)*

Rådet fordømmer skarpt alle udslag af racisme, uanset om de forekommer i forbindelse med en fodboldkamp eller i en anden sammenhæng. Rådet fordømmer ligeledes udslag af racisme i de tiltrædende lande. Rådet kan ikke kommentere de bøder, EUFA har opkrævet.

(2004/C 51 E/123)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1566/03**af Béatrice Patrie (PSE) til Kommissionen***(8. maj 2003)*

Om: Bøder til seks franske sammenslutninger i oksekødssektoren

Kommissionen idømte med beslutning af 2. april 2003 seks franske sammenslutninger i oksekødssektoren en bøde på i alt 16,7 mio. EUR for at have indgået en aftale om standsning af fransk import af oksekød og om fastsættelse af mindstepriser for visse former for kvæg.

Efter kogalskabskrisen befandt oksekødsproducenterne sig i en meget alvorlig nødsituation (fald i forbruget og producentpriserne), der i Frankrig yderlig blev forstærket i kraft af den særlige franske opdrætsmetode, hvor ammekvæget indtager en meget væsentlig plads.

Under disse omstændigheder var etableringen af en ordning til stabilisering af priserne berettiget. Kommissionen har desuden selv anerkendt de særlige omstændigheder og den ualmindeligt vanskelige økonomiske kontekst, der lå til grund for de trufne foranstaltninger.

Påtænker Kommissionen at tage bedre hensyn til de ikke-kommercielle aspekter af dette spørgsmål og fuldstændig frafalde disse sanktioner eller i det mindste nøjes med symbolske bøder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(18. juni 2003)

Kommissionen tillader sig at henvise det ærede medlem til besvarelsen af skriftlig forespørgsel P-1419/03 af Véronique Mathieu ⁽¹⁾.

Kommissionen bekræfter, at den udmærket er klar over, at hele oksekødssektoren har været ramt af en ganske særlig krise, hvilket klart fremgår af alle de foranstaltninger, der er truffet for at stabilisere markedet. Kommissionen har således brugt over 1,5 mia. EUR med henblik på denne stabilisering. Desuden har den franske regering fået tilladelse til at tildele over 300 mio. EUR i direkte støtte til de kriseramte opdrættere. Alle disse omstændigheder blev taget i betragtning i forbindelse med beslutningen af 2. april 2003.

I den pågældende sag har Kommissionen med det ærede medlems ord taget hensyn til »de ikke-kommercielle aspekter« af denne sag. Den har således helt undtagelsesvis gjort brug af en specifik bestemmelse i retningslinjerne for fastsættelse af bøder ⁽²⁾ og foretaget en betydelig reduktion (60 %) i forhold til den bøde, den ellers ville have fastsat.

Hvad angår muligheden for at tage beslutningen op til fornyet behandling, kan Kommissionen principielt ikke ændre sine beslutninger. Anser parterne Kommissionens beslutning for faktisk eller juridisk ubegrundet, kan de indbringe den for De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans. Parterne har i øvrigt offentligt tilkendegivet, at de vil gøre brug af de retlige fremgangsmåder, de råder over i henhold til EF-traktaten.

⁽¹⁾ Se side 86.

⁽²⁾ EFT C 9 af 14.1.1998.

(2004/C 51 E/124)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1578/03 af Herbert Bösch (PSE) til Kommissionen

(2. maj 2003)

Om: OLAF-undersøgelse af Kommissionens repræsentation i Wien

I min skriftlige forespørgsel E-1966/01 ⁽¹⁾ gjorde jeg Kommissionen opmærksom på misforhold i dens repræsentation i Wien. Disse misforhold var Kommissionen på dette tidspunkt allerede bekendt med, uden at den havde gjort noget ved det: Den østrigske fagforening for privatansatte lønmodtagere informerede med en skrivelse af 3. december 1999 Kommissionen om, at der i Kommissionens repræsentation i Østrig i årevis har været beskæftiget talrige medarbejdere, der aflønnes på honorarbasis, hvilket er i modstrid med de sociale og arbejdsretlige forskrifter. Tegnene på graverende misforhold fremgår også af en revisionsrapport, fra Kommissionens finanskontrol, der blev udarbejdet i forbindelse med et kontrolbesøg fra 7. til 11. juni 1999.

I tilknytning til min forespørgsel indledte Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) en undersøgelse. Med skrivelse af 11. 4. 2003 har Michael Schreyer meddelt mig, at OLAF »håber« at kunne afslutte denne undersøgelse i juni 2003. Forsinkelsen skyldes »til dels«, at den kompetente sagsmedarbejder af helbredsmæssige årsager i december 2002 har måttet erstattes af en anden tjenestemand.

1. Kan Kommissionen bekræfte, at forsinkelsen navnlig også skyldes, at det efter min forespørgsel varede yderligere syv måneder, før ovenanførte revisionsrapport fra finanskontrollen blev fremsendt til OLAF? Kan Kommissionen i bekræftende fald forklare, hvorfor fremsendelsen blev forsinket på denne måde?
2. Var dette en undtagelse, eller er forsinkelser i forbindelse med fremsendelse af dokumenter mellem Kommissionens tjenestegrene og OLAF normale?
3. Er Kommissionen ikke enig i, at revisionsrapporten ifølge forskrifterne for interne undersøgelser allerede i 1999 spontant og uden forudgående opfordring skulle have været fremsendt til OLAF? Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe for at undgå sådanne tilfælde fremover?

(¹) EFT C 115 E af 16.5.2002, s. 21.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michael Schreyer

(7. juli 2003)

Kommissionen skal oplyse det ærede medlem om, at Det Europæiske Kontor til Bekæmpelse af Svig (OLAF) præciserer, at rapporten oprindeligt var blevet sendt til OLAF af finanskontrolløren i februar 2000. OLAF modtog på ny rapporten fra finanskontrolløren i januar 2002 efter forespørgsler i september 2001 og januar 2002 fra den nye direktør, som ved sin ankomst til OLAF i marts 2000 ikke var blevet behørigt informeret om den første fremsendelse. De sidste forhold er nu genstand for en intern undersøgelse.

Kommissionen vil gerne understrege, at sådanne forsinkelser i fremsendelsen af dokumenter til OLAF ikke er gængse. Den gør opmærksom på, at institutioner og organer o.l. i henhold til artikel 7, stk. 1, i Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1073/1999 af 25. maj 1999 om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) (¹), samt Rådets forordning (Euratom) nr. 1074/1999 af 25. maj 1999 (¹) omgående skal give dette kontor meddelelse om eventuelle tilfælde af svig eller korruption eller andre ulovlige aktiviteter. Desuden bestræber Kommissionen sig for at fremme hurtig og effektiv kommunikation mellem dennes tjenestegrene og OLAF og for at afhjælpe enkeltstående problemer, der måtte opstå.

(¹) EFT L 136 af 31.5.1999.

(2004/C 51 E/125)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1579/03

af Ulla Sandbæk (EDD) til Kommissionen

(8. maj 2003)

Om: Nikkel i mønter

Det argumenteres, at forekomsten af nikkel i mønterne sker for at sikre, at der ikke sker forfalskninger. Er der indledt initiativer til udviklingen af alternativer til nikkel? Er der konkrete planer om udfasningen af nikkel i alle euromønter og i givet fald inden for hvilken tidshorisont? Er det en målsætning at lade euromønter omfatte af nikkeldirektivet i fremtiden og dermed sikre nikkelfrie mønter?

Er der udarbejdet statistik over antallet af allergikere i dag — herunder også børn — og dermed et overblik over antallet af påvirkede allergikere?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(21. maj 2003)

Efter Kommissionens opfattelse er der ingen sundhedsrisiko for Europas borgere ved normal brug af euromønter. Kommissionen er ikke bekendt med særlige tilfælde af patienter med nikkelallergi, der kan spores til brugen af 1- og 2-euromønter (de øvrige seks mønter indeholder slet ikke nikkel). Der foreligger

heller ikke statistiske beviser for, at antallet af europæiske borgere med nikkelallergi skulle være steget i den seneste tid. Derfor er der ikke planer om at udfase den begrænsede mængde nikkel i euromønterne eller at udvikle alternativer til nikkel.

Hvad angår anvendelse af EU's nikkeldirektiv (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/27/EF af 30. juni 1994 om tolvte ændring af direktiv 76/769/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater⁽¹⁾), bør det bemærkes, at dette direktiv kun henviser til genstande, der har direkte og vedvarende kontakt med huden, f.eks. smykker eller armbåndsure. De grænser, der er fastsat i direktiv 94/27/EF, bør derfor ikke finde anvendelse på mønter.

Visse specialiserede institutter indsamler data om allergier, herunder nikkelallergi, på systematisk og videnskabeligt grundlag.

⁽¹⁾ EFT L 188 af 22.7.1994.

(2004/C 51 E/126)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1581/03
af Jean-Claude Fruteau (PSE) til Kommissionen

(8. maj 2003)

Om: Revision af den fælles landbrugspolitik — vurdering af indvirkning på landbruget i regionerne i EU's yderste periferi

Forhandlingerne i forbindelse med midtvejsrevisionen af den fælles landbrugspolitik er af afgørende betydning for landbrugene i regionerne i den yderste periferi.

Imidlertid er forhandlingerne begyndt, uden at der forinden er foretaget nogen vurdering af indvirkningen på landbruget i disse regioner.

Dette er i uoverensstemmelse med Kommissionens forpligtelser. Kommissionen tilkendegav i sin rapport af 14. marts 2000 om gennemførelsen af Amsterdamtraktatens artikel 299, stk. 2⁽¹⁾, at: »Før Kommissionen går i gang med nye fællesskabsregler, vil den se på, om der er aspekter, der skal undersøges vedrørende regionerne i den yderste periferi. Der skal nemlig i alle politikker tages højde for deres mulige direkte og indirekte, positive og negative indvirkninger på disse regioner.«

Vil Kommissionen oplyse om årsagerne til denne forsinkelse?

⁽¹⁾ KOM(2000) 147 endelig udg.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(9. juli 2003)

Selv om både Kommissionen og forskningscentre har økonometriske modeller til konsekvenssimulering, så der kan foretages regionale konsekvensanalyser, kan de os bekendt ikke bruges til at foretage den type analyse for regionerne i den yderste periferi, som det ærede medlem ønsker. Der kan derfor ikke foretages en sådan analyse.

De matematiske modeller, som er baseret på data fra Informationsnettet for Landøkonomisk Bogføring, kan heller ikke bruges til at foretage en udtømmende analyse af den foreslåede reforms konsekvenser for de pågældende regioner, fordi der enten ikke findes oplysninger eller også kun utilstrækkelige oplysninger til at lave en repræsentativ stikprøve.

Af de konsekvensanalyser, som Kommissionen selv har foretaget eller ladet forskningscentre foretage, fremgår det, at de foranstaltninger, som Kommissionen har foreslået, får en generelt positiv virkning for EU's landbrug og producenter.

I den reform, som Rådet (landbrugsministrene) vedtog den 26. juni 2003 på forslag af Kommissionen, indtager regionerne i den yderste periferi under alle omstændigheder en særstilling, idet de hverken bliver berørt af, at støtten afkobles produktionen, eller af, at den direkte støtte gradueres.

Kommissionen vil fortsat sørge for, at de særlige foranstaltninger for regionerne i den yderste periferi bevares, og at der fortsat tages fuldt hensyn til de særlige forhold, der gør sig gældende for disse regioner.

(2004/C 51 E/127)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1592/03
af Karin Scheele (PSE) til Kommissionen

(5. maj 2003)

Om: Nationale sameksistensforanstaltningers retmæssighed

Kommissionen har i længere tid drøftet mulighederne for sameksistens mellem dyrkning af genetisk ændrede planter og konventionelt hhv. økologisk landbrug. I kommissær Fischlers meddelelse fremlægges forskellige muligheder for at regulere forskellige landbrugsformers sameksistens. Af drøftelsen på Kommissionens møde den 5. marts 2004 (IP/03/314) om meddelelsen fremgik det, at flertallet af kommissærerne i øjeblikket er modstandere af lovgivningstiltag på fællesskabsplan, hvad angår en sådan sameksistens. I stedet satser Kommissionen på nationale foranstaltninger, der til nød skal suppleres med »retningslinjer« fra Kommissionens side.

1. I hvilket omfang kan medlemsstaterne efter gældende fællesskabsret begrænse afsætning eller anvendelse af genetisk modificerede organismer, som det fællesskabsretligt er tilladt at markedsføre i henhold til direktiv 2001/18/EF⁽¹⁾, eller knytte bestemte (i fællesskabsgodkendelsen ikke nævnte) betingelser hertil, når der med sådanne begrænsninger eller betingelser forfølges andre mål end at beskytte menneskers sundhed eller miljøet?

2. Kan medlemsstaterne af andre grunde end de i artikel 23 i direktiv 2001/18/EF nævnte forlange, at der ved dyrkning af bestemte genetisk ændrede planter skal overholdes visse sikkerhedsafstande til andre marker med konventionelle planter af samme art, når det eneste formål med disse sikkerhedsafstande er at forhindre de genetisk ændrede planters udkrydsning med ikke-genetisk ændrede planter for at forebygge mulige økonomiske tab, der som følge af en sådan udkrydsning kunne ramme konventionelt eller økologisk arbejdende landmænd?

3. Ville de foranstaltninger i Wales vedrørende dyrkning af T 25- majs, som Det Forenede Kongerige officielt gav meddelelse om den 13. juli 2001, principielt være retmæssige, såfremt der ikke var blevet givet meddelelse herom i henhold til artikel 16 i direktiv 90/220/EØF⁽²⁾?

⁽¹⁾ EFT L 106 af 17.4.2001, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 117 af 8.5.1990, s. 15.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(19. juni 2003)

Kommissionen er forpligtet til at finde en hensigtsmæssig løsning på spørgsmålet om sameksistens mellem konventionelle, økologiske og genetisk modificerede afgrøder. Kommissionen mener ikke, at Unionen for fremtiden bør udelukke nogen form for landbrug — det være sig konventionelt eller økologisk landbrug eller landbrug, som benytter genetisk modificerede organismer.

Kommissionen vil gerne understrege, at behovet for miljøbeskyttelsesforanstaltninger, herunder beskyttelsen af bestemte økosystemer, indgår i den miljørisikovurdering, der udføres i henhold til Parlamentets og Rådets direktiv 2001/18/EF af 12. marts 2001 om udsætning i miljøet af genetisk modificerede organismer og om ophævelse af Rådets direktiv 90/220/EØF. Foranstaltninger for at imødegå en sådan risiko vil, hvor

det er nødvendigt, indgå i den endelige tilladelse som en juridisk forpligtelse. Direktiv 2001/18/EF dækker imidlertid ikke eventuelle økonomiske virkninger som f.eks. tab af en prisfordel, når landmanden opdager, at den høstede afgrøde uforsætligt er kommet til at indeholde genetisk modificerede organismer (GMO) i en mængde, som ligger over mærkningsgrænsen.

De forhold, de europæiske landmænd arbejder under, er yderst forskellige. Bedriftsstørrelse, produktionssystemer, sædskifte og afgrødemønster samt naturforhold varierer betydeligt i Europa. Denne forskellighed må derfor tages i betragtning, når der i forbindelse med sameksistens skal udarbejdes gennemførelses- og overvågningsforanstaltninger, der sætter producenterne i stand til at overholde de lovbestemte mærkningsgrænser.

Kommissionen er derfor ved at udarbejde en henstilling til medlemsstaterne, hvori den gør rede for, hvilke principper og foranstaltninger der kan benyttes i forbindelse med spørgsmålet om sameksistens. Blandt sådanne foranstaltninger er isolationsafstand, isolationsbælter, pollenfælder eller pollenbarrierer, optimering af sådata, rensningsforanstaltninger osv. Henstillingen lægger ikke nogen fast ramme for behandling af sameksistens, men giver medlemsstaterne forsikring om, at Kommissionen vil betragte alle foranstaltninger, der vedtages på nationalt plan, uanset om de er obligatoriske eller frivillige, som værende i overensstemmelse med Fællesskabets lovgivning eller med direktiv 2001/18/EF. Kommissionen vil vedtage henstillingen senest i juli 2003.

To år efter henstillingens offentliggørelse i De Europæiske Fællesskabers Tidende vil Kommissionen på grundlag af oplysninger fra medlemsstaterne aflægge rapport til Rådet og Parlamentet om medlemsstaternes erfaringer med indførelse af foranstaltninger for sameksistens, herunder vurdering af eventuelle yderligere foranstaltninger, som det måtte være nødvendigt at træffe.

Med hensyn til de foranstaltninger, Det Forenede Kongerige anmeldte den 13. juli 2001, er det Kommissionens synspunkt, at de ikke kan tillades i henhold til artikel 16 i direktiv 2001/18/EF. De britiske myndigheder må selv afgøre, om de vil forelægge dem på ny til yderligere behandling.

(2004/C 51 E/128)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1603/03

af Hans-Peter Martin (PSE) til Kommissionen

(6. maj 2003)

Om: Politibetjentes identitet

Betjente fra det franske politi omkring Europa-Parlamentets bygninger i Strasbourg har gentagne gange nægtet at legitimere sig eller i det mindste oplyse deres tjenestenummer, når de er blevet anmodet herom. Denne praksis bruges endog over for Europa-Parlamentets medlemmer. Dermed bliver det umuligt at placere ansvaret for ordenskræfters eventuelle fejl og overgreb hos enkeltpersoner. Dette strider mod det demokratiske princip om, at ordenskræfters handlinger skal kunne kontrolleres.

Har Kommissionen kendskab til disse urimelige forhold?

Vil Kommissionen tilstræbe en ensartet ordning i alle medlemsstater, der gør det muligt at konstatere identiteten på politibetjente i funktion?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(26. maj 2003)

Kommissionen kan oplyse det ærede medlem om, at den ikke har kendskab til, at der skulle være opstået problemer i medlemsstaterne, fordi politibetjente har nægtet at identificere sig over for borgerne. Det skal understreges, at opretholdelsen af lov og orden og den indre sikkerhed, herunder organisation og forvaltning af politiet, henhører under medlemsstaternes enekompetence.

Kommissionen mener derfor, at eventuelle problemer bør påtales over for myndighederne i den medlemsstat, hvor de er opstået.

(2004/C 51 E/129)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1606/03
af Françoise Grossetête (PPE-DE) til Kommissionen

(7. maj 2003)

Om: Revision af direktiv 91/157/EØF

Kommissionens arbejdsprogram for 2003 fastsætter, at der ved revisionen af direktiv 91/157/EØF⁽¹⁾ skal foretages en udvidet konsekvensanalyse for at klarlægge de økonomiske, sociale og miljømæssige konsekvenser af de strategier, der planlægges i forbindelse med denne revision.

Belgien, der er udpeget som »ordfører« i forbindelse med Rådets forordning ((EØF) nr. 793/93⁽²⁾), er ved at lægge sidste hånd på en rapport om den specifikke risikovurdering af kadmium i batterier og akkumulatorer.

Mener Kommissionen, at resultaterne af denne rapport er afgørende for den udvidede konsekvensanalyse og dermed for de politiske valg, der vil blive truffet i forbindelse med det kommende forslag til direktiv om batterier og akkumulatorer?

Vil den udvidede konsekvensanalyse også på samme måde omfatte de forskellige metaller, der anvendes til fremstilling af batterier og akkumulatorer?

⁽¹⁾ EFT L 78 af 26.3.1991, s. 38.

⁽²⁾ EFT L 84 af 5.4.1993, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(6. juni 2003)

Som det fremgår af svaret på skriftlig forespørgsel nr. E-1442/03 fra fr. Jackson⁽¹⁾, vil Kommissionen ved forberedelsen af den udvidede konsekvensanalyse tage hensyn til resultaterne af de rapportudkast om den målrettede risikovurdering af kadmium (-oxid) i batterier, som er under udarbejdelse fra belgisk side. De politiske valg, der vil blive truffet i forbindelse med det kommende direktivforslag om batterier og akkumulatorer, vil blive baseret på de endelige resultater af denne udvidede konsekvensanalyse.

Den udvidede konsekvensanalyse berører ikke på samme måde de forskellige metaller, som benyttes i forbindelse med fremstilling af batterier, men fokuserer især på løsninger af problemet med kadmiumholdige batterier og akkumulatorer, i betragtning af risikoen for, at de ender i strømmen af fast husholdningsaffald.

⁽¹⁾ EUT C 11 E af 15.1.2004, s. 183.

(2004/C 51 E/130)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1614/03
af Chris Davies (ELDR) til Kommissionen

(13. maj 2003)

Om: Elektriske apparaters energieffektivitet

Kommissionen vil kende resultaterne af den nye undersøgelse foretaget af Det Internationale Energiagentur, som konkluderede, at indførelse af mere energieffektive elektriske husholdningsapparater kunne sætte industrilandene i stand til at begrænse deres energiforbrug med 30 % inden 2010 og bidrage væsentligt til at nå målene for begrænsning af drivhusgasemissioner.

Hvilke planer har Kommissionen om at indføre obligatoriske standarder for elektrisk udstyrs energimæssige ydeevne og forlænge energimærkningsordninger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio*(10. juni 2003)*

Kommissionen har kendskab til resultaterne af Det Internationale Energiagenturs undersøgelse, som det ærede medlem nævner.

Kommissionen er ved at udarbejde et forslag til direktiv om fastsættelse af rammebestemmelser for miljøvenligt design af energiforbrugende produkter. Specifikke krav om miljøvenligt design skal navnlig omfatte obligatoriske standarder for produkternes energimæssige ydeevne (alle energikilder). Metoden til fastsættelse af niveauet for kravene til energieffektivitet er fastsat i direktivudkastet og er baseret på minimumslivscyklusomkostningerne for forbrugerne; samme fremgangsmåde blev benyttet til IEA's undersøgelse.

For så vidt angår energimærkning af husholdningsapparater, gør Kommissionen forberedelser til at skærpe de nuværende krav til mærkning af køleapparater (køleskabe, dybfrysere og kombinationer heraf) og vaskemaskiner. Der er desuden arbejde i gang med at udvide energimærkningen til også at omfatte vandvarmere.

*(2004/C 51 E/131)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1616/03****af Antonio Tajani (PPE-DE) til Rådet***(13. maj 2003)*

Om: SARS

Udbredelsen i Europa af det atypiske lungebetændelsesvirus, SARS, nødvendiggør en hasteintervention fra Unionens myndigheder med henblik på at opbygge et fælles forsvar og øge samarbejdet mellem medlemsstaterne.

Den italienske sundhedsminister, Sirchia, har krævet større kontrol i Europa, fordi de åbne grænser mellem landene i Schengen-området svækker beskyttelsen mod epidemien, hvis der ikke sker en omfattende koordinering.

Det er nødvendigt, at der udarbejdes en europæisk strategi for sundhedsbeskyttelse ved grænserne og særlig i lufthavnene, og at der fastlægges en sundhedsmæssig sikkerhedskodeks, som skal overholdes i alle de lande, der indgår i Schengen-aftalen.

Hvilke initiativer agter Rådet at tage for at forebygge udbredelsen af virusset og øge koordineringen mellem de nationale myndigheder?

Hvornår agter disse at imødekomme den italienske regerings opfordringer med henblik på at forbedre kontrollen i Schengen-landene?

Svar*(7. oktober 2003)*

Rådet takker det ærede medlem for hans forespørgsel og henviser til Rådets konklusioner om alvorligt akut luftvejssyndrom (SARS), der blev vedtaget på den ekstraordinære samling i Rådet (beskæftigelse, socialpolitik, sundhed og forbrugerpolitik) den 6. maj 2003 (dok. 9328/03).

Rådet (beskæftigelse, socialpolitik, sundhed og forbrugerpolitik) noterede sig på samlingen den 2.-3. juni 2003 en statusrapport fra kommissær David Byrne om situationen for så vidt angår SARS og drøftede derefter kort den nuværende situation. Kommissæren bemærkede navnlig, at de besvarelser, der hidtil er modtaget på et spørgeskema fra Kommissionen om SARS, viser, at de europæiske lande har iværksat hurtige og konsekvente foranstaltninger for så vidt angår tidlig sporing af tilfælde, gennemførelse af isolationsforanstaltninger og vejledning til sundhedspersonale og offentligheden med hensyn til påvisning af mulige tilfælde af SARS. Han gjorde også Rådet opmærksom på Kommissionens tilsagn om at bevilge

9 000 000 EUR inden udgangen af 2003 med henblik på fremme af forskningsaktiviteter på dette område, navnlig for så vidt angår diagnose, medicinering og vaccination. Formandskabet understregede derefter, at det er vigtigt at koordinere udvekslingen af oplysninger på europæisk plan i betragtning af SARS' grænseoverskridende karakter.

Rådet henleder også det ærede parlamentsmedlems opmærksomhed på formandskabets erklæring om SARS på Europa-Parlamentets møde i Strasbourg i april 2003, og det svar, som blev givet på spørgsmål H-0269/03 fra Patricia McKenna i maj 2003 under den spørgetid, der var afsat til spørgsmål til Rådet.

Endvidere ønsker Rådet at understrege, at afskaffelsen af kontrol ved de indre grænser ledsages af en styrkelse af kontrollen ved de ydre grænser og indførelse af et højt kontrolniveau med en harmoniseret gennemførelse. Så længe der var bekræftede tilfælde af sygdommen, var kontrollen ved de ydre grænser, navnlig for så vidt angår fly, som kom fra lande, der var berørt af SARS-epidemien, således et første koordineringsniveau for medlemsstaterne med vedtagelse af specifikke beskyttelsesforanstaltninger. I øvrigt bør der erindres om, at Schengen-staterne har forbeholdt sig mulighed for at genindføre kontrollen ved de indre grænser efter nøje fastlagte kriterier og efter en nøje fastlagt procedure samt i et begrænset tidsrum.⁽¹⁾

⁽¹⁾ EFT L 239 af 22.9.2000, s. 133-134.

(2004/C 51 E/132)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1619/03

af Caroline Lucas (Verts/ALE) til Kommissionen

(7. maj 2003)

Om: Eksposering af beboere og andre personer, som er udsat for eksposering af pesticider

Den 27. marts 2003 vedtog Europa-Parlamentet Van Brempt-betænkningen »Mod en tematisk strategi for bæredygtig anvendelse af pesticider« (2002/2277(INI)), hvori Kommissionen opfordredes til inden 2003 at »foreslå et forbud ... mod anvendelse af pesticider ... i områder tæt ved beboelsesområder«.

Endvidere anerkendte Kommissionen selv i sin meddelelse om en tematisk strategi⁽¹⁾, at »en eventuel eksposering af personer, som bor eller færdes i nærheden af pesticider, via luften kunne være et område, hvor der er behov for yderligere forskning og eventuelt også for reguleringstiltag«.

Da EU har vedtaget forsigtighedsprincippet som et ledende begreb, og eftersom adskillige millioner borgere i EU bor i områder, der ligger tæt op ad marker, hvor der regelmæssigt sprøjtes med pesticider, hvilke planer har Kommissionen om at indføre et forbud mod anvendelse af pesticider i områder, der ligger tæt ved beboede områder?

Der foreligger allerede risikovurderinger for brugere af pesticider, men der ser for øjeblikket ikke ud til at være foretaget nogen forskning vedrørende risikoen for beboere og andre personer, som er udsat for længerevarende direkte eksposering. Den britiske regering indrømmede f.eks. for nylig, at »der ikke er foretaget direkte målinger af følgerne for personer, som er udsat for længerevarende direkte eksposering, og som bor tæt ved et behandlet område i Det Forenede Kongerige«. Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at afhjælpe denne situation?

Vil Kommissionen tillige indføre nye bestemmelser, der pålægger landbrugerne at informere offentligheden om, hvilke pesticider de anvender, og forud at give varsel, før de sprøjter med pesticider?

⁽¹⁾ KOM(2002) 349.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström*(10. juni 2003)*

Kommissionen minder om den brede støtte, Parlamentet gav udtryk for i sin beslutning om Kommissionens meddelelse »Mod en tematisk strategi for bæredygtig anvendelse af pesticider«, navnlig hvad angår den generelle tilgang, de vigtigste mål og mange af de forslag til foranstaltninger, meddelelsen indeholder.

I den forbindelse vil Kommissionen især fremhæve forslagene om yderligere restriktioner og forbud mod brug af pesticider i visse områder, f.eks. tæt ved beboede områder. Europa-Parlamentet anmoder Kommissionen om at fremsætte forslag til sådanne forbud inden udgangen af 2003.

Kommissionen vil gerne minde det ærede medlem om, at de mange detaljerede kommentarer og anmodninger, der er indeholdt i beslutningen, tages behørigt i betragtning i den igangværende udarbejdelse af den fremtidige tematiske strategi og i forslaget til ændring af Rådets direktiv 91/414/EØF af 15. juli 1991 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler⁽¹⁾. Helt i tråd med det generelle ønske, Europa-Parlamentet og Rådet har udtrykt, vil Kommissionen, før den fremsætter forslag til konkrete foranstaltninger, først evaluere disses miljømæssige, økonomiske og sociale virkninger. Dette betyder imidlertid, at det bliver svært at forelægge et sådant forslag inden for den tidsfrist, Europa-Parlamentet kræver.

Kommissionen minder om, at udsættelse for plantebeskyttelsesmidler allerede vurderes af medlemsstaterne og Kommissionen som led i evalueringerne af aktive stoffer i medfør af Rådets direktiv 91/414/EØF, hvorved risikoen for arbejdstagere og andre udsatte personer allerede minimeres, inden markedsføringen af disse produkter.

Kommissionen er enig i, at yderligere forskning i pesticiders indvirkning på menneskers helbred og på miljøet er nødvendig. Den minder om, at over 200 projekter vedrørende pesticider er blevet finansieret som led i det femte rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling. Også i det sjette rammeprogram er et særligt kapitel helliget dette område med henblik på udvikling af nye strategier.

Hvad angår anmodningen om, at der indføres bestemmelser, der pålægger landbrugere at informere offentligheden om, hvilke sprøjtemidler de bruger, og give varsel inden sprøjtning, vil Kommissionen vurdere konsekvenserne af et sådant tiltag, herunder eventuelle fordele og omkostninger, i forbindelse med udviklingen af den tematiske strategi for bæredygtig brug af pesticider.

⁽¹⁾ EFT L 230 af 19.8.1991.

(2004/C 51 E/133)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1621/03**af Marco Cappato (NI) til Rådet***(8. maj 2003)*

Om: Nordkoreas ulovlige handel med heroin og meta-amfetamin

I en rapport fra den sydkoreanske efterretningstjeneste nævnes det, at der på medicinalfabrikken i Nanam er blevet oprettet en afdeling til produktion af narkotika direkte af de nordkoreanske myndigheder. Endvidere fremgår det af det amerikanske udenrigsministeriums årsberetning vedrørende den internationale narkotikahandel, at det nordkoreanske regime ulovligt dyrker opium, der raffineres til heroin, og fremstiller meta-amfetamin med det formål ved hjælp af ulovlig handel med disse stoffer at tjene hård valuta.

I marts 2003 fandt det japanske politi i forbindelse med en inspektion af et nordkoreansk skib ud for Japans kyster en stor mængde ulovligt meta-amfetamin om bord på skibet. Den 21. april 2003 fremstilledes besætningen på et nordkoreansk skib for en australsk domstol sigtet for narkotikasmugling. De australske myndigheder havde således overrasket skibets besætning, medens den var i færd med at bringe 50 kg heroin ind på australsk jord.

Har Rådet kendskab til lignende sager på europæisk område? Er dette problem blevet rejst over for de nordkoreanske myndigheder?

Svar*(2. oktober 2003)*

Rådet er for nylig blevet gjort bekendt med de rapporter, der er nævnt i forespørgslen, om at Nordkorea skulle være involveret i narkotikaaktiviteter i Asien og Stillehavsområdet. Rådet har dog til dato ikke modtaget efterretninger om sådanne hændelser i Europa.

Rådet har endnu ikke taget formelt stilling til dette konkrete spørgsmål. Generelt er Rådet ubetinget imod enhver form for ulovlig narkotikahandel. Det vil fortsat følge situationen nøje.

*(2004/C 51 E/134)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1634/03****af Carlos Coelho (PPE-DE) til Rådet***(15. maj 2003)*

Om: Forskelsbehandling på grundlag af nationalitet

Det Europæiske Fællesskabs udvikling vedrører ikke længere blot dets økonomiske dimension. I dag er vi over 375 millioner personer, der ikke kun er forbrugere på et omfattende enhedsmarked, men også EU-borgere, der har ret til frit at bevæge sig inden for EU og til at etablere sig hvor som helst i EU af personlige eller erhvervsmæssige grunde, og som håber at kunne leve her uden at blive genstand for nogen som helst form for forskelsbehandling.

Jeg er blevet gjort opmærksom på situationen for en portugisisk statsborger, der som led i en international karriere inden for Shell Accounting Service i Glasgow har arbejdet og boet i Det Forenede Kongerige (Skotland) i hen ved 2 år. Denne portugiser er ifølge eget udsagn genstand for forskelsbehandling på grundlag af nationalitet fra Halifax Bankens side (tilhører gruppen Royal Bank of Scotland), som har nægtet at foretage en af ham ønsket opgradering af hans bankkonto under henvisning til, at dette krævede, at han havde boet i landet i mindst 3 år. Da han er EU-borger, burde han da ikke have de samme rettigheder og pligter som en indfødt brite?

I EF-traktatens artikel 12 er der fastsat følgende: »Inden for denne traktats anvendelsesområde og med forbehold af dennes særlige bestemmelser er al forskelsbehandling, der udøves på grundlag af nationalitet, forbudt«. Kan Halifax Bankens fremgangsmåde således ikke betragtes som diskriminerende i modstrid med selve idéen bag EU og som en klar overtrædelse af princippet om ikke-forskelsbehandling som omhandlet i traktaten?

Svar*(2. oktober 2003)*

Rådet mener som det ærede parlamentsmedlem, at det er vigtigt at forbyde enhver forskelsbehandling på grund af nationalitet, jf. artikel 12 i TEF.

Det tilkommer imidlertid ikke Rådet at tage stilling til de forhold, der er omtalt i spørgsmålet.

*(2004/C 51 E/135)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1635/03****af Ioannis Marínos (PPE-DE) til Rådet***(15. maj 2003)*

Om: Ejendom der tilhører ikke-muslimske grupper i Tyrkiet

I Tyrkiet lever der ikke-muslimske mindretal (græskortodokse kristne, armeniere, jøder, katolikker m.fl.), hvis forskellige institutioner ejer fast ejendom. Tyrkiet har i årtier — med forskellige lovgivningsmæssige og

andre krumspring — ført en politik med at fratage disse institutioner deres ejendom. Resultatet af denne taktik er bl.a., at det græske mindretal og dets institutioner (der i øvrigt er anerkendt i den tyrkiske lovgivning) berøves deres faste ejendom.

For nylig meddelte Tyrkiet — efter pres fra EU — at den måde, hvorpå disse institutioner blev behandlet, ville blive ændret, for at den tyrkiske administration kunne blive bragt i overensstemmelse med, hvad der var gældende i EU. Til trods for dette protesterer repræsentanter for det græske mindretal i Istanbul heftigt imod, at hele sagen udvikler sig i retning af en legalisering af denne ulovlige beslaglæggelse af ejendom, eftersom den tyrkiske statsadministration har erklæret, at den ikke er parat til at anerkende de hævdede rettigheder, navnlig ejerskabet over grunde, der hørte til fast ejendom tilhørende de ikke-muslimske grupper i Tyrkiet, men som var blevet beslaglagt. Det bør understreges, at den græske befolkningsgruppes institutioner i Istanbul omfatter i alt 11 000 grunde i henhold til den officielle liste, der blev opstillet i 1923. Mindretalsinstitutionernes forvaltninger har for nyligt sendt en liste over 1 700 institutioner til den tyrkiske administration, men de tyrkiske myndigheder svarede, at de kun agtede at imødekomme ansøgninger vedrørende langt færre end disse 1 700 ejendomme.

Hvad mener Rådet om den tyrkiske statsadministrations taktik? Er den helt i overensstemmelse med de gældende EU-bestemmelser vedrørende beskyttelse af mindretalsinstitutionernes ret til at eje fast ejendom? Finder Rådet de ændringer, som den tyrkiske regering har lovet, tilfredsstillende? Hvordan agter Rådet at reagere med henblik på effektivt at beskytte samtlige ikke-muslimske samfunds faste ejendom i Tyrkiet? Agter Rådet at gøre det til en af betingelserne for at indlede tiltrædelsesforhandlinger med Tyrkiet, at der findes en løsning på dette problem?

Svar

(2. oktober 2003)

1. Rådet er fuldt ud bekendt med den prekære situation for de ikke-muslimske samfund i Tyrkiet og med det særlige problem med hensyn til fast ejendom. Den måde, hvorpå de tyrkiske myndigheder, dvs. Generaldirektoratet for stiftelser (VGM), håndterer spørgsmålet, giver anledning til alvorlig bekymring. De ændringer, der kan forventes i forbindelse med den kommende sjette reformpakke, ser ud til at begrænse sig til en efterfølgende forlængelse af fristen for indgivelse af krav om registrering af fast ejendom. En sådan forlængelse forekommer at være utilstrækkelig til at løse det grundlæggende problem.

2. Det ærede medlem skal vide, at dette spørgsmål ligger Rådet stærkt på sinde. På alle de seneste møder med Tyrkiet inden for rammerne af associeringsaftalen og den politiske dialog har Rådet påpeget, at bestemmelserne om religiøse stiftelser er restriktive, og det har indtrængende opfordret Tyrkiet til at ændre disse bestemmelser. Rådet følger med betænkelighed den igangværende udvikling meget nøje. Det ærede medlem kan være forvisset om, at Rådet vil reagere på situationen og gøre sit bedste for at bidrage til, at fast ejendom, der tilhører ikke-muslimske samfund i Tyrkiet, beskyttes.

3. For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt indledning af tiltrædelsesforhandlinger med Tyrkiet har forbindelse med dette spørgsmål, henviser Rådet det ærede medlem til Tyrkiets reviderede tiltrædelsespartnerskab, der indeholder en specifik prioritet om religionsfrihed. I henhold til denne prioritet pålægges Tyrkiet at etablere betingelser for religiøse samfunds virke, der er i overensstemmelse med praksis i Den Europæiske Unions medlemsstater. Det specificeres, at dette omfatter udøvelse af ejendomsrettigheder i overensstemmelse med protokol nr. 1 til den europæiske menneskerettighedskonvention.

(2004/C 51 E/136)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1654/03

af Juan Naranjo Escobar (PPE-DE) til Kommissionen

(16. maj 2003)

Om: Støtte til fordrevne befolkningsgrupper i de latinamerikanske lande

Kommissionen har orienteret budgetmyndigheden om de forpligtelsesbevillinger, der er blevet fremført fra 2002 til 2003 i medfør af finansforordningens artikel 9, stk. 2, litra a), men som helt eller delvist bortfaldt, eftersom Kommissionen ikke var i stand til at afgive forpligtelser for midlerne inden den 31. marts. De samlede fremførte bevillinger androg 22,5 mio. EUR. Af dette beløb kunne der afgives forpligtelser for 16 mio. EUR, idet 6,4 mio. EUR automatisk bortfaldt.

Endvidere oplyste Kommissionen, at af de samlede bevillinger, som definitivt bortfaldt, (6,4 mio. euro) var 42 % (2,7 mio. euro) afsat til finansiering af aktioner til fordel for fordrevne i Colombia. Kommissionens begrundelse lød således: »Umiddelbart efter fremførlens vedtagelse blev procedurerne i forbindelse med Kommissionens afgørelse iværksat, men desværre blev afgørelsen først truffet den 31. marts, og forpligtelsen kunne ikke påregnes af den anvisningsberettigede før om formiddagen den 1. april (...), og regnskabssystemet ville ikke godkende påtegningen af denne transaktion.«

Efter spørgerens opfattelse er dette yderst alvorligt og udtryk for sløseri fra Kommissionens side i forbindelse med dens forpligtelser på et følsomt område, som prioriteres højt af Parlamentet.

Kan Kommissionen på denne baggrund gøre rede for, hvilke foranstaltninger den har truffet for i fremtiden at forebygge sådanne beklagelige begivenheder?

Kan Kommissionen inden det næste budget foreligger tilbyde et alternativ som godtgørelse for det definitive tab af disse bevillinger til de personer, disse foranstaltninger henvender sig til i Colombia?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(24. juli 2003)

Kommissionen kan forsikre det ærede medlem om, at den foranstaltning (projekt CO-2002-2958: »Atención básica y desarrollo integral de soluciones de restablecimiento para poblaciones desarraigadas y víctimas de la violencia en el Suroccidente Colombiano«, foreslået af ngo'erne Solidaridad Internacional og Movimondo), som bevillingen på 2 700 000 EUR vedrører, og hvorom Kommissionen traf en finansieringsafgørelse den 31. marts 2003, vil blive finansieret over forpligtelsesbevillingerne på budgetpost B7-312 for regnskabsåret 2003, og at man er ved at lægge sidste hånd på kontraktindgåelsesprocedurerne.

Det er en meget kompliceret procedure at påregne den forpligtelse, der blev fremført fra 2002 til 2003, og som vedrører den omtalte foranstaltning, efter fristens udløb (i regnskabssystemet Sincom). Den beklagelige hændelse skyldes forsinkelser, der opstod som følge af kompetenceoverførsel mellem forskellige afdelinger samtidig med indførelse af et nyt elektronisk forvaltningsinstrument.

Kommissionen vil gerne understrege, at alle de faktorer, der har ført til denne hændelse, skyldes en særlig situation, der ikke skal gentage sig i fremtiden, og samtidig kan den forsikre om, at de pågældende afdelinger vil gøre alt, hvad de kan, for at indgå forpligtelser for og udbetale de 21 000 000 EUR, der er afsat til Colombia på budgetpost B7-312 i 2003-2004, i betragtning af den alvorlige humanitære situation i dette land.

Kommissionen gør i øvrigt opmærksom på, at de bortfaldne forpligtelsesbevillinger beløber sig til 4,4 mio. EUR (og ikke 6,4 mio. EUR). Ud over de ovennævnte 2,7 mio. EUR er der tale om 1,7 mio. EUR, der er afsat til finansiering af en EU-Iran-samarbejdsforanstaltning i energisektoren.

(2004/C 51 E/137)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1655/03

af Adriana Poli Bortone (UEN) til Kommissionen

(16. maj 2003)

Om: Hurtige udvisninger og afslag på opholdstilladelse til tusinder af italienere i Forbundsrepublikken Tyskland

I Forbundsrepublikken Tyskland meldes om utallige tilfælde af hurtige udvisninger og afslag på opholdstilladelse til tusinder af italienske borgere; hvis denne ulovlige praksis bekræftes, er mange italienske arbejdstagere helt klart blevet frataget deres rettigheder.

Kommissionen bedes oplyse, om den agter at uddybe dette emne og lade det indgå som et særskilt kapitel i sin årsberetning om situationen for de grundlæggende rettigheder i EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(24. juni 2003)

Kommissionen har efter anmodning fra Parlamentet etableret et netværk af uafhængige eksperter inden for grundlæggende rettigheder, der har fået til opgave at udarbejde en årsberetning om de grundlæggende rettigheder i Unionen. Kommissionen påtager sig at henlede disse eksperters opmærksomhed på det problem, det ærede medlem henviser til, således at det bliver behandlet i den beretning, der udarbejdes for 2003.

Parlamentet bør omhandle dette spørgsmål i den beslutning, den hvert år vedtager om de grundlæggende rettigheder i Unionen.

Kommissionen skal i øvrigt erindre om, at den har anlagt sag for Domstolen angående udvisningen af italienske statsborgere fra Tyskland begrundet i hensynet til den offentlige orden (sag C-441/02). Kommissionen har nedlagt påstand om, at Tyskland har tilsidesat de bestemmelser i EU-retten, der fastlægger de betingelser, en medlemsstat skal opfylde, når en udvisning af en unionsborger er begrundet i hensynet til den offentlige orden.

Kommissionen behandlede desuden flere sager om udvisning på grund af langvarig arbejdsløshed. Kommissionen har to gange anmodet de tyske myndigheder om at udtale sig om dette spørgsmål. De tyske myndigheder har svaret, at de tilslutter sig Kommissionens holdning og følgelig har underrettet de kompetente myndigheder om, at hvis en opholdstilladelse på fem år er blevet fornyet en gang, kan medlemsstaten ikke nægte at forny den under henvisning til ufrivillig arbejdsløshed og kan således ikke udvise en person i denne situation. Kommissionen har på det seneste ikke modtaget nye sager af denne art.

(2004/C 51 E/138)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1666/03
af Proinsias De Rossa (PSE) til Kommissionen**

(19. maj 2003)

Om: Fjernelse og opbevaring af børns organer uden forældrenes samtykke

Kan Kommissionen oplyse om spørgsmålet om forældresamtykke til fjernelse og opbevaring af organer fra børn er omfattet af de Forenede Nationers Protokol om forebyggelse, afskaffelse og straf for handel med mennesker, som Kommissionen undertegnede på Fællesskabets vegne den 13. december 2000, og som er et supplement til FN's konvention om transnational organiseret kriminalitet, og som i følge Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-3848/00 ⁽¹⁾ handler om fjernelse af organer?

Kan Kommissionen oplyse, om Den Europæiske Union eller en anden institution herunder Europol på grundlag af artikel 152 i EF-traktaten eller andre artikler i EU-traktaten har udtalt sig om fjernelse og opbevaring af børns organer uden forældrenes samtykke, og i bekræftende fald redegøre for denne holdning?

Kan den oplyse om, om denne sag behandles som led i Fællesskabets handlingsprogram for folkesundhed, som Europa-Parlamentet og Rådet vedtog den 23. september 2002, eller som led i EU's andre igangværende eller planlagte politiske initiativer?

⁽¹⁾ EFT C 187 E af 3.7.2001, s. 63.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(3. juli 2003)

I henhold til De Forenede Nationers protokol til forebyggelse, bekæmpelse og retsforfølgning af menneskehandel, særlig handel med kvinder og børn, kræves det, at medlemsstater fastsætter, at det er strafbart f.eks. at rekruttere, transportere, overføre, skjule eller modtage et barn med henblik på udnyttelse, når disse handlinger foretages med overlæg og med henblik på udnyttelse, der omfatter fjernelse af organer.

Det generelle spørgsmål om fjernelse og tilbageholdelse af børns organer uden forældrenes samtykke behandles ikke udtrykkeligt i protokollen. I fortolkningen til de officielle dokumenter (travaux préparatoires) om forhandlingen af protokollen (A/55/383/Add.1) er det angivet, at det skal fremgå af de pågældende travaux préparatoires, at fjernelsen af organer fra børn med samtykke fra forældre eller værge af berettigede lægelige eller behandlingsmæssige hensyn ikke betragtes som udnyttelse.

Grækenland indførte for nylig et initiativ med henblik på vedtagelse af en rammeafgørelse om forebyggelse og kontrol med ulovlig handel med organer og menneskeligt væv. Teksten i udkastet til rammeafgørelsen blev offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende⁽¹⁾ og er i øjeblikket under overvejelse. Rammeafgørelsen blev præsenteret for Udvalget om Borgernes Friheder og Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender den 23. april 2003. Det generelle spørgsmål om fjernelse og tilbageholdelse af børns organer uden forældrenes samtykke er ikke udtrykkeligt behandlet i udkastet til rammeafgørelsen.

På grundlag af EF-traktaten har Kommissionen i henhold til artikel 152 udarbejdet et forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fastsættelse af standarder for kvaliteten og sikkerheden ved donation, udtagning, testning, behandling, opbevaring og distribution af humane væv og celler⁽²⁾, som i øjeblikket drøftes af Parlamentet og Rådet. Forslaget fokuserer på kvalitets- og sikkerhedsaspekter af anvendelsen af væv og celler, idet artikel 152 omhandler beskyttelse af folkesundheden og ikke opfyldelse af etiske målsætninger som sådan. Der opfordres dog til nogen grad af grundlæggende etiske principper i forslagene, f.eks. princippet om obligatorisk samtykke.

Kommissionen forventer, at der vil blive udarbejdet en rammestrategi for EU-aktioner vedrørende organer. Der planlægges en konference i anden halvdel af 2003 under det italienske formandskab med Kommissionens støtte, som har til formål at udarbejde tydelige henstillinger til fremtidige initiativer. I mellemtiden indhenter Kommissionen oplysninger om situationen vedrørende organtransplantation i medlemsstaterne og ansøgerlandene.

I arbejdsprogrammet i forbindelse med programmet for Fællesskabets indsats for folkesundheden er der fastsat tre hovedformål vedrørende kvalitets- og sikkerhedsaspekter af organtransplantationer for 2003: Identifikation af faktorer, der påvirker kvaliteten og sikkerheden for organer til transplantation, overvågning af organdonations- og transplantationsprocesser og udvikling af netværk til effektiv udveksling af oplysninger mellem landene.

⁽¹⁾ EFT C 100 af 26.4.2003.

⁽²⁾ EFT C 227 E af 24.9.2002.

(2004/C 51 E/139)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1681/03

af Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) til Kommissionen

(15. maj 2003)

Om: Trepartsaftale mellem Kommissionen, Revisionsretten og Den Europæiske Investeringsbank

Den 19. marts 2003 udløb trepartsaftalen mellem Kommissionen, Revisionsretten og Den Europæiske Investeringsbank.

Kan Kommissionen oplyse, hvor langt man er nået med genforhandlingen af aftalen, som Parlamentet anmodede om i punkt 34 i sin beslutning af november 2002 om Investeringsbankens årsberetning for 2001? Kan Kommissionen forklare, hvorledes Parlamentets anmodninger i ovennævnte beslutning vil blive gennemført?

Kan Kommissionen give Parlamentets kompetente udvalg (Budgetkontroludvalget) oplysninger om udkast til teksten til en aftale, før den undertegnes?

Er Kommissionen enig i, at den revision i overensstemmelse med artikel 248 i EF-traktaten, som Revisionsretten foretager af foranstaltninger, der finansieres via Fællesskabets budget og forvaltes af Banken, skal omfatte en evaluering af, om Bankens forvaltning har været sund?

Vil Kommissionen sikre, at den nye aftale vil foreligge på alle fællesskabssprogene og ikke kun på fransk?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michael Schreyer*(18. juni 2003)*

Den 4. februar 2003 udtrykte Revisionsretten et ønske om, at trepartsaftalen indgået den 19. marts 1999 ikke blev forlænget ved stiltiende aftale, men ændret på visse områder. Kommissionen er om kort tid færdig med udarbejdelsen af en ny tekst efter at have konsulteret Den Europæiske Investeringsbank (EIB) på grundlag af ændringer foreslået af Revisionsretten. Indtil formændene for de tre institutioner har undertegnet den ændrede trepartsaftale, er der enighed om, at den udløbne trepartsaftale stadig gælder. Parlamentets anmodninger tages i betragtning, for så vidt at de ikke anmoder om, at der indføres ændringer i EF-traktaten.

I overensstemmelse med punkt 34 i Parlamentets beslutning af november 2002 vil Kommissionen informere Parlamentet og fremsende den ændrede trepartsaftale.

Omfanget af Revisionsrettens ret til at kontrollere EIB's aktiviteter i forbindelse med forvaltning af fællesskabsudgifter og -indtægter er fastsat i artikel 248 i EF-traktaten. På den ene side skal Revisionsretten i henhold til artikel 248, stk. 2, undersøge, hvorvidt den økonomiske forvaltning af alle indtægter og udgifter er fornuftig. På den anden side er det i artikel 248, stk. 3, fastsat, at Revisionsretten i forbindelse hermed skal have adgang til de oplysninger, der måtte være nødvendige for revisionen af de af Fællesskabets udgifter og indtægter, der forvaltes af Banken, og at trepartsaftalen regulerer denne adgang. Ligesom den udløbne trepartsaftale vil den ændrede trepartsaftale indeholde regler om Revisionsrettens ret til at få adgang til oplysninger.

Den ændrede trepartsaftale vil foreligge og blive undertegnet på ét fællesskabssprog, der vil udgøre den autentiske tekst. Kommissionen vil sørge for oversættelser til andre fællesskabssprog på anmodning.

(2004/C 51 E/140)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1682/03**af Enrico Ferri (PPE-DE) til Kommissionen***(15. maj 2003)*

Om: Undersøgelse af sikkerheden til søs og miljøindvirkningerne af uddybningsprojektet ud for havnen i La Spezia

La Spezias havnemyndigheder har iværksat en plan for uddybning af adgangsvejene til La Spezias havn ned til en dybde af 15 meter og med fjernelse af 40 000 km³ slam, således at kæmpestore containerskibe på 6500 til 6800 TEU vil få adgang til havnen. Dette projekt indebærer en kraftig udvidelse af havnen og en forøgelse af havnetrafikken. Projektet er i øjeblikket suspenderet af den administrative domstol i Genova. Planen har både negative miljømæssige virkninger og påvirker den offentlige sundhed for borgerne i havneområdet, idet de i forvejen påvirkes af miljøoprydningen fra stedet (med den dertil hørende spredning af forureningen på havnebunden). Dertil kommer, at planen vil medføre en betydelig forøgelse af havnetrafikken til La Spezia med de deraf følgende negative konsekvenser for sikkerheden til søs.

Mener Kommissionen ikke, at denne plan kan have katastrofale miljømæssige følger i betragtning af, at der nu skal fjernes bundlag på et havbundsområde, hvor der i forvejen i længere tid er fjernet bundlag?

Projektet vedrører ligeledes områder, der ligger tæt på havnen og er betegnet som områder af fællesskabsinteresse (selv om ikke hele havnen betragtes som et område af fællesskabsinteresse — se svar på tidligere forespørgsel H-0849/02 (¹)).

Mener Kommissionen ikke, at sådanne anlægsarbejder vil medføre en yderligere spredning og oplagring af de farlige stoffer, der allerede er til stede ud for havnen, og desuden ødelægge det offentlige billede af La Spezias bugt, som kommer til udtryk i betegnelsen »Golfo dei Poeti« (digternes bugt)?

Mener Kommissionen ikke, at en forøgelse af havnen (udtrykkeligt erklæret i uddybningsprojektet) og den efterfølgende øgede havnetrafik vil påvirke sikkerheden til søs i negativ retning?

Emnet er behandlet i alle disse dokumenter:

- traktatens artikel 174, 175 og 176,
 - EU-lovgivningen med hensyn til søtrafikssikkerhed, senest Kommissionens meddelelse om skærpelse af sikkerheden til søs efter olieskibet Prestiges forlis,
 - Rådets direktiv 92/43/EØF ⁽²⁾ af 21. maj 1992,
 - forordning (EF) nr. 1406/2002 ⁽³⁾ af 27. juni 2002 om oprettelse af Det Europæiske Søfartssikkerhedsagentur,
 - Europa-Parlamentets og Rådets forslag til direktiv om forurening fra skibe og om indførelse af sanktioner, herunder strafferetlige sanktioner, for ulovlig forurening,
 - direktiv 85/337/EØF ⁽⁴⁾, der foreskriver vurdering af de miljømæssige indvirkninger af visse offentlige eller private projekter, hvoriblandt der udtrykkeligt i bilag 1, pkt. 8, og bilag 2, pkt. 13, er fastsat havneprojekter, der fører til øget trafik til søs, som er det erklærede formål med uddybningsprojektet:
1. Kan Kommissionen undersøge den nuværende situation og se på, hvilke virkninger projektet vil få for sikkerheden til søs?
 2. Kan Kommissionen foretage en undersøgelse af dette projekts miljømæssige indvirkninger?

⁽¹⁾ Skriftlig forespørgsel af 1.4.2003.

⁽²⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

⁽³⁾ EFT L 208 af 5.8.2002, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(24. juni 2003)

Kommissionen har tidligere besvaret det ærede medlems mundtlige forespørgsel (H-0849/02) om dette emne i spørgetiden på Parlamentets plenarmøde i januar 2003. Ud fra de nye oplysninger, som det ærede medlem har fremskaffet, synes projektet at være en udvidelse af La Spezias eksisterende havn. Som sådan er den omfattet af bilag II, punkt 13, til Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (WM-direktivet), ændret ved Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997 ⁽¹⁾. I sådanne tilfælde skal medlemsstaterne afgøre, enten ved en ad hoc-undersøgelse eller ud fra grænseværdier eller kriterier, hvorvidt projektet skal vurderes på baggrund af de relevante udvælgelseskriterier, der er fastlagt i bilag III til direktivet. Ud fra de oplysninger, som det ærede medlem fremlægger, har Kommissionen dog ingen grund til at antage, at WM-direktivet ikke finder korrekt anvendelse.

For så vidt angår Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, fremgår det ikke klart af det ærede medlems oplysninger, om projektet efter al sandsynlighed vil påvirke en foreslået lokalitet af fællesskabsbetydning i betydelig grad, og, hvis dette er tilfældet, om der er udført en relevant vurdering af dets indvirkning på lokaliteten.

Med hensyn til den påståede negative indvirkning på sikkerheden til søs er der ikke noget, der tyder på, at projektet med at uddybe adgangsvejene til La Spezias havn ville være i strid med fællesskabslovgivningen om søtrafikssikkerhed, som nævnt af det ærede medlem. Hvis projektet skulle medføre forøget søtrafik og en forøget forurening på grund af anlægsarbejdet, ville det ikke nødvendigvis være i strid med Fællesskabets eksisterende lovgivning om søtrafikssikkerhed, der hovedsagelig omhandler sikkerhedsstandarder for skibe, overvågning af søtrafik og forebyggelse af forurening fra skibe.

Kommissionen har ingen grund til at antage, at fællesskabslovgivningen ikke finder korrekt anvendelse på grundlag af de oplysninger, som det ærede medlem fremlægger. Hvis det ærede medlem kan fremskaffe detaljerede oplysninger, som Kommissionen kan anvende i evalueringen af disse spørgsmål i forhold til de ovennævnte direktiver, vil Kommissionen være i stand til at undersøge sagen.

⁽¹⁾ EFT L 73 af 14.3.1997.

(2004/C 51 E/141)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1686/03**af Anna Karamanou (PSE) til Rådet**

(21. maj 2003)

Om: Brug af tortur og umenneskelig behandling af kvinder i tyrkiske fængsler

Den 13. juni i Tyrkiet vil det første retsmøde blive holdt i sagen vedrørende de to kvinder, den 22-årige Naciye Cogaltay og den 28-årige Sunay Yesildag, som blev udsat for tortur i den tid, de opholdt sig i fængsler i Istanbul. De to kvinder blev fængslet den 23. september 2002 for påstået medlemskab af en ulovlig organisation. En retslæge bekræftede, at de under fængselsopholdet var blevet udsat for tortur. Torturen bestod konkret i, at kvinderne først blev tævet og så udsat for elektriske stød. De blev også tvunget til at åbne munden, hvorpå torturbødlerne spyttede dem i munden og tvang dem til at synke spytet.

De barbariske fængselsforhold, som disse indsatte udsættes for i Tyrkiet, strider mod de grundlæggende menneskerettigheder og udgør en grov overtrædelse af de internationale konventioner og principperne om demokrati og frihed. Agter Rådet at skride ind for at sætte en stopper for denne tortur i fængslerne, at humanisere straffuldbyrdelsessystemet i Tyrkiet, som jo har ansøgt om tiltrædelse af EU, samt sikre, at respekten for kvindernes menneskerettigheder prioriteres?

Svar

(7. oktober 2003)

Rådet modtager med regelmæssige mellemrum oplysninger om sager vedrørende tortur og umenneskelig behandling i Tyrkiet. De seneste rapporter fra internationale menneskerettighedsorganisationer og FN-organer synes rent faktisk at vise, at tortur og umenneskelig behandling — herunder seksuelle overgreb mod tilbageholdte kvinder — stadig finder sted og trods tilbagegang stadig er udbredt i Tyrkiet, navnlig ved varetægtsfængsling i forbindelse med anklager for politiske forbrydelser og i den sydøstlige del af landet. Det giver anledning til meget alvorlig bekymring.

Rådet lægger meget stor vægt på spørgsmålet om tortur og umenneskelig behandling i Tyrkiet. På møderne inden for rammerne af associeringsaftalen og den politiske dialog tilskynder Rådet til stadighed Tyrkiet til effektivt at løse problemet, både ved at vedtage yderlige målrettede foranstaltninger og ved at sikre fuld gennemførelse og korrekt håndhævelse. Passende straf for dem, som udøver tortur, og uddannelse af retshåndhævelsespersonale vedrørende menneskerettigheder er blevet udpeget som spørgsmål, der er særlig relevante. Tyrkiet har gjort nogle fremskridt på disse områder, især inden for uddannelse af personale, men der er brug for en yderligere indsats.

Det reviderede tiltrædelsespactnerskab med Tyrkiet indeholder specifikke prioriteter vedrørende bekæmpelse af tortur og umenneskelig behandling. Tyrkiets fremskridt i retning af opfyldelse af de politiske tiltrædelseskriterier vil blive vurderet i forhold til de kravene heri.

(2004/C 51 E/142)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1691/03**af Jonas Sjøstedt (GUE/NGL) til Rådet**

(21. maj 2003)

Om: Vederlag betalt til Den Europæiske Investeringsbank for forvaltning af investeringsfaciliteten ifølge Cotonou-aftalen

I henhold til Rådets beslutning af 8. april 2003 om dækning af Den Europæiske Investeringsbanks omkostninger ved forvaltningen af investeringsfaciliteten ifølge Cotonou-aftalen (2003/268/EF⁽¹⁾) har Den Europæiske Investeringsbank ret til at kræve vederlag på op til 10 % af 2 200 mio. EUR over fem år.

Rådets afgørelse indeholder ingen bestemmelser, som gør det muligt at kontrollere nøjagtigheden eller rigtigheden af de beløb, som banken kræver.

Er Rådet enig i, at Revisionsretten bør gennemføre en sådan kontrol?

(¹) EUT L 99 af 17.4.2003, s. 45.

Svar

(7. oktober 2003)

1. Rådets beslutning af 8. april 2003 (¹) indeholder de nærmere bestemmelser om størrelsen af vederlaget for forvaltningen af investeringsfaciliteten.

Rådets beslutning fastsætter, at banken hvert år (inden 30. juni) skal forelægge regnskaber for Investeringsfacilitetsudvalget. Disse regnskaber omfatter nærmere oplysninger om de faktisk påløbne omkostninger samt det beløb, der er modtaget fra kunder i det forløbne år i forbindelse med forvaltningen af investeringsfaciliteten.

Disse regnskaber skal være revideret, før de forelægges Investeringsfacilitetsudvalget til drøftelse og godkendelse.

2. Den Europæiske Revisionsret har revisionsrettigheder i forbindelse med investeringsfaciliteten, der er baseret på den interne aftale, som fastlægger retningslinjerne for revision og godkendelse af den investeringsfacilitet, som banken forvalter.

Den fastsætter:

- i artikel 32, stk. 5, at revision og godkendelse i forbindelse med investeringsfaciliteten sker efter procedurer, der er fastsat i bankens vedtægter, og
- i artikel 32, stk. 2, at de betingelser, under hvilke Revisionsretten udøver sine beføjelser, fastsættes i finansforordningen.

Finansforordningen af 27. marts 2003 (²) fastsætter i artikel 112 og i artikel 119, stk. 2, at:

- revision og decharge i forbindelse med investeringsfaciliteten sker efter procedurer, der er fastsat i bankens vedtægter, dvs. af bankens Revisionsudvalg
- decharge i forbindelse med investeringsfaciliteten gives af bankens lovpligtige organer, dvs. Styrelsesrådet, på grundlag af Revisionsudvalgets henstilling
- de nærmere regler for, hvordan Revisionsretten skal foretage denne revision, er omfattet af trepartsaftalens bestemmelser

3. Den Europæiske Revisionsret kunne, hvis den ønskede det, revidere retmæssigheden af vederlagsbetalingen til banken fra tilbageførslerne af risikovillig kapital eller lån på særlige vilkår under successive Lomé-mandater eller fra investeringsfacilitetens tilbageførsler.

(¹) EFT L 99 af 17.4.2003, s. 45.

(²) EFT L 83 af 1.4.2003, s. 1.

(2004/C 51 E/143)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1698/03

af Marco Cappato (NI) og Benedetto Della Vedova (NI) til Rådet

(22. maj 2003)

Om: Lukning af det sudanesiske dagblad »Khartoum Monitor«

Ifølge en pressemeddelelse fra presseagenturet MISNA beordrede de sudanske myndigheder fredag den 9. maj lukning af »Khartoum Monitor«, et engelsksproget dagblad, som gentagne gange havde provokeret regeringen på grund af nogle af dens artikler om religion og borgerkrigen i den sydlige del af landet. Ifølge en første redegørelse, der er fremsat af politiet, der foretog lukningen af redaktionen, er grunden til

aktionen manglende betaling af tidligere idømte bøder. »Khartoum Monitor« har meddelt, at bøderne rent faktisk delvis var blevet annulleret ved en appeldom, mens en lille bøde, der blev stadfæstet i dom ved anden instans, var blevet betalt. For nogle måneder siden blev Nhial Bol, chef for udgivelsen, idømt seks måneders fængsel (eller betaling af en bøde på ca. 2 000 dollars) for »propaganda med falske oplysninger« på grundlag af en artikel, hvor man anklagede præsident Omar el Bashirs regering for at være involveret i slavehandel i Sudan.

Har Rådet kendskab til de gentagne og systematiske trusler mod ytringsfriheden fra myndighederne i Khartoum i forbindelse med den undtagelsestilstand, der har været i kraft siden 1999?

Hvilket diplomatisk pres agter det at lægge på de sudanesiske myndigheder for at få dem til øjeblikkelig at genåbne avisen »Khartoum Monitor«?

Agter Rådet ikke at gøre den øjeblikkelige ophævelse af undtagelsestilstanden til en betingelse for overholdelse af den aftale, der blev undertegnet den 10. december 2002 med regeringen i Khartoum, hvori der fastlægges bestemmelser om en første støtte til teknisk forberedelse af samarbejdsprogrammerne, som skal sættes i gang, når en endelig fredsftale undertegnes?

Svar

(7. oktober 2003)

Rådet er klar over lukningen af det engelsksprogede dagblad »Khartoum Monitor« i maj i år og de foranstaltninger, der er truffet mod bladets redaktør.

Som led i EU's dialog med Sudan mødes missionscheferne i Khartoum regelmæssigt med regeringsrepræsentanter for at drøfte åbne spørgsmål og især EU's betænkeligheder vedrørende episoder såsom lukningen af »Khartoum Monitor«. Under disse dialogmøder understreger EU, at Sudans regering mister enhver troværdighed over for offentligheden og det internationale samfund, hvis den ikke overholder de grundlæggende principper om demokratiske rettigheder og menneskerettigheder. Fortsat krænkelse af disse principper vil få negative følger også under fredssamtalerne. EU opretholder sit pres på Sudans regering for at få den til at opfylde de referencepunkter, der blev vedtaget i december 2002, herunder ytringsfrihed.

Efter undertegnelsen af Machakos-aftalen i juli sidste år har EU's prioritet i forbindelserne med Sudan været at fremme en omfattende fredsskabelse, som også vil bidrage til at øge demokrati, retsstatsprincipper, respekt for menneskerettighederne og god regeringsførelse. Styrkelse af og respekt for disse grundlæggende principper er en forudsætning for normaliseringen af forbindelserne mellem EU og Sudan, herunder genoptagelse af samarbejdet. Ophævelsen af undtagelsestilstanden er en del af referencepakken og vil blive vurderet i denne sammenhæng⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se svar på skriftlig forespørgsel E-3892/02 og E-0077/03 fra Marco Cappato om samme spørgsmål i relation til dødsstraf i Sudan.

(2004/C 51 E/144)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1699/03

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(22. maj 2003)

Om: Hindringer for, at jernbaneselskaber kan drive forbindelser med natbiltog og andre ferietogforbindelser i andre lande på grund af høje afgifter på benyttelse af skinnenettet

1. Kan Kommissionen bekræfte, at der i nogle EU-lande opkræves specielt store godtgørelser for, at udenlandske passagertog kan benytte de nationale jernbaners skinnenet, som er langt højere, end det traditionelt har været tilfældet, og sandsynligvis også ligger langt over, hvad der opkræves i forbindelse med indenlandsk transport?

2. Har Kommissionen kendskab til, at dette først og fremmest har konsekvenser for natbiltog, som sætter turister i stand til at tage bilen med fra deres hjemland uden først at tilbagelægge lange strækninger på overfyldte motorveje, og for andre ferietog til vintersportssteder i Alperne og sommerdestinationer ved Middelhavet?
3. Har Kommissionen kendskab til, at den private virksomhed Euro-Express-Treincharter (EET), som fra 2003 skal overtage en række ferietog fra de nederlandske jernbaner, må betale en pris, der er cirka fem gange højere end den hidtidige pris for benyttelse af det franske skinnenet, og derfor undlader dette? Er det endvidere Kommissionen bekendt, at det belgiske NMBS/SNCB overvejer at indstille sine natbiltog til den fransk-spanske grænse, den franske Middelhavskyst og via Frankrig til Italien?
4. Anser Kommissionen det for ønskeligt, at betalingen for benyttelse af udenlandske skinnenet sættes så højt, at det ikke længere vil være muligt at opretholde ferietrafikken pr. bane for en for passagererne acceptabel pris, hvad der vil indebære, at denne transportform i endnu højere grad vil forskyde sig fra jernbane til bil, bus og fly?
5. Hvad foretager Kommissionen sig for at imødegå sådanne »skræktakster« og også fremover at opretholde ferietrafikken pr. jernbane?

Kilde: »Op de Rails«, årgang 71. maj 2003.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(11. juli 2003)

Taksterne for brug af jernbaneinfrastruktur i medlemsstaterne fastsættes af infrastrukturforvalterne og skal følge reglerne i direktiv 2001/14/EF⁽¹⁾. Grundprincippet i direktivets ordninger for infrastrukturafgifter er, at jernbanevirksomheder kun skal betale de marginale omkostninger ved brugen af infrastrukturen. Beregningsmetoden for de marginale omkostninger kan infrastrukturforvalterne selv fastlægge. Derudover giver direktivet mulighed for at anvende såkaldte tillæg, dvs. afgifter, der kan opkræves, hvis der er knaphed på infrastrukturkapacitet, f.eks. ved flaskehalse, eller hvis der er tale om f.eks. lange eller tunge godstog, der forårsager særlig stort slid. Infrastrukturforvalterne kan endelig opkræve afgifter til dækning af miljøomkostninger, omend der her skal tages hensyn til afgifter på andre former for transport, idet sådanne betalinger ikke må føre til, at jernbanerne stilles ringere i konkurrencen med andre transportformer, særlig vejtransport. Infrastrukturforvalteren skal sikre, at afgiftssystemet er ikke-diskriminerende. Der må således ikke opkræves forskellige afgifter, alt efter hvilken medlemsstat jernbanevirksomheden hører hjemme i, da dette vil blive betragtet som traktatstridig diskrimination. Kommissionen vil reagere hurtigt på sådanne tilfælde af diskrimination, så snart den underrettes om den form for praksis. Jernbanevirksomheder, der ikke er tilfredse med infrastrukturforvalterens tilbud, kan anke til det nationale tilsynsorgan for jernbanerne (oprettet i medfør af direktiv 2001/14/EF, artikel 30).

Kommissionen har fået mange klager over ophør af internationale togforbindelser efter køreplansskiftet i december 2002. Den er opmærksom på, at de nuværende operatører er i færd med at udfase nicheprodukter som biltog med sovevogne, nattog og pilgrimstog, som de hævder er blevet urentable, bl.a. på grund af høje infrastrukturafgifter. Ligesom i tidligere svar ønsker Kommissionen at understrege, at jernbanevirksomheder ifølge direktiv 91/440/EØF⁽²⁾ skal drives forretningsmæssigt. Det gælder også for togforbindelser, der drives i henhold til statslige krav om offentlig service som præciseret i kontrakter om offentlig service, der er indgået mellem virksomheden og den kompetente myndighed i medlemsstaten. Sådanne aftaler kan også indgås mellem flere medlemsstater og jernbanevirksomheder i forskellige medlemsstater om drift af internationale tog, hvis det viser sig umuligt at drive sådanne tog forretningsmæssigt uden statsstøtte. De nuværende de internationale persontogsforbindelser kan dog organiseres bedre, så udbyttet øges og omkostningerne falder.

Bortfaldet af internationale togforbindelser peger den forkerte vej i forhold til målet for den fælles transportpolitik som fremlagt i Kommissionens hvidbog fra september 2001⁽³⁾, som sigter mod, at jernbanerne skal have samme andel af transportarbejdet i 2010, som det havde i 1998. Som annonceret i arbejdsprogrammet for 2003 og som ønsket af Parlamentet, da det stemte om den anden jernbanepakke i januar 2003, arbejder Kommissionen på et direktivforslag om gradvis åbning af markedet for international persontransport med jernbane. Hvis det vedtages, skulle det gøre det muligt at skabe lige konkurrencevilkår for jernbanevirksomheder, så de på eget ansvar kan drive internationale persontogsforbindelser i flere medlemsstater.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2001/14/EF af 26. februar 2001 om tildeling af jernbaneinfrastrukturkapacitet og opkrævning af afgifter for brug af jernbaneinfrastruktur samt sikkerhedscertificering, EFT L 75 af 15.3.2001.

⁽²⁾ Rådet direktiv 91/440/EØF af 29. juli 1991 om udviklingen af Fællesskabets jernbaner, EFT L 237 af 24.8.1991, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/12/EF af 26. februar 2001, EFT L 75 af 15.3.2001.

⁽³⁾ Hvidbog: Den europæiske transportpolitik frem til 2010 — De svære valg, KOM(2001) 370 endelig udg.

(2004/C 51 E/145)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1711/03

af Stavros Xarchakos (PPE-DE) til Kommissionen

(23. maj 2003)

Om: Beskyttelse af en græsk ø, der er i fare for at forsvinde

I det nordlige Ægæerhav ligger øen Zourafa, som befinder sig i en afstand af ca. 6 sømil fra den græske ø Samothrake. Zourafa (eller »Ladoxera«, som fiskerne kalder den) er det nordøstligste punkt i såvel Grækenland som EU.

På Zourafa er der gjort mange betydningsfulde arkæologiske fund såsom marmorsøjler, søjlekapitæler, spor af bebyggelser fra oldtiden m.m., og øen har stærkt behov for beskyttelse, eftersom havets erosion vil medføre, at den fuldstændigt forsvinder i løbet af de kommende 5-6 år, som det fremgår af beretningerne i den græske presse. Det er værd at bemærke, at småøer, der figurerer på landkort fra 1955 (ikke langt fra Zourafa), i dag helt er forsvundet under havet. I de sidste 40 år er Zourafas eget areal skrumpet betydeligt ind.

Er øen Zourafa blevet optaget i noget fællesskabsinitiativ til beskyttelse af følsomme områder (f.eks. Natura 2000 eller noget andet initiativ)? Har de græske myndigheder informeret Kommissionens tjenestegrene om, at denne lille ø (der ligger ved den yderste grænse af Grækenlands og Fællesskabets område), er i fare for totalt at forsvinde som følge af havets erosion, selvom den kan opvise nogle væsentlige arkæologiske fund? Ville der eventuelt nu kunne tages et EU-initiativ til at redde øen Zourafa, og hvad kunne dette initiativ gå ud på?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(25. juni 2003)

De græske myndigheder har ikke informeret Kommissionen om problemer med kysterosion på øen Zourafa. Øen er ikke indlemmet i Natura 2000-nettet og er heller ikke foreslået som »særligt beskyttet område« under fugledirektivet⁽¹⁾.

I Europa-Parlamentets og Rådets henstilling 2002/413/EF om gennemførelsen af integreret kystzoneforvaltning i Europa⁽²⁾ opfordres medlemsstaterne til at udarbejde nationale strategier for integreret kystzoneforvaltning. Af de strategiske elementer, der skal tages i betragtning i disse strategier, nævnes i kapitel I, litra c), »hensigtsmæssige og økologisk ansvarlige kystbeskyttelsesforanstaltninger, herunder beskyttelse af kystbebyggelser og den kulturelle arv«.

Endvidere er Kommissionen i færd med at gennemføre et paneuropæisk projekt vedrørende kysterosion. Dette projekt, EUrosion⁽³⁾, ventes at resultere i en vurdering af kysterosionen på grundlag af en Europadækkende database og en evaluering af kystbeskyttelsesmetoder og identifikation af bedste praksis. Konklusionerne og rekommandationerne fra dette projekt ventes at foreligge i 2004.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle, EFT L 103 af 25.4.1979.

⁽²⁾ EFT L 148 af 6.6.2002.

⁽³⁾ www.euroSION.org

(2004/C 51 E/146)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1714/03

af Joan Vallvé (ELDR) til Kommissionen

(23. maj 2003)

Om: Udvinning af vand fra Segura-floden

Segura-floden gennemløber Alicante-provinsen på en strækning af ca. 31. km, inden den udmunder i Middelhavet. Seguras afvandingsområde omfatter de autonome regioner Andalusien, Castilla la Mancha, Murcia-området og País Valencià. Indbyggerne i Alicante-provinsen udgør omkring 17 % af indbyggertallet i hele afvandingsområdet.

De samlede vandressourcer anslås til 1 500 hm om året, der både omfatter egne vandførende lag og de, der hidrører fra omledning af vand fra Tajo-floden. Floden har en gennemsnitlig årlig gennemstrømningsmængde på hovedstrækningerne, som overstiger 30m³/sek.

Ifølge de oplysninger, som spørgeren har kunnet indhente, ønsker forvaltningerne i afvandingsområdet at sikre en minimal gennemstrømningsmængde på fire kubikmeter pr. sekund mellem Contraparada (Murcia) og Guardamar-dæmningen i nærheden af udmundingen i Alicante-provinsen.

Denne gennemstrømning nås ikke, hvor Segura passerer Oriola (Orihuela) i Alicante-provinsen. Årsagen til dette kan være, at der i årevis har fundet ulovlige udvindinger sted af både overfladevand og grundvand på bestemte strækninger langs floden. Det betyder, at når floden når Alicante-provinsen, befinder gennemstrømningen sig på et minimalt niveau med den heraf følgende risiko for manglende hygiejne og for sygdomme.

Har Kommissionen kendskab til situationen med hensyn til Segura-floden? Vil den opfordre den spanske regering og provinsstyret i hhv. Murcia og País Valencià (den autonome region Valencia) til at gøre rede for, om det kan garanteres, at Fællesskabets miljødirektiver overholdes? Kræves der i denne forbindelse, at der føres kontrol med, at al udvinning af vand fra floden er lovlig?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(14. juli 2003)

Seguraflodens tilstand, ikke mindst den manglende opretholdelse af den minimale gennemstrømning, der kræves for at bevare flodens økologiske tilstand, og den overudnyttelse, der finder sted i hele flodens afvandingsområde, giver anledning til sundhedsproblemer både i økosystemerne og i den omkringboende befolkning.

Kommissionen er klar over Seguraflodens økologiske og hydrologiske tilstand og problemerne i det omkringliggende område og henviser til sit svar på skriftlig forespørgsel E-1354/03 fra Marset Campus⁽¹⁾ om dette emne. Som nævnt i dette svar må det understreges, at flodens nuværende tilstand hovedsagelig skyldes, at der ikke er regelmæssig gennemstrømning, hvad der fører til dårlig forbindelse mellem grundvand og overfladevand og tiltagende forsaltning af jorden. Desuden øger den ukontrollerede udledning af spildevand, industriforureningen og udsivningerne fra landbrugsvirksomhed belastningen af floden. Som det fremgår af det tidligere svar har Kommissionen iværksat en række generelle foranstaltninger og indledt overtrædelsesprocedurer over for Spanien for at sikre, at den europæiske vandlovgivning overholdes. Det bør dog også nævnes, at de spanske myndigheder er i færd med at træffe foranstaltninger for at løse problemerne.

Endvidere har Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger ⁽²⁾ lagt grundlaget for en vandpolitik på fællesskabsplan. Direktivet fremmer desuden bæredygtig udnyttelse af vand og øger beskyttelsen og forbedringen af vandmiljøet, for at alt vand kan opnå god tilstand inden 2015. Med hensyn til overudnyttelsen af de vandførende lag og virkningerne på grundvandskvaliteten, grundvandsmængden og den generelle forvaltning af grundvandsressourcerne kan det med rette siges at være en uhensigtsmæssig og ubæredygtig forvaltning af grundvandsressourcerne.

Hvad angår tilladelser til indvinding af overfladevand og grundvand, udstedes disse tilladelser på nationalt, regionalt og lokalt plan. Ifølge artikel 11 i direktiv 2000/60/EF skal medlemsstaterne sørge for kontrol med indvinding af overfladevandsvand og grundvand, inklusive et eller flere registre over vandindvinding og krav om forhåndstilladelse til indvinding og opmagasinering som grundlæggende foranstaltning, der skal træffes på vandområdedistriktsniveau. Dette foranstaltningsprogram, som omfatter de grundlæggende foranstaltninger, skal være iværksat senest den 22. december 2009.

Endelig mener Kommissionen, at integreret vandforvaltning i afvandingsområdet, således som det forlanges i direktiv 2000/60/EF, er den rigtige model for bæredygtig udnyttelse af vandressourcerne. Der er i overensstemmelse hermed ydet bidrag til finansieringen af en lang række foranstaltninger for forbedring af vandmiljøet. Henved 150 mio. EUR er blevet afsat til rensning af Seguraflodens vand, heraf 120 mio. EUR fra strukturfondene og Den Europæiske Unions samhørighedsfonde. Disse infrastrukturer skulle gøre det muligt for de spanske myndigheder at gøre en indsats for at bevare Seguraflodens økologiske kapacitet. En liste over disse infrastrukturer sendes direkte til det ærede medlem og til Parlamentets sekretariat.

⁽¹⁾ Se side 80.

⁽²⁾ EFT L 327 af 22.12.2000.

(2004/C 51 E/147)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1723/03
af Roy Perry (PPE-DE) til Kommissionen

(19. maj 2003)

Om: Kursmanipulation i Slovakiet

I november 2002 indgik det ungarske olie- og gasselskab MOL aftale om at opkøbe 31 % af aktierne i det slovakiske selskab Slovaft, som er noteret på Bratislavas fondsbørs. De tjekkiske og slovakiske konkurrencemyndigheders godkendelse af transaktionen offentliggjordes den 25. marts 2003.

Under slovakisk lovgivning blev MOL ved transaktionen forpligtet til at give et offentligt tilbud på de resterende Slovaftaktier på den slovakiske fondsbørs. Prisen i dette tilbud baseres på et vejet gennemsnit over de seks måneder op til offentliggørelsen af konkurrencemyndighedernes godkendelse. Få dage inden offentliggørelsen af konkurrencemyndighedernes godkendelse begyndte prisen på Slovaftaktier at stige kraftigt. Flere mistænkelige transaktioner, som kun kan have været baseret på oplysninger om konkurrencemyndighedernes kommende godkendelse, fandt sted mellem den 17. og den 20. marts 2003. Målet med disse transaktioner var at tvinge prisen på det offentlige tilbud for de resterende Slovaftaktier markant i vejret.

Resultatet af disse mistænkelige transaktioner blev, at den vejede gennemsnitspris steg med 41 % på fire dage.

Kender Kommissionen til disse begivenheder? Mener Kommissionen, at disse transaktioner er forenelige med direktiv 2003/6/EF ⁽¹⁾ om insiderhandel og kursmanipulation? Hvad vil Kommissionen gøre for at sikre, at det slovakiske finanstilsyn undersøger sagen helt uafhængigt af alle aktører på det finansielle marked, hvilket Kommissionen fremhævede nødvendigheden af i sin fremskridtsrapport fra oktober 2002 om Slovakiet.

⁽¹⁾ EUT L 96 af 12.4.2003, s. 16.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(7. juli 2003)

Kommissionen er ikke et overvågningsorgan for værdipapirmarkedet og er derfor ikke i stand til på grundlag af de oplysninger, som det ærede medlem fremlægger, at udtale sig om, hvorvidt der er begrundet formodning om, at der foreligger et tilfælde af markedsmanipulation med hensyn til kursen på og handelsmængden af den pågældende virksomheds (Slovnaft a.s.) aktier. For så vidt angår Fællesskabets relevante juridiske ramme, er markedsmanipulation nu omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets nye direktiv 2003/6/EF af 28. januar 2003 om insiderhandel og kursmanipulation (markedsmisbrug)⁽¹⁾. Fristen for gennemførelse af direktivet i den nationale lovgivning er imidlertid først oktober 2004.

Hvis det var tilfældet, at visse påståede transaktioner er blevet gennemført ved anvendelse af insiderviden, kan Rådets direktiv 89/592/EØF af 13. november 1989 om samordning af retsfor skrifterne vedrørende insiderhandel⁽²⁾ muligvis finde anvendelse. Direktivet kan imidlertid ikke håndhæves i Slovakiet før tiltrædelsestraktaternes ikrafttrædelse. Set i lyset af sagens alvorlige karakter vil Kommissionen ikke desto mindre gøre sit yderste for at samarbejde med de slovakiske myndigheder med henblik på, at de indberettede problemer kan blive behandlet tilfredsstillende i forbindelse med tiltrædelsesprocessen.

⁽¹⁾ EUT L 96 af 12.4.2003.

⁽²⁾ EFT L 334 af 18.11.1989.

(2004/C 51 E/148)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1730/03**af Maurizio Turco (NI) til Kommissionen**

(19. maj 2003)

Om: Eurojusts årsberetning for 2002

Under henvisning til, at Eurojusts årsberetning fremhæver en række problemer, der er knyttet til dette organs virke og aktiviteter, deler Kommissionen da ikke min opfattelse;

- a) vedrørende Eurojust og dets forbindelser med andre organer, at der sker en overlapning mellem og en sammenblanding vedrørende Eurojusts og Det Europæiske Juridiske Nets opgaver (navnlig da beretningen selv anerkender, at disse opgaver på mange måder er de samme og anfører, at forskellen på ingen måde er klar for lovekspertes på nationalt plan); at da det drejer sig om adskilte organer, som forvalter fortrolige og personlige oplysninger, burde forbindelserne mellem Eurojust og Det Europæiske Juridiske Net være baseret på klare regler frem for, som det anføres i beretningen, fleksible og uformelle ordninger; at der er behov for at gøre forbindelserne mellem Eurojust på den ene side og Europol og OLAF på den anden side mere gennemsikkelige og gennemføre en juridisk og demokratisk undersøgelse på europæisk plan; at der er behov for klart at fastlægge Eurojusts rolle inden for de fælles undersøgelsesgrupper, at forbindelserne mellem Eurojust og tredjelande og organer, som allerede har deltaget i Eurojusts møder og udvekslet oplysninger med Eurojust er i overensstemmelse med artikel 27 i beslutningen af oprettelsen af Eurojust?
- b) med hensyn til adgang til oplysninger, databeskyttelse og gennemsikkelighed, at Eurojusts forslag, som er indeholdt i beretningen for 2002 om at oprette en database, der dækker undersøgelser (og navnlig en database om børnepornografi på internet) er vag og giver anledning til tvivl om, det er i overensstemmelse med beslutningen om oprettelse af Eurojust; at de nuværende regler ikke indeholder bestemmelser om Eurojusts adgang til Schengen-databasen og de nationale medlemmer af Eurojust direkte eller indirekte adgang til de oplysninger, der findes i SIS; at adgang til Eurojusts mødereferater burde sikres i overensstemmelse med forordning (EF) 1049/2000⁽¹⁾; at beretningen ikke indeholder oplysninger om udnævnelse af en databeskyttelsesansvarlig tjenestemand; at udnævnelsen i begyndelse af 2003 af det faste medlem af Det Fælles Overvågningsorgan for Databeskyttelse, som er ansvarlig for Eurojust er afslutningen på, hvad der hidtil har været et alvorligt brud på bestemmelserne om databeskyttelse i beslutningen om oprettelsen af Eurojust?

⁽¹⁾ EFT L 145 af 31.5.2001, s. 43.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino*(24. juni 2003)*

1. Kommissionen mener, at Eurojust og Det Europæiske Juridiske Net supplerer hinanden. Generelt skal Det Europæiske Juridiske Net fokusere på at afhjælpe de bilaterale kontakter mellem de retlige myndigheder, hvor Eurojust skal fokusere mere på koordinationen af sager, der involverer tre eller flere lande. Med hensyn til graden af formalitet mellem de to organer vil det efter Kommissionens opfattelse være uheldigt, hvis samarbejde på tværs af grænser om undersøgelse og retsforfølgning af alvorlige forbrydelser hindres af ufleksible ordninger. Kommissionen er dog enig i, at Eurojust skal vedtage tilstrækkelige databeskyttelsesregler (se nedenfor).

I henhold til artikel 26, stk. 3, i Rådets afgørelse⁽¹⁾ om oprettelse af Eurojust skal Eurojust etablere og opretholde et tæt samarbejde med Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF). Eurojust og OLAF har undertegnet en hensigtserklæring med praktiske aftaler om samarbejdet. Forbindelserne mellem Eurojust og Europol styres af en aftale, der i øjeblikket er under forhandling. I overensstemmelse med artikel 27, stk. 3, i afgørelsen om oprettelse af Eurojust skal aftalen godkendes af Rådet. Om spørgsmålet vedrørende forbedring af den demokratiske legitimitet og juridiske kontrol håber Kommissionen, at det vil være nogle af fordelene ved samlingen af de nuværende søjler i en fælles forfatningstraktat.

Eurojusts rolle med hensyn til fælles undersøgelsesgrupper er underlagt bestemmelserne i afgørelsen om oprettelse af Eurojust. Eurojust kan via de nationale medlemmer eller som kollegium anmode de kompetente myndigheder i de pågældende medlemsstater om at oprette en fælles undersøgelsesgruppe (artikel 6, litra a), punkt iv, og artikel 7, litra a), punkt iv). Hver medlemsstat definerer et nationalt medlemsret til at handle i forhold til udenlandske retlige myndigheder i overensstemmelse med de internationale forpligtelser, den har indgået (artikel 9, stk. 3). Heraf følger, at et nationalt medlem også kan deltage i en fælles undersøgelsesgruppe.

Kommissionen mener ikke, at kontakter mellem Eurojust og tredjelande er i strid med artikel 27 i afgørelsen om oprettelse af Eurojust, som det ærede medlem sætter spørgsmålstegn ved.

2. Kommissionen deler ikke opfattelsen af, at det ikke er i overensstemmelse med afgørelsen at oprette en database med oplysninger om undersøgelser. En sådan database omhandles netop i artikel 16 i afgørelsen. I beretningen er det angivet, at en database inden for Eurojust med mulighed for at centralisere oplysninger om børnepornografi er under overvejelse. Uden at have yderligere oplysninger om, hvad der eventuelt stilles af forslag, er det ikke muligt for Kommissionen at vurdere, hvorvidt en sådan database vil være i overensstemmelse med afgørelsen.

Kommissionen har ikke grund til at tro, at de medlemsstater, der har givet deres nationale medlemmer adgang til visse oplysninger i Schengen-databasen, ikke har overholdt gældende regler. I denne sammenhæng præsenterede Spanien i 2002 et initiativ⁽²⁾ med henblik på at ændre Schengen-konventionen⁽³⁾ af 1990 for at give alle nationale medlemmer af Eurojust adgang til visse oplysninger i Schengen-databasen. Initiativet vurderes i øjeblikket af Rådet.

I henhold til afgørelsen om oprettelse af Eurojust (artikel 39) skal der i Eurojusts regler om aktindsigt i dokumenter tages højde for de principper og begrænsninger, der er fastsat i forordning (EF) 1049/2001⁽⁴⁾. Det er Eurojusts regler, som endnu ikke er vedtaget, og ikke forordning (EF) 1049/2001, der finder anvendelse på dokumenter i Eurojusts varetægt. Hvorvidt der skal være adgang til mødereferater fra Eurojusts møder besluttet af Eurojust under vurderingen af de enkelte anmodninger i henhold til de fremtidige regler.

Årsberetningen indeholder ikke oplysninger om udnævnelsen af en databeskyttelsesansvarlig tjenestemand, idet denne post blev oprettet efter den periode, som beretningen omhandler, den 13. februar 2003⁽⁵⁾. Endelig har udnævnelsen af det sidste medlem af Det Fælles Overvågningsorgan for Databeskyttelse faktisk betydet, at databeskyttelsesordningen som fastsat i afgørelsen ikke var på plads i 2002.

⁽¹⁾ Rådets afgørelse 2002/187/RIA af 28. februar 2002 om oprettelse af Eurojust for at styrke bekæmpelsen af grov kriminalitet, EFT L 63 af 6.3.2002.

⁽²⁾ EFT C 160 af 4.7.2002.

⁽³⁾ EFT L 239 af 22.9.2000.

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter, EFT L 145 af 31.5.2001.

⁽⁵⁾ EFT C 34 af 13.2.2003.

(2004/C 51 E/149)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1734/03**af Maurizio Turco (NI) til Rådet**

(23. maj 2003)

Om: Eurojusts årsberetning for 2002

I Eurojusts årsberetning fremhæves en række problemer, der er knyttet til dette organs virke og aktiviteter.

Vedrørende Eurojust og dets forbindelser med andre organer deler Kommissionen da ikke den opfattelse, at

- der sker en overlapning mellem og en sammenblanding vedrørende Eurojusts og Det Europæiske Juridiske Nets opgaver (navnlig da beretningen selv anerkender, at disse opgaver på mange måder er de samme og anfører, at forskellen på ingen måde er klar for lovekspertes på nationalt plan);
- at da det drejer sig om adskilte organer, som forvalter fortrolige og personlige oplysninger, burde forbindelserne mellem Eurojust og Det Europæiske Juridiske Net være baseret på klare regler frem for, som det anføres i beretningen, fleksible og uformelle ordninger;
- at der er behov for at gøre forbindelserne mellem Eurojust på den ene side og Europol og OLAF på den anden side mere gennemsikkelige og gennemføre en juridisk og demokratisk undersøgelse på europæisk plan;
- at der er behov for klart at fastlægge Eurojusts rolle inden for de fælles undersøgelsesgrupper;
- at forbindelserne mellem Eurojust og tredjelande og organer, som allerede har deltaget i Eurojusts møder og udvekslet oplysninger med Eurojust er i overensstemmelse med artikel 27 i beslutningen af oprettelsen af Eurojust?

Med hensyn til adgang til oplysninger, databeskyttelse og gennemsikkelighed mener Rådet da ikke,

- at Eurojusts forslag, som er indeholdt i beretningen for 2002 om at oprette en database, der dækker undersøgelser (og navnlig en database om børnepornografi på internet) er vag og giver anledning til tvivl om, det er i overensstemmelse med beslutningen om oprettelse Eurojust;
- at de nuværende regler ikke indeholder bestemmelser om Eurojusts adgang til Schengen-databasen og de nationale medlemmer af Eurojusts direkte eller indirekte adgang til de oplysninger, der findes i SIS;
- at adgang til Eurojusts mødereferater burde sikres i overensstemmelse med forordning (EF) 1049/2000⁽¹⁾;
- at beretningen ikke indeholder oplysninger om udnævnelse af en databeskyttelsesansvarlig tjenestemand;
- at udnævnelsen i begyndelse af 2003 af det faste medlem af Det Fælles Overvågningsorgan for Databeskyttelse, som er ansvarlig for Eurojust er afslutningen på, hvad der hidtil har været et alvorligt brud på databeskyttelsesbestemmelserne i beslutningen om oprettelsen af Eurojust?

⁽¹⁾ EFT L 145 af 31.5.2001, s. 43.

Svar

(2. oktober 2003)

Rådet vedtog på samlingen den 5. og 6. juni 2003 konklusionerne om Eurojusts første årsrapport (kalenderåret 2002)⁽¹⁾. Det besluttede i disse konklusioner at gennemgå Eurojusts første årsrapport i detaljer under det italienske formandskab.

Med forbehold at denne gennemgang gøres der opmærksom på følgende i forbindelse med det ærede parlamentsmedlems spørgsmål:

Det europæiske retlige netværk blev oprettet ved en fælles aktion i 1998⁽²⁾ og Eurojust ved afgørelse truffet af Rådet i 2002.⁽³⁾ Eurojust er en juridisk person og er derfor til en vis grad integreret på europæisk plan med meget specifikke opgaver, hvorimod det europæiske retlige netværk, som er et netværk med fast forankring i medlemsstaternes retsvæsen, har mere generelle opgaver. De to organer indgår i et retligt samarbejde, hvor der nødvendigvis vil være nogen overlapning, men dette er ikke til skade for aktiviteterne i de to organer, som begge er af største betydning for Den Europæiske Unions indsats for at bekæmpe grov organiseret kriminalitet.

Det er korrekt, at lovekasperterne i nogle medlemsstater ikke er klar over de to organers respektive roller. Dette skyldes til dels, at der i medlemsstaterne endnu ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger om opgavefordelingen mellem det europæiske retlige netværk og Eurojust og disses respektive roller. På det europæiske retlige netværks seneste møde i Kavouri under det græske formandskab blev det foreslået, at medlemsstaterne bør orientere de kompetente nationale myndigheder bedre om de to organer og give dem flere detaljer om deres respektive opgaver. I nogle medlemsstater har repræsentanter for hhv. det europæiske retlige netværk og for Eurojust desuden udarbejdet fælles informationsmateriale. Endvidere blev der under det danske formandskab vedtaget et aftalememorandum om samarbejdet mellem det europæiske retlige netværk og Eurojust.

Rådet har for sit vedkommende også truffet en række foranstaltninger for at sikre, at overlapning begrænses til et minimum, og for at fremme den nødvendige koordination. Således er det europæiske retlige netværks sekretariat placeret i Eurojusts sekretariat. Dette forventes at sikre, at den nødvendige koordinering og synergi vil finde sted.

Rådet mener, at der, som udviklingen i det retlige samarbejde i Europa ser ud i øjeblikket, er behov for begge organer. Det europæiske retlige netværk er nationalt, varetager bilateralt samarbejde og er reaktivt, hvorimod Eurojust skal beskæftige sig med internationale, multilaterale sager og også kan optræde mere proaktivt end det europæiske retlige netværk. De nationale medlemmer af Eurojust har endvidere et tæt samarbejde med det europæiske retlige netværks kontaktpunkter, og i nogle medlemsstater er det stedfortrædende nationale medlem af Eurojust også et kontaktpunkt for det europæiske retlige netværk.

Rådet mener, at det i Eurojust-afgørelsen klar fremgår, hvordan Eurojusts nationale medlemmer kan udveksle oplysninger, navnlig sådanne, der indeholder personoplysninger. Det skal endvidere bemærkes, at udveksling af oplysninger kan finde sted med hjemmel i regler, der er fastsat i national lovgivning.

Rådet har noteret sig, at Eurojust og Europol forhandler om en samarbejdsaftale, og at Rådets afgørelse om oprettelse af Eurojust også giver Eurojust mulighed for at indgå aftaler med andre organer som f.eks. OLAF. For så vidt sådanne aftaler omfatter videregivelse af personoplysninger, skal dette godkendes af Rådet, jf. artikel 27 i afgørelsen om Eurojust, efter udtalelse fra Det Fælles Overvågningsorgan for Eurojust.

For så vidt angår de fælles efterforskningshold vil Rådet gerne gøre opmærksom på den henstilling om fælles efterforskningshold, der blev vedtaget den 8. maj 2003,⁽⁴⁾ og den rammeafgørelse, Rådet vedtog den 13. juni 2002⁽⁵⁾. Rådet mener, at disse to instrumenter, hvori der også henvises til artikel 13 i konventionen om gensidig retshjælp i straffesager, som blev vedtaget den 29. maj 2000⁽⁶⁾ i tilstrækkeligt omfang præciserer Eurojusts mulige rolle i sådanne hold.

Med hensyn til en mulig database erindrer Rådet om, at Eurojust-afgørelsen indeholder præcise og udtømmende bestemmelser om, hvordan Eurojust må behandle personlige oplysninger. I den forbindelse skal det bemærkes, at der er oprettet et særligt overvågningsorgan for Eurojust, som kan rådgive Eurojust på dette område. Rådet undersøger i øjeblikket, om Eurojusts nationale medlemmer kan få adgang til SIS.

Forordning (EF) nr. 1049/2001 finder ikke direkte anvendelse på Eurojust. Artikel 39 i afgørelsen om Eurojust fastsætter, at kollegiet skal vedtage regler for adgang til Eurojusts dokumenter under hensyn til de principper og grænser, der er fastsat i forordningen. Rådet er klar over, at Eurojusts kollegium i øjeblikket arbejder på at vedtage sådanne regler. Man er desuden ved at udarbejde en procedure for udpegelse af en databeskyttelsesansvarlig, som forventes udpeget umiddelbart efter sommerferien.

Rådet er klar over, at også den praktiske gennemførelse af databeskyttelsesreglerne har været et stykke tid, hvilket skyldes forsinkelser i forbindelse med udpegelsen af medlemmerne af Det Fælles Overvågningsorgan. Imidlertid er denne proces indledt, og Rådet forventer, at det snart vil få forelagt de nødvendige dokumenter, så det kan godkende procedurereglerne vedrørende databeskyttelse.

(¹) 9771/03 Eurojust 12.

(²) Fælles aktion af 29. juni 1998 om oprettelse af et europæisk retligt netværk (EFT L 191 af 7.7.1998, s. 4).

(³) Rådets afgørelse af 28. februar 2002 om oprettelse af Eurojust for at styrke bekæmpelsen af grov kriminalitet (EFT L 63 af 6.3.2002, s. 1).

(⁴) Rådets henstilling af 8. maj 2003 om modelaftale for oprettelse af fælles efterforskningshold (EUT C 121 af 25.5.2003, s. 1).

(⁵) Rådets rammeafgørelse af 13. juni 2002 om fælles efterforskningshold (EFT L 162 af 20.6.2002, s. 1).

(⁶) EFT C 197 af 12.7.2000, s. 3.

(2004/C 51 E/150)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1752/03

af Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) til Kommissionen

(27. maj 2003)

Om: Konsekvensanalyser og ansvarsforsikringer som led i beredskabet over for olieforurening

Skibsforslis er ikke bare et miljøproblem, men også en meget stor økonomisk katastrofe. Olieforurening forringer f.eks. brugsværdien af ejendomme og arealer beliggende ved kysten samt deres ejendomsværdi. Olieforurening vanskeliggør anvendelsen af produktionsanlæg og kraftværker i kystområder. F.eks. ville atomkraftværker, som benytter havvand til køling, formentlig være nødt til at indstille driften i længere tid, måske i flere år, fordi olien vil kunne blokere køleaggregaterne, hvad der ville få alvorlige følger. Med henblik på eventuelle ulykker ville det være muligt at træffe foranstaltninger svarende til dem, der træffes over for ulykker med kernekraft.

Med analyser af konsekvenserne af olietankskibes forlis kunne den sandsynlige kumulative fordeling af omkostningerne og andre konsekvenser afklares. På den anden side ville der være behov for en ansvarsforsikring for olieforurening svarende til ansvarsforsikringen mod atomulykker, som skulle dække de ovenfor beskrevne omfattende konsekvenser.

Hvordan ser Kommissionen på gennemførligheden af de ovenfor beskrevne konsekvensanalyser og ansvarsforsikringer til vurderingen og afhjælpningen af omfattende olieforurening, som skal gælde jævnsides med de gældende lovgivningsinitiativer og dem, som er under forberedelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(8. juli 2003)

Kommissionen kan oplyse det ærede medlem, at de omstændigheder, hun beskriver, er omfattet af den internationale konvention om det privatretlige ansvar for skader ved olieforurening (»Civil Liability Convention« eller »CLC«) og den internationale konvention om oprettelse af en international fond for erstatning for olieforureningsskader (»Fund Convention«).

Disse to konventioner, der blev ændret i 1992, dækker forureningsskader, der opstår som følge af spild af ikke-flygtige olier fra tankskibe i de deltagende landes kystnære områder (op til 200 miles fra kystlinjen). Konventionerne omhandler tab og skade på ejendom og i en vis udstrækning økonomisk tab og omkostninger i forbindelse med genetablering af miljøet samt præventive forholdsregler og udgifter til rensning. 85 lande, herunder alle medlemsstater undtagen Luxembourg og Østrig, er kontraherende parter til konventionerne fra 1992.

Det første ansvarsniveau, der er den registrerede skibsejers ansvar, reguleres ved CLC. Skibsejerens ansvar er skærpet og dermed ikke afhængig af fejl eller uagtsomhed fra hans side. Ejeren har normalt et begrænset ansvar, der beløbsmæssigt svarer til skibets tonnage, i øjeblikket højst 80 mio. EUR for de største skibe. I henhold til CLC skal skibsejere tegne ansvarsforsikring, der giver skadelidte ret til direkte søgsmål mod forsikringsselskabet op til grænsen for skibsejerens ansvar.

CLC-ordningen suppleres af den internationale fond for erstatning for olieforureningsskader (IOPC-fonden), der blev oprettet på baggrund af »Fund Convention« for at yde erstatning til ofre i de tilfælde, hvor skibsejerens ansvar ikke er tilstrækkeligt til at dække skaden. Det største erstatningsbeløb, der er udbetalt af IOPC-fonden, er i øjeblikket på ca. 175 mio. EUR. IOPC-fonden finansieres ved bidrag fra virksomheder og andre enheder, der modtager olie med skib.

Den 16. maj 2003 blev der på en diplomatisk konference i den internationale maritime organisations regi vedtaget en ny protokol i tilknytning til de nuværende konventioner om olieforureningsansvar og -erstatning. Ved denne protokol etableres en supplerende fond, som sikrer, at erstatningsbeløbet til ofre kan femdobles (op til 910 mio. EUR).

Kommissionen ser med positive øjne på oprettelsen af den nye supplerende fond, idet den i høj grad vil bidrage til at sikre ofre hurtig og fuld kompensation i fremtidige olieforureningstilfælde. Kommissionen har henstillet til medlemsstaterne, at de omgående ratificerer den nye protokol, så den kan træde i kraft inden udgangen af 2003.

(2004/C 51 E/151)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1756/03

af Juan Ojeda Sanz (PPE-DE) til Rådet

(27. maj 2003)

Om: Eventuelt magtmisbrug

I den seneste tid er der på ny indtruffet episoder ved grænsen til de portugisiske territorialfarvande, efter at spanske fiskerbåde var trængt ind i disse. Denne forseelse, der desværre sker jævnligt, besvares af de portugisiske myndigheder med beskydninger og andre voldsomme og helt uforholdsmæssige midler, så meget mere som der er tale om to nabolande, der begge er medlemmer af EU.

Mener Rådet ikke i betragtning af ovennævnte og under henvisning til artikel 49 i EU's charter om grundlæggende rettigheder, der omhandler legalitetsprincippet og princippet om proportionalitet mellem lovovertrædelse og straf, at denne voldsomme reaktion ikke står i et rimeligt forhold til overtrædelsen? Hvorledes mener Rådet i bekræftende fald, at man kan kontrollere dette magtmisbrug i EU?

Svar

(2. oktober 2003)

Som det ærede parlamentsmedlem vil vide, vedtog Rådet på samlingen i december 2002 et nyt sæt regler om kontrol og håndhævelse i forbindelse med forordningen om bevarelse og bæredygtig udnyttelse af fiskeressourcerne, der er et led i den fælles fiskeripolitik. Ifølge disse regler skal medlemsstaterne kontrollere de aktiviteter, der er omfattet af den fælles fiskeripolitik, og som udøves på deres område eller i farvande under deres højhedsområde eller jurisdiktion.

Rådet er ikke bekendt med de episoder mellem spanske fiskere og portugisiske myndigheder, som det ærede parlamentsmedlem henviser til. Rådet fører ikke tilsyn med anvendelsen af fællesskabsretten og national ret.

(2004/C 51 E/152)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1770/03**af Dominique Vlasto (PPE-DE) til Rådet**

(28. maj 2003)

Om: IOPC-fondens erstatning af skader forårsaget af Prestiges forlis

Prestiges forlis fandt sted den 13. november 2002. Den 9. maj 2002 meddelte IOPC-fonden, at ofrene for olieforureningen fra Prestige i første omgang ville få dækket 15 % af deres skader, der samlet beløber sig til op mod en milliard euro.

Jeg deler ofrenes harme over seks måneder efter katastrofen at være blevet tilbudt en latterlig godtgørelse i forhold til de skader, de har lidt, og den hjælp, de er blevet lovet. I Erika II-pakken foreslog Kommissionen, at der skulle oprettes en EU-fond for erstatning, nemlig COPE-fonden. Ved førstebehandlingen i juni 2001 vedtog Europa-Parlamentet forslaget, der siden har været blokeret i Rådet.

1. Kan Rådet forklare, hvorfor dette forslag blokeres?
2. I forbindelse med erstatning af Prestige-skaderne vil medlemslandenes skatteydere komme til at finansiere resten af skadesgodtgørelserne. Denne skandaløse situation kunne have været afhjulpet ved hjælp af COPE-fonden. Hvilke alternative løsninger kan Rådet foreslå i betragtning af, at COPE-fonden ikke er blevet oprettet på grund af blokeringen i Rådet?
3. I øjeblikket forhandles der i IOPC-fonden om, hvor stor en erstatning der skal udbetales, og hvilken erstatningsprocedure der skal anvendes i forbindelse med olieforureningsskader. Har EU's medlemsstater en fælles strategi under disse forhandlinger?

Svar

(13. oktober 2003)

Det er korrekt, at Kommissionen i december 2000 foreslog, at der som led i »Erika II-pakken« oprettes en EU-fond for erstatning af skader forårsaget af olieforurening i europæiske farvande. Efter en første drøftelse om dette forslag konkluderede man på samlingen i Rådet (transport) i december 2000, at det er nødvendigt at sikre en fyldestgørende og så vidt mulig samlet ordning for ansvar og erstatning for skader forårsaget af forurening med olieprodukter eller andre farlige og forurenende stoffer, der transporteres ad søvejen. Dette mål skulle helst nås gennem en international løsning inden for Den Internationale Søfartsorganisation (IMO) ved oprettelse af en supplerende fond for skader forårsaget af olieforurening inden for rammerne af den internationale fond for erstatning af skader ved olieforurening (IOPCF). Som følge heraf blev behandlingen af Kommissionens forslag afbrudt i afventning af resultatet af de relevante forhandlinger i IMO. Med henblik på disse forhandlinger nåede medlemsstaterne og Kommissionen i juni 2001 til enighed om en fælles strategi, så der snarest muligt og helst inden udgangen af 2003 kunne opnås enighed om oprettelsen af en sådan fond i IOPCF/IMO-regi.

Denne strategi var vellykket, da der på den diplomatiske konference den 16. maj 2003 blev vedtaget en ny protokol til de eksisterende konventioner om ansvar for og erstatning af skader ved olieforurening. Med denne protokol er der blevet oprettet en supplerende international fond for erstatning af skader ved olieforurening, der betyder en femdobling af den erstatning, der for øjeblikket ydes ofrene i henhold til eksisterende ordninger, indtil i alt 750 mio. særlige trækingsrettigheder (SDR), hvilket svarer til ca. 910 mio. EUR, der kan ydes i det enkelte tilfælde. Den nye fond er åben for ethvert medlem af den eksisterende internationale fond for erstatning af skader ved olieforurening.

Protokollen vil være åben for undertegnelse fra den 31. juli 2003, og den nye fond vil være en realitet, så snart protokollen er blevet ratificeret af mindst otte stater, hvis bidrag til erstatningsordningen svarer til

disse staters samlede modtagelse af mindst 450 mio. tons olie. Alene EU-medlemsstaternes ratificering af protokollen i overensstemmelse med deres tilsagn som noteret både i Rådet (december 2002) og på Det Europæiske Råd (marts 2003) vil derfor få den til at træde i kraft.

Den nye supplerende fond vil bidrage til at sikre, at der hurtigt udbetales fuld erstatning til ofrene for fremtidige olieudslip på globalt plan.

(2004/C 51 E/153)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1772/03

af Claude Moraes (PSE) til Rådet

(28. maj 2003)

Om: Rådsmødet i Thessaloniki i juni

Vil Kommissionen venligst fremsætte sit syn på dagsordenen for Rådsmødet i juni i Thessaloniki? Skal man på dette møde drøfte spørgsmål som et EU-grænsepoliti, politi-ressourcer til de nye EU-grænser efter udvidelsen, koordinering af integrationstiltag i forhold til migranter samt spørgsmålet om koordinering af styret økonomisk integration?

Svar

(2. oktober 2003)

Rådet henleder det ærede parlamentsmedlems opmærksomhed på de drøftelser, der fandt sted på plenarmødet den 4. juni 2003 i Strasbourg, hvor formanden for Rådet forelagde dagsordenen for Det Europæiske Råds møde i Thessaloniki den 20. og 21. juni 2003.

Rådet henviser ligeledes til Det Europæiske Råds konklusioner fra Sevilla, særlig bilag II, hvori Rådets rolle i forbindelse med forberedelserne af Det Europæiske Råds møde er nærmere beskrevet (punkt A.2.a)).

(2004/C 51 E/154)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1774/03

af Claude Moraes (PSE) til Rådet

(28. maj 2003)

Om: Repatriering af strukturfonde

Hvordan ser Kommissionen på spørgsmålet om repatriering af strukturfonde, dvs. at medlemsstaterne i et vist omfang træffer afgørelse om deres egen regionale tildeling af strukturfondsmidler?

Svar

(7. oktober 2003)

Rådet henleder det ærede medlems opmærksom på, at ansvaret for forvaltningen af disse fonde er delt mellem Europa-Kommissionen og medlemsstaternes regeringer på grundlag af et snævert partnerskab i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999⁽¹⁾ af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene.

Kommissionen forhandler og godkender således de udviklingsprogrammer, medlemsstaterne har foreslået, og tildeler bevillinger. Programmerne er resultatet af et fælles arbejde mellem de nationale, regionale og lokale myndigheder, arbejdsmarkedets parter og økonomiske interesseorganisationer og andre kompetente organer.

Det påhviler derefter medlemsstaterne og deres regioner at forvalte og iværksætte udvalgte projekter samt kontrollere og evaluere dem. Kommissionen deltager på sin side i opfølgningen af programmerne, også i overvågningsudvalgene, fastlægger forpligtelsesbevillinger, foretager udbetalinger for at refundere de faktisk afholdte og attesterede udgifter og kontrollerer de kontrolordninger, der er indført.

I betragtning af de nugældende juridiske rammer kan medlemsstaterne derfor ikke selv træffe afgørelse om deres egen regionale tildeling af strukturfondmidler.

(¹) EFT L 161 af 26.6.1999.

(2004/C 51 E/155)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1789/03

af Claude Moraes (PSE) til Kommissionen

(28. maj 2003)

Om: »Brændstof-fattigdom«

»Brændstof-fattigdom« er, når borgere ikke har råd til ordentlig opvarmning og lys på grund af prispolitikken for energi og lave indkomster.

Har Kommissionen et syn på, eller har den undersøgt spørgsmålet om, »brændstof-fattigdom« i EU-landene?

Er Kommissionen opmærksom på, at multinationale selskaber som Electricité de France har forskellige prispolitikker og forskellige politikker, når det drejer sig om at lukke for strømmen som følge af ubetalte el-regninger, i f.eks. byerne Paris og London?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(2. juli 2003)

I Kommissionens øjne indgår spørgsmålet om brændstoffattigdom i den bredere debat om offentlig service inden for energipolitikken. Kommissionen har i sine forslag om ændring af elektricitets- og gasdirektiverne (¹) kraftigt styrket de nugældende direktivers aspekter med hensyn til offentlig service for at sikre, at sårbare kunder bliver tilstrækkeligt beskyttet på et marked med helt fri konkurrence. Således forpligtes medlemsstaterne i henhold til elektricitetsdirektivet til at sikre, at alle forbrugere har ret til at blive forsynet med elektricitet. Både elektricitets- og gasdirektivet indeholder en bestemmelse, i henhold til hvilken medlemsstaterne forpligtes til at beskytte de endelige forbrugere og specielt sørge for, at der findes tilstrækkelige sikkerhedsbestemmelser til beskyttelse af sårbare kunder, bl.a. foranstaltninger til at undgå afbrydelse af forsyningen. Det er op til medlemsstaterne at håndhæve denne bestemmelse på en sådan måde, at det bedst svarer til deres særlige situation.

Som allerede nævnt henhører politikken vedrørende manglende betaling af elektricitetsregninger under de nationale myndigheder. Hver medlemsstat følger sine egne regler for at beskytte sårbare kunder i tilfælde af forsyningsafbrydelse som følge af manglende betaling af elektricitetsregninger. Multinationale selskaber skal overholde den nationale lovgivning. Denne varierer fra land til land, og de multinationale selskaber må derfor indrette deres politik for prisfastsættelse og forsyningsafbrydelse som følge af manglende betaling af regninger herefter.

(¹) EFT C 240 E af 28.8.2001.

(2004/C 51 E/156)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1802/03
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen**

(28. maj 2003)

Om: Flypassagerers helbred

Kan Kommissionen oplyse, hvor mange der er døde i EU som følge af flynedstyrtninger hvert år i de sidste fem år? Kan den ligeledes oplyse, hvor mange dødsfald der skyldes lufttransport på andre måder (f.eks. som følge af dyb venøs trombose)? Mener Kommissionen, at den prioriterer sundhedsanliggender i forbindelse med flytransport tilstrækkelig højt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(10. juli 2003)

Antallet af passagerer, der er omkommet under flyvning med EU-flyselskaber, er som følger:

- 1998: 46
- 1999: 56
- 2000: 100
- 2001: 111
- 2002: 18

(Kilde: Airclaims)

Hvad angår dødsfald som følge af dyb venøs trombose i forbindelse med flytransport, kan dette ikke vurderes på indeværende tidspunkt. Dyb venøs trombose er knyttet til en række faktorer, og vi kan ikke ud fra de foreliggende oplysninger skelne lufttransport fra de andre faktorer. Kommissionen medfinansierer imidlertid for tiden undersøgelser i WHO's regi, der skal belyse forbindelsen mellem dyb venøs trombose og lufttransport. Resultaterne af disse undersøgelser, som ventes at foreligge i begyndelsen af 2005, skulle give os konklusioner om denne mulige forbindelse. Samtidig har Kommissionen indledt undersøgelser af kabineluftens kvalitet og af flypersonalets helbred med henblik på opstilling af mulige standarder.

Ud over disse initiativer bidrager Kommissionen til et arbejdsprogram iværksat af »European Civil Aviation Conference« om luftpassagerers helbred; programmet omfatter indsamling af data om sygdomstilfælde og harmonisering af lægehjælp til passagererne.

(2004/C 51 E/157)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1810/03
af Miquel Mayol i Raynal (Verts/ALE) til Rådet**

(2. juni 2003)

Om: Erasmus Mundus-programmet

Rådet har for nylig truffet en politisk aftale om iværksættelsen af Erasmus Mundus-programmet. Formålet med dette program er at etablere et forum af høj kvalitet for at tiltrække flere universitetsstuderende fra hele verden.

Fra forskellige kredse forlyder det, at programmet kan give mulighed for at forbedre konkurrenceevnen ud over at bidrage til opfyldelsen af de målsætninger, som Det Europæiske Råd i Lissabon i marts 2000 opstillede, nemlig at gøre Europa til den mest konkurrencedygtige og dynamiske videnbaserede økonomi i verden.

Formålet med ovennævnte program er at indføre stipendier til universiteternes Master-uddannelse på betingelse af, at uddannelsen foregår på to af Unionens officielle sprog. Det katalanske sprog bliver dermed tilsyneladende forfordelt med hensyn til Master-uddannelsen og andre uddannelser. Katalansk er modersmål for mere end 7 mio. indbyggere, samtidig med at det er officielt sprog i Cataluña, regionen Valencia og på Baleaerne; det er imidlertid endnu ikke blevet anerkendt som officielt sprog på europæisk plan og vil derfor ikke kunne komme i betragtning til ovennævnte støtte. Dermed lider vort tusind år gamle sprog og kultur på ny uret, især når man tager i betragtning, at universitetet i Barcelona, hvor der hovedsageligt bliver undervist på katalansk, er det mest populære sted for Erasmus-studerende i Spanien.

1. Påtænker Rådet at iværksætte foranstaltninger til at afhjælpe denne uret, der begås mod universitetsundervisningen på katalansk i sammenligning med andre europæiske sprog?
2. Er dette projekt ifølge Rådet foreneligt med Kommissionens bestræbelser på at fremme multilinguisme og indlæringen af mindretalssprog i EU's forskellige lande?

Svar

(2. oktober 2003)

Rådet vil gerne understrege, at der hverken i Kommissionens oprindelige forslag eller i den fælles holdning, Rådet vedtog den 16. juni, vedrørende Erasmus Mundus-programmet fastsættes betingelser for så vidt angår undervisningssprogene for masteruddannelserne under Erasmus Mundus-programmet. Det er i øvrigt udelukket at fastsætte sådanne betingelser som følge af overholdelsen af nærhedsprincippet og det grundlæggende princip om autonomi for de videregående uddannelsesinstitutioner, der vil blive involveret i programmet.

I øvrigt understreges det i betragtning nr. 7 i den fælles holdning, hvor vigtigt princippet om sproglig mangfoldighed er i EU's forbindelser med tredjelande, og i bilaget anføres det, at disse masteruddannelser, »uden at dette anfægter undervisningssproget, skal sørge for brug af mindst to europæiske sprog, der tales i de medlemsstater, hvor de videregående uddannelsesinstitutioner, der deltager i Erasmus Mundus masteruddannelsen, er beliggende, og om nødvendigt sørge for de studerendes sproglige forberedelse og bistand.« (Aktion 1: Erasmus Mundus masteruddannelser, punkt 2, litra i)).

(2004/C 51 E/158)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1812/03

af Miquel Mayol i Raynal (Verts/ALE) til Kommissionen

(2. juni 2003)

Om: Elektrisk ledningsnet i Nordcataluña

Det franske elforsyningsnet (RTE) vil etablere et tredje ledningsnet med en strømstyrke på 400 000 volt mellem Frankrig og Spanien via Nordcataluña (på den franske side gennem regionen Languedoc-Roussillon). Der eksisterer allerede to 400 kW-ledninger, såkaldte højspændingsledninger, der forbinder Spanien med franske atomkraftværker og går via Pyrenæerne (fra Cantagritá til Herman mod vest og Bajara til Vic mod øst). Hertil kommer endnu to 220 kW-ledninger (fra Praguères til Biescas og fra Arkale til Mouguerre).

Med denne nye ledning vil det statslige franske elektricitetsselskab, Electricité de France (EDF), styrke sin markedsposition på Den Iberiske Halvø. Ifølge aftalen mellem den spanske og den franske regering vil det tyske elektricitetsselskab E-Bw, filial af det franske EDF, beliggende i Hidroantábrico, deltage, forudsat at de franske myndigheder godkender en udvidelse af de eksisterende forbindelser mellem de to lande.

Gennem Nordcataluña eksisterer der (eller er planlagt) net og forbindelser af enhver art, herunder højspændingsledninger, højhastighedstog, akvadukten Rhone-Barcelona, et omfattende motorvejsnet, gasledninger osv. Projektet har givet anledning til megen kritik blandt politikere og borgere i området. »Conseil Général« og alle byråd i de 41 byer, der berøres af projektet, har protesteret og har dannet foreningen »400 kW, nej tak!«, der fungerer som forum for alle modstanderne. Argumentet er, at højspændingsledningen vil ødelægge de landbrugsområder, den passerer igennem, og at de elektromagnetiske felter, der vil opstå, vil have en skadelig indvirkning på de lokale indbyggers sundhed. Desuden vil højspændingsledningen berettigede opretholdelsen af atomkraftværkerne i Frankrig og skabe et nyt behov for at opføre nye atomkraftværker.

Har det pågældende projekt ifølge Kommissionen en høj prioritet inden for rammerne af de transeuropæiske energinet? Agter Kommissionen at bidrage til finansieringen heraf?

Mener Kommissionen, at projektet er foreneligt med en bæredygtig udvikling, som er en af grundpillerne i Lissabon-processen, og foreneligt med en politik til fremme af alternativ energi?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(24. juli 2003)

Ledningsprojektet i det nordlige Cataluña bør undersøges i sin rette sammenhæng, hvilket vil sige styrkelsen af forbindelserne mellem Frankrig og Spanien. I denne forbindelse ønsker Kommissionen at erindre om, at projektet om nye forbindelser mellem Frankrig og Spanien er blandt de energinetværksprojekter af høj prioritet, der blev fastlagt på topmødet i Essen i 1994.

Dette behov for en forbindelse i form af jordkabler mellem de to landes netværk gennem Sydvestfrankrig og Nordspanien blev bekræftet i 1996 med vedtagelsen af retningslinjerne for de transeuropæiske energinetværk.

Parlamentet har den 4. juni 2003 ved andenbehandlingen godkendt revisionen af disse målsætninger, hvorefter en af hovedårene i energinettet er EL3-ledningen, som styrker elforbindelserne mellem Frankrig, Spanien og Portugal.

I de reviderede målsætninger står følgende projekter i øvrigt udtrykkeligt opført som projekter af fælles interesse (i bilag III):

- 2.8. Ny forbindelse på tværs af Pyrenæerne mellem Frankrig og Spanien
- 2.9. Forbindelse gennem de østlige Pyrenæer mellem Frankrig og Spanien.

Det kan konkluderes, at der ikke kan herske tvivl om, at et projekt om en elforbindelse mellem Frankrig og Spanien gennem det nordlige Cataluña har høj prioritet inden for politikken for de transeuropæiske netværk.

Et sådant projekt ville ligeledes være i tråd med Lissabon-strategien, eftersom det ville afhjælpe en væsentlig flaskehalssituation og muliggøre en større konkurrence i det indre marked for elektricitet mellem Den Iberiske Halvø og resten af EU.

Et projekt af denne type ville ikke udgøre en hindring for udbredelsen af vedvarende energi, da den kraftige stigning i energiproduktion fra vindmøller i Spanien skal bygge på et veludviklet eltransmissionsnet, bl.a. for derved at kompensere for vindmølleenergiens midlertidige, men uforudselige tab.

Endelig ønsker Kommissionen at anføre, at der siden 1995 under TEN-finansieringsforordningerne er udbetalt støtte til flere aktioner vedrørende elforbindelser mellem Frankrig og Spanien, især tekniske og miljømæssige undersøgelser for forbindelsesprojektet mellem Frankrig og Spanien gennem de østlige Pyrenæer. Det blev i 2000 vedtaget at støtte sidstnævnte projekt med knap 400 000 EUR.

(2004/C 51 E/159)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1818/03 af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(2. juni 2003)

Om: Partikler

Vil Kommissionen oplyse, om der findes europæiske bestemmelser vedrørende vurdering af luftforureningen i nærheden af veje, og i så fald hvilke? Vil den desuden angive de vigtigste grænseværdier for de stoffer, der betragtes som de mest sundhedsskadelige? Hvilken procedure anvendes i forbindelse med kontrol og evaluering af overholdelsen af sådanne grænseværdier? Hvorledes påtænker Kommissionen eventuelt at revidere disse grænseværdier i lyset af nyere videnskabelig forskning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(8. juli 2003)

Den nuværende ramme for vurdering af luftforurening er rammedirektivet 96/62/EF (Rådets direktiv 96/62/EF af 27. september 1996 om vurdering og styring af luftkvalitet⁽¹⁾), der indeholder bestemmelser om overvågning af en række forskellige forureningskilder og om anvendelsen af grænseværdier. Der er vedtaget grænseværdier for de vigtigste forurenende stoffer (Rådets direktiv 1999/30/EF af 22. april 1999 om luftkvalitetsgrænseværdier for svovldioxid, nitrogendioxid og nitrogenoxider, partikler og bly i luften⁽²⁾) samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/69/EF af 16. november 2000 om grænseværdier for benzen og carbonmonoxid i luften⁽³⁾). Desuden er der vedtaget en målværdi for ozon (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/3/EF af 12. februar 2002 om luftens indhold af ozon⁽⁴⁾). Endnu et planlagt direktiv vil omfatte de øvrige forurenende stoffer, der er anført i rammedirektivet (polyaromatisk kulbrinte og tungmetaller). Alle grænseværdier og målværdier er gældende overalt i luften, herunder også i nærheden af veje. Hvert direktiv indeholder bestemmelser om kvaliteten af overvågningssystemer og om indberetningsprocedurer med henblik på at sikre overholdelsen af grænseværdierne. Direktiverne bliver taget op til revision i forbindelse med CAFE-programmet (Clean Air for Europe), der vil munde ud i en tematisk strategi om luftforurening, jf. det sjette miljøhandlingsprogram.

Yderligere oplysninger om Fællesskabets luftkvalitetspolitik, både den gældende lovgivning og politikens udvikling for fremtiden, findes på Europa-webstedet: (<http://europa.eu.int/comm/environment/air/>).

⁽¹⁾ EFT L 296 af 21.11.1996.

⁽²⁾ EFT L 163 af 29.6.1999.

⁽³⁾ EFT L 313 af 13.12.2000.

⁽⁴⁾ EFT L 67 af 9.3.2002.

(2004/C 51 E/160)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1819/03**af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen**

(2. juni 2003)

Om: Pølsekød

Vil Kommissionen i korte træk gøre rede for, hvilke forordninger der gælder med hensyn til pølsers indhold? Hvornår blev disse forordninger sidst revideret? Hvilke nye faktorer er der — om nogen — taget højde for heri som følge af BSE og andre sundhedsmæssige problemer? Har Kommissionen planer om eller forslag til en fornyet revision af forordningerne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(7. juli 2003)

Der er på nuværende tidspunkt ingen EU-regler for pølsers indhold, og Kommissionen har ingen planer om at fremsætte forslag på dette område. Kommissionen er imidlertid klar over, at visse medlemsstater har nationale regler for indholdet af de pølser, der afsættes på deres område. Det bør dog bemærkes, at der i forbindelse med den fælles markedsordning for svinekød i Kommissionens forordning (EF) nr. 2331/97 af 25. november 1997 om særlige betingelser for ydelse af eksportrestitutioner for visse svinekødsprodukter⁽¹⁾ er fastsat kvalitetskrav for eksport af visse pølser, som der ydes eksportrestitutioner til. Disse krav vedrører animalsk protein efter vægt, vandoptagelse efter vægt og forholdet mellem kollagen og protein for de støtteberettigede produkter, der henhører under KN-kode 1601.

Med hensyn til hygiejnisk fremstilling af pølsekød og pølser skal det kød, der anvendes til pølsekød, fuldt ud være i overensstemmelse med gældende EU-regler, især reglerne om kødhygiejne og bovin spongiform encephalopati (BSE). Fersk pølse og pølsekød skal overholde de relevante harmoniserede regler for hakket kød og tilberedt kød. Dette omfatter gennemførelse af kontrol af de råvarer, der kommer ind i

virksomheden, således at det sikres, at disse overholder visse krav til sammensætning (fedtindhold, forholdet mellem kollagen og kødprotein) samt mikrobiologiske kriterier. Medlemsstaterne skal sikre, at EU's sundhedsbestemmelser overholdes, og at disse produkter sælges på deres område, men de har samtidig en vis frihed med hensyn til fremstilling og afsætning heraf, så der tages hensyn til særlige forbrugsvaner. Pølser, der har gennemgået en behandling, så det af snitfladen kan ses, at produktet ikke længere har det ferske køds egenskaber, skal være fremstillet i overensstemmelse med EU's regler om kødprodukter. Såkaldt specificeret BSE-risikomateriale, såsom kranie og rygmarv af kvæg, får og geder, har ikke været tilladt i nogen føde- eller fodervarer siden den 1. oktober 2000. I øjeblikket er alle EU-bestemmelserne om fødevarehygiejne blevet omarbejdet og samlet i et begrænset antal forslag, der nu er under førstebehandling i Parlamentet og Rådet.

(¹) EFT L 323 af 26.11.1997.

(2004/C 51 E/161)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1843/03

af Charles Tannock (PPE-DE) til Rådet

(3. juni 2003)

Om: Rådets holdning, at terrorisme ikke udgør et brud på menneskerettighederne

Under behandlingen af den af Johan Van Hecke udarbejdede årlige betænkning om menneskerettigheder sidste år i Europa-Parlamentets Udvalg om Udenrigsanliggender anmodede Kommissionens talsmand om, at ét af betænkningens ændringsforslag blev slettet med den begrundelse, at det var Europa-Kommissionens officielle holdning, at terroraktioner ikke udgjorde et brud på menneskerettighederne, men at de skulle sidestilles med almindelige forbrydelser og behandles ved nationale domstole.

Dette viste sig at være i overensstemmelse med Rådets holdning, som på topmødet mellem EU og Indien, der i november 2001 blev afholdt i New Delhi, efter inddragelse af juridiske eksperter fra EU afviste at undertegne en fælles erklæring med den indiske regering, som beskrev terrorisme som et groft brud på menneskerettighederne.

Dette spørgsmål blev også aktuelt under afslutningen af forhandlingerne om oprettelse af Den Internationale Straffedomstol i sommeren 1998, da det i bilag I til den endelige resolution vedrørende slutakten for FN's diplomatiske konference for befuldmægtigede om oprettelse af en international straffedomstol (United Nations Diplomatic Conference of Plenipotentiaries on the Establishment of an International Criminal Court) blev erkendt, at terroraktioner, uanset hvem der udøver dem, udgør alvorlige forbrydelser mod det internationale samfund, og det blev beklaget, at der ikke kunne nås til enighed om en generelt acceptabel definition på terrorforbrydelser, som kunne falde under domstolens jurisdiktion. Efter i samme bilag at bekræfte, at der i statuten for Den Internationale Straffedomstol henvises til en revisionsmekanisme, som muliggør en fremtidig udvidelse af domstolens jurisdiktion, blev det anbefalet, at der på en konference om revision i medfør af artikel 123 i statuten for Den Internationale Straffedomstol ses på terror- og narkotikaforbrydelser med henblik på at udarbejde en acceptabel definition og lade disse forbrydelser indgå i listen over forbrydelser, der falder under domstolens jurisdiktion. På trods af det mislykkede forsøg på at nå til enighed om en definition på terrorisme indeholder statuten ingen specifikke oplysninger om, at de angivne forbrydelser skal være begået af statslige aktører, eller at terrorister eller terroraktioner skal fritages for statutens bestemmelser, mens såvel Amnesty International som Human Rights Watch under en formel høring i Europa-Parlamentets Udvalg om Udenrigsanliggender sidste år interessant nok bekræftede, at de anså angrebene den 11. september for at være forbrydelser mod menneskeheden.

Er det stadig Rådets holdning, at terroraktioner ikke udgør et brud på menneskerettighederne, og støtter Rådet, at statuten for Den Internationale Straffedomstol kommer til at indeholde en liste over terrorforbrydelser?

Svar

(7. oktober 2003)

Det har hidtil ikke været drøftet i Rådet, om den konference, der skal revidere Rom-statuten, bør tilføje en liste over terrorforbrydelser. For så vidt angår spørgsmål vedrørende fortolkning af Rom-statuten i mere generel forstand henviser Rådet til sit svar på forespørgsel E-0390/02.

(2004/C 51 E/162)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1852/03**af Karin Riis-Jørgensen (ELDR) til Kommissionen**

(26. maj 2003)

Om: EU-rettens krav om udbud af færgefart

Den danske trafikminister Flemming Hansen havde for nylig lejlighed til at drøfte EU-rettens krav om udbud af færgeruter med europakommissær Loyola de Palacio, som var enig med den danske regering i, at EU-retten vedrørende færgeudbud på flere punkter fører til urimelige resultater.

Kommissæren oplyste, at Kommissionen for øjeblikket arbejder på visse ændringer af EU-rettens bestemmelser om færgeudbud, og at disse ændringer eventuelt vil kunne træde i kraft meget hurtigt.

Jeg tillader mig hermed at stille Kommissionen følgende spørgsmål. Er disse ændringer i EU-rettens bestemmelser om færgeudbud færdigudarbejdet? Hvad er indholdet af disse ændringer? Hvornår vil de i givet fald kunne træde i kraft?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(2. juli 2003)

Det ærede parlamentsmedlem henviser sandsynligvis til den mulighed, at Kommissionen i forbindelse med den revision af EF-retningslinjerne for statsstøtte til søtransportsektoren, som der inden for de kommende uger skal vedtages en meddelelse om, vedtager en bagatelregel for øer, hvortil/fra der kun er meget lidt trafik.

Eventuel vedtagelse af en bagatelregel, der skal gælde for »små øer« som omtalt i Kommissionens hvidbog af 12. december 2001 (»Den europæiske transportpolitik frem til 2010 — de svære valg«) ⁽¹⁾, har netop været genstand for en dybtgående undersøgelse som led i drøftelserne om ovennævnte nye meddelelse om statsstøtte.

⁽¹⁾ KOM(2001) 370 endelig udg.

(2004/C 51 E/163)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1856/03**af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen**

(3. juni 2003)

Om: Flytning af det offentlige elektricitetsselskab DEI's elkraftværk (ASP) på Lesbos

Ifølge beretninger fra de kommunale myndigheder i Mitilini har et forældet elkraftværk (ASP) tilhørende det offentlige elektricitetsselskab DEI i mange år været i drift i byen. Ved kontrolundersøgelser foretaget af den ansvarlige tjenestegren under Ministeriet for Miljø, Fysisk Planlægning og Offentlige Arbejder (8. april 2003) er der blevet konstateret 22 overtrædelser af miljøbestemmelser, som ministeriet havde fastsat i 2000, med alvorlige følger for såvel den offentlige sundhed som miljøet.

Eftersom Fællesskabets miljølovgivning overtrædes i mange henseender, bedes Kommissionen oplyse følgende: Hvilke skridt vil den tage for at få de græske myndigheder til at tilskynde de regionale myndigheder for Det Nordægæiske Område til at flytte DEI's anlæg ud af Mitilini by og erstatte ASP med et moderne, miljøvenligt elkraftværk?

(2004/C 51 E/164)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1963/03
af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen

(13. juni 2003)

Om: Miljøforurening forårsaget af det uafhængige elproduktionsanlæg i Mitilini

Ifølge rapporten fra en kontrolundersøgelse, der blev foretaget den 8. april 2003 af direktoratet for byplanlægning og miljø under Lesbos' lokale myndigheder er der blevet konstateret 22 overtrædelser begået af det uafhængige elproduktionsanlæg (ASP) i Mitilini, der tilhører det græske offentlige elektricitetsselskab DEI.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke foranstaltninger, den agter at træffe for at få DEI til at overholde fællesskabsbestemmelserne?

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström
på skriftlige forespørgsler E-1856/03 og E-1963/03

(30. juli 2003)

Ifølge de oplysninger, der er til rådighed, finder Rådets direktiv 85/337/EØF⁽¹⁾ ikke anvendelse, eftersom det nævnte anlæg allerede var taget i brug inden udløbet af fristen for direktivets gennemførelse. Med hensyn til overtrædelser af de miljønormer, der er fastsat for anlægget, skal det bemærkes, at ukorrekt anvendelse af den ministerielle beslutning om godkendelse af anlæggets drift henhører under den nationale lovgivning og ikke nødvendigvis under anvendelsesområdet for fællesskabsretten på miljøområdet. I mangel af mere præcise oplysninger, der kunne indicere, at der er tale om en overtrædelse af fællesskabslovgivningen på miljøområdet, må det fastslås, at sagen henhører under de græske myndigheders kompetence.

Kommissionen opfordrer dog de ærede medlemmer til at tilstille den alle de relevante informationer, de måtte ligge inde med, så den kan verificere, om der i den foreliggende sag er tale om uforenelighed med fællesskabslovgivningen, navnlig med bestemmelserne om bekæmpelse af luftforurening hidrørende fra industrianlæg.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, EFT L 175 af 5.7.1985.

(2004/C 51 E/165)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1864/03
af Avril Doyle (PPE-DE) til Kommissionen

(6. juni 2003)

Om: Farligt affald

I april gik Mulheim af Duisberg, et tysk indregistreret skib, på grund ved spidsen af Cornwall. Det medførte en last på 2 200 tons sønderdelt bilaffald fra Cork i Irland til Lübeck i Tyskland.

Hvilket bevis har Kommissionen på, at der blev taget prøver af denne last, før den forlod Irland?

Indeholdt den farlige PBC'er?

Hvorfor eksporterer Irland dette sønderdelte bilaffald til Tyskland i stedet for at behandle det i henhold til princippet om, at affald skal behandles så tæt på dets oprindelsessted som muligt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(8. juli 2003)

Kommissionen er generelt ikke forud underrettet om forsendelser af affald i Fællesskabet, og den har ikke været kontaktet om den her omhandlede forsendelse, hverken af de irske eller de tyske myndigheder.

Kommissionen sidder derfor ikke inde med oplysninger om denne forsendelse og dens indhold.

Hvad angår de irske myndigheders anvendelse af princippet om affaldsbehandling tæt ved oprindelsesstedet, skal det bemærkes, at dette er et princip, som medlemsstaterne kan anvende, men at det ikke er obligatorisk. Endvidere gælder det kun forsendelser af affald bestemt til bortskaffelse og ikke affald til nyttiggørelse.

Det pågældende princip er omhandlet i artikel 3, stk. 3, litra a), i forordningen om overførsel af affald (Rådets forordning (EØF) nr. 259/93 af 1. februar 1993 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab ⁽¹⁾).

⁽¹⁾ EFT L 30 af 6.2.1993.

(2004/C 51 E/166)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1872/03
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen**

(6. juni 2003)

Om: Krav om åbenhed

Kan Kommissionen oplyse, hvor mange børsnoterede selskaber i hver medlemsstat der på nuværende tidspunkt forelægger kvartalsregnskaber? Kan den desuden skønsomt angive, hvor mange af disse selskaber i hver medlemsstat der offentliggør sådanne regnskaber uden assistance fra deres revisorer (selv om loven nu kræver revisorpåtegning)? Kan den endelig skønsomt angive de supplerende omkostninger — for selskaber af forskellig størrelse og struktur — som revisorbistand til udarbejdelse af kvartalsregnskaber er forbundet med?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(3. juli 2003)

Kommissionen forelagde for nylig et direktivforslag om harmonisering af gennemsigtighedskrav til oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til omsætning på et reguleret marked ⁽¹⁾. Dette forslag er en af foranstaltningerne i handlingsplanen for finansielle tjenesteydelser. Det Europæiske Råd opfordrede i sine konklusioner fra det seneste møde i Bruxelles den 21. marts 2003 Rådet til at vedtage forslaget inden udgangen af april 2004.

Et af formålene med forslaget er at ajourføre de nuværende krav til delårsrapportering for selskaber, hvis aktier er optaget til omsætning på et reguleret marked i medlemsstaterne. Med henblik herpå indeholder forslaget bestemmelser om, at det skal være obligatorisk at fremlægge mere detaljerede halvårsrapporter for de første seks måneder af regnskabsåret og mindre krævende finansielle kvartalsoplysninger for det første og tredje kvartal.

I det følgende vil Kommissionen søge at besvare det ærede medlems spørgsmål om forskellige statistiske oplysninger, der er knyttet til forslaget om finansielle kvartalsoplysninger.

Antallet af selskaber, der på nuværende tidspunkt fremlægger finansielle kvartalsoplysninger:

- Kommissionen går ud fra, at spørgsmålet vedrører udstedere, hvis værdipapirer er optaget til omsætning på et reguleret marked i medlemsstaterne, og som offentliggør kvartalsrapporter eller mere begrænsede kvartalsoplysninger, men ikke selskaber, som udarbejder kvartalsregnskaber til internt brug uden at offentliggøre dem.

- Som Kommissionen påpeger i sit forslag, skønnes det, at ca. 1 100 ud af 6 000 europæiske børsnoterede selskaber ⁽²⁾ (= 18,3 %) fremlægger kvartalsrapporter efter høje internationale standarder, dvs. at de offentliggør deres regnskaber.
- Kommissionen nævnte også i sit forslag, at langt flere europæiske selskaber nøjes med at fremlægge mindre detaljerede kvartalsoplysninger, som kun omfatter nettoomsætning og resultat før eller efter fradrag af skat (eller kun driftsresultater). Som følge af det ærede medlems forespørgsel foretog Kommissionen en uformel rundspørge blandt fondsbørser, nationale tilsynsmyndigheder og — i et enkelt tilfælde — en sammenslutning af værdipapirudstedere. På denne baggrund vurderer Kommissionen, at mere end 2 500 (= 41 %) ud af 6 229 udstedere (= indenlandske udstedere, undtagen hvad angår Belgien, Danmark og Det Forenede Kongerige) enten fremlægger kvartalsregnskaber eller i det mindste de kvartalsoplysninger, der er beskrevet ovenfor.

Dette tal omfatter ikke:

- udstedere fra tredjelande (særligt fra USA), hvis aktier er optaget til omsætning på et reguleret marked
- indenlandske udstedere i Frankrig. Der foreligger ingen tal undtagen for 12 selskaber, der er noteret på CAC 40, og som fremlægger kvartalsrapporter. Alle 796 franske udstedere er imidlertid lovmæssigt forpligtet til at offentliggøre deres nettoomsætning på kvartalsbasis.

De skønsmæssigt 2 500 udstedere fordeler sig således på de forskellige medlemsstater:

Medlemsstat	Samlet antal (indenlandske) udstedere	Udstedere, der fremlægger kvartalsrapporter eller i det mindste kvartalsoplysninger
Belgien ⁽¹⁾	125	43
Danmark ⁽²⁾	197	127
Tyskland	525	429
Grækenland	344	344
Spanien	273	273
Frankrig	796	⁽³⁾ 12 (+ 784: kun nettoomsætning)
Irland	70	1
Italien	279	265
Luxembourg ⁽⁴⁾	45	8
Nederlandene	179	75
Østrig	110	90
Portugal	57	55
Finland	143	135
Sverige	350	340
Det Foren. 4 Kongerige ⁽⁵⁾	2 736	⁽⁶⁾ 350
15 medlemsstater	6 229	2 547 (+ 784 franske udstedere = 3 331)

⁽¹⁾ Omfatter ikke Nasdaq Europe.

⁽²⁾ Dette tal omfatter også udenlandske udstedere.

⁽³⁾ Heraf 12, der er noteret på CAC 40 i Paris. Det reelle antal af selskaber, der fremlægger kvartalsoplysninger, er imidlertid helt sikkert meget større.

⁽⁴⁾ Dertil kommer 193 udenlandske udstedere, hvis aktier er optaget til omsætning i Luxembourg. Deraf fremlægger 118 kvartalsrapporter eller i det mindste kvartalsoplysninger.

⁽⁵⁾ I modsætning til andre medlemsstater omfatter dette tal også udenlandske udstedere, hvis aktier er optaget til omsætning på det regulerede marked.

⁽⁶⁾ Heraf 32 udstedere, der er noteret på FTSE 100, og 17 udstedere, der er omfattet af de engelske børsregler, ifølge hvilke selskaber, der har eksisteret i mindre end tre år, skal fremlægge kvartalsrapporter.

Vurderet antal selskaber, der offentliggør kvartalsrapporter eller -oplysninger uden revisorbistand, og skønsmæssige omkostninger til revisorbistand:

- Kommissionens forslag indeholder ingen bestemmelser om, at de foreslåede finansielle kvartalsoplysninger skal revideres eller gennemgås af en revisor. Der er heller ingen krav i nogen af medlemsstaterne om, at en revisor skal inddrages i forbindelse med kvartalsrapporter. Kommissionen kan derfor ikke foretage de skøn, som det ærede medlem anmoder om.

(¹) KOM(2003) 138 endelig udg.

(²) Bloomberg-data fra juni 2002 som omhandlet i Kommissionens forslag.

(2004/C 51 E/167)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1875/03
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(6. juni 2003)

Om: Besøg på stedet

Kan Kommissionen skønsmæssigt oplyse, hvor mange gange medlemsstaternes tilsynsmyndigheder sidste år gjorde brug af deres beføjelse til at foretage besøg på stedet forud for godkendelse af et tegningsprospekt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(1. juli 2003)

Kommissionen har ikke forsøgt at beregne antallet af besøg på stedet forud for godkendelse af et tegningsprospekt, da den ikke mener, at dette tal vil kunne bruges til at drage konklusioner om effektiviteten af besøg på stedet.

Kommissionen mener, at det drejer sig om et meget lille antal, tæt på nul. Det bør dog nævnes, at Kommissionen har undersøgt, hvor mange kompetente myndigheder der har beføjelse til at foretage besøg på stedet forud for godkendelse af et tegningsprospekt. På Kommissionens anmodning har Det Europæiske Værdipapirudvalg (CESR) udsendt et spørgeskema til medlemmerne om dette spørgsmål. Seks kompetente myndigheder fra fem medlemsstater har denne beføjelse (Spanien, Italien, Nederlandene, Portugal og Finland). Det danske finanstilsyn (FSA) har beføjelse til at foretage besøg på stedet — begrænset til økonomiske institutioner. Det bør dog bemærkes, at andre kompetente myndigheder, f.eks. i Frankrig og i Det Forenede Kongerige, har denne beføjelse — direkte eller indirekte — i en mere generel håndhævelsesmæssig sammenhæng i forbindelse med markedsmisbrug eller oplysningspligt.

(2004/C 51 E/168)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1879/03
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(6. juni 2003)

Om: Pristilnærmelser i Euroområdet

Kan Kommissionen undersøge, om der er sket nogen tilnærmelse af priserne på sammenlignelige varer og tjenesteydelser i euroområdet i forhold til EU som helhed og de EU-lande, der ikke deltager i euroen? Hvor omfattende har denne pristilnærmelse — om nogen — været? I hvilken udstrækning kan den ventes at fortsætte?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(8. juli 2003)

Det ser ud til, at prisforskellene for de enkelte produkter generelt er lavere i euroområdet end i EU som helhed, skønt forskellene afhænger af, hvilket produkt der er tale om. De store prisforskelle, der stadig kan ses i mange undersøgelser, viser, at en fuldstændig pristilnærmelse ligger et stykke ude i fremtiden. Hvor langt man kan komme i retning af pristilnærmelse afhænger ikke alene af euroens gavnlige indflydelse, men også af andre faktorer som reduktion af hindringerne for samhandelen gennem det indre marked og af, hvor store forskelle der er mellem de forskellige landes skattesystemer.

(2004/C 51 E/169)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1885/03**af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen**

(6. juni 2003)

Om: Krav om gennemsigtighed

I direktivforslaget om gennemsigtighed anfører Kommissionen, at den har modtaget 184 svar under de to høringsrunder. Kan Kommissionen nævne alle de investorer og sammenslutninger af investorer, den har hørt, og for hver sammenslutning oplyse, hvor store midler organet forvalter og hævder at repræsentere? Kan den opdele listen i organisationer, som ifølge Kommissionen generelt går ind for, at der obligatorisk skal udarbejdes kvartalsregnskaber, og organisationer, som generelt er modstander heraf?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(3. juli 2003)

Kommissionens forslag til et direktiv om harmonisering af gennemsigtighedskrav til oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til omsætning på et reguleret marked, blev offentliggjort den 26. marts 2003⁽¹⁾.

Forslaget var baseret på to høringsrunder, der fandt sted fra juli 2001 til oktober 2001 og igen fra maj 2002 til juli 2002. I disse skriftlige høringsrunder opfordrede Kommissionen offentligheden (og ikke blot en bestemt antal investorer som nævnt i den skriftlige forespørgsel) til at fremsætte bemærkninger til tjenestegrenenes foreløbige synspunkter vedrørende et fremtidigt forslag fra Kommissionen. Kommissionen offentliggjorde et resumé af de svar, der blev modtaget i den første høringsrunde i december 2002. Kommissionen redegjorde meget detaljeret for de argumenter, der blev fremlagt i anden høringsrunde, i sin begrundelse for forslaget til direktivet.

Disse runder med høringer var et yderligere værktøj i Kommissionens interne overvejelser om et endeligt forslag. I denne forbindelse overvejede Kommissionen ikke blot de synspunkter, der blev fremsat af de organisationer, som det ærede medlem nævnte i sin forespørgsel, men også de synspunkter, der blev fremsat af individuelle markedsaktører, borgere, selskaber og sammenslutninger, som forsvarede de forskellige involverede økonomiske interesser. Da høringerne var rettet mod offentligheden, blev de potentielle deltagere ikke anmodet om oplysninger om deres personlige eller økonomiske baggrund. Selv om den er villig hertil, er Kommissionen ikke i stand til at afgive de ønskede oplysninger om baggrunden for alle de modtagne svar.

De individuelle besvarelser er tilgængelige i overensstemmelse med fællesskabslovgivningen om offentlig aktindsigt.

Kommissionens politik er også i overensstemmelse med anbefalingerne fra Vismandsudvalget under forsæde af Alexandre Lamfalussy i dets endelige rapport om reguleringen af det europæiske værdipapirmarked fra februar 2001. Disse anbefalinger blev også fuldt ud godkendt af Rådet i marts 2001 og af Parlamentet i februar 2002.

⁽¹⁾ KOM(2003) 138 endelig udg.

(2004/C 51 E/170)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1890/03**af Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) til Kommissionen**

(6. juni 2003)

Om: Generaldirektøren for Eurostat

Kan Kommissionen bekræfte, at selskaberne Institut TES, CESD-Communautaire og Deba alle er grundlagt af generaldirektøren for Eurostat, Yves Franchet?

Kan Kommissionen fremlægge detaljeret information om disse selskaber og oplyse, hvornår den fik kendskab til, at Yves Franchet var indblandet?

Kan Kommissionen fremsende en liste over de betalinger og bevillinger, som Institut TES, CESD-Communautaire og Deba har modtaget fra EU-budgettet?

Kan Kommissionen gøre nærmere rede for alle de kontrakter, der er indgået med disse selskaber uden forudgående udbud, og for de beløb, der er forbundet med hver enkelt kontrakt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(22. september 2003)

Institut TES

Institut TES (Training of European Statisticians) er et nonprofitforetagende, der blev oprettet den 28. november 1996 i henhold til luxembourgsk lov af repræsentanter for elleve nationale statistiske kontorer i medlemsstaterne, de nationale statistiske kontorer i EFTA-landene og Luxembourgs universitetscenter.

Yves Franchet var ikke med til at grundlægge instituttet i 1996. Han og to direktører i Eurostat blev dog medlemmer af instituttet den dag, instituttet blev oprettet.

I et brev til Institut TES dateret den 16. april 1997 orienterede Yves Franchet formanden for TES om sin beslutning om at fratræde stillingen som medlem af generalforsamlingen. Han bekræftede også, at flere andre medlemmer af Eurostat fratrådte med øjeblikkelig virkning.

CESD-Communautaire

Centre Européen de formation des Statisticiens économes des pays en voie de développement (CESD) er et nonprofitforetagende, der blev oprettet den 29. februar 1989 i henhold til luxembourgsk lov. Den 26. maj 1989 besluttede man på en ekstraordinær generalforsamling at ændre vedtægten, bl.a. så navnet »Centre européen de formation des Statisticiens-Economes des Pays en voie de développement« blev forkortet til »CESD-Communautaire«.

Med den ændrede vedtægt af 26. maj 1989 blev titlen som »begunstiget medlem« givet til Eurostats generaldirektør og flere andre, bl.a. direktørerne for medlemsstaternes nationale statistiske kontorer og generaldirektørerne for Generaldirektoratet for Eksterne Forbindelser og Generaldirektoratet for Udvikling. Begunstigede medlemmer kan blive fuldtgyldige medlemmer af foretagendet blot ved at afgive erklæring herom, uden at det er nødvendigt med en beslutning truffet af generalforsamlingen. Yves Franchet var formand for CESD-Communautaire indtil 1995.

I et brev til formanden for CESD-Communautaire dateret den 16. april 1997 meddelte Yves Franchet sin beslutning om at fratræde som medlem af generalforsamlingen. Han bekræftede desuden, at flere andre medlemmer af Eurostat fratrådte med øjeblikkelig virkning.

DEBA

Data for European Business Analysis (DEBA GEIE) var en europæisk økonomisk firmagruppe, der blev oprettet i Luxembourg den 17. februar 1992.

Dens vedtægts artikel 6 og 8 bestemmer, at følgende var medlemmer:

- Kommissionen, repræsenteret ved Eurostat, med 50 % af de samlede stemmer
- europæiske organisationer, der repræsenterer ansatte i sektoren, med 25 % af de samlede stemmer
- nationale og/eller europæiske tværfaglige arbejdsgiverorganisationer, med 25 % af de samlede stemmer.

Eurostat fratrådte officielt som medlem med virkning fra den 31. december 1997, hvilket i henhold til vedtægtsens artikel 7 medførte opløsning og likvidation af firmagruppen.

Kommissionens oplysninger om Eurostats deltagelse i disse organer

- Ved en meddelelse fra Kommissionen af 17. oktober 1995⁽¹⁾ fik Eurostat bemyndigelse til fortsat at deltage i Eurocost, CESD-Communaux og DEBA, og det blev accepteret, at deltagelsen skulle udfases gradvist. I tråd med denne beslutning sendte Yves Franchet den 2. maj 1997 et notat til kommissær Yves-Thibault de Silguys kabinetschef og meddelte, at ingen medlemmer fra Eurostat længere var medlem af beslutningsorganerne for TES, CESD eller Eurocost. Han påpegede i notatet, at DEBA's vedtægt ikke gjorde det muligt for medlemmer at fratræde. Dette var årsagen til, at der blev anmodet om en vedtægtsændring. Medlemmerne fra Eurostat fratrådte endegyldigt beslutningsorganerne for DEBA i december 1997 (som beskrevet ovenfor).
- Tabeller med de ønskede oplysninger sendes direkte til det ærede medlem. Tabel 1 viser de enkelte generaldirektoraters betalinger til Institut TES i perioden 1997-2003. Tabel 2 viser de enkelte generaldirektoraters betalinger til CESD-Communaux i perioden 1992-2003, og tabel 3 viser de enkelte generaldirektoraters betalinger til DEBA i perioden 1992-2002.

⁽¹⁾ SEC(95) 1684.

(2004/C 51 E/171)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1896/03
af María Sornosa Martínez (PSE) til Kommissionen

(6. juni 2003)

Om: Alarmerende stigning i tilfældene af legionærsyge i Alcoy

I flere forespørgsler har ovennævnte medlem af Europa-Parlamentet gjort Kommissionen opmærksom på de alvorlige og vedvarende udbrud af legionærsyge, som til stadighed kan registreres i byen Alcoy. Helt konkret er 239 personer i dette område i nærheden af Alicante blevet ramt af sygdommen, hvoraf seks er afdøde ved døden (data fra maj i år).

Kommissionen har tidligere i sit svar på skriftlig forespørgsel P-1159/02⁽¹⁾ oplyst, at: »de spanske myndigheder har truffet de nødvendige foranstaltninger til at få rede på årsagen til og omfanget af problemet og for at råde bod på det ... og undgå gentagelser«, og at Kommissionen derfor havde »besluttet at henlægge sagen«.

De nye oplysninger fra maj i år viser imidlertid, at situationen i Alcoy langt fra er under kontrol, men tværtimod forværres dag for dag med nye sygdomsudbrud.

Ifølge sammenslutningen af personer i Alcoy, som er ramt af legionærsyge, kan de lokale sundhedsmyndigheder ikke garantere, at ejerne af køleanlæggene opfylder kravene til rengøring og kontrol med de pågældende anlæg.

Mener Kommissionen i betragtning af, at antallet af sygdomsramte er steget til 239, at de valencianske myndigheder gør en tilstrækkelig stor indsats og bruger de midler, der skal til, for helt at udrydde tilfældene af legionærsyge i Alcoy?

Kan Kommissionen stadig bekræfte, at fællesskabslovgivningen har fundet korrekt anvendelse i forbindelse med sygdomsudbruddene i Alcoy?

⁽¹⁾ EFT C 229 E af 26.9.2002, s. 188.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström*(30. juli 2003)*

Foranlediget af det ærede medlems tidligere skriftlige forespørgsler vedrørende forekomsten af legionærsyge i Alcoy har Kommissionen indledt en sag på eget initiativ, registreret som 2001/2048, for at kontrollere, om de spanske myndigheder har anvendt Fællesskabets miljølovgivning korrekt i det foreliggende tilfælde.

Som led i undersøgelsen af den nævnte sag har Kommissionen bedt de spanske myndigheder om at fremsætte deres bemærkninger om de forhold, det ærede medlem har påpeget, og om anvendelsen af Rådets direktiv 80/778/EØF⁽¹⁾ af 15. juli 1980 om kvaliteten af drikkevand, hvad det foreliggende tilfælde angår. Det skal bemærkes, at dette direktiv er afløst af Rådets direktiv 98/83/EF⁽²⁾ af 3. november 1998 om kvaliteten af drikkevand.

Som forklaret i svaret på det ærede medlems skriftlige forespørgsel P-1159/02, har man ikke ved undersøgelsen af denne sag kunnet konkludere, at der forelå nogen overtrædelse af EF-retten. Kommissionen har derfor besluttet at henlægge sagen ...

Kommissionen skal, i sin egenskab af traktaternes vogter, kontrollere medlemsstaternes anvendelse af EF-retten. Kommissionen kan derimod ikke gribe ind på områder, som ikke henhører under Fællesskabets kompetence.

Som det ærede medlem påpeger i denne nye skriftlige forespørgsel, synes problemet med de nye tilfælde af legionærsyge i Alcoy at stamme fra kølesystemer, som tilsyneladende ikke opfylder de gældende normer for renholdelse og overvågning af udstyret.

Da problemet med legionærsyge således ikke skyldes drikkevandet, er direktiv 80/778/EF og 98/83/EF ikke relevante i dette tilfælde. Der er derfor ikke nogen EF-miljølovgivning, der dækker det foreliggende tilfælde, hvorfor Kommissionen ikke kan udtale sig om spørgsmålet.

Epidemiologiske oplysninger om legionærsyge tilvejebringes på grundlag af Parlamentets og Rådets beslutning 2119/98/EF om oprettelse af et net til epidemiologisk overvågning af og kontrol med overførbare sygdomme i Fællesskabet⁽³⁾. De spanske sundhedsmyndigheder har på anmodning af Kommissionen meddelt denne, at der i byen Alcoy er indført en systematisk plan for kontrol med anlæg og skærpet overvågning af legionærsyge. Der er ikke gjort indvendinger mod disse foranstaltninger fra de andre medlemsstats side. Fællesskabets lovgivning om folkesundhed indeholder ikke bestemmelser om yderligere foranstaltninger på dette område.

⁽¹⁾ EFT L 229 af 30.8.1980.

⁽²⁾ EFT L 330 af 5.12.1998.

⁽³⁾ EFT L 268 af 3.10.1998.

(2004/C 51 E/172)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1899/03**af Jillian Evans (Verts/ALE) til Kommissionen***(6. juni 2003)*

Om: Delfiner i trawl-net

Hvert år skyldes et stort antal døde delfiner op på kysterne ved Den Engelske Kanal, og det ser ud til, at der er en vis sammenhæng mellem dette fænomen og det faktum, at store pelagiske trawlere også fisker i området. Obduktioner af disse delfiner viser, at de næsten alle har været fanget som bifangst. Da antallet af døde delfiner, der skyldes op på land, måske udgør mindre end 5 % af det totale antal, er det bydende nødvendigt, at der bliver gjort noget ved problemet.

Har Kommissionen til hensigt at etablere en obligatorisk observatørordning for europæiske pelagiske trawlere med henblik på at gøre det nemmere at indsamle data og hermed iværksætte grundigere og langsigtede tiltag for at løse problemet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(3. juli 2003)

Kommissionen har kendskab til problemet med delfiner, der skylles op på kysterne i medlemsstaterne, navnlig om vinteren langs Den Engelske Kanal.

Ifølge »habitatdirektivet«⁽¹⁾ skal medlemsstaterne træffe foranstaltninger til at beskytte småhvaler og sikre dem en gunstig bevaringsstatus (herunder vurdering af bestanden, overvågning af utilsigtet aflivning, afhjælpende foranstaltninger og beskyttelse af levestederne).

Kommissionen mener imidlertid, at der — navnlig inden for fiskeriet — er behov for yderligere sammenhængende og samarbejdsbaserede foranstaltninger på EU-plan til at forbedre bevaringen af småhvaler.

Der er således forslag fremme om indførelse af obligatoriske ordninger med observatører om bord på skibene inden for visse fiskerier. Kommissionens forslag om dette spørgsmål ventes at foreligge om nogle få uger.

Endvidere udsendte Kommissionen den 22. maj 2003 et åbent udbud om en undersøgelse af flydetrawls påvirkning af bestanden af småhvaler, baseret på et program med ombordværende observatører⁽²⁾. Efter planen skal undersøgelsen begynde i slutningen af 2003, hvis alle de nødvendige betingelser for indgåelse af en sådan kontrakt er til stede.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, EFT L 206 af 22.7.1992.

⁽²⁾ Åbent udbud FISH/2003/09 — EUT S 98 af 22.5.2003.

(2004/C 51 E/173)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1903/03
af Caroline Lucas (Verts/ALE) til Kommissionen**

(11. juni 2003)

Om: Grænseoverskridende samarbejde (Interreg)

I Kommissionens anden situationsrapport om økonomisk og social samhørighed, som offentliggjordes i januar 2003⁽¹⁾, bekræftedes behovet for fortsat at fremme det grænseoverskridende samarbejde og samarbejdet inden for regionerne. Imidlertid er anmodning om støtte fra Interreg en kompliceret proces, som navnlig kan hæmme deltagelse fra mindre organisationers side, f.eks. organisationer i den frivillige sektor.

Kan Kommissionen oplyse, hvad man foretager sig for at forenkle Interregs fremtidige funktion og fleksibilitet og for at øge deltagelsen fra forsømte sektorers side?

I anden situationsrapport hed det endvidere, at Kommissionen som følge af de forskellige nationale administrative og retlige traditioner, der er involveret i processen, var blevet anmodet om at undersøge muligheden for at udvikle et retligt instrument for grænseoverskridende samarbejde for at lette udformningen og gennemførelsen af Interreg. Kan Kommissionen oplyse, hvilke fremskridt der er gjort i denne henseende?

⁽¹⁾ KOM(2003) 34 endelig udg.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(23. juli 2003)

Interreg-projekterne bygger på et udvidet partnerskab, hvor partnerne planlægger og gennemfører projekterne i fællesskab. Disse elementer tilfører Interreg-foranstaltningerne en merværdi, men kan også gøre det vanskeligere at gennemføre foranstaltningerne på grund af opgave- og ansvarsfordelingen.

Desuden skal Interreg-projekterne overholde samme bestemmelser som dem, der gælder samtlige strukturfondsprojekter. I denne forbindelse er de navnlig omfattet af den almindelige forenkling, præcisering og fleksibilitet vedrørende forvaltningen af strukturpolitikkerne, der for nylig har været omhandlet i en meddelelse fra Kommissionen ⁽¹⁾.

Der er oprettet et teknisk sekretariat inden for hvert Interreg-program for at give alle potentielle støttemodtagere bedre adgang til finansiering og deltagelse. Sekretariatets opgave er bl.a. at yde projektiværksætterne den nødvendige bistand og støtte til udarbejdelsen og fremlæggelsen af forslagene.

Kommissionen undersøger i øjeblikket, om der kan udarbejdes et retligt instrument for grænseoverskridende samarbejde for at lette udformningen og gennemførelsen af Interreg, som nævnt i anden situationsrapport om samhørigheden. Kommissionen har offentliggjort en udbudsbekendtgørelse ⁽²⁾ til gennemførelse af en undersøgelse vedrørende »Det decentraliserede grænseoverskridende samarbejde: Udvikling af retlige instrumenter til Fællesskabets samarbejde«. De modtagne tilbud er blevet evalueret, og der vil snart blive underskrevet en kontrakt. De første resultater af denne undersøgelse skulle fremgå af den tredje rapport om økonomisk og social samhørighed, som forventes vedtaget af Kommissionen i december 2003.

⁽¹⁾ Kommissionens meddelelse C(2003) 1255 af 25. april 2003 om forenkling, præcisering, koordinering og fleksibilitet vedrørende forvaltning af strukturpolitikkerne 2000-2006.

⁽²⁾ EFT S 22 af 31.1.2003.

(2004/C 51 E/174)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1904/03**af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(2. juni 2003)

Om: Forøgelse af Grækenlands statsgæld

Ifølge de officielle data er Grækenlands offentlige gæld i første kvartal af 2003 vokset med 7,3 mia. EUR til 173,1 mia. EUR. Dette beløb overstiger allerede i absolutte tal det loft på 171,05 mia. EUR, der er fastsat for udgangen af 2003.

Kan Kommissionen forklare, hvad der er årsagen til denne drastiske forøgelse af Grækenlands statsgæld? Er der tale om statsgarantier til forskellige organisationer (hvilke organisationer og hvor store beløb), eller er der optaget nye lån? Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe i samarbejde med den græske regering?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(24. juni 2003)

Kommissionen overvåger nøje udviklingen i den græske økonomi, da Grækenlands gæld er blandt de største gældsposter i EU. Faktisk har Kommissionen gentagne gange understreget behovet for mere målrettede politiske tiltag for at mindske statsgælden, der er opstået på grund af adskillige års stærk stigning i produktionsvæksten i den græske økonomi. I statsbudgettet for 2003 og stabilitetsprogrammet for 2002 er statsgælden fastsat til at svare til 171,05 mia. EUR, hvorimod statens konsoliderede bruttogæld er beregnet til 150,4 mia. EUR, som repræsenterer 100,2 % af bruttonationalproduktet (BNP). Ifølge Kommissionens prognoser fra foråret forventes Grækenlands gældskvote at ligge på 101 % af bruttonationalproduktet i slutningen af 2003.

Med hensyn til statsgarantierne for forskellige organisationer bør det noteres, at de ikke medregnes i statsgælden, medmindre de benyttes.

For at vurdere statsgælden er det relevant at se på niveauet af statens konsoliderede bruttogæld i slutningen af året og udviklingen af gældskvoten i forhold til BNP. Da Grækenlands gældskvote er påvirket af flere faktorer (f.eks. den primære balance, omfanget af den nominelle BNP-vækst og andre styrende faktorer, herunder finansielle transaktioner og privatiseringsindtægter), giver resultaterne af gennemførelsen af budgettet samt statens låntagning i første kvartal af året ikke en pålidelig indikation af Grækenlands gældskvote i slutningen af året.

Da kvartalsregnskaberne ikke er til rådighed endnu, er det ikke muligt at undersøge årsagerne til den observerede forøgelse af statsgælden. Stigningen i regeringens låntagning i første kvartal af 2003 er ikke nødvendigvis ensbetydende med uventede overskridelser af niveauet for gældskvoten i forhold til BNP i slutningen af året. Faktisk kan den — som det muligvis er tilfældet her — afspejle en forhåndsbestemt lånestrategi baseret på bestemte markedsbetingelser, og derfor kan en normalisering af låneprofilen i løbet af året ikke udelukkes.

(2004/C 51 E/175)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1911/03

**af Johannes Blokland (EDD)
og Rijk van Dam (EDD) til Kommissionen**

(12. juni 2003)

Om: Eventuelle følger af Domstolens domme i sag C-469/00 og C-108/01 for konkurrencepolitikken

Den 20. maj 2003 afsagde Domstolen dom i sag C-469/00 og C-108/01. Begge sager vedrørte anvendelse og gennemførelse af bestemmelser om beskyttelse af oprindelsesbetegnelse (BOB) for fødevarer, henholdsvis »Grana Padano« og »Prosciutto di Parma«.

Er Kommissionen bekendt med indholdet af disse domme?

Mener Kommissionen også, at de varespecifikationer, Domstolens afgørelser er baseret på, indrømmer så beskyttende foranstaltninger, at der er grund til at frygte, at de ikke bidrager til, at det indre marked fungerer hensigtsmæssigt?

Er Kommissionen rede til at se på, om bestemmelser og varespecifikationer for varer med BOB har virkninger for det indre marked, og at ændre de pågældende bestemmelser og specifikationer, hvor de har uforholdsmæssige negative virkninger for det indre marked?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(4. august 2003)

Kommissionen er bekendt med de to domme, som Domstolen afgav den 20. maj 2003 i sagerne C-108/01 og C-469/00 om beskyttede oprindelsesbetegnelser (BOB) for henholdsvis »Prosciutto di Parma« og »Grana Padano«.

Kommissionen deler Domstolens analyse, nemlig at nogle foranstaltninger opført i varespecifikationen, der foreskriver, at forarbejdning såsom rivning, udskæring i skiver og emballering skal udføres i det geografiske produktionsområde, kan sidestilles med kvantitativ restriktion, der er forbudt ved princippet om varers frie bevægelighed, men at disse former for forarbejdning er omfattet af de undtagelser, der er nedfældet i EF-traktaten, eftersom de er berettiget ved beskyttelsen af industriel og kommerciel ejendomsret, i dette tilfælde beskyttelse af oprindelsesbetegnelsen. De pågældende former for forarbejdning er nødvendige og står i forhold til formålet med beskyttelsen af de to BOB.

BOB skal ligesom den industrielle og kommercielle ejendomsret være beskyttet mod misbrug af de nævnte betegnelser af tredjemand, der ønsker at udnytte det ry, de har opnået. Foranstaltningerne er nødvendige og forholdsmæssige for at bevare produkternes kvalitet og karaktertræk og således beskytte de pågældende oprindelsesbetegnelser ry.

Kommissionen er i forbindelse med gennemgangen af hver enkelt registreringsansøgning specielt opmærksom på, at det påvises, at visse særlige bestemmelser i varespecifikationen, f.eks. vedrørende produkternes emballering, er nødvendige og står i forhold til formålet med at beskytte betegnelsen. Denne gennemgang skal sikre, at der undgås misbrug, som netop kunne medføre en hindring for varenes frie bevægelighed.

Kommissionen har ikke konstateret uforholdsmæssige negative virkninger på det indre marked. Hvad angår revision af bestemmelserne for varespecifikationerne til BOB, henhører det ikke under Kommissionens beføjelser, før den har modtaget en ansøgning fra en given medlemsstat.

(2004/C 51 E/176)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1922/03

**af María Izquierdo Rojo (PSE), Pedro Aparicio Sánchez (PSE),
Juan Izquierdo Collado (PSE) og Fernando Pérez Royo (PSE)
til Kommissionen**

(12. juni 2003)

Om: Den administrative situation omkring den opdæmmede sø Breña II

Guadalquivir-bækkenet lider af et alvorligt strukturbetinget vandunderskud med kolossale negative virkninger set ud fra et økonomisk og socialt synspunkt. Usikkerheden med hensyn til, hvor meget overrislingsvand der er til rådighed, betyder mistede investeringer i Andalucía, en region som EU har erklæret for mål 1-område.

Anlægget af Breña II er ikke kun et ønske hos de socioøkonomiske aktører inden for landbruget, som f.eks. kunstvandingsinteressenterne i Guadalquivir-bækkenet og landbrugsorganisationerne (ASAJA, COAG og UPA), men også hos fagforeningerne (CC.OO. og UGT), forbrugersammenslutningerne (UCE-UCA), provinsdeputationerne fra bækkenområdet (Córdoba, Granada, Jaén og Sevilla), den autonome administration i Andalucía og selv den spanske statsadministration samt Andalucías parlament.

Følgelig er opdæmningen af søen sammen med den modernisering af kunstvandingsanlæggene, der i øjeblikket gennemføres, og en bedre anvendelse og forvaltning af de knappe vandressourcer, der er til rådighed, den eneste mulighed for at løse det vandunderskud, som Guadalquivir-bækkenet lider af.

I november 2001 forelagde den spanske regering i overensstemmelse med Rådets direktiv 92/43/EØF⁽¹⁾ om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter Breña II-projektet og forslaget til kompensationsforanstaltninger samt begrundelsen for de væsentlige samfundsinteresser, der skal tages hensyn til i denne forbindelse.

Som Kommissionen ved, støttes ovennævnte projekt ikke kun af og er godkendt af den spanske regerings miljøinstanser og den autonome administration i Andalucía, men også af Grupo Lince Ibérico, og der mangler derfor kun EU's godkendelse.

På denne baggrund og i betragtning af den langsommelighed, hvormed sagen skrider frem, bedes Kommissionen besvare følgende spørgsmål: Hvorfor har Kommissionen endnu ikke endelig godkendt gennemførelsen af dette vandbygningsanlæg af så afgørende betydning for Andalucía? Hvilke betingelser er endnu ikke opfyldt af den spanske regering? Hvornår har Kommissionen tænkt sig at træffe endelig afgørelse i sagen?

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(29. juli 2003)

Kommissionen er klar over, hvilken betydning Breña II-dæmningen vil have for den økonomiske og sociale udvikling i Andalucía i og med, at dette projekt vil løse problemet med vandunderskuddet og bidrage til den generelle vandregulering i Guadalquivir-bækkenet.

Projektet, som indebærer støtteberettigede omkostninger på i alt 159 757 001 EUR blev forelagt Kommissionens Generaldirektorat for Regionalpolitik (GD REGIO) den 5. oktober 2001. De spanske myndigheder anmodede om finansiering af 50 % af omkostningerne via Regionalfonden. GD REGIO sendte projektet til Generaldirektoratet for Miljø (GD ENV) den 12. oktober 2001, og der blev ligeledes sendt supplerende oplysninger den 16. april 2002. Siden da har der fundet udveksling af oplysninger og adskillige drøftelser sted mellem GD REGIO, GD ENV og de spanske myndigheder for at afklare en række tekniske og forvaltningsmæssige spørgsmål.

Kommissionen vil gerne understrege, at de spanske myndigheder har anmodet den om en udtalelse i henhold til artikel 6, stk. 4, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter.

Kommissionen er ved at afslutte analysen af det oplysningsmateriale, den har modtaget, for at sikre sig, at Fællesskabets miljølovgivning anvendes korrekt. I nær fremtid vil den afslutte sin vurdering og sende sit svar til de spanske myndigheder.

(2004/C 51 E/177)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1924/03

af Benedetto Della Vedova (NI) til Kommissionen

(3. juni 2003)

Om: Overtrædelse af aftalen mellem Schweiz og EU om godstransport og personbefordring, indgået den 21. juni 1999

Det schweiziske Forbundsråd indførte med en forordning af 20. september 2002 en ordning for fortrinsbehandling for en del af den interne tunge trafik. Takket være disse bestemmelser kan schweiziske køretøjer, enten direkte eller fra det sydlige Schweiz, som har den krævede tilladelse og er forsynet med et mærke (et gult »S« på rød bund), undgå rastepladserne ved Sankt Gotthard og Sankt Bernhard (som er obligatoriske for alle andre køretøjer) og køre direkte til tunnelen, hvormed ventetiden nedsættes betydeligt. Desuden behøver disse køretøjer ikke at respektere den alternerende ensretning i Sankt Bernhard-tunnelen (som om de ikke var berørt af sikkerhedsproblemerne).

De schweiziske transportvirksomheder kan således nyde godt af denne forskelsbehandling, ikke kun for den interne trafiks vedkommende, men i vid udstrækning også i forbindelse med direkte transport til Italien eller det nordlige Europa, idet der ikke er nogen effektiv kontrol med lastens destination. Kort sagt kan de schweiziske transportvirksomheder gennemføre transporter til Italien med en gennemsnitlig tidsbesparelse på mellem fire og otte timer for hver kørsel. På denne måde kan de bedre planlægge deres arbejde og overholde de fastsatte tider. Endvidere kan vognmændene fra EU i det sydlige Schweiz ikke konkurrere med de lokale transportvirksomheder, idet de ikke er omfattet af undtagelsesbestemmelserne.

Finder Kommissionen ikke, at med denne forordning overtrædes aftalen mellem Schweiz og EU om godstransport og personbefordring, som blev indgået den 21. juni 1999 ⁽¹⁾, især artikel 32, som forbyder »direkte eller indirekte forskelsbehandling på grundlag af transportvirksomhedens nationalitet, køretøjets indregistreringssted eller transportens oprindelses- og/eller bestemmelsessted«?

⁽¹⁾ EFT L 114 af 30.4.2002, s. 91.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio*(25. juni 2003)*

Den særordning i det schweiziske Forbundsråds forordning af 20. september 2002, som det ærede medlem henviser til, gælder kun for visse ikke-grænseoverskridende dele af trafikken inden for de schweiziske grænser, og der fastsættes en bøde på minimum 500 CHF for misbrug af »S«-mærket. Derfor nyder schweizisk import- og eksporttrafik ikke godt af S-ordningen. Ifølge Kommissionens oplysninger udfører det schweiziske politi grundig kontrol med ordningen, hvilket sammen med de store bøder garanterer en streng håndhævelse af forordningen.

Kommissionens tjenestegrene har undersøgt denne forordning og er kommet frem til, at der ikke synes at være tale om forskelsbehandling i henhold til aftalen mellem EU og Schweiz om landtransport, eftersom de schweiziske transportvirksomheder, som beskæftiger sig med grænseoverskridende trafik, påvirkes på samme måde af S-ordningen som transportvirksomheder fra EU-landene. Desuden gælder aftalen mellem EU og Schweiz ikke for intern trafik i Schweiz (artikel 2, stk. 1 i aftalen). Denne trafik er følgelig ikke omfattet af aftalen.

Det fastslås i øvrigt, at S-ordningen kun gælder ca. 23 % af året. I denne periode nyder ca. 15 % af lastvognene godt af ordningen, hvilket betyder, at det på årsbasis kun er mellem tre og fem procent af lastvognstrafikken, der har fordel af forordningen. Det bør ligeledes bemærkes, at den alternerende ensretning i Sankt Bernhard-tunnelen også gælder for den tunge trafik, der bærer S-mærket.

*(2004/C 51 E/178)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1929/03****af Lennart Sacrédeus (PPE-DE) til Rådet***(13. juni 2003)*

Om: Fordrivelse af befolkningen fra Sudans olierige områder

Den blodige borgerkrig i Sudan har kostet to millioner mennesker livet. Fire millioner mennesker er flygtet fra deres hjem. European Coalition on Oil in Sudan, ECOS, som er et netværk bestående af 70 europæiske organisationer med et væsentligt kristent og kirkeligt islæt, gør opmærksom på, at titusindvis af sudanese med olieselskabernes kendskab er blevet tvunget til at flygte fra Reweng County i det vestlige Øvre Nilen som følge af konflikter om olieudvindingen. En stor del af de indkomster, som olien i Sudan indbringer, anvendes til militærudgifter. Kun 2 % af Sudans budget går til sundhedspleje, mens 48 % anvendes til politi- og militærudgifter til indkøb af f.eks. russiske MiG-29 jagerfly, Mi-24 kamphelikoptere og T-72 kampvogne.

Hvad foretager Rådet sig for at påvirke Sudans regering og olieselskaberne til at standse denne bevidste fordrivelse af befolkningen fra de olierige områder? Hvad foretager EU sig for at påvirke lande til ikke at sælge dyrt højteknologisk krigsmateriel til de stridende parter i Sudan?

Svar*(7. oktober 2003)*

EU er klar over, at der har været voldsomme kampe mellem regeringsstyrker og SPLA i det olierige sydlige Sudan. En optrapning heraf har som det ærede parlamentsmedlem gør opmærksom på, haft alvorlige konsekvenser for befolkningen og har hindret humanitær adgang til den sydlige område. EU har udtrykt dyb bekymring over disse uacceptable forhold og har opfordret til uhindret, umiddelbar og ubegrænset adgang for de internationale humanitære organisationer, når civilbefolkningen er direkte eller indirekte berørt af konflikten. EU har desuden erindret om det humanitære princip om, at civilbefolkningen skal beskyttes mod følgerne af militære operationer og indtrængende anmodet begge parter i konflikten om omgående at iværksætte TCA-aftalen fra december 1999 om gennemførelse af principperne for beskyttelse af og humanitær bistand til krigsramte civile.

EU understreger inden for rammerne af de regelmæssige dialogmøder med både Sudans regering og SPLM/A, at de må overholde grundprincipperne for de humanitære rettigheder og menneskerettighederne.

Siden suspensionen af samarbejdet med Sudan i 1990 har EU begrænset sin bistand til humanitære aktiviteter, nødhjælp og fødevarehjælp. I december 2000 indledte EU det såkaldte »humanitarian plus«-program, der ikke kun skal være strengt humanitært og også tager sigte på rehabiliteringsbehov i de mere stabile områder af det nordlige og sydlige Sudan.

Efter undertegnelsen af Machakos-aftalen i juli sidste år har EU's prioritet i forbindelserne med Sudan været at fremme en omfattende fredsskabelse, som også vil bidrage til at forbedre situationen for internt fordrevne (IDP) og fremme deres tilbagevenden til og genbosætning i deres hjemregion.

Rådet har ikke nogen konkrete oplysninger om levering af dyrt højteknologisk krigsmateriel til de stridende parter i Sudan, men erindrer om, at Rådets afgørelse af 15. marts 1994 om embargo for våben, ammunition og militærudstyr over for Sudan fortsat er i kraft.

(2004/C 51 E/179)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1932/03

af Dirk Sterckx (ELDR) til Kommissionen

(5. juni 2003)

Om: Olympic Airways

Det fremgår af forskellige informationskilder, at Grækenland fortsat tolererer adfærd, som den, der er beskrevet i artikel 2 i Kommissionens afgørelse af 11. december 2002 om Olympic Airways. Hvad har Kommissionen gjort efter december 2002 for at sikre, at Grækenland og Olympic Airways ophører med en sådan adfærd (som f.eks. at det tolereres, at der vedvarende ikke sker betaling af socialsikringsbidrag osv.)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(18. juli 2003)

Den 11. december 2002 traf Kommissionen ganske rigtigt en negativ beslutning, der var rettet til Grækenland og vedrørte den statsstøtte, der var blevet ydet luftfartselskabet Olympic Airways. I beslutningen konkluderedes det, at den støtte, som den græske stat tidligere havde ydet, og som Kommissionen havde givet tilladelse til i 1998, ikke var forenelig med EF-traktatens bestemmelser, fordi de dertil knyttede betingelser ikke var blevet overholdt; det blev også fastslået, at Olympic Airways havde nydt godt af nye ulovlige støtteforanstaltninger. Den græske regering modtog den 13. december 2002 underretning om Kommissionens beslutning.

Grækenland havde to måneder til at tilbagesøge beløbene af den støtte, der var uforenelig med traktaten og dermed ulovlig. Denne frist udløb den 13. februar 2003.

En brevveksling mellem Kommissionen og de græske myndigheder i løbet af februar og marts 2003 har vist, at den græske regering ikke har truffet nogen konkrete foranstaltninger i sagen, og derfor besluttede Kommissionen den 23. april 2003 at indanke sagen for Domstolen med henvisning til, at dens beslutning om Olympic Airways ikke var blevet efterkommet.

Ud over denne forelæggelse for Domstolen fortsætter Kommissionen regelmæssigt med at henlede den græske regerings opmærksomhed på de forpligtelser, som den skal opfylde i henhold til Kommissionens beslutning af 11. december 2002.

(2004/C 51 E/180)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1947/03**af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Rådet**

(13. juni 2003)

Om: 62 spanske militærfolk omkommet ved en ulykke i Tyrkiet ved deres tilbagevenden fra Afghanistan

Ifølge forlydender i pressen var det fly, som blev ramt af en tragisk ulykke, der kostede 62 spanske militærfolk livet, da de vendte tilbage fra Afghanistan, via det britiske firma Chapman Freeborn leaset til et ukrainsk selskab, UM Air, som af NATO havde fået til opgave at transportere tropper fra medlemsstaterne. Har Rådet kendskab til, hvorfor et selskab som UM Air kan få overdraget transporten af militærfolk fra en EU- og NATO-medlemsstat? Gav det pågældende selskab de fornødne garantier for gennemførelsen af denne opgave? Hvad er årsagen til, at medlemsstaterne ikke har deres egne transportmidler? Er Rådet klar over, at de omkomne militærfolks familier taler om at indbringe klager over flyets dårlige tekniske stand under henvisning til erklæringer fra militærpersoner, som er blevet transporteret med samme fly?

Svar

(7. oktober 2003)

Det ærede parlamentsmedlem er sikkert klar over, at EU-Rådet ikke er involveret i de militære operationer i Afghanistan. Derfor har Rådet ingen specifikke oplysninger om planlægningen eller gennemførelsen af operationen, herunder logistiske aspekter såsom deployering af styrker og andre troppebevægelser, som f.eks. eventuel chartring af civilt materiel foretaget af deltagere fra tredjeparter.

(2004/C 51 E/181)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1956/03**af María Sornosa Martínez (PSE) til Rådet**

(13. juni 2003)

Om: Udsendelse af enkeltskroget spansk olietankskib med henblik på deltagelse i krigen i Irak

Den spanske regering vedtog, at flådens olietankskib »Marqués de la Ensenada« skulle bistå de allierede tropper i Irak-krigen. Dette fartøj er en enkeltskroget olietanker bygget i 1990. Der henvises til, at

- Kommissionen for tiden udfører et prisværdigt stykke arbejde for at afskaffe enkeltskrogede olietankskibe, navnlig hvad angår udformningen af ændringen af forordning (EF) nr. 417/2002⁽¹⁾,
- denne forordning hverken finder anvendelse på krigsskibe eller hjælpefartøjer,
- enhver krigssituation indebærer øget risiko for et forlis forårsaget af angreb og følgelig for en ny olieforurening.

Er Rådet parat til at gribe ind over for de forskellige medlemsstater for at få dem til at afskaffe enkeltskrogede olietankskibe i deres flådeenheder og erstatte dem med tankskibe med dobbelt skrog som foreskrevet i EU-lovgivningen?

⁽¹⁾ EFT L 64 af 7.3.2002, s. 1.

Svar*(7. oktober 2003)*

Det er som anført i spørgsmålet rigtigt, at den EF-lovgivning⁽¹⁾, der tager sigte på at fremskynde udfasningen af olietankskibe med enkeltskrog, ikke finder anvendelse på skibe, der ejes eller sejles af en stat og anvendes til statslig ikke-kommerciel tjeneste, herunder krigsskibe og flådehjelpefartøjer. Denne undtagelse findes også i andre dele af Fællesskabets søtransportlovgivning og er helt i overensstemmelse med de internationale bestemmelser, i det foreliggende tilfælde Marpol.

Forordning (EF) nr. 417/2002 er i øjeblikket ved at blive revideret efter den fælles beslutningsprocedure, og retsaktens forventedes vedtaget ved førstebehandlingen den 22. juli 2003 efter Rådets godkendelse af de ændringer af Kommissionens forslag, som Parlamentet vedtog den 4. juni 2003. Krigsskibe og flådehjelpefartøjer vil efter denne revision fortsat ikke være omfattet af forordningen.

Imidlertid skal medlemsstaterne i henhold til forordning (EF) nr. 417/2002 om fremskyndet indfasning af krav om dobbeltskrogs- eller tilsvarende design for olietankskibe med enkeltskrog, for så vidt det er rimeligt og muligt, bestræbe sig på at overholde EF-lovgivningen på dette område.

Det kan tilføjes, at olietankskibe med enkeltskrog, der er omfattet af EF-forordningen og bygget i 1990, i øjeblikket skal udfases inden 2007 (tankskibe af kategori 1) eller 2015 (tankskibe af kategori 2 og 3). Når forordningen om ændring af forordning (EF) nr. 417/2002 er trådt i kraft, vil enkeltskrogede olietankskibe af kategori 1 fra 1990 blive udfaset i 2005 og tankskibe af kategori 2 og 3 i 2010. Imidlertid vil det med øjeblikkelig virkning blive forbudt for sådanne enkeltskrogede tankskibe at transportere svære olier, hvis de har en dødvægt på over 5 000 ton, eller senest i 2008, hvis de har en dødvægt på under 5 000 ton.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 417/2002 af 18. februar 2002 om fremskyndet indfasning af krav om dobbeltskrogs- eller tilsvarende design for olietankskibe med enkeltskrog og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2978/94 (EFT L 64 af 7.3.2002, s. 1).

(2004/C 51 E/182)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1957/03**af Giacomo Santini (PPE-DE) til Rådet***(13. juni 2003)*

Om: Forbud mod transit gennem Østrig

Til stor overraskelse har ministerpræsidenten for delstaten Tyrol, Herwing van Staa, for nylig udstedt forbud mod færdsel med lastvogne med en totalvægt over 7,5 ton på motorvejene i Tyrol på strækningen mellem kommunerne Kundl og Ampass, hvilket indebærer følgende:

- fra den 1. juni 2003 træder forbuddet mod natkørsel, der allerede var gældende om vinteren, i kraft,
- fra den 1. august 2003 indføres desuden forbud mod transit hele døgnet for visse sektorer såsom affald, skrot, korn, træ, mineraler, køretøjer, stål og sten,
- forbuddet vil også ramme sektoren for udvinding og transport af porfyr, der er den eneste uerstattelige indtægtskilde for tusinder af familier og hundreder af små og mellemstore virksomheder i alperregionerne, som dermed vil lide umådelig skade.

Selv om Tyrol-regeringens beæggrund er forståelig, er det dog rimeligt at minde den om, at sådanne løsninger er i strid med EF-traktaten, idet de begrænser den frie udveksling af varer på det indre marked. Det synes ikke acceptabelt, at lokale myndigheder kan bringe et omfattende og allerede afsluttet arbejde i fare ved at træffe selvstændige beslutninger i strid med fællesskabsbestemmelserne.

Også det gamle problem med økopointordningen, som Østrig indførte unilateralt, er blevet anfægtet af alle andre medlemsstater og er ved at blive afskaffet efter pres fra Europa-Parlamentet. Kan Rådet på baggrund af ovenstående oplyse:

1. om ikke den mener, at den østrigske regering og den nordtyrolske regionalregering igen har overtrådt EF-traktatens bestemmelser om den frie bevægelighed for varer og personer?
2. hvad den agter at gøre for at få Østrig til at trække disse unilaterale beslutninger, der ikke er i overensstemmelse med fællesskabsbestemmelserne, tilbage?
3. om ikke den mener, at denne gentagne overtrædelse af traktaten bør forelægges Domstolen i Luxembourg?

Svar

(7. oktober 2003)

Rådet erindrer om, at det er Kommissionen, der som traktaternes vogter skal træffe de nødvendige foranstaltninger, herunder eventuelt indbringe sagen for Domstolen, for at fastslå om det kørselsforbud, som det ærede medlem henviser til, udgør en overtrædelse af fællesskabsretten. I den forbindelse er Rådet bekendt med, at Kommissionen allerede er i færd med at træffe de foranstaltninger, den finder nødvendige.

(2004/C 51 E/183)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1958/03

af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen

(13. juni 2003)

Om: Oplysninger om EUGFL, Garantisektionen

I spørgsmål P-3775/02 ⁽¹⁾ stillede medlem af EP António Campos spørgsmål til Kommissionen om »hvor stort et beløb, der årligt udbetales over EUGFL, Garantisektionen, til de 100 vigtigste støttemodtagere i hver medlemsstat«, men Kommissionens svar omhandler kun den direkte støtte, som kun udgør ca. 60 % af det samlede beløb, EUGFL, Garantisektionen, giver ud.

Råder Kommissionen ikke over elementer, der sætter den i stand til ved hjælp af CATS-systemet at svare på det spørgsmål, António Campos har stillet om EUGFL, Garantisektionens, samlede udgifter?

Hvor stort et beløb udbetales der årligt over EUGFL, Garantisektionen, til de 100 vigtigste støttemodtagere i hver medlemsstat, inklusive udbetalinger ud over de direkte støttebeløb?

⁽¹⁾ EUT C 192 E af 14.8.2003, s. 138.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(16. juli 2003)

De to tabeller, der er fremsendt direkte til det ærede medlem og til Parlamentets sekretariat, viser for 14 af medlemsstaterne ⁽¹⁾ de samlede beløb og procentandele, der modtages af de 100 største støttemodtagere (som defineret i Rådets forordning (EF) nr. 1259/1999 ⁽²⁾), og anden støtte udbetalt under Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen ⁽³⁾.

Med hensyn til tabellen over de øvrige udbetalinger under EUGFL Garantisektionen er det vigtigt at være opmærksom på følgende punkter, der også forklarer, hvorfor en relativ stor del af disse støtteudbetalinger er udbetalt til et begrænset antal modtagere.

Modtagerne af fællesskabsstøtte til visse markedsinstrumenter, f.eks. eksportrestitutioner, offentlig oplagring eller andre afsætningsforanstaltninger på markedet, er normalt virksomheder eller institutionelle enheder. Formålet med disse foranstaltninger er at skabe balance mellem de forskellige markeder og opretholde et fornuftigt prisniveau, så landmændene sikres en rimelig indtjening. Der er derfor landmændene, der i sidste ende drager fordel af denne støtteordning, også selv om de ikke direkte modtager støtte.

Under visse fælles markedsordninger for f.eks. frugt, grøntsager, bananer eller tobak sker udbetalingen normalt til producentorganisationerne. Nogle af disse producentorganisationer tæller flere hundrede medlemmer, og derfor er der tale om anseelige beløb. Producentorganisationerne modtager udbetalingerne og overfører dem derefter til de endelige støttemodtagere. Sidstnævnte transaktioner figurerer dog ikke i CATS-databasen.

Den fælles markedsordning for sukker er baseret på støttemekanismer, der ikke er rettet direkte mod landmændene. Den type foranstaltninger er eksportrestitutioner og produktionstilbagebetalinger, der for visse støtteberettigede produkter ydes af den kemiske industri, eller der kan være tale om støtte til markedsføring af fremstillet sukker og til raffinering af visse typer råsukker til hvidt sukker. Her er det igen landmændene, der i sidste ende drager fordel af disse støtteordninger, også selv om de ikke direkte modtager støtte.

Visse markedsinstrumenter er tilrettelagt, så udbetalingerne sker til de led, der forarbejder produkterne. Det gælder f.eks. tørret foder og bomuld. Det er her igen klart landmændene, der i sidste ende drager fordel af disse støtteordninger, også selv om de ikke direkte modtager støtte.

Tabellen omfatter ikke negative beløb, der er fremkommet ved sanktioner, inddrivelses og bøder.

Tabellen omfatter ikke udbetalinger til udviklingsstøtte til landdistrikterne under EUGFL Garantisektionen. På grund af støtteudbetalingernes særlige karakter kan CATS-databasen ikke indeholde udførlige data for alle udbetalinger til de endelige støttemodtagere under denne ordning.

Endelig skal det fremhæves, at en række politiske ændringer gennemført på foranledning af Kommissionen kraftigt har reduceret andelen af de indirekte støtteordninger i forhold til de direkte støtteordninger — en tendens, som fortsætter. I løbet af de sidste ti år er støtte i form af andre EUGFL Garantiudbetalinger faldet fra 91 % af budgettet til ca. 35 % i 2001.

(¹) Der foreligger ikke tilstrækkelige data for Grækenland.

(²) Rådets forordning (EF) nr. 1259/1999 af 17. maj 1999 om fastlæggelse af fælles regler for den fælles landbrugs-politiks ordninger for direkte støtte, EFT L 160 af 26.6.1999.

(³) Tallene refererer til regnskabsåret 2000.

(2004/C 51 E/184)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1965/03
af Proinsias De Rossa (PSE) til Kommissionen

(13. juni 2003)

Om: Fritagelse fra kravet om tilladelser i henhold til affaldsdirektivet fra 1975

På side 7 i rapporten om gennemførelsen af Fællesskabets affaldslovgivning for perioden 1998-2000 (¹), der blev offentliggjort den 19. maj 2003, anfører Kommissionen, at den overvejer at indføre procedurer i medfør af EF-traktatens artikel 226 over for de lande, hvis rapporter stadig har væsentlige mangler.

I henhold til artikel 11 i affaldsdirektivet 75/442/EØF (²) fra 1975 kan medlemsstaterne fritage anlæg eller virksomheder, der selv varetager bortskaffelsen af deres eget affald på produktionsstedet, fra kravet om de i artikel 9 og 10 omhandlede tilladelser.

På side 20 i rapporten, der blev offentliggjort den 19. maj, anfører Kommissionen, at Irland, Italien og Det Forenede Kongerige »har oplyst, at der i disse lande er vedtaget sådanne regler, men der gives ingen konkrete oplysninger«. Kommissionen konkluderede i denne forbindelse, at de medlemsstater, der har givet dispensation fra kravet om tilladelser, »desværre ikke har givet nogen begrundelse eller oplyst om eventuelle fordele« og endvidere, at »dette fortsat er et meget underudviklet område«.

Hvorledes forholder Kommissionen sig til, at Irland, Italien og Det Forenede Kongerige ikke har givet yderligere oplysninger om deres beslutning om at give de i artikel 11 omhandlede fritagelser? Kan sådanne undladelser betegnes som »væsentlige mangler«, som giver Kommissionen anledning til at overveje at indlede retslige procedurer?

⁽¹⁾ KOM(2003) 250.

⁽²⁾ EFT L 194 af 25.7.1975, s. 39.

(2004/C 51 E/185)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1966/03
af Proinsias De Rossa (PSE) til Kommissionen

(13. juni 2003)

Om: Forbrænding af irsk sygehusaffald i Det Forenede Kongerige

På side 7 i rapporten om gennemførelsen af Fællesskabets affaldslovgivning for perioden 1998-2000 ⁽¹⁾ der blev offentliggjort den 19. maj 2003, anfører Kommissionen, at den overvejer at indføre procedurer i medfør af EF-traktatens artikel 226 over for de lande, hvis rapporter stadig har væsentlige mangler.

Med hensyn til artikel 7, stk. 2, i direktiv 75/442/EØF ⁽²⁾ om affald, der omhandler samarbejde om affald medlemsstaterne imellem, anfører Kommissionen på side 13, at Det Forenede Kongerige i sin første rapport henviste til sit samarbejde med Irland vedrørende forbrænding af sygehusaffald i Det Forenede Kongerige, men at Irland »ikke har indsendt oplysninger«.

Hvorledes forholder Kommissionen sig til, at Irland har undladt at indsende oplysninger om eksport til og forbrænding af sygehusaffald i Det Forenede Kongerige? Er dette en af de »væsentlige mangler«, som giver Kommissionen grund til at overveje at indlede retslige procedurer?

⁽¹⁾ KOM(2003) 250.

⁽²⁾ EFT L 194 af 25.7.1975, s. 39.

(2004/C 51 E/186)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1967/03
af Proinsias De Rossa (PSE) til Kommissionen

(13. juni 2003)

Om: Den irske regerings politik til forebyggelse af affaldsdannelse og nyttiggørelse af affald

På side 7 i sin rapport om gennemførelse af fællesskabernes lovgivning om affald i tidsrummet 1998-2000 ⁽¹⁾, offentliggjort den 19. maj 2003, siger Kommissionen, at den overvejer at tage retslige skridt efter traktatens artikel 226 mod medlemsstaterne, i tilfælde hvor der fortsat er betydelige mangelfuldheder i de rapporter, medlemsstaterne har forelagt.

Artikel 3, stk. 1 i affaldsdirektivet af 1975 (75/442/EØF ⁽²⁾) og Fællesskabernes strategi for forvaltning af affaldsstoffer forpligter medlemsstaterne til at tage skridt til at tilskynde til forebyggelse af affaldsdannelse og nyttiggørelse af affald.

På side 15 i sin rapport om tidsrummet 1998-2000 slår Kommissionen fast, at Irland ikke har rapporteret om sin gennemførelse af artikel 3, stk. 1, men blot henviste til sin rapport for tidsrummet 1995-97.

Kommissionen konkluderede, at det ude fra de oplysninger, alle medlemsstaterne har bidraget med, »fortsat er uklart, om der blev forebygget affaldsdannelse i Den Europæiske Union i perioden 1998-2000, og i givet fald af hvilket omfang« (side 15).

Hvad er Kommissionens syn på, at Irland har undladt at rapportere om landets bestræbelser på at tilskynde til forebyggelse af affaldsdannelse og nyttiggørelse af affald i dette tidsrum? Er dette en af de betydelige mangelfuldheder, der er medvirkende til, at den overvejer at tage retslige skridt?

(¹) KOM(2003) 250.

(²) EFT L 194 af 25.7.1975, s. 39.

(2004/C 51 E/187)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1968/03
af Proinsias De Rossa (PSE) til Kommissionen**

(13. juni 2003)

Om: Behandling af farligt affald i Irland

Den 19. maj 2003 offentliggjorde Kommissionen sin rapport om gennemførelse af fællesskabernes lovgivning om affald for tidsrummet 1998-2000 (¹).

Figur 3.2 (s. 31) viser hvordan farligt affald behandles og håndteres i hver enkelt medlemsstat. I Irlands tilfælde noterer Kommissionen, at det samlede tal for farligt affald, som opgivet af den irske regering (dvs. 415 632 tons) udgør »tilnærmelsesvis 97 % af det faktiske«.

Betyder det, at den irske regering ikke har forklaret, eller var ude af stand til at forklare, hvad der er blevet af andre rundt regnet 12 500 tons farligt affald i Irland i 1999? Ved Kommissionen, ud fra de oplysninger den irske regering har udleveret som svar på Kommissionens spørgeskema, og som Kommissionen har benyttet ved udarbejdelsen af sin rapport, hvad der er blevet af dette farlige affald, og hvad det bestod af?

(¹) KOM(2003) 250 endelig udg.

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström
på skriftlige forespørgsler E-1965/03, E-1966/03, E-1967/03 og E-1968/03**

(24. juli 2003)

Alle fire skriftlige forespørgsler fra det ærede medlem henviser til oplysninger i Kommissionens rapport om gennemførelse af fællesskabslovgivningen for affald for perioden 1998-2000 (¹), og de behandles derfor samlet.

Som anført i indledningen til førnævnte rapport, er den udarbejdet på basis af medlemsstaternes besvarelser af spørgeskemaer, der er udarbejdet til dette formål. Disse besvarelser er mere eller mindre detaljerede fra medlemsstat til medlemsstat og indeholder ofte kun en ajourføring af situationen sammenlignet med den tidligere rapporteringsperiode. Når der mangler vigtige oplysninger, som afholder Kommissionen fra at imødekomme sine rapporteringsforpligtelserne fyldestgørende, kunne det tyde på, at en medlemsstat har overtrådt sin rapporteringsforpligtelse. I denne forbindelse kan de tilfælde, det ærede medlem fremfører, imidlertid ikke berettige indledning af overtrædelsesprocedurerne.

Med hensyn til forespørgsel E-1968/03 om behandling af farligt affald i Irland, hvad angår bemærkningen om, at det samlede tal angivet for farligt affald omfatter omkring 97 % af det faktisk forekommende, blev fremført af de irske myndigheder i deres svar på spørgeskemaet, og det henviste kun til farligt affald, der var blevet behandlet uden for Irland. De opgivne oplysninger specificerer ikke, hvordan de resterende 3 % blev behandlet.

(¹) KOM(2003) 250 endelig udg.

(2004/C 51 E/188)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1969/03
af Proinsias De Rossa (PSE) til Kommissionen**

(13. juni 2003)

Om: Gennemførelse af direktivet om tidsbegrænset ansættelse i Irland

I slutningen af 2002 sendte Kommissionen den irske regering en begrundet udtalelse om dennes undladelse af at gennemføre direktiv 1999/70/EØF⁽¹⁾, som beskytter tidsbegrænset ansattes rettigheder, til den aftalte dato, dvs. juli 2002.

Hvilket svar har Kommissionen fået på denne begrundede udtalelse, og hvilke skridt foreslår den nu for at sikre, at den irske regering lever op til sine forpligtelse til at garantere rettighederne for titusinder af tidsbegrænset ansatte personer i Irland?

⁽¹⁾ EFT L 175 af 10.7.1999, s. 43.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(23. juli 2003)

Da Kommissionen ikke modtog besked om, at direktivet var blevet gennemført, sendte den en anmodning til Domstolen om at indlede en retssag i slutningen af januar 2003. Retssagen går nu sin gang.

(2004/C 51 E/189)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1972/03
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen**

(13. juni 2003)

Om: Pressemeddelelser om Belgien — sprog

Den 2. juni i år blev der via Kommissionens Midday Express udsendt en meddelelse vedrørende Kommissionens planer om at henvende sig til Belgien angående landets regler for natflyvninger (se: http://www.europa.eu.int/rapid/start/cgi/guesten.ksh?p_action.gettxt=gt&doc=IP/03/7810RAPID&lg=EN&display=)).

Kan Kommissionen oplyse, hvorfor denne meddelelse udelukkende foreligger på fransk, engelsk og tysk?

Kan Kommissionen begrunde, hvorfor denne meddelelse ikke blev udsendt på det officielle sprog for hovedparten af Belgiens indbyggere, nemlig nederlandsk?

Vil Kommissionen sørge for, at alle dens pressemeddelelser og navnlig dem, som direkte vedrører Belgien, for fremtiden også bliver udsendt på nederlandsk? I benægtende fald hvorfor ikke?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(10. juli 2003)

Den pressemeddelelse, som det ærede medlem henviser til, blev offentliggjort den 2. juni 2003 på grundlag af de disponible oversættelser, og det var desværre ikke muligt at forsinke disse oplysninger yderligere, da de var af interesse for hele den europæiske presse. Den nederlandsksprogede udgave blev offentliggjort på Internettet den 3. juni 2003. Pressemeddelelsen blev omtalt i samtlige belgiske medier, både nederlandsksprogede og fransksprogede aviser.

Kommissionen offentliggør sine pressemeddelelser som et minimum på engelsk eller fransk, men generelt på så mange sprog som muligt.

Når det drejer sig om følsomme spørgsmål, og i alle tilfælde om konkurrencesager, som vedrører et bestemt land, beder Kommissionen om at få sagen oversat til det pågældende lands officielle sprog, der er anerkendt i den i EF-traktaten omhandlede sprogordning, dvs. fransk og nederlandsk for Belgiens vedkommende.

(2004/C 51 E/190)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1973/03**af Anna Karamanou (PSE) til Kommissionen**

(5. juni 2003)

Om: Krænkelser af Romaernes rettigheder i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien

Ifølge en meddelelse fra organisationen »Médecins du Monde« foregår der for øjeblikket grove krænkelser af ca. 600 romaers menneskerettigheder (deriblandt 270 børn, ti gravide kvinder og adskillige ældre), som befinder sig ved grænsen mellem Grækenland og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien tæt på grænseovergangen ved Meditlila. Flygtningene har siden marts levet under åben himmel uden telte eller nogen anden form for beskyttelse mod sol og regn og uden grundlæggende sanitære faciliteter, hvorfor FN's Flygtningehøjkommissariat og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedoniens arbejdsministerium forbød lejren og indstillede deres forsyninger med levnedsmidler, vand og strøm. Den 22. maj brugte Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedoniens sikkerhedsstyrker vold imod flygtningene for at fjerne dem fra grænsen, idet romaerne ikke er i besiddelse af rejsedokumentation og fuldstændigt er afhængige af myndighederne.

Hvad agter Kommissionen at gøre inden for rammerne af associeringsaftalen mellem EU og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien for at sikre respekten for menneskerettighederne og skabe menne-skeværdige levevilkår for romaerne i Meditlila?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(3. juli 2003)

Kommissionen følger indgående udviklingen med hensyn til de godt 600 romaer, som befinder sig ved grænsen mellem Grækenland og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien tæt på grænseovergangen ved Meditlila, bl.a. gennem den vedvarende indsats, som Kommissionens delegation i Skopje yder. Således blev tre repræsentanter for romaerne modtaget på delegationens kontor den 30. maj 2003, og delegationens ansatte har ligeledes besøgt samlingsstedet nær grænsen.

Ifølge de seneste tilgængelige oplysninger modtager de personer, der er forsamlet ved grænsen, humanitær bistand i form af fødevarehjælp såvel som sanitære foranstaltninger og lægehjælp fra bl.a. De Forenede Nationers Flygtningehøjkommissariat (UNHCR), Den Internationale Migrationsorganisation (IMO) såvel som forskellige ikke-statslige organisationer (ngo'er) (bl.a. Røde Kors (ICRC), Schweits' Røde Kors, Caritas og Cooperazione Italiana).

Det internationale samfund (repræsentanterne for FN's mission i Kosovo (UNMIK), Den Europæiske Union, Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa (OSCE), Europarådet, UNHCR, IMO osv.) er ligeledes gået ind i sagen og forsøger at hjælpe regeringen i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien og de berørte personer med at finde løsninger på problemet. De pågældende personer tilhører en gruppe mennesker, der flygtede fra Kosovo i 1999 og siden da har opholdt sig i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien med en midlertidig og usikker opholdstilladelse, der skal fornyes hvert halve år, og som kun giver meget begrænsede sociale rettigheder. De fleste boede i Suto Orizari-centeret, der blev åbnet i 1999, og som UNHCR lukkede i 2003 på grund af alvorligt forfald. De mest udsatte (ca. 150) er blevet tilbudt genhusning i et andet center for romaer i Katlanavo, og privat indkvartering og grundlæggende økonomisk hjælp er imødeset for den resterende del af gruppen. De pågældende har afvist dette tilbud og valgt at protestere mod deres livsbetingelser ved ovennævnte grænseovergang (og søge om indrejsetilladelse til EU-lande).

Kommissionen har altid været af den opfattelse, at disse personer, der har opholdt sig i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien i fire år, bør sikres bedre vilkår for så vidt angår deres opholdstilladelse og sociale rettigheder. Derfor har Kommissionen i samarbejde med UNHCR støttet ændringen af landets asyllovgivning, som skal føre til, at der i september 2003 træder en ny lov i kraft, som sikrer en retfærdig asylprocedure, bedre modtagelsesforhold for asylansøgerne, respekt for princippet om ikke-afvisning og lokale integrationsforanstaltninger for de personer, der tilkendes beskyttelse. Kommissionen noterer med tilfredshed, at landets regering er rede til allerede nu at lade denne lov finde anvendelse på de pågældende personer. Det giver bl.a. disse personer mulighed for at indgive en asylansøgning og få den behandlet.

Der er som led i det nationale Cards-program etableret et projekt til 2 mio. EUR, der tager sigte på at hjælpe regeringen i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien med at ændre asyllovgivningen og iværksætte et nationalt handlingsprogram om asylspørgsmål, indvandring og visa, som ledsages af et uddannelsesprogram. Der er afsat 1 mio. EUR i 2003 til videreførelse af den indsats, der indledtes med 2002-programmet. Det Europæiske Genopbygningsagentur undersøger mulighederne for en konkret videreførelse af dette program og en mere præcis definition af indholdet.

Det er begrundelsen for, at Kommissionen har tilsluttet sig erklæringen af 3. juni 2003 fra lederne af Unionens mission i Skopje, hvori de understreger, at de ser meget alvorligt på henvendelserne fra kosovo-romaerne i Medzitlija med henblik på en forbedring af deres situation, og på det skarpeste opfordrer dem til at acceptere tilbuddet fra Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien, trække sig tilbage fra grænseområdet og vende tilbage til Skopje.

Desuden støtter Kommissionen fortsat det internationale samfunds bestræbelser på at sikre passende betingelse for, at de personer, der blev forflyttet i 1999, herunder romaerne, frivilligt kan vende tilbage til Kosovo.

(2004/C 51 E/191)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1975/03

af Anna Karamanou (PSE) til Kommissionen

(13. juni 2003)

Om: Sundhedsrisici forbundet med almindeligt udbredt antidepressiv medicin

Efter mange beretninger om tilfælde af selvmord og abstinenssymptomer hos mennesker, der har brugt almindeligt kendte antidepressive midler, såsom prozac, har den britiske regering pålagt den ansvarlige komité for lægemiddelsikkerhed at undersøge sikkerheden af denne medicin. Undersøgelsen er et resultat af en række tilfælde, hvor mennesker har udvist stærke abstinenssymptomer eller har skullet bruge flere måneder for at komme af med deres afhængighed af den slags medicin, samt tilfælde af selvmord, der synes at hænge sammen med brugen af denne medicin.

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at få skabt fuld klarhed over dette alvorlige problem ved at foretage omfattende undersøgelser på europæisk plan for at fastslå den grad af afhængighed, som langvarig brug af antidepressiv medicin kan bevirke hos mennesker?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(1. august 2003)

Det Forenede Kongeriges Medicines and Healthcare products Regulatory Agency (MHRA) informerede Kommissionen om, at man i slutningen af maj 2003 havde modtaget nye data fra kliniske forsøg med paroxetin (Seroxat) hos børn og unge. Disse nye data er blevet analyseret af en ekspertgruppe vedrørende SSRI (selektive serotonin-genoptagshæmmere »Lykkepiller«) og af Committee on Safety of Medicines (CSM) i Det Forenede Kongerige. Dataene påviser ikke nogen virkning på depressive sygdomme hos denne aldersgruppe og viser en stigning i risikoen for episoder med selvpåført skade og potentielt suicidal adfærd blandt Seroxat-gruppen sammenlignet med placebo. Forskellige analyser peger på, at risikoen for sådanne episoder er mellem 1,5 og 3,2 gange højere med Seroxat sammenlignet med placebo.

CSM har på grundlag af disse data advaret om, at Seroxat ikke bør ordineres til børn og unge under 18 år til behandling af depressiv sygdom. Seroxat er ikke godkendt til brug i denne befolkningsgruppe ud over de godkendte indikationer, hvor den ordinerende læge under eget ansvar vurderer, om det er den rigtige behandling til en given patient.

Dette råd blev den 10. juni 2003 via Public Health Link meldt videre til eksperter i folkesundhed og blev sat på MHRA's websted sammen med information til patienterne. Reviderede patientinformationsfoldere med de nye vejledninger er ved at blive sendt til læger og apotekere.

Dette nye signal om sikkerheden ved brug hos denne befolkningsgruppe af unge sætter spørgsmålstegn ved, om der er balance mellem fordele og ulemper ved paroxetin. Det Forenede Kongerige finder, at det er i Fællesskabets interesse at revurdere balancen mellem fordele og ulemper ved paroxetin.

Den 12. juni 2003 indbragte Det Forenede Kongerige spørgsmålet for Udvalget for Farmaceutiske Specialiteter (CPMP) under Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurdering (EMA) i medfør af artikel 31 i direktiv 2001/83 EF⁽¹⁾. Dette spørgsmål blev diskuteret på CPMP's møde i juni 2003, og proceduren blev indledt.

Spørgsmålet om abstinensreaktioner og selvmordstendenser ved brugen af Prozac (fluoxetin) blev analyseret på europæisk plan i Udvalget for Farmaceutiske Specialiteter under EMA. Dette udvalg nåede i september 2002 frem til følgende konklusioner:

På grundlag af tilgængelige oplysninger og drøftelser internt i udvalget fandt CPMP, at forholdet mellem fordele/ulemper ved brug af Prozac taler for brug ved større depressive episoder, obsessiv-kompulsiv tilstand og som et supplement til psykoterapi i behandlingen af bulimi (bulimia nervosa).

I produktresuméet skal medtages følgende information:

4.4 Særlige advarsler og forsigtighedsregler vedrørende brugen

Selv mord: Eftersom der ikke nødvendigvis indtræder en bedring i løbet af behandlingens første få uger, bør patienter, der også behandles med antidepressive midler, overvåges nøje i denne periode. Risikoen for selvmordsforsøg ligger latent i en depression og kan vare ved, indtil der sker en markant forbedring af tilstanden. Det er en generel klinisk erfaring med alle behandlingsformer, at risikoen for selvmord kan stige i den indledende restitutionsfase.

4.8 Bivirkninger

Når behandlingen er stoppet, er der rapporteret om seponeringssymptomer i forbindelse med SSRI-hæmmere (selektive serotonin-genoptagshæmmere), selv om den tilgængelige dokumentation ikke tyder på, at dette skyldes afhængighed. Almindelige symptomer er svimmelhed, følelsesløshed, hovedpine, angstlighed og kvalme, hvoraf de fleste er milde og selvbegrænsende.

Plasmakoncentrationen af fluoxetin og norfluoxetin aftager gradvist efter afslutningen af behandlingsforløbet, hvilket hos de fleste patienter gør en gradvis nedtrapning af doserne unødvendig.

4.2 Dosering og indgivelsesmåde

I overensstemmelse med WHO's (Verdenssundhedsorganisationens) Consensus Statement, bør antidepressiv medicinering fortsættes i mindst 6 måneder.

Børn: Brug af fluoxetin hos børn og unge (under 18 år) frarådes, eftersom sikkerhed og effektivitet ikke er fastslået.

Oplysningerne findes på EMA's websted (www.emea.eu.int).

Arbejdsgruppen for lægemiddelovervågning under EMA's videnskabelige udvalg overvåger nøje alle medicinske produkter af klassen selektive serotonin-genoptagshæmmere (SSRI), bl.a. fluoxetin. Tidligere, i 2000, vedtog CPMP væsentlige sikkerhedsadvarsler for SSRI i relation til seponeringssymptomer.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6. november 2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler, EFT L 311 af 28.11.2001.

(2004/C 51 E/192)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1976/03**af Anna Karamanou (PSE) til Rådet**

(13. juni 2003)

Om: Højtstående politikere indblandet i pædofilisager i Portugal

I Portugal kom det for nylig frem, at nogle højtstående politiske personligheder havde været indblandet i pædofilisager. Samtidig er man ved at træffe forberedelser til at indlede en retssag mod en kendt tv-speaker, en tidligere diplomat og en videnskabelig ekspert i børnesundhed i forbindelse med lignende sager. Dette skaber igen opmærksomhed omkring dette dystre fænomen med seksuel udnyttelse af børn, hvorom Rådet snart skal til at træffe en officiel og definitiv afgørelse om foreslåede foranstaltninger til bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børneporno efter to års drøftelser og forhandlinger mellem medlemsstaterne.

Er Rådet tilfreds med den politik, som det hidtil har ført i spørgsmålet om seksuel udnyttelse af børn, og mener Rådet, at der kræves yderligere foranstaltninger for på europæisk plan effektivt at bekæmpe dette alvorlige problem, der udgør en grov krænkelse af menneskerettighederne og menneskeværdigheden?

Svar

(7. oktober 2003)

Rådets rammeafgørelse om bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi, som Rådet (retlige og indre anliggender) nåede til politisk enighed om på samlingen den 14.-15. oktober 2002, er endnu ikke blevet generelt evalueret. Den vil nemlig ikke kunne vedtages formelt, før den parlamentariske procedure, der i øjeblikket fortsat er i gang i en af medlemsstaterne, er afsluttet. Det er dog Rådets opfattelse, at dette instrument sammen med en række andre instrumenter om gensidig retshjælp, som for nylig er blevet vedtaget, heriblandt den europæiske arrestordre⁽¹⁾ og konventionen om gensidig retshjælp af 29. maj 2000⁽²⁾, samt udvidelsen af Europols kompetenceområde til også at omfatte børnepornografi⁽³⁾, er effektive midler til bekæmpelse af denne type kriminalitet. Den præventive funktion af denne juridiske ramme, som er med til at sørge for, at ingen af disse forbrydelser forbliver ustraffet i Den Europæiske Union, kan imidlertid ikke helt forhindre de sørgelige tilfælde af seksuel udnyttelse af børn.

I øvrigt udtaler Rådet sig aldrig om sager, der verserer for domstolene i medlemsstaterne, eller om avisartikler.

⁽¹⁾ EFT L 190 af 18.7.2002.

⁽²⁾ EFT C 197 af 12.7.2000, EFT C 379 af 29.12.2000 og EFT C 110 af 7.5.2002.

⁽³⁾ Rådets afgørelse af 3. december 1998 om udvidelse af definitionen af forbrydelsen menneskehandel i bilaget til Europol-konventionen (EFT C 26 af 30.1.1999, s. 21).

(2004/C 51 E/193)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1977/03**af Anna Karamanou (PSE) til Rådet**

(13. juni 2003)

Om: Krænkelser af romaernes rettigheder i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien

Ifølge en meddelelse fra organisationen »Médecins du Monde« foregår der for øjeblikket grove krænkelser af ca. 600 romaers menneskerettigheder (deriblandt 270 børn, ti gravide kvinder og adskillige ældre), som befinder sig ved grænsen mellem Grækenland og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien tæt på grænseovergangen ved Meditlija. Flygtningene har siden marts levet under åben himmel uden telte eller nogen anden form for beskyttelse mod sol og regn og uden grundlæggende sanitære faciliteter, hvorfor FN's Flygtningehøjkommissariat og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedoniens arbejdsministerium forbød lejren og indstillede deres forsyninger med levnedsmidler, vand og strøm. Den 22. maj brugte Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedoniens sikkerhedsstyrker vold imod flygtningene for at fjerne dem fra grænsen, idet romaerne ikke er i besiddelse af rejsedokumentation og fuldstændigt er afhængige af myndighederne.

Hvad agter Rådet at gøre inden for rammerne af associeringsaftalen mellem EU og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien for at sikre respekten for menneskerettighederne og skabe menneskeværdige levevilkår for romaerne i Meditlila?

Svar

(7. oktober 2003)

Med hensyn til romaernes generelle situation i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien har Rådet inden for rammerne af stabiliserings- og associeringsprocessen over for myndighederne i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien understreget behovet for en dialog mellem etniske samfund, herunder en konkret strategi for integration af romaer i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien.

For så vidt angår situationen ved grænseovergangen ved Meditlila, er Rådet gennem sine repræsentanter i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien i regelmæssig kontakt med Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedoniens regering for at finde en løsning, der sikrer fuld overholdelse af menneskerettighederne.

Rådet vil imidlertid gerne understrege, at 600-700 romaer frivilligt har valgt at slå lejr ved grænseovergangen ved Meditlila og afslået tilbud om alternativ indkvartering samt finansiel støtte fra UNHCR.

(2004/C 51 E/194)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1988/03

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen

(16. juni 2003)

Om: Finansiering af joint ventures i fiskerisektoren

Efter reformen af den fælles fiskeripolitik, der blev vedtaget i december, vil støtten via FIUF falde bort ved udgangen af 2004. Ifølge oplysninger fra Kommissionen har EU bevilget den private europæiske sektor i tredjelande 2 400 mio. EUR i støttemekanismer, som fiskerisektoren vil kunne få adgang til.

1. Kan Kommissionen oplyse, hvor disse midler til den private europæiske sektor i tredjelande stammer fra?
2. Kan Kommissionen oplyse på hvilket tidspunkt, gennem hvilken procedure og på hvilke betingelser den europæiske fiskerisektor kan opnå denne støtte?
3. På baggrund af den store værdi som instrument for udviklingssamarbejdet med tredjelande og som job- og velstandsskabende element i Fællesskabets fiskerisektor og mål 1-områderne, som i høj grad er afhængige af denne sektor, bedes Kommissionen endvidere oplyse, om den stadig overvejer muligheden af at opretholde støtten til joint ventures via FIUF efter 2004, det være sig inden for eller uden for rammerne af eksisterende fiskeriaftaler, under henvisning til at 78 % af de relevante joint ventures er etableret i tredjelande, som EU ikke har indgået fiskeriaftaler med.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(9. juli 2003)

Fællesskabet og Landene i Afrika, Vestindien og Stillehavet (AVS) har i forbindelse med AVS/EF-associeringsaftalen, der blev undertegnet i Cotonou den 23. juni 2000, aftalt at stille en investeringsfond på 2,2 mia. EUR til rådighed for den private sektor og den offentlige sektor, der administreres kommercielt, i AVS og Fællesskabet. Der er også blevet oprettet andre investeringsfonde i forbindelse med samarbejdet mellem Fællesskabet og udviklingslandene i Middelhavsområdet, Latinamerika og Syd- og Sydøstasien.

AVS-EF-fonden, benævnt investeringsfacilitet, er siden Cotonou-aftalens faktiske ikrafttrædelse den 1. april 2003 blevet forvaltet af Den Europæiske Investeringsbank (EIB). Den tjener til at yde finansiel støtte til investeringer i AVS-lande i form af lån, kapitalindskud og garantier. Den kan også på visse betingelser finansiere offentlige virksomheder, infrastrukturer og private projekter på særlige betingelser.

Investeringsfaciliteten er en imødekommelse af den private sektors ønsker. Dens midler er dog ikke forbeholdt særlige lande eller sektorer. Da fiskerisektoren er en vigtig produktions- og handelsaktivitet i AVS-landene, er det normalt, at en del af denne investeringsfacilitet kan benyttes af den private sektor, der operer på dette område.

Oplysninger om procedurerne og betingelserne for adgang til støtte kan indhentes hos EIB. Denne bank kan både intervenere direkte eller indirekte via et net af finansinstitutter i både EU og AVS, som EIB har indgået partnerskab med.

Med hensyn til EU-fiskerivirksomheders adgang til støtte er Kommissionen ved i snævert samarbejde med EIB og de andre instrumenter til støtte af udviklingen af den private sektor at udarbejde en plan for bevidstgørelse af sektoren for især at fremme investeringerne i AVS-landene.

Støtte til oprettelse af joint ventures, som det ærede medlem erindrer om, er fastsat i forordning (EF) nr. 2369/2002⁽¹⁾. Kommissionen kan derfor ikke på nuværende stadi forudsige udviklingen i kriterierne for støtte efter den 31. december 2004.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 2369/2002 af 20. december 2002 om ændring af forordning (EF) nr. 2792/1999 om de nærmere regler og betingelser for Fællesskabets strukturforanstaltninger for fiskeriet, EFT L 358 af 31.12.2002.

(2004/C 51 E/195)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1993/03

af Benedetto Della Vedova (NI) til Kommissionen

(10. juni 2003)

Om: Misbrug af dominerende stilling i forbindelse med distribution af dagblade og tidsskrifter

For nogle få uger siden bebudede det italienske forlag Ilisso, at det ville igangsætte et handelsinitiativ, der omfattede salg af dets bøger (klassikere fra den sardinske litteratur) i kiosker, hvor købere af bøgerne ville få ret til en rabat på 0,90 EUR ved køb af et hvilket som helst italiensk eller udenlandsk dagblad.

FIEG (den italienske sammenslutning af avisudgivere) protesterede mod dette projekt og sendte en advarsel til udgiveren og distributørerne, idet den hævdede, a) at forbindelsen mellem en bog og et dagblad ville udgøre en »ændring af produktet« (i dette tilfælde avisen) og avisudgiveren ønskede måske ikke, at avisen blev sat i forbindelse med bogen, b) at initiativet ville udgøre en overtrædelse af lovdekret nr. 170 af 24. april 2001, som fastslår, at prisen på et dagblad fastlægges af producenten og ikke kan ændres, samt c) at initiativet ville være en overtrædelse af den nationale aftale mellem udgivere og detailhandlere vedrørende aviser og tidsskrifter.

Som følge af denne advarsel besluttede presse- og distributionsagenturerne at blokere Ilissos initiativ.

Da hypotesen om »ændring af produktet« ikke kan fastslås (da der ikke er nogen forbindelse mellem bogen og en bestemt avis), avisens pris ikke rent faktisk ændres og blokaden mod initiativet fra FIEG og distributørerne gør det umuligt for Ilisso at gennemføre dette særlige tilbud vedrørende enten italienske eller andre europæiske aviser, mener Kommissionen da ikke, at blokaden udgør et misbrug af en dominerende stilling i modstrid med EF-traktatens artikel 82?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti*(3. juli 2003)*

Det ærede medlem ønsker at vide, om de foranstaltninger, som FIEG (den italienske sammenslutning af avisudgivere) samt italienske bladforhandlere har truffet for at forhindre det italienske forlag Ilisso i at sælge bøger kombineret med salg af nedsatte italienske eller udenlandske dagblade, er i overensstemmelse med artikel 82 i EF-traktaten. Denne form for rabat er en fast del af Ilissos markedsføringsstrategi og udgør ifølge FIEG en overtrædelse af bl.a. nationale love om fastholdelse af detailpriser i relation til distribution af dagblade og tidsskrifter.

Kommissionen har indtil nu ikke haft kendskab til en sådan praksis på de relevante italienske markeder.

Kommissionen ønsker endvidere at erindre om, at konkurrencefordrejning, som opstår som direkte følge af nationale love, herunder love om faste priser for trykte medier, i princippet ikke dækkes af artikel 82 i EF-traktaten, men snarere af EF-traktatens bestemmelser om fri bevægelighed for varer og tjenesteydelser. Selv om FIEG og/eller de italienske avisudgivere sætter deres lid til gældende nationale regler om overholdelse af bl.a. faste detailpriser for aviser og tidsskrifter, er der således ikke tale om en overtrædelse af artikel 82 i EF-traktaten. Selv med en formodning om, at der er tale om en form for misbrug — *quod non* — bør det også erindres, at formuleringen i artikel 82 i modsætning til formuleringen i artikel 81 i EF-traktaten ikke omfatter handlinger begået af sammenslutninger eller foretagender, som f.eks. FIEG, der er den eneste eventuelle involverede i dette potentielle misbrug. Endvidere er sammenslutninger af avisudgivere normalt heller ikke aktive som økonomiske aktører på de relevante markeder for udgivelse og distribution af bøger, men blot repræsentanter for deres medlemmers fælles interesser. De er således pr. definition ude af stand til at have en dominerende stilling på de relevante markeder og udøve et magtmisbrug inden for betydningen af artikel 82 i EF-traktaten.

Med hensyn til EF-traktatens bestemmelser om fri bevægelighed for varer og tjenesteydelser er FIEG's handling i dette tilfælde tilsyneladende baseret på FIEG's fortolkning af italiensk ret, der eventuelt er en sag for de italienske domstole. På dette grundlag vil det ærede medlem kunne forstå, at Kommissionen på nuværende tidspunkt ikke kan tage stilling til, hvorvidt anvendelsen af de grundlæggende bestemmelser i italiensk lovgivning udgør en begrænsning for det indre marked, og iværksætte en forhastet undersøgelse af, hvorvidt en »påstået« restriktion er i overensstemmelse med bestemmelserne om fri bevægelighed i EF-traktaten.

(2004/C 51 E/196)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1996/03**af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen***(16. juni 2003)*

Om: Rensningsanlægget i Rafina

Som det fremgår af klager fra lokale organisationer, er projektet for udledning og rensning af spildevand fra det nordlige Mesojio et temmelig indviklet projekt, der vil belaste miljøet i betydelig grad, både mens byggeriet står på men især efter, at anlægget er taget i brug.

Under henvisning til følgende:

- De tekniske specifikationer for det spildevand, der udledes fra anlægget i Rafina, omfatter ikke, som det er fastlagt i Fællesskabets direktiv 91/271/EØF⁽¹⁾ som ændret ved direktiv 98/15/EF⁽²⁾ måling og overvågning af indikatoren COD for det rensede spildevand, samt måling og overvågning af sygdomsfremkaldende organismer i henhold til fællesskabsdirektivet 76/160/EØF⁽³⁾ om kvaliteten af badevand;

- vurderingerne af forurenende stoffer og sygdomsfremkaldende mikroorganismer i det havområde, hvor vandet udledes, er på grund af en fejl i den matematiske simulation baseret på halvdelen af den udledte mængde vand fra anlægget, hvorved massebalancen ikke kan opretholdes;
- i undersøgelsen af de miljømæssige virkninger nævnes ikke noget om mængden af det producerede slam eller andet fast affald, hvilke affaldsdeponeringsanlæg affaldet vil blive bragt til, hvordan det vil blive transporteret samt de miljømæssige virkninger af den måde, behandlingen foregår på; der er heller ingen omtale af de eventuelle miljømæssige virkninger af en mængde kemiske råstoffer eller deres biprodukter;
- endvidere ignoreres foranstaltningerne for kontrol og overvågning af forekomsten af tungmetaller og giftige stoffer, der skyldes udledning af urensset industrispildevand i en af Rafina-anlæggets centrale afløbskanaler; og
- det oplyses heller ikke, hvor stor en andel af spildevandet fra den sekundære rensning, der undergår en tertiær rensning og desinficering;

bedes Kommissionen besvare følgende: Kan Kommissionen undersøge spørgsmålet og fastslå, hvorvidt den pågældende undersøgelse af de miljømæssige virkninger er mangelfuld og teknisk uigennemførlig, og om man har truffet de øvrige foranstaltninger, der er nødvendige med henblik på korrekt gennemførelse af fællesskabsretten på miljøområdet? Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe, hvis den selv konstaterer, at de ovennævnte overtrædelser af fællesskabslovgivningen har fundet sted?

⁽¹⁾ EFT L 135 af 30.5.1991, s. 40.

⁽²⁾ EFT L 67 af 7.3.1998, s. 29.

⁽³⁾ EFT L 31 af 5.2.1976, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(31. juli 2003)

Direktiv 85/337/EØF⁽¹⁾, som ændret ved direktiv 97/11/EF⁽²⁾, indeholder bestemmelser om, at skal medlemsstaterne træffe alle nødvendige foranstaltninger, inden der gives tilladelse, for at projekter der måtte få væsentlige virkninger for miljøet, enten på grund af deres art, omfang eller lokalisering, underkastes en godkendelsesprocedure og en vurdering af projektets følger. De pågældende projekter er fastlagt i artikel 4, der henviser til direktivets bilag I og II.

Spildevandsrensningsanlæg med en kapacitet på over 150 000 personækvivalenter er anført i direktivets bilag I.13. Der skal foretages en vurdering af virkningerne for miljøet af projekter, der er opført i bilag I.

Projekter for spildevandsrensningsanlæg, der ikke er omfattet af bilag I, er omfattet af bilag II.11.c. Hvad angår projekterne i bilag II, er det op til medlemsstaterne at afgøre, på basis af en sag-for-sag undersøgelse eller ved hjælp af tærskler eller kriterier, om et projekt skal underkastes en vurdering. Den græske lovgivning, der gennemfører direktivet i national lovgivning, kræver en konsekvensanalyse af denne type projekter.

På grundlag af de forhold, det ærede medlem nævner, vil Kommissionen behandle sagen for at kontrollere, om de græske myndigheder har overholdt forpligtelserne i henhold til direktiv 85/337/EØF. Hvis Kommissionen konstaterer, at der er uoverensstemmelse med fællesskabsbestemmelserne, vil den træffe passende foranstaltninger til at sikre, at Fællesskabets miljølovgivning overholdes.

Samtidigt opfordrer Kommissionen det ærede medlem til at fremsende alle de oplysninger, han råder over, for at fremme behandlingen af denne sag.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, EFT L 175 af 5.7.1985.

⁽²⁾ Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997 om ændring af direktiv 85/337/EØF om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, EFT L 73 af 14.3.1997.

(2004/C 51 E/197)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1997/03**af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen**

(16. juni 2003)

Om: Omsiggribende spamming

For nylig blev der i USA vedtaget en lov med henblik på at bekæmpe fænomenet med den uhæmmede og omsiggribende spamming. I visse stater vil de forulempede få mulighed for at anmelde afsenderen af disse – op til 25 000 – e-mails, og man overvejer endda muligheden af at indføre fængselsstraf.

Eftersom dette fænomen ikke alene er en belastning for millioner af europæere, der har adgang til e-mail, men også er hyppigt forekommende i EU-institutionerne, bedes Kommissionen besvare følgende: Overvejer Kommissionen at træffe foranstaltninger til bekæmpelse af denne gene, og anser Kommissionen det for formålstjenligt at indføre fællesskabslovgivning med henblik på at bekæmpe problemet?

(2004/C 51 E/198)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2085/03**af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen**

(24. juni 2003)

Om: Spam e-mail

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen iværksat for at begrænse antallet af uopfordrede e-mail (spam) i de europæiske borgeres elektroniske postkasser?

Overvejer Kommissionen at vedtage retsakter for således at øve kontrol med »junk mail«?

Har Kommissionen planer om en fælles aktion med den amerikanske regering desangående?

Samlet svar**afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen
på skriftlige forespørgsler E-1997/03 og E-2085/03**

(24. juli 2003)

Det ærede medlem spørger, om Kommissionen overvejer at træffe foranstaltninger over for uønsket e-post (spam), og i givet fald hvilke.

Første skal det bemærkes, at nok har mange amerikanske delstater vedtaget love mod spamming, men på forbundsplan har USA ikke specifikke forskrifter på dette område. Den amerikanske kongres er imidlertid netop i færd med at drøfte en sådan føderal lovgivning, og desuden kan Federal Trade Commission vedtage at gribe ind over for spamming, der kan kategoriseres som svigagtig eller vildledende praksis.

Derimod har Parlamentet og Rådet allerede i juli 2002 vedtaget regler, der forbyder udsendelse af e-post uden forudgående samtykke, undtagen under særlige, snævert begrænsede omstændigheder (se artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor⁽¹⁾). Det direktiv skal gennemføres i medlemsstaternes lovgivning senest den 31. oktober 2003.

Resultaterne af denne fremgangsmåde vil afhænge af, hvor effektivt direktivet gennemføres og ikke mindst håndhæves i medlemsstaterne. For at lette arbejdet hermed har Kommissionen via Kommunikationsudvalget (der bistår Kommissionen i forbindelse med det nye regelsæt for elektronisk kommunikation) og Artikel 29-gruppen vedrørende Databeskyttelse sendt medlemsstaterne og de kompetente myndigheder en foreløbig liste med forslag til, hvad der bør gøres.

Herudover indeholder artikel 10 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF af 20. maj 1997 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler vedrørende fjernsalg⁽²⁾ bestemmelser om brug af visse midler til fjernkommunikation, herunder e-post. I forbindelse med fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugerne fastlægger artikel 10 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF af 23. september 2002⁽³⁾ tilsvarende restriktioner for uønskede henvendelser. I såkaldte »rækkeviddeklausuler« (»scope clauses«) sikres det, at reglerne anvendes over for tredjelande (artikel 12, stk. 2). Hvad angår e-handel i almindelighed er der endelig artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informations-samfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked⁽⁴⁾, der indeholder regler om beskyttelse mod spam.

Men retsregler er ikke nok i sig selv. Det er også vigtigt at oplyse og bevidstgøre forbrugerne og at inddrage erhvervslivet, f.eks. gennem etablering af god praksis for markedsføring og tilrådighedsstillelse af effektive filtermekanismer. Kommissionen vil arbejde sammen med erhvervsliv og forbrugerorganisationer om at fremme virkningsfulde initiativer på dette område.

Endelig betyder spamproblemets globale rækkevidde, at der er behov for både bilateralt og multilateralt internationalt samarbejde. Her har f.eks. OECD (Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling) for nylig taget initiativer, der er mere end velkomne. Også bilaterale kontakter er under udvikling, og samarbejdet med USA får stor betydning, eftersom en stor del af spamhenvendelserne ser ud til at komme fra firmaer med hjemsted i USA.

⁽¹⁾ EFT L 201 af 31.7.2002.

⁽²⁾ EFT L 144 af 4.6.1997.

⁽³⁾ EFT L 271 af 9.10.2002.

⁽⁴⁾ EFT L 178 af 17.7.2000.

(2004/C 51 E/199)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2002/03

af Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) til Kommissionen

(16. juni 2003)

Om: Styrkelse af en europæisk undervisningskultur

Universiteterne bør spille en nøglerolle i den europæiske konstruktion ved at styrke den europæiske identitetsfølelse og uddanne ikke blot fagspecialister, men også samfundsborgere, og i forbindelse hermed udvikle en ny undervisningskultur.

De tekniske aspekter i forbindelse med etableringen af det fælles europæiske uddannelsesområde er allerede ledt ind på rette spor, men det gælder ikke de politiske spørgsmål. Der er stadig brug for at styrke den europæiske identitetsfølelse i medlemsstaterne, udvikle forskellige indhold og metoder i undervisningen og indarbejde europæiske holdninger og værdier i universitetsuddannelserne.

Hvad gør Kommissionen for at nå disse mål, som støttes af de fleste europæiske universitetsrektorer, eftersom der ikke vil ske en virkelig konvergens, hvis de ikke nås, og det derfor vil være absolut nødvendigt at indarbejde ovennævnte nye undervisningskultur på området?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(16. juli 2003)

Kommissionen er enig med det ærede medlem i, at der er brug for at styrke den europæiske identitetsfølelse i medlemstaterne, udvikle forskellige indhold og metoder i undervisningen og indarbejde europæiske holdninger og værdier i universitetsuddannelserne.

For at nå dette mål yder Kommissionen et bidrag til programmer som Socrates-Erasmus og Leonardo da Vinci, til en række projekter og netværk, hvor lærere fra hele Europa samarbejder om pædagogiske emner inden for hver deres specielle områder. Projektet »Tuning Educational Structures in Europe« er et eksempel herpå, hvor lærere fra 135 universiteter fra 29 lande har etableret et snævert samarbejde for at definere fælles referencer for undervisning og læring inden for ni forskellige fagområder. Gennem Jean Monnet-projektet forsøger Kommissionen at fremme emner om europæisk integration på universiteter i og udenfor det europæiske kontinent.

(2004/C 51 E/200)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2005/03**af Jan Dhaene (Verts/ALE) til Kommissionen**

(16. juni 2003)

Om: Fiskale foranstaltninger og foranstaltninger vedrørende kvalitetsstandarder af hensyn til færdsels-sikkerheden og branchen for handel med og fabrikation af cykler

Cykler og dele til cykler, som sælges i Den Europæiske Union, har hidtil ikke være underlagt kvalitets- og sikkerhedsstandarder. Forbrugerne har da heller ikke noget indblik i kvaliteten af det materiale, som de køber. Dette har vidtrækkende konsekvenser for sikkerheden.

Af en første evaluering af et treårigt forsøg med nedsat moms for arbejdsintensive tjenester (bl.a. bygningsrenovering og cykelfabrikation) konkluderede Kommissionen, at det ikke havde nogen påviselig gunstig virkning for beskæftigelsen. Derimod hed det i den belgiske evalueringsrapport, at den nedsatte moms ikke syntes at have ramt ved siden af målet. Fra forskellig videnskabelig side fremføres der da også tvivl om, at perioden på tre år er tilstrækkelig lang til at foretage konjunkturafhængige evalueringer.

Eksperimentet vil muligvis blive afsluttet på grund af den negative evaluering. I hvidbogen om transport 2010 understreger Kommissionen dog selv betydningen af cykler til transport i byområder.

Kommissionen bedes derfor oplyse følgende:

- Hvad er Kommissionens specifikke evaluering af branchen for cykelfabrikation?
- Har Kommissionen til hensigt at benytte den negative evaluering af eksperimentet til at afskaffe momsnedsettelsen på cykelfabrikation?
- Har Kommissionen indblik i de konsekvenser, som dårligt vedligeholdte cykler har for færdsels-sikkerheden og sikkerheden ved brugen af cyklerne?
- Har Kommissionen til hensigt at indføre kvalitetsstandarder for cykler og dele til cykler samt et for forbrugerne klart identificerbart kvalitetsmærke?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(25. juli 2003)

Tre medlemsstater (Belgien, Luxembourg og Nederlandene) har anvendt en nedsat afgiftssats i forbindelse med reparation af cykler inden for rammerne af et forsøg med nedsatte satser på arbejdsintensive tjenester.

Analyserne af medlemsstaternes rapporter har vist, at et stort antal virksomheder ikke har anvendt en nedsat sats, selv om lovgivningen gav mulighed for det. Virksomhederne mente, at der var for meget besvær forbundet med at anvende foranstaltningen. Desuden drejer det sig om en af de sektorer, hvor afsmitningen af afgiftsnedsættelsen på den endelige pris har været mindst udtalt. Kommissionens detaljerede evalueringsrapport findes på følgende adresse: (http://europa.eu.int/comm/taxation_customs/taxation/labour_intensive/labour_intensive_fr.htm#Rapport).

Kommissionen har til hensigt senest i foråret 2003 at fremlægge et forslag til direktiv om nedsatte momssatser. Dette forslag har som hovedformål at øge forudsætningerne for, at det indre marked kan fungere efter hensigten. Denne målsætning søges opfyldt gennem en rationalisering af medlemsstaternes anvendelse af nedsatte satser, så man undgår konkurrenceforvridning ved at give alle medlemsstater samme mulighed for at anvende nedsatte satser.

Resultaterne af forsøgene med de nedsatte satser for arbejdskraftintensive tjenester vil blive taget med i overvejelserne i forbindelse med udarbejdelsen af dette forslag.

Kommissionen er til fulde klar over, hvilke konsekvenser dårligt vedligeholdte cykler har for færdsels-sikkerheden og sikkerheden for brugen af cyklerne. Det bør dog undersøges grundigt, om en moms-nedsættelse er en rimelig måde at løse dette problem på.

Kommissionen har ingen planer om at fremlægge forslag om at indføre kvalitetsnormer eller et kvalitetsmærke for cykler.

(2004/C 51 E/201)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2021/03

af Sérgio Marques (PPE-DE) til Rådet

(17. juni 2003)

Om: Støtteordning for producenterne inden for fiskerisektoren

På baggrund af de ultraperifere regioners økarakter vedtoges i 1992 en støtteordning for producenterne inden for fiskerisektoren, der består i støtte til de meromkostninger til afsætning og transport, som disse producenter har på grund af mangelen på nærliggende lokale markeder og de høje omkostninger til transport fra disse regioner til fastlandet.

I den forbindelse vedtog der i 1994, 1995 og 1998 nye forordninger om forlængelse af den oprindelige forordning (forordning nr. 1587/98⁽¹⁾), der skulle udløbe den 31. december 2002.

Kommissionen har altid foretrukket indførelse af en permanent ordning, idet de ultraperifere regioners afsides beliggenhed og øvrige særlige kendetegn (lille areal, økarakter, vanskelige topografiske og klimatiske forhold osv.) er uforanderlige faktorer, men Rådet er hidtil gået ind for en tidsmæssig begrænsning af denne ordning.

Hvad ligger til grund for denne holdning?

⁽¹⁾ EFT L 208 af 24.7.1998, s. 1.

Svar

(13. oktober 2003)

Rådet er klar over de særlige vanskeligheder, der påvirker den strukturelle økonomiske og sociale situation i områderne i Fællesskabets yderste periferi, og som gør sig gældende på flere områder, navnlig i fiskerisektoren.

Rådet er derfor særlig opmærksom på problemet med de meromkostninger til transport af fiskevarer til markederne, som skyldes de ultraperifere regioners fjerne og isolerede beliggenhed. Rådet vedtog således den 17. juli 1998 forordning (EF) nr. 1587/98 om en ordning for godtgørelse af de meromkostninger ved afsætning af visse fiskerivarer fra Azorerne, Madeira, De Kanariske Øer og de franske oversøiske departementer Guyana og Réunion, der er en følge af disse områders beliggenhed i Fællesskabets yderste periferi. Denne ordning udløb den 31. december 2001.

Som det ærede parlamentsmedlem sikkert ved, skal der ifølge artikel 6 i forordning (EF) nr. 1587/98 inden 1. juni 2001 foretages en grundig evaluering af virkningerne af de særlige foranstaltninger til fordel for fiskeriet i disse områder.

På denne dato var en evaluering endnu ikke blevet forelagt Parlamentet og Rådet.

Indtil rapporten foreligger, har Rådet på baggrund af et forslag fra Kommissionen fundet det hensigtsmæssigt at videreføre ordningen i et år frem til den 31. december 2002 (forordning 579/2002) for at sikre, at godtgørelsesordningen for meromkostningerne fortsat er retsgyldig.

Kommissionen har endnu ikke forelagt Rådet et passende forslag til en ordning fra 1. januar 2003.

(2004/C 51 E/202)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2025/03

af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen

(17. juni 2003)

Om: Udslip af clophen

Kan Kommissionen efter det nylige udslip af clophen fra den elektriske koblingsstation i kælderen til en bygning på Syntagma-pladsen (Athen) oplyse, hvor langt man er nået med den overtrædelsesprocedure, som Kommissionen i april 2000 indledte imod Grækenland, eftersom det havde forsømt at forelægge en fortegnelse over apparater, en plan for bortskaffelse af apparater og en skitseret plan for indsamling og efterfølgende bortskaffelse af apparater, som ikke skulle optages i fortegnelser efter artikel 4, stk. 1, og artikel 11 i direktiv 96/59/EF⁽¹⁾? Ved Kommissionen, hvor og hvordan de millioner af euro, der var afsat til det operationelle miljøprogram vedrørende forvaltning og bortskaffelse af giftigt affald, er blevet brugt fra 1994 og frem til i dag?

⁽¹⁾ EFT L 243 af 24.9.1996, s. 31.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(7. august 2003)

Ifølge artikel 4 i Rådets direktiv 96/59/EF af 16. september 1996 om bortskaffelse af polychlorbiphenyler og polychlorterphenyler (PCB/PCT) har medlemsstaterne pligt til at udarbejde fortegnelser over apparater med et PCB-indhold på mere end 5 dm³ og sende Kommissionen en sammenfatning af disse fortegnelser. Desuden skal medlemsstaterne ifølge direktivets artikel 11 opstille planer for dekontaminering og/eller bortskaffelse af apparater, der er optaget i fortegnelserne, og de heri indeholdte PCB og underrette Kommissionen om disse planer, samt opstille en skitseret plan for indsamling og efterfølgende bortskaffelse af de apparater, som ikke skal optages i fortegnelser efter artikel 4, stk. 1.

I sin dom af 5. juni 2003 (sag C-83/02) udtalte Domstolen, at »Den Helleniske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 96/59/EF af 16. september 1996 om bortskaffelse af polychlorbiphenyler og polychlorterphenyler (PCB/PCT), idet den ikke inden for den fastsatte frist har udarbejdet en sammenfatning af fortegnelserne over apparater med et PCB-indhold på mere end 5 dm³, en plan for dekontaminering og/eller bortskaffelse af apparater, der er optaget i fortegnelserne, og de heri indeholdte PCB samt en skitseret plan for indsamling og efterfølgende bortskaffelse af de apparater, som ikke skal optages i fortegnelser, således som det er foreskrevet i direktivets artikel 4, stk. 1, og artikel 11«.

Ifølge EF-traktatens artikel 228 skal Grækenland gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger. Træffer Grækenland ikke de foranstaltninger, der er nødvendige for at efterkomme Domstolens dom, kan Kommissionen ifølge artikel 228 indbringe sagen for Domstolen.

I det operationelle program på miljøområdet for perioden 1994-1999 var der faktisk opført en foranstaltning (mål 2.5) med EU-støtte på ca. 32 mio. EUR til projekter vedrørende affald og håndtering af giftigt affald.

Under denne foranstaltning har de græske myndigheder hovedsagelig medfinansieret projekter og tiltag vedrørende ikke-farligt affald. Kommissionen har modtaget en liste over de medfinansierede projekter og de tilhørende budgetter og vil med glæde sende det ærede medlem en kopi heraf, hvis han skulle ønske det.

(2004/C 51 E/203)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2037/03

af Miquel Mayol i Raynal (Verts/ALE) til Rådet

(18. juni 2003)

Om: Tyrkiet og benægtelsen af folkedrabet på armenerne

I løbet af de seneste måneder er de tyrkiske myndigheders politik for benægtelse af folkedrabet på armenerne blevet stadig mere aggressiv. Således har »European Armenian Federation for Justice and Democracy« klaget over, at den tyrkiske regering gennem undervisningsministeriet gennemfører en kampagne for at imødegå beskyldningerne om folkedrabet på det armenske folk. Ministeriet afholder indoktrineringsseminarer for lærere og embedsmænd for at sikre, at folkedrabet benægtes i undervisningen, hvormed deres ytringsfrihed indskrænkes. Desuden opfordrede ministeriet med et dekret af 14. april til, at skoler på primær- og sekundærtrinet afholdt konferencer, hvor det skulle påvises, at armenere og andre folk, der havde været ofre for folkedrab, aldrig i Tyrkiet havde været udsat for nogen form for forfølgelse. Endvidere opfordredes der til, at eleverne skulle skrive stile om emnet »bekæmpelse af beskyldninger om folkedrab«.

Manipulationen af den historiske sandhed i undervisningen er en fremgangsmåde, som er i strid med de europæiske uddannelsesstandarder. Dertil kommer, at benægtelse af folkedrab strider mod de europæiske værdier om beskyttelse af menneskerettighederne og mindretallene og dermed mod Københavnskriterierne.

Finder Rådet, at de tyrkiske myndigheders benægtelsespolitik er i overensstemmelse med de principper, der er fastsat i samarbejdsaftalen med Tyrkiet og med det forhold, at Tyrkiet anerkendes som kandidatland?

Mener Rådet, at en anerkendelse fra de tyrkiske myndigheders side af folkedrabet på armenerne, som Europa-Parlamentet fastslog i juni 1987 (A2-0033/87⁽¹⁾) og i flere senere beslutninger, bør være en uomgængelig forudsætning for, at der i en ikke alt for fjern fremtid kan indledes tiltrædelsesforhandlinger med Tyrkiet?

⁽¹⁾ EFT C 190 af 20.7.1987, s. 119.

Svar

(13. oktober 2003)

1. Rådet er fuldt opmærksomt på, hvor følsomme spørgsmålene om behandlingen af det armenske folk under Det Ottomanske Imperium er, og er bekendt med Europa-Parlamentets beslutninger om forbindelserne mellem Tyrkiet og Armenien.
2. De krav, som Tyrkiet skal opfylde, før der kan træffes afgørelse om at indlede tiltrædelsesforhandlinger, er anført i den politiske del af det reviderede tiltrædelsespartnerskab med Tyrkiet, som Rådet vedtog i maj i år. Spørgsmålet om folkedrab behandles ikke heri.
3. Rådet udtrykker imidlertid tilfredshed med, at Tyrkiet og Armenien har optaget kontakter med henblik på at forbedre den gensidige forståelse. Som led i associeringsaftalerne med såvel Tyrkiet som Armenien og inden for rammerne af den udvidede politiske dialog, opfordrer Rådet Tyrkiet til at arbejde hen imod et godt naboskab med Armenien.

(2004/C 51 E/204)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2038/03**af Miquel Mayol i Raynal (Verts/ALE) til Kommissionen**

(19. juni 2003)

Om: Tyrkiet og benægtelsen af folkedrabet på armenerne

I løbet af de seneste måneder er de tyrkiske myndigheders politik for benægtelse af folkedrabet på armenerne blevet stadig mere aggressiv. Således har »European Armenian Federation for Justice and Democracy« klaget over, at den tyrkiske regering gennem undervisningsministeriet gennemfører en kampagne for at imødegå beskyldningerne om folkedrabet på det armenske folk. Ministeriet afholder indoktrineringsseminarer for lærere og embedsmænd for at sikre, at folkedrabet benægtes i undervisningen, hvormed deres ytringsfrihed indskrænkes. Desuden opfordrede ministeriet med et dekret af 14. april til, at skoler på primær- og sekundærtrinet afholdt konferencer, hvor det skulle påvises, at armenere og andre folk, der havde været ofre for folkedrab, aldrig i Tyrkiet havde været udsat for nogen form for forfølgelse. Endvidere opfordredes der til, at eleverne skulle skrive stile om emnet »bekæmpelse af beskyldninger om folkedrab«.

Manipulationen af den historiske sandhed i undervisningen er en fremgangsmåde, som er i strid med de europæiske uddannelsesstandarder. Dertil kommer, at benægtelse af folkedrab strider mod de europæiske værdier om beskyttelse af menneskerettighederne og mindretallene og dermed mod Københavnskriterierne.

Finder Kommissionen, at de tyrkiske myndigheders benægtelsespolitik er i overensstemmelse med de principper, der er fastsat i samarbejdsaftalen med Tyrkiet og med det forhold, at Tyrkiet anerkendes som kandidatland?

Mener Kommissionen, at en anerkendelse fra de tyrkiske myndigheders side af folkedrabet på armenerne, som Europa-Parlamentet fastslog i juni 1987 (A2-0033/87⁽¹⁾) og i flere senere beslutninger, bør være en uomgængelig forudsætning for, at der i en ikke alt for fjern fremtid kan indledes tiltrædelsesforhandlinger med Tyrkiet?

⁽¹⁾ EFT C 190 af 20.7.1987, s. 119.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günther Verheugen

(1. august 2003)

Som svar på de punkter, det ærede medlem opstiller, henviser Kommissionen til sit svar på skriftlig forespørgsel P-3186/00 fra Marie-Arlette Carlotti⁽¹⁾, hvor det oplyses, at denne problematik ikke hører ind under Københavnskriterierne.

⁽¹⁾ EFT C 151 E af 22.5.2001.

(2004/C 51 E/205)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2039/03**af Joan Vallvé (ELDR) til Rådet**

(19. juni 2003)

Om: Støtteordningen for tørret frugt

Problemet med tørret frugt og navnlig med hasselnødder er alvorligt i nogle områder af Catalonien.

I sin lovgivningsmæssige beslutning (P5_TA-PROV(2003)0256) om forslag til Rådets forordning om fastlæggelse af fælles regler for den fælles landbrugspolitik og ordninger for direkte støtte og om fastlæggelse af støtteordninger for producenter af visse afgrøder, som blev vedtaget i Strasbourg den 5. juni i 2003, vedtog Europa-Parlamentets flertal ændringsforslag 133 til betænkning af Arlindo Cunha (A5-0197/2003), hvormed der blev anmodet om en forhøjelse af støtten til nødder fra 100 til 241,50 EUR pr. hektar pr. år. Agter Rådet at godkende forslaget til reform af den fælles landbrugsreform under hensyntagen til stemmeafgivningen i Europa-Parlamentet den 5. juni 2003?

Svar*(7. oktober 2003)*

Rådet (landbrug og fiskeri) nåede på samlingen i juni til politisk enighed om lovgivningsforslagene vedrørende reformen af den fælles landbrugspolitik på grundlag af et kompromis fra formandskabet, der fik støtte fra Kommissionen.

For så vidt angår nøddesektoren var der enighed om, at der ydes fællesskabsstøtte til nødder for et maksimalt garantiareal på 800 000 ha. Fællesskabsstøtten udgør årligt 120,75 EUR pr. ha beregnet som et gennemsnit på nationalt plan.

Derudover kan medlemsstaterne årligt yde national støtte på op til 120,75 EUR pr. ha.

Der er således mulighed for en samlet støtte på 241,50 EUR pr. ha for den støtteberettigede del af produktionen i denne sektor. Dette svarer til støtteniveauet i henhold til de tiårige forbedringsplaner (senest forlænget ved Rådets forordning (EF) nr. 545/2002) — der gælder dog en række forskellige krav og betingelser for støtten. Set i forhold til Kommissionens forslag betyder kompromiset, at det samlede støtteniveau bliver højere samtidig med, at bidraget fra fællesskabsmidlerne bliver større.

Dette kompromis blev opnået som led i en samlet pakke, der omfattede en bred vifte af sektorer, hvis samlede budgetomkostninger skal holdes under de grænser, som Det Europæiske Råd fastsatte på mødet i oktober 2002 i Bruxelles.

Den formelle retsakt vil blive vedtaget sammen med den resterende del af reformpakken, når de nødvendige tekster er blevet færdigbehandlet.

*(2004/C 51 E/206)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2040/03****af Joan Vallvé (ELDR) til Kommissionen***(19. juni 2003)*

Om: Støtteordningen for tørret frugt

Problemet med tørret frugt og navnlig med hasselnødder er alvorligt i nogle områder af Catalonien.

I sin lovgivningsmæssige beslutning (P5_TA-PROV(2003)0256) om forslag til Rådets forordning om fastlæggelse af fælles regler for den fælles landbrugspolitik og om fastlæggelse af støtteordninger for producenter af visse afgrøder, som blev vedtaget i Strasbourg den 5. juni i 2003, vedtog Europa-Parlamentets flertal ændringsforslag 133 til betænkning af Arlindo Cunha (A5-0197/2003), hvormed der blev anmodet om en forhøjelse af støtten til nødder fra 100 til 241,50 EUR pr. hektar pr. år. Agter Kommissionen over for Rådet at stå fast på og påse, at de forslag til ændringer af den fælles landbrugspolitik, som Europa-Parlamentet vedtog den 5. juni 2003, godkendes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(15. juli 2003)*

Kommissionen er opmærksom på, at adskillige regioner i Europa og flere distrikter i Catalonien befinder sig i en vanskelig situation med hensyn til produktionen af nødder, specielt hasselnødder.

Dette er årsagen til, at Kommissionen har foreslået en ny og permanent støtteordning for nødder i sit forslag af januar 2003. Den har med omhu taget Parlamentets lovgivningsmæssige beslutninger om dette og andre emner med relation til januar-forslagene til efterretning og mener, at de har udgjort et meget positivt bidrag til den endelige aftale, der blev bragt i stand i Luxembourg.

(2004/C 51 E/207)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2042/03

**af Marco Pannella (NI), Maurizio Turco (NI), Emma Bonino (NI),
Marco Cappato (NI), Benedetto Della Vedova (NI), Gianfranco Dell'Alba (NI)
og Olivier Dupuis (NI) til Kommissionen**

(19. juni 2003)

Om: Drabet i Cambodja på Poul Vin, talsmand for oppositionspartiet Sam Raisi Party, og Unionens initiativer med henblik på valget den 28. juli 2003

Om morgenen den 4. juni 2003 konstaterede man i Bous L-hong (distriktet O'Raing Euv i provinsen Kompong Cham) drabet på den 23 årige Poul Vin, talsmand for Sam Raisi Party, kandidat til at være den ansvarlige for programmet for partiets valgkampagne og tilsynsførende med valget i regionen, og hvis far også i mange år har været talsmand for SRP.

Der sker en stadig forværring af situationen, hvad angår menneskerettighederne og de politiske rettigheder i Cambodja, inden valget den 27. juli, som finder sted i nærværelse af observatører fra Kommissionen. Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse følgende:

- mener den ikke, at den bør gøre den cambodjanske regering opmærksom på, at såfremt der fortsat foregår kriminelle handlinger, vil enhver form for samarbejde fra EU øjeblikkeligt blive standset som følge af åbenbar, vedvarende og alvorlig krænkelse af menneskerettighederne og af demokratiet, som udgør prioriterede mål i samarbejdsplanen mellem EU og Cambodja i tidsrummet 2002-2004?
- mener den ikke, at en sådan meddelelse, der fremsættes hurtigt og uopsætteligt inden indledningen af valgkampagnen til valget den 27. juli, omsider ville kunne udgøre en konkret foranstaltning for at opnå overholdelse af de overtrådte love og aftaler og en civil, ikke-voldelig og demokratisk afvikling af valgkampagnen og af det civile liv i Cambodja?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Chris Patten

(15. juli 2003)

Kommissionen følger nøje den politiske situation i Cambodja med henblik på det kommende nationale valg den 27. juli 2003.

En EU-delegation af valgobservatører (EOM) ankom til Cambodja i midten af juni 2003. Formålet med besøget er at foretage en uafhængig og upartisk vurdering af valgprocessen. Nogle af de emner, der indgår i EU-delegations arbejde, er den retlige ramme, spørgsmålet om, hvorvidt den administration, som har ansvaret for valgprocessen, er uafhængig og upartisk, og endelig det politiske klima før valget, under valget og efter valget.

Under valget i 1998 og i 2002 påpegede EU, at voldens omfang før valget var et problem. Selv om de fleste valgobservatører er enige i, at volden er knap så fremherskende som tidligere, er den dog stadig et problem også under dette valg, og problemet følges med omhu.

Da EU's valgobservatører overvågede kommunevalget i 2002, konkluderende de, at uanset om volden i perioden op til valget var politisk inspireret eller ikke, var det indlysende, at den påvirkede valgprocessen i uheldig retning. Derfor henvendte EU's valgdelegation sig til den cambodjanske regering i 2002 og henstillede, at de ansvarlige for de kriminelle handlinger også blev stillet til ansvar for dem.

Da den cambodjanske regering forberedte valget til nationalforsamlingen i 2003, traf den en række skridt i den retning, og i januar 2003 vedtog den en handlingsplan med sigte på at forstærke sikkerhedsforanstaltningerne op til valget. Dette initiativ blev fulgt op af et direktiv i maj 2003, der var udarbejdet af indenrigsministeriet og den nationale valgkomité i fællesskab. Her blev det gentaget, at i forbindelse med valget havde de lokale myndigheder på alle niveauer en vigtig rolle, og at de skulle samarbejde (hovedpunkterne var neutralitet, upartiskhed og samarbejde herunder også i sikkerhedsspørgsmål). Den nationale valgkomité har desuden startet en kampagne i fjernsynet mod vold og intimidering. Alle de involverede aktører, og i særdeleshed EU's valgdelegation, følger om disse bestemmelser overholdes effektivt.

Selv om Kommissionen oprigtigt håber, at EU's valgdelegations tilstedeværelse vil lægge en dæmper på volden op til valget, følger man ikke desto mindre situationen meget nøje og er rede til at gribe ind, hvis det skulle vise sig at være nødvendigt.

(2004/C 51 E/208)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2047/03

**af Maurizio Turco (NI), Marco Pannella (NI), Emma Bonino (NI),
Marco Cappato (NI), Benedetto Della Vedova (NI), Gianfranco Dell'Alba (NI)
og Olivier Dupuis (NI) til Kommissionen**

(19. juni 2003)

Om: Krænkelser af religionsfriheden i Laos: arrestation af kristne borgere, fordi de ikke vil give afkald på deres tro

Der henvises til følgende:

- den laotiske bevægelse for menneskerettigheder har gjort opmærksom på, at myndighederne i Muong Nong i den sydlaotiske provins Savannakhet mellem den 17. og den 27. maj 2003 har arresteret tyve kristne borgere, fordi de ikke ville give afkald på deres tro;
- de tyve kristne borgere, der er blevet arresteret, og som alle tilhører det etniske mindretal Bru (So), er Haye, Pong, Souyvarn, Vad, See, Chouell, Tan, Ached, Aphad, Laheuy, Alsouylaheuy, Varn, Saly, Asoul, Taliang, Avang, Alorn, Achee, Lahoum og Asouk;
- siden den 3. april 2003 er dette den tredje bølge af arrestationer, der er iværksat af provinslederne af »Den laotiske front for national opbygning«, en satellitorganisation under det enhedsparti, der har magten, og som står for forvaltningen af religiøse anliggender i Den Demokratiske Folkerepublik Laos; den 3. april blev tre førende kristne arresteret i Nong Ing, og tretten kristne blev udvist af deres huse og landsbyer i Muong Nong, og den 29. april blev fjorten kristne udvist fra præsteboligen i Kengkok;
- denne undertrykkelseskampagne mod religiøse mindretal i Laos indgår i en statspolitik, hvor man kan vælge mellem at give afkald på udøvelse af en religion, der ikke er anerkendt af staten, eller at give afkald på denne tro eller blive udvist af sin bolig og sin landsby eller blive arresteret;

og i betragtning af følgende:

- disse aktioner er i modstrid med såvel den laotiske forfatning som med de internationale konventioner, der er undertegnet af Laos;
- EUs femårsplan for finansiel støtte til Laos omfatter for tidsrummet 2002-2004 en finansiering på 14 mio. EUR,

kan Kommissionen da oplyse følgende:

- har den kendskab til ovenstående og til den alvorlige og vedvarende krænkelser af religionsfriheden, af de grundlæggende menneskerettigheder og af den laotiske forfatning og de internationale konventioner, der er ratificeret af Laos?
- mener den, at den finansielle støtte til Laos kan gøres betinget af overholdelsen af de grundlæggende rettigheder og først og fremmest af overholdelsen af forfatningen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(31. juli 2003)

Kommissionen er bekendt med rapporterne om, at religionsfriheden fortsat er begrænset i Laos, bl.a. rapporter om medlemmer af kristne grupper, der tilbageholdes på grund af deres religiøse tilhørsforhold. Dette sker på trods af, at den laotiske forfatning indeholder en bestemmelse om, at enhver har ret og frihed

til at have sin egen religiøse overbevisning. Tolerancetærsklen over for religionsudøvelse varierer mellem de forskellige regioner. Medens der i visse provinser har været rapporter om vanskeligheder for kristne grupper, der har søgt at etablere nye steder for religionsudøvelse, kan katolikker og protestanter åbent udøve deres religiøse rettigheder i andre dele af landet.

I EU's charter om grundlæggende rettigheder, som ligger til grund for Kommissionens eksterne aktiviteter hvad menneskerettigheder angår, står der tydeligt, at enhver har ret til tanke-, samvittigheds- og religionsfrihed, (artikel 10), og at den kulturelle, religiøse og sproglige mangfoldighed skal respekteres.

EU har gentagne gange understreget, at menneskerettigheder og demokratisering må udgøre en integreret del i enhver politisk dialog med tredjelande (og det er også tilfældet med Den Demokratiske Folkerepublik Laos).

Religiøs frihed og religiøse minoriteters rettigheder tages derfor op i forbindelse med de bilaterale politiske dialoger og, hvis det skønnes hensigtsmæssigt, gennem henvendelser og offentlige erklæringer samt af EU i fora som FN's Kommission for Menneskerettigheder eller FN's Generalforsamlings 3. komité.

Hvad Laos angår følger Kommissionen situationen for religiøse minoriteter og andre menneskerettighedsrelaterede spørgsmål nøje, og den udtrykker ofte sin bekymring på de bilaterale møder mellem Kommissionen og Den Demokratiske Folkerepublik Laos' regering. Således vil situationen på menneskerettighedsområdet, herunder spørgsmålet om religionsfrihed, også være på dagsordenen for mødet i Det Blandede Udvalg EF-Den Demokratiske Folkerepublik Laos, der efter planen vil finde sted i efteråret 2003.

Den Demokratiske Folkerepublik Laos er det fattigste af de sydøstasiatiske lande med en placering som nummer 143 ud af 173 lande i De Forenede Nationers udviklingsprogram (UNDP) indeks for menneskelig udvikling. Fællesskabets bistand, der er centreret omkring udviklingsaktiviteter i landdistrikterne og støtte til grunduddannelse, er rettet mod de mest udsatte grupper i det laotiske samfund, navnlig i områder med etniske minoriteter.

På grund af den udbredte fattigdom i Laos fortsætter Kommissionen sin bistand til befolkningen, alt imedens den søger at opmuntre den laotiske regering til fremskridt på menneskerettighedsområdet. Åbningen af Kommissionens delegation i Vientiane for nylig vil give Kommissionen bedre muligheder for at indgå i en mere dybtgående dialog med de laotiske myndigheder på menneskerettighedsområdet.

(2004/C 51 E/209)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2048/03

af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(19. juni 2003)

Om: Sodfiltre til busser

Det flamske transportselskab De Lijn vil frem til 2005 montere sodfiltre på 700 af selskabets busser. Dette blev besluttet efter et eksperiment med bybusser i Leuven. Resultatet heraf var meget gunstigt. Filteret bevirker en væsentlig reducere af sodpartiklerne. For hvert enkelt køretøj nedbringes den årlige emission af kulilte med 98 %. Et lignende resultat gør sig gældende for emissionen af uforbrændte kulbrinter. Skønt filteret ikke ligefrem er billigt, har eksperimentet vist, at det kun kræver vedligeholdelse en gang om året. Ikke kun i Flandern, men også i f.eks. Sverige og Tyskland er der i mellemtiden adskillige tusinde busser, som kører med filter.

Er Kommissionen bekendt med de miljømæssige fordele ved disse sodfiltre?

Vil den træffe foranstaltninger til at ansøre brugen heraf i hele Unionen? I bekræftende fald hvilke? I benægtende fald hvorfor ikke?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen*(24. juli 2003)*

Kommissionen er udmærket klar over den ydeevne, som dieselpartikelfiltre har, og den nytte, anvendelsen af sådanne filtre kan have for visse tunge køretøjer. En lang række prøveprogrammer har vist nytten af anvendelsen af dieselpartikelfiltre på tunge køretøjer og busser i forbindelse med nedsættelse af ikke kun det globale niveau af partikelemissioner, men også de meget mindre nanopartikler, der mistænkes for at have en negativ virkning på menneskers sundhed.

De emissionsstandarder, der gennem direktiv 1999/96/EF⁽¹⁾ vil få virkning for nye tunge køretøjer i 2005 og et yderligere trin af standarder i 2008 (de såkaldte Euro 4 og Euro 5-standarder), vil kræve, at fabrikkerne skal overveje anvendelsen af dieselpartikelfiltre til opfyldelse af emissionsstandarderne. Standarderne fastlægger ydelsesmål, der kan nås med en passende og varig teknologi. Dieselpartikelfiltre er muligvis ikke den teknisk bedste løsning til langturslastbiler, men til busser og andre køretøjer, der anvendes i byområder, er dieselpartikelfiltre en udmærket løsning. Kommissionen er i øjeblikket i færd med at overveje Euro 6-emissionsstandarderne, der ikke kun vil sætte fokus på yderligere nedsættelse af partikelmassen (den i dag anvendte måleenhed), men også på en nedsættelse af emissionerne af nanopartikler. I denne forbindelse er udviklingen af nye måleprocedurer for nanopartikler i færd med at blive afsluttet.

Artikel 3 i direktiv 1999/96/EF indeholder mekanismen, hvorefter medlemsstaterne kan indrømme skatte- og afgiftslettelser for køretøjer, der opfylder fremtidige emissionsgrænseværdier, inden disse indføres obligatorisk. Der findes således allerede fællesskabsforanstaltninger, der fremmer brugen af dieselpartikelfiltre i medlemsstaterne.

Det er imidlertid også relevant at betragte den generelle tendens i hele EU til almen brug af brændstoffer med meget lavt svovlindhold. Brug af brændstoffer med meget lavt svovlindhold vil resultere i en øjeblikkelig nedsættelse i partikelemissionerne fra samtlige køretøjer uanset alder. Svovlindholdet i brændstoffer bidrager til den globale partikelemission.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/96/EF af 13. december 1999 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om foranstaltninger mod emission af forurenende luftarter og partikler fra motorer med kompressionstænding til fremdrift af køretøjer og emission af forurenende luftarter fra køretøjsmotorer med styret tænding, som benytter naturgas eller autogas (LPG) som brændstof, og om ændring af Rådets direktiv 88/77/EØF, EFT L 44 af 16.2.2000.

(2004/C 51 E/210)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2049/03**af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen***(20. juni 2003)*

Om: Brug af clophen i Grækenland

Det kom for nylig frem, at der i økonomiministeriets bygning i Grækenland var sket et udslip af clophen. Endvidere findes der ifølge en offentliggørelse i avisen To Vima foruden det offentlige elektricitetsselskab DEI's anlæg 7 500 koblingsstationer, der nedsætter spændingen af den elektriske strøm, i kældre til bygninger tilhørende offentlige institutioner, hospitaler og virksomheder, hvoraf mange indeholder det farlige stof clophen.

1. Har de græske myndigheder underrettet Kommissionen om, i hvilke installationer dette stof bruges?
2. Hvilke risici indebærer brugen af clophen for den offentlige sundhed?
3. Har Kommissionen allerede truffet foranstaltninger til løsning af dette problem i Grækenland?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(7. august 2003)

1. Ifølge artikel 4 i Rådets direktiv 96/59/EF af 16. september 1996 om bortskaffelse af polychlorbiphenyler og polychlorterphenyler (PCB/PCT) ⁽¹⁾ har medlemsstaterne pligt til at udarbejde fortegnelser over apparater med et PCB-indhold på mere end 5 dm³ og sende Kommissionen en sammenfatning af disse fortegnelser. De græske myndigheder har ikke gjort fortegnelsen færdig. I sin dom af 5. juni 2003 fandt Domstolen, at Grækenland ikke havde udarbejdet sammenfatninger af fortegnelser af apparater med et PCB-indhold på mere end 5 dm³ inden for den foreskrevne frist (sag C-83/02) ⁽²⁾.

De ufuldstændige data, som Grækenland har indsendt, dækker 56 % af landets præfekturer og regioner. De viser, at der findes 303 enheder med 11884 kondensatorer og 979 kondensatorer/enheder på lager ⁽³⁾.

2. I en meddelelse fra FN's miljøprogram (UNEP) ⁽⁴⁾ anføres det, at PCB bioakkumuleres i fedtvævet hos dyr og mennesker, der udsættes for stoffet (Ponnambalam 1998; Neumeier 1998; Fiedler 1997), og sådan udsættelse menes at være skyld i en lang række sundhedsproblemer. Akut udsættelse for høje PCB-niveauer er sat i forbindelse med eksem, kløe og svien på huden, irritation af øjnene, ændring af pigmentering af hud og negle, forstyrrelser i leverfunktion og immunsystem, luftvejsirritation, hovedpine, svimmelhed, depression, hukommelsestab, nervøsitet, træthed og impotens (Environment Canada 1985). Blandt de kroniske virkninger af udsættelse for lavere PCB-niveauer er leverskader, reproduktions- og fosterudviklingsskader og muligvis kræft.

3. I juni 2003 modtog Kommissionen endnu 3 skriftlige forespørgsler ⁽⁵⁾ fra Europa-Parlamentsmedlemmer om samme hændelse, som det ærede medlem henviser til. Ifølge de oplysninger, Kommissionen har til rådighed, er der ikke tilstrækkeligt materiale, der peger i retning af, at Grækenland har overtrådt EU's miljølovgivning (ud over førnævnte dom).

⁽¹⁾ EFT L 243 af 24.9.1996.

⁽²⁾ Se svar på skriftlig forespørgsel E-2025/03, Se side 182.

⁽³⁾ Brev af 29.3.2003 fra Grækenlands faste repræsentation til Kommissionen.

⁽⁴⁾ UNEP: Guidelines for the Identification of PCBs and Materials Containing PCBs. First Issue August 1999, p. 3-4.

⁽⁵⁾ Skriftlig forespørgsel E-1999/03, E-2025/03 og E-2062/03.

(2004/C 51 E/211)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2054/03**af Monica Frassoni (Verts/ALE) til Kommissionen**

(20. juni 2003)

Om: Forringelse af det særligt beskyttede område IT5210070 – Lago Trasimeno (Italien)

Ifølge en meddelelse af 18. oktober 2002 har Kommissionen indledt en overtrædelsesprocedure med nummer 2002/4342 mod Italien på grund af forringelse af naturlige levesteder og forstyrrelse af arter i det særligt beskyttede område IT5210070 – Lago Trasimeno, som er blevet etableret med støtte fra EU som led i regionaludviklingsprogrammer.

Disse forstyrrelser er så meget desto mere bekymrende, som der allerede som led i første etape af projektet bl.a. er blevet ødelagt 1 596 m² rørskov, 4 224 m² fugtig kratskov, 6 424 m² blandet vegetation og 6 552 m² vådenge som følge af anlægget af en sti, der er 2,5 meter bred og foreløbig 15,67 km lang. Ifølge planerne vil stien, når den er færdiganlagt, være 57 km lang og gå hele vejen rundt om Trasimenersøen, hvilket indebærer, at der ikke vil være nogen uforstyrrede områder tilbage ved søens bred, hvor den beskyttede fauna kan reproducere sig selv og være i fred.

Det omtalte projekt, der er blevet gennemført med støtte fra EU, har tilsyneladende ikke været underkastet en miljøindvirkningsvurdering, og der er dermed sket endnu en krænkelse af direktiv 92/43/EØF ⁽¹⁾ – til trods for den dom, som Domstolen for nylig har afsagt mod Italien i sag C- 143/02.

Det forlyder, at myndighederne allerede har indgivet to anklager mod de ansvarlige fra projektets udførelse for de alvorlige skader på landskabet og miljøet.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse, hvor langt man er nået i den ovenfor omtalte overtrædelsesprocedure? om støtten fra EU er blevet indstillet, mens sagen undersøges?

(¹) EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(31. juli 2003)

I henhold til artikel 6 i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter skal lokaliteter af fællesskabsbetydning, som efter proceduren i direktivet udpeges som særlige bevaringsområder, beskyttes. Forpligtelserne i artikel 6 gælder for alle myndigheder i medlemsstaterne på nationalt, regionalt og lokalt plan. Specielt hedder det i artikel 6, stk. 3), at »alle planer eller projekter, der ikke er direkte forbundet med eller nødvendige for lokalitetens forvaltning, men som i sig selv eller i forbindelse med andre planer og projekter kan påvirke en sådan lokalitet væsentligt, vurderes med hensyn til deres virkninger på lokaliteten under hensyn til bevaringsmålsætningerne for denne.«

Den ovennævnte bestemmelse gælder for lokaliteter af fællesskabsbetydning under direktiv 92/43/EØF og for særligt beskyttede områder under Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle (¹).

Italien har i sit svar på den åbningsskrivelse, det ærede medlem henviser til, informeret Kommissionen om, at en ex post-vurdering af projektet vedrørende en 14 kilometer lang cykelsti i lokaliteten SPA IT5210070, »Lago Trasimeno«, er blevet foretaget i henhold til artikel 6, stk. 3, i direktiv 92/43/EØF. Efter at have gennemgået det italienske svar er Kommissionen af den opfattelse, at det nævnte projekt »må formodes« ikke at få nogen væsentlig indvirkning på det særligt beskyttede område SPA IT5210070, »Lago Trasimeno«. Derfor kræves der ingen komplet vurdering af projektets virkninger på dette område i henhold til artikel 6, stk. 3, i direktiv 92/43/EØF.

På denne baggrund må Kommissionen konkludere, at der ikke kan konstateres nogen overtrædelse af direktiv 92/43/EØF, for så vidt angår dette aspekt af sagen.

(¹) EFT L 103 af 25.4.1979.

(2004/C 51 E/212)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2061/03

af Stavros Xarchakos (PPE-DE) til Kommissionen

(20. juni 2003)

Om: Forurenings- og støjforureningsniveauet i de græske skoler

Ifølge en undersøgelse foretaget af det kemiske fakultet på Athens universitet, der blev offentliggjort i den græske presse, er der for dårlig udluftning i 75 % af de klasseværelser, der blev undersøgt; der blev konstateret kuldioxid-koncentrationer, der oversteg grænsen på 1 800 mg/m³, der blev fastslået høje niveauer for formaldehyd og overskridelse af det højest tilladelige støjniveau. Undersøgelsen omfattede 20 klasselokaler med naturlig udluftning i ti forskellige offentlige skoler i Athen, og det, der især foruroligede eksperterne, var den kendsgerning, at kuldioxidkoncentrationerne lå over de højest tilladelige niveauer, som er fastsat i de amerikanske bestemmelser om indendørsluftens kvalitet (1 800 mg/m³), idet den i visse tilfælde endda oversteg 3 000 mg.

Foruroligende var ligeledes koncentrationen af formaldehyd (over 0,1 mg/m³, som er grænseværdien), som skyldes den hyppige brug af spånplader (»novopan«) til fremstilling af skolepulte eller skillevægge mellem klasselokalerne.

Hvad angår støjniveauet, nåede undersøgelsen frem til den konklusion, at det var meget højt, eftersom det nåede helt op på 61 dB inde i lokalerne (hvor grænseværdien er 45 dB) og 77 dB uden for lokalerne (hvor grænsen er 65 dB). Mange af eleverne klagede over hoste og hovedpine og sagde, at de også ofte følte træthed og havde vanskeligt ved at koncentrere sig i timerne.

Hvad mener Kommissionen om konklusionerne fra den ovennævnte undersøgelse foretaget af Athens universitet?

Er der tale om overskridelse af de grænseværdier for luftforurening og støjniveau, som er fastsat i EU-bestemmelserne?

Hvilke foranstaltninger kan Kommissionen omgående træffe over for de græske myndigheder med henblik på at beskytte de græske elevers sundhed, idet disse elever i henhold til oplysningerne fra denne undersøgelse tilbringer 14 000 timer i skolernes undervisningslokaler, inden de afslutter skolegangen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(13. august 2003)

Der er flere rådsdirektivet, som er relevante i denne sammenhæng.

Rådets direktiv 89/391/EØF af 12. juni 1989 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet⁽¹⁾ forpligter arbejdsgiverne til at foretage en vurdering af risiciene for sikkerhed og sundhed på arbejdet og træffe beslutning om, hvilke forebyggende foranstaltninger der skal træffes. Arbejdsgiveren gennemfører disse foranstaltninger på grundlag af flere principper om forebyggelse, heriblandt forebyggelse af risici, bekæmpelse af risici ved kilden og udvikling af en sammenhængende overordnet politik for forebyggelse.

Selv om artikel 3, litra a), i direktiv 89/391/EØF udelukker studerende, da de ikke er omfattet af definitionen af arbejdstager, medmindre de er praktikanter eller lærlinge, finder direktivet stadig anvendelse, fordi det ærede medlems forespørgsel vedrører situationen i græske skoler i almindelighed og således inkluderer sundhed og velfærd, når det gælder lærere, som naturligvis er arbejdstagere i direktivets forstand.

Hvad angår eksponering for kuldioxid (CO₂) på arbejdspladsen skal Kommissionen ifølge Rådets direktiv 98/24/EF af 7. april 1998 om beskyttelse af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet mod risici i forbindelse med kemiske agenser⁽²⁾ foreslå vejledende grænseværdier for erhvervsmæssig eksponering. Den grænseværdi, der er fastsat for CO₂ ved Kommissionens direktiv 91/322/EØF af 29. maj 1991 om etablering af vejledende grænseværdier til gennemførelse af Rådets direktiv 80/1107/EØF om beskyttelse af arbejdstagere mod farerne ved at være udsat for kemiske, fysiske og biologiske agenser under arbejdet⁽³⁾, er på 9 000 milligram pr. kubikmeter (mg/m³) eller 5 000 dele pr. million (ppm). Der er ikke fastsat nogen EU-grænseværdi for erhvervsmæssig eksponering for formaldehyd.

Desuden synes resultaterne af forskningen i kemikafdelingen på Athens universitet at vise, at udluftningen i skolerne med høje CO₂-niveauer er meget dårlig. CO₂-koncentrationerne indendørs kan betragtes som en indikator for god eller dårlig ventilation, når der ikke er nogen indendørs forbrændingskilder. For formaldehyd rapporteres det, at irritationstærsklen kun er på 0,1 mg/m³ efter kort tids eksponering, men symptomerne på irritation begynder at øges betydeligt på niveauer over 0,3 mg/m³ hos sunde individer. For at undgå klager, navnlig fra følsomme personer (fx skolebørn), bør formaldehydkoncentrationen ligge under 0,1 mg/m³ som et 30 minutters gennemsnit. Denne værdi anbefales som vejledende værdi for luftkvalitet af Verdenssundhedsorganisationen (WHO). Eliminering af indendørs kilder til formaldehyd (f.eks. træprodukter såsom spånplader og krydsfiner, der indeholder ureaformaldehydharpikser) kombineret med god ventilation skulle medføre en betydelig forbedring af luftkvaliteten i skolerne. Kommissionen har endnu ikke fastsat vejledende værdier for forurenende stoffer indendørs. Som led i projektet INDEX (grænseværdier for eksponering for forurenende stoffer indendørs), der finansieres af Generaldirektoratet for Sundhed og Forbrugerbeskyttelse, undersøger Kommissionen mulighederne for at fastsætte og gennemføre grænser for eksponering for prioriterede forurenende stoffer indendørs. Projektet startede i december 2002 og vil være afsluttet efter 24 måneder.

På grundlag af det billede, som de nylige undersøgelser på Athens universitet tegner af situationen i de græske skoler, der er de græske myndigheders ansvar, kan de græske myndigheder konkludere, at det er nødvendigt at sørge for bedre ventilation i klasselokalerne og at eliminere kilder til formaldehyd og muligvis andre kemiske stoffer, som eventuelt kan have direkte indflydelse på sundhed og velbefindende.

Hvad angår støjniveauet på arbejdspladsen, er det i Rådets direktiv 86/188/EØF af 12. maj 1986 om beskyttelse af arbejdstagere mod risici ved at være udsat for støj under arbejdet⁽⁴⁾ fastsat, at der, hvis arbejdstagernes daglige personlige støjbelastning kan forventes at overstige 85 decibel (dB)(A), skal stilles individuelle hørevern til rådighed for dem. Resultaterne fra Athens universitet (61 decibel indendørs) og 77 decibel (udendørs) når ikke de lofter, der er fastsat ved ovennævnte direktiv. Lofterne på 45 dB og 65 dB, der er nævnt i forskningsresultaterne i Athen, er ikke EU-krav.

Kommissionen erkender dog, at støj kan påvirke børns indlæringsevne, og de konklusioner, der er draget på Athens universitet, afspejler dette.

Parlamentets og Rådets direktiv 2002/49/EF af 25. juni 2002 om vurdering og styring af ekstern støj⁽⁵⁾ kræver, at medlemsstaternes ansvarlige myndigheder udarbejder strategiske støjkort og handlingsplaner for at bekæmpe støjgenerne i nærheden af de vigtigste transportinfrastrukturer og i de største byområder. Der fastlægges dog ikke harmoniserede grænseværdier som udgangspunkt for iværksættelsen af støjbe-grænsende foranstaltninger. Fastsættelsen af sådanne grænseværdier overlades til medlemsstaternes skøn.

Hvad dette angår, er Kommissionen ved at træffe foranstaltninger. For at bistå medlemsstaterne med at vurdere de skadelige virkninger, som støj har på befolkningen, er det i artikel 6 i direktiv 2002/49/EF fastsat, at de skal vurderes ved hjælp af dosis/effekt-forhold. I henhold til direktivets bilag III kan der anføres specifikke dosis/effekt-forhold for sårbare befolkningsgrupper, herunder navnlig børn. På baggrund heraf undersøger Kommissionen for øjeblikket muligheden for at anvende sådanne specifikke dosis/effekt-forhold.

⁽¹⁾ EFT L 183 af 29.6.1989.

⁽²⁾ EFT L 131 af 5.5.1998.

⁽³⁾ EFT L 177 af 5.7.1991.

⁽⁴⁾ EFT L 137 af 24.5.1986.

⁽⁵⁾ EFT L 189 af 18.7.2002.

(2004/C 51 E/213)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2067/03

**af Maurizio Turco (NI), Marco Pannella (NI), Marco Cappato (NI),
Benedetto Della Vedova (NI), Gianfranco Dell'Alba (NI)
og Olivier Dupuis (NI) til Kommissionen**

(20. juni 2003)

Om: Krænkelser af trosfriheden for baptister i Kazakstan

To uger efter påsken i år brød myndighederne i Kasakhstan ind i pastor Nizhegorodtsevs bolig i påsyn af 22 medlemmer af hans menighed.

Den 22. maj fik pastor Nizhegorodtsev meddelelse om, at der var indledt en straffesag mod ham for overtrædelse af et domstolsforbud mod at forrette religiøse handlinger i en baptistisk kirke, der ikke er godkendt.

Nizhegorodtsevs kirke har ikke søgt om anerkendelse, da dette ville have ført til en uacceptabel indblanding fra de statslige myndigheders side.

Den bebudede straffesag er blot én ud af en endeløs række af lignende sager mod medlemmer af baptistmenigheden.

De fleste menigheder tilhørende Jehovas Vidner og det baptistiske kirkesamfund i Kasakhstan har været udsat for overgreb, fordi de praktiserer deres tro uden at have opnået godkendelse eller uden at have søgt herom.

I oktober 1998 — forud for præsidentvalget i januar 1999 — blev præsidentens embedsperiode forlænget fra 5 til 7 år, og den hidtidige aldersgrænse for præsidentkandidater, som ville have gjort det umuligt for præsident Nazarbaev at genopstille ved udløbet af valgperioden i 2006, blev forhøjet.

Ved valget i januar 1999 blev Nazarbaev genvalgt med 79,78 % af stemmerne, mens det internationale samfund, navnlig USA og EU, kritiserede afviklingen af valget.

I juni 2000 vedtog det kasakhiske parlament en lov, som giver Nazarbaev mulighed for at beholde visse beføjelser, som sætter ham i stand til at gribe ind over for regeringen også efter hans præsidentperiodes udløb.

Kan Kommissionen på baggrund af ovenstående og forbindelserne mellem EU og Kasakhstan oplyse:

- om den har kendskab til disse forhold?
- hvilke initiativer der inden for rammerne af de eksisterende forbindelser vil kunne udgøre et seriøst og effektivt instrument, som vil kunne få Kasakhstan til at overholde de grundlæggende menneskerettigheder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(4. august 2003)

Kommissionen er bekendt med det foruroligende tilfælde med baptistpræsten Sergey Nizhegorodtsev, der i 2000 blev dømt for religiøse aktiviteter, der foregik uden statens godkendelse, og idømt en bøde svarende til 5 US dollars. I 2003 blev pastor Nizhegorodtsev igen tiltalt for at foretage religiøse handlinger uden statens godkendelse.

Kommissionen er bekymret over den måde, hvorpå Kasakhstans regering søger at opnå administrativ kontrol over civilsamfundet, specielt over politiske grupperinger og ikke-statslige organisationer (NGO'er). Hvad angår regeringens kontrol med religiøse aktiviteter, håber Kommissionen, at alle ændringsforslag til religionsloven fra 1992 vil blive almindeligt diskuteret med alle grupper i Kasakhstans civilsamfund såvel som med internationalt anerkendte eksperter, inden de forelægges for parlamentet. Kommissionen bemærker i den forbindelse, at Kasakhstans forfatningsråd den 4. april 2002 fandt, at de af regeringen foreslåede ændringer af religionsloven fra 1992 var forfatningsstridige, fordi trosfriheden ikke må begrænses gennem normativ lovgivning.

EU har gentagne gange fremhævet, at menneskerettigheder og demokratisering skal udgøre en integreret del af enhver politisk dialog med tredjelande. Artikel 2 i partnerskabs- og samarbejdsaftalen mellem EU og Kasakhstan samt andre internationale forpligtelser inden for rammerne af Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa (OSCE) og De Forenede Nationer (FN) giver EU et retsgrundlag for at rejse menneskerettighedsspørgsmålet over for Kasakhstans regering.

Kommissionen indtager fortsat en fast holdning til demokrati, retsstat og menneskerettigheder, herunder religions-, tros- og ytringsfrihed og religiøse mindretals rettigheder, i EU's dialog med Kasakhstan under partnerskabs- og samarbejdsaftalen og inden for rammerne af OSCE og FN. Menneskerettigheder og borgerlige frihedsrettigheder vil også få en fremtrædende plads på dagsordenen for det femte møde i EU/Kasakhstan-Samarbejdsrådet den 22. juli 2003 i Bruxelles.

Kommissionen har ydermere i sin meddelelse⁽¹⁾ fra maj 2001 om, hvordan Den Europæiske Union kan medvirke til at fremme menneskerettigheder og demokratisering i tredjelande, forpligtet sig til at integrere demokratiserings- og menneskerettighedsspørgsmål i alle Fællesskabets bistandsprogrammer. Landstrategidokumenter benyttes som en mere sammenhængende og konsekvent metode til at fremme menneskerettigheder og demokratisering med anvendelse af TACIS-programmet og bistanden under det europæiske initiativ for demokrati og menneskerettigheder som supplement.

⁽¹⁾ KOM(2001) 252 endelig udg.

(2004/C 51 E/214)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2068/03

**af Marco Cappato (NI), Maurizio Turco (NI),
Marco Pannella (NI), Olivier Dupuis (NI), Gianfranco Dell'Alba (NI)
og Benedetto Della Vedova (NI) til Rådet**

(20. juni 2003)

Om: Indførelse af sharia i en provins i Pakistan

Parlamentsforsamlingen i Pakistans Nordvestlige Grænseprovins (Nwfp) har vedtaget et lovforslag om indførelse af sharia. Nu mangler kun guvernørens underskrift, så vil koranens love have forrang frem for den sekulære provinslovgivning i denne pakistanske provins ved grænsen til Afghanistan, og enhver muslim vil blive mødt med krav om at følge disse love. Endvidere er det i provinsen blevet bebudet, at der vil blive oprettet et departement for dyder og synd, som vækker mindelser om en lang række instanser af lignende art, der blev oprettet af de afghanske talibanere.

lagttagere mener, at provinsguvernørens underskrift kun er en formalitet, og at den pakistanske befolkning i provinsen således om ganske kort tid vil være tvunget til at overholde koranens love, lige som det var tilfældet på den afghanske side af grænsen før den engelsk-amerikanske intervention. Kan Rådet oplyse:

1. hvilket kendskab det har til denne situation?
2. hvilke diplomatiske skridt det vil tage over for den pakistanske regering for at få den til at forhindre, at sharia bliver gjort til lov i en del af landet?
3. hvad det vil gøre for at forhindre, at de sekulære principper, som institutionerne bygger på, bliver ophævet gennem »demokratiske« procedurer af fundamentalistiske flertal, som derved begrænser eller ophæver den grundlæggende ret til trosfrihed, der er anerkendt i artikel 18 i verdenserklæringen om menneskerettigheder?

Svar

(7. oktober 2003)

Rådet understreger, at EU i forbindelse med alle dialogmøder med Pakistan fremhæver, at EU lægger stor vægt på overholdelsen af menneskerettighederne. Rådet agter fortsat at benytte enhver lejlighed til at gøre opmærksom herpå, især i form af fortrolige demarcher. EU-missionscheferne i Islamabad følger meget nøje udviklingen på menneskerettighedsområdet og tager generelle sager og enkeltsager op under deres regelmæssige kontakter med myndighederne.

Rådet tilslutter sig det ærede parlamentsmedlems bekymring over godkendelsen af et lovudkast om indførelse af sharia i Pakistans nordvestlige grænseprovins. Rådet har tilkendegivet sin alvorlige bekymring over situationen på de politiske direktørers møde den 7. juni 2003 i Islamabad. Rådet vil følge udviklingen i sagen nøje og om nødvendigt træffe afgørelse om passende reaktioner.

(2004/C 51 E/215)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2069/03

af Véronique De Keyser (PSE) til Kommissionen

(17. juni 2003)

Om: Den hollandske 2-euro-mønt

Den hollandske 2-euro-mønt refererer på den nationale side til en gud. Kan Kommissionen oplyse, hvilken gud det drejer sig om?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira*(3. juli 2003)*

De forskellige euromønters udseende blev beskrevet i De Europæiske Fællesskabers Tidende ⁽¹⁾ på grundlag af oplysninger fra medlemsstaterne.

Randskriften på 2-euro-mønterne varierer fra land til land. På den nederlandske 2 euro-mønt står der »GOD * ZIJ * MET * ONS« (»Gud være med os«). De nederlandske myndigheder gav ingen yderligere oplysninger.

⁽¹⁾ EFT C 373 af 28.12.2001.

(2004/C 51 E/216)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2071/03**af Anne Jensen (ELDR) til Kommissionen***(24. juni 2003)*

Om: Momsrefusion

Danske transportvognmænd har oplevet problemer i forbindelse med refusionen af moms på diesel indkøbt i andre medlemslande. I visse tilfælde har disse medlemslandes ansvarlige myndigheder pålagt transportvognmændene unødige administrative byrder og været langsommelige i deres behandling af momsrefusionen. Det har bl.a. ført til økonomiske problemer for vognmænd, at de ikke har kunnet få deres refusion udbetalt i ordentlig tid.

Hvad vil Kommissionen gøre for at afhjælpe denne situation? Vil man tage initiativer til at forenkle administrationen af momsrefusionsordningen? Hvori vil disse initiativer i givet fald bestå?

Svar afgivet på Kommissionen vegne af Frederik Bolkestein*(25. juli 2003)*

På nuværende tidspunkt kan en afgiftspligtig person, som har betalt merværdiafgift i en medlemsstat, hvor han ikke er etableret, få denne merværdiafgift refunderet efter den procedure, der omtales i Rådets ottende momsdirektiv ⁽¹⁾, når den afgiftspligtige indsender en anmodning om momsrefusion til det pågældende medlemsland.

De afgiftspligtige, og i første række vognmændene, har i årevis klaget over denne procedure på grund af det tunge bureaukrati og de lange tilbagebetalingsfrister.

Kommissionen er klar over problemet og fremsatte i 1998 et direktivforslag ⁽²⁾, som tog sigte på at erstatte denne procedure med en ordning, der giver den afgiftspligtige person tilladelse til at modregne den merværdiafgift, der er erlagt i en medlemsstat, i den periodiske momsangivelse, som han skal forelægge i den medlemsstat, hvor han er etableret. Denne medlemsstat får derefter, takket været en refusionsordning, beløbet refunderet af den medlemsstat, hvor merværdiafgiften blev opkrævet.

Det er indlysende, at dette forslag er en væsentlig forenkling for de afgiftspligtige. På denne måde refunderes den merværdiafgift, de har haft i en anden medlemsstat på samme måde som den nationale merværdiafgift.

På trods af helhjertet støtte fra de erhvervsdrivende og en positiv udtalelse fra Parlamentet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg har det endnu ikke været muligt at nå til enighed i Rådet.

⁽¹⁾ Rådets ottende direktiv 79/1072/EØF af 6. december 1979 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — foranstaltninger til tilbagebetaling af merværdiafgift til afgiftspligtige personer, der ikke er etableret i indlandet, EFT L 331 af 27.12.1979.

⁽²⁾ EFT C 219 af 15.7.1998.

(2004/C 51 E/217)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2093/03**af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen**

(24. juni 2003)

Om: Mulig overtrædelse af EF's direktiv om byspildevand i Ponta Delgada

I følge pressen (Açoriana Oriental fra 4. juni 2003) har miljøorganisationen Quercus beskyldt anlægget til rensning af spildevand i Ponta Delgada for at overtræde EF's normer, en påstand som imødegås af bystyret i Ponta Delgada.

Kan Kommissionen kaste lys over følgende:

1. Kan Kommissionen bekræfte, at Ponta Delgada-bassinet blev anset for at være »et mindre følsomt område« i følge kriterierne nævnt i artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 91/271/EØF⁽¹⁾? I bekræftende fald, hvornår skal så revisionen af denne status, som nævnt i artiklens stk. 4, være tilendebragt?
2. Er Kommissionen af den opfattelse, at »det af omfattende undersøgelser fremgår, at udledningerne ikke vil påvirke miljøet negativt«, som det forlanges i stk. 2 i samme artikel?
3. Har Kommissionen kendskab til undersøgelser, som Universidad dos Açores gennemførte i begyndelsen af 90'erne, og som påpegede, at havvandet omkring Açorerne i almindelighed og bassinet mellem Ponta Delgada og Caloura i særdeleshed er yderst følsomt?
4. Blev de eventuelle undersøgelser, som der henvises til i stk. 2, gjort til genstand for offentlig diskussion, som det normalt sker med undersøgelser af miljøpåvirkninger?

⁽¹⁾ EFT L 135 af 30.5.1991, s. 40.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(5. august 2003)

1. Portugal har kortlagt kystfarvandene omkring Azorerne, herunder Ponta Delgada-bassinet, som mindre følsomme områder. Kommissionen har ikke givet sin »godkendelse« af denne kortlægning. Kommissionen er af den opfattelse, at en del af disse områder ikke opfylder kriterierne i Rådets direktiv 91/271/EØF, navnlig med hensyn til risikoen for forurening af et stort antal badevandsstrækninger samt visse skaldyrvande.

Kommissionen har indledt en overtrædelsesprocedure mod Portugal som følge af dette lands manglende efterkommelse af Rådets direktiv 91/271/EØF om rensning af byspildevand, som bl.a. omfatter kortlægning af mindre følsomme områder.

Ifølge de foreliggende oplysninger udledes spildevand fra Ponta Delgada og Angra do Heroísmo (som begge er byområder med over 15 000 personækvivalenter) til badevandsområder uden den nødvendige biologiske rensning. Den sidste frist for tilvejebringelse af disse rensningsanlæg var den 31. december 2000.

2. Kommissionen er ikke blevet informeret om nogen omfattende undersøgelse fra de portugisiske myndigheders side, som omhandlet i artikel 6, stk. 2, i Rådets direktiv 91/271/EØF.

3. Kommissionen kender intet til disse undersøgelser.

4. Kommissionen er ikke blevet informeret om nogen undersøgelse i henhold til artikel 6, stk. 2, fra de portugisiske myndigheders side. Det er derfor uklart, om en sådan undersøgelse virkelig er blevet foretaget.

(2004/C 51 E/218)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2094/03**af Amalia Sartori (PPE-DE) til Rådet**

(17. juni 2003)

Om: Ulykker i hjemmet og hjemmet som arbejdsplads

Antallet af ulykker, der sker i hjemmet, er steget i foruroligende grad ikke bare i Italien, men også i andre lande. Statistiske data viser, at over 3 millioner mennesker hvert år kommer til skade i hjemmet. Heri indgår over 7 000 dødsfald. Verdenssundhedsorganisationen påpeger, at denne type ulykker, som rammer alle uanset alder, i de udviklede lande er den vigtigste dødsårsag blandt børn, selv om de den værst ramte gruppe er husmødrene.

Der er forskellige årsager til ulykkerne i hjemmet. En del af dem skyldes uopmærksomhed, ligegyldighed, utilstrækkeligt kendskab til og/eller manglende overholdelse af sikkerhedsforskrifter og farlige apparater eller kemiske stoffer i hjemmet, men også og måske først og fremmest en utilstrækkelig sikkerheds- og forebyggelseskultur.

I betragtning af at husmødrene udgør en gruppe arbejdstagere, som ofte ikke er beskyttet så meget, som de burde være, kunne det være en løsning af stor betydning at betragte hjemmet som en »arbejdsplads« i modsætning til, hvad der er fastsat i Rådets direktiv 98/24/EF⁽¹⁾ om beskyttelse af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet mod risici i forbindelse med kemiske agenser.

Den italienske lov 493 af 3. december 1999 om sundhedsbeskyttelse i boliger og forsikring mod ulykker i hjemmet⁽²⁾ sidestiller derimod hjemmet med en arbejdsplads.

Hvad ager Rådet at gøre i denne forbindelse?

Kan der efter Rådets opfattelse træffes en foranstaltning til fordel for husmødrene svarende til den italienske lov?

⁽¹⁾ EFT L 131 af 5.5.1998, s. 11.

⁽²⁾ Den italienske statstidende nr. 303 af 28. december 1999.

Svar

(13. oktober 2003)

Rådet minder det ærede parlamentsmedlem om, at artikel 3, litra a), i rammedirektiv 89/391/EØF om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet⁽¹⁾ definerer arbejdstageren som »enhver person, som en arbejdsgiver har i sin tjeneste, herunder praktikanter og lærlinge, bortset fra hushjælp«. Samme definition gælder for alle særdirektiver i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktivet, hvoraf direktivet om kemiske agenser er det fjortende.

Med hensyn til den eventuelle udvidelse af disse direktivers anvendelsesområde til at omfatte husholdningerne erindrer Rådet om, at initiativretten til enhver ny lovgivning henhører under Kommissionens enekompetence. Rådet har endnu ikke modtaget noget forslag, der går i retning af det, som det ærede parlamentsmedlem ønsker.

⁽¹⁾ EFT L 183 af 29.6.1989, s. 1.

(2004/C 51 E/219)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2095/03**af Jean Lambert (Verts/ALE) til Rådet**

(25. juni 2003)

Om: Det græske statslige elektricitetsselskabs (PPC) opførelse af højspændingsanlæg i Argyroupolis-Ilioupolis-området

Det græske statslige elektricitetsselskabs (PPC) planer om opførelse af et højspændingsanlæg i et område, der hører under Mount Imittos beskyttelseszone B, er blevet godkendt i overensstemmelse med artikel 24 i den græske lov L 2516/1997. Denne artikels bestemmelser er imidlertid blevet kendt ugyldige af Grækenlands øverste forvaltningsdomstol, idet de strider imod den græske forfatnings artikel 24, som omhandler beskyttelse af miljøet. Argyroupolis borgmester og enkelte borgere har indgivet protester (over byggetilladelsen og miljøindvirkningsvurderingen) imod opførelsen af højspændingsanlægget til Grækenlands øverste forvaltningsdomstol, men retssagen er blevet udsat tre gange (1. november 2002, 7. februar 2003 og 9. maj 2003). Mindre end 50 meter fra det sted, hvor højspændingsanlægget vil blive opført, ligger der imidlertid tre skoler.

Selv om opførelsen af højspændingsanlægget er i strid med den græske forfatning, har regeringen vedtaget en ny lov, L. 2947/2002, om olympiske anlæg, som omfatter opførelsen af højspændingsanlægget. På grundlag af denne lov har ministeren for offentlige bygge- og anlægsarbejder udstedt endnu en byggetilladelse, nr. 59365/25.7.2002. PPC, og regeringen har aldrig undersøgt alternative løsninger, hvilket strider imod græsk lovgivning.

Derudover har regeringen nægtet interesserede parter adgang til de nye opførelsesplaner, og politiet, som siden maj 2003 har patruljeret i området, har nægtet offentligheden adgang hertil.

Overholder PPC's nuværende arbejde på højspændingsanlægget i Argyroupolis-Ilioupolis Rådets Direktiv 97/11/EF⁽¹⁾ om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet?

Under hvilken autoriseret planlægning og byggetilladelse fortsættes arbejdet på højspændingsanlægget?

⁽¹⁾ EFT L 73 af 14.3.1997, s. 5.

Svar

(13. oktober 2003)

Rådet skal meddele det ærede parlamentsmedlem, at det ikke falder inden for dets kompetence at besvare disse forespørgsler.

(2004/C 51 E/220)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2099/03**af José Ribeiro e Castro (UEN) til Rådet**

(25. juni 2003)

Om: Fiskeri i vestlige farvande

For nylig, den 4. juni 2003, vedtog Europa-Parlamentet, at forordning (EØF) nr. 2847/93⁽¹⁾ og forordning (EF) nr. 685/95⁽²⁾ skulle forlænges for en tiårig periode. Denne henstilling fra Europa-Parlamentet blev efterkommet i forbindelse med afstemningen om Europa-Parlamentets lovgivningsmæssige beslutning om forslag til Rådets forordning om indførelse af en kontrolordning under den fælles fiskeripolitik i bestemte fangstområder og vedrørende bestemte fiskeressourcer med henblik på ændring af forordning (EØF) nr. 2847/93.

Parlamentets holdning blev vedtaget med overvældende flertal: 334 stemmer for, 108 imod og 48 hverken for eller imod.

Kompetencefordelingen mellem Fællesskabets forskellige organer er velkendt, men man må formode, at en så klar og utvetydig stillingtagen fra de valgte repræsentanter for EU-borgerne i de forskellige medlemsstater — nemlig mere end et absolut flertal blandt EP's medlemmer og mere end to tredjedele af de afgivne stemmer — ikke kan ignoreres af hverken Kommissionen eller Rådet.

Imidlertid verserer der fortsat rygter om, at nye regler for adgang til de vestlige farvande er under udarbejdelse, især i de farvande, der grænser op til de portugisiske kyster. Dette er i klar modstrid med Parlamentets ovennævnte beslutning, og sådanne regler, der i nogle tilfælde giver adgang til farvandene ud over grænsen på tolv sømil og i andre tilfælde ud over grænsen på halvtreds sømil ikke blot ville bringe bevarelsen af værdifulde fiskeressourcer i fare, men også ville være en trussel mod den socioøkonomiske ligevægt, der er blevet opretholdt inden for rammerne af den fælles fiskeripolitik og dens målsætninger.

På baggrund af ovenstående bedes Rådet besvare følgende: Mener Rådet ikke, at den holdning, som Parlamentet klart og utvetydigt har givet udtryk for, nemlig at indholdet af de to nævnte forordninger, status quo og alle gældende bestemmelser, især vedrørende de vestlige farvande, skal bibeholdes uændret i de næste ti år? Med hvilken begrundelse vil Rådet i benægtende fald ignorere Parlamentets synspunkt?

⁽¹⁾ EFT L 261 af 20.10.1993, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 71 af 31.3.1995, s. 5.

Svar

(13. oktober 2003)

Rådet vil gerne minde det ærede medlem af Europa-Parlamentet om, at det altid har overholdt traktatens beslutningstagningsregler fuldt ud under skyldig hensyntagen til Europa-Parlamentets udtalelser.

Med hensyn til forslaget til Rådets forordning om forvaltning af fiskeriindsatsen for så vidt angår visse fiskerizoner og visse fiskeressourcer i EF og om ændring af forordning (EØF) nr. 2847/93 er der stadig drøftelser i gang i Rådet. På sidste samling i juni 2003 pålagde Rådet Coreper at arbejde videre med dette forslag, så det kan vedtages snarest muligt. Rådet kan derfor ikke på nuværende tidspunkt sige noget om sin endelige beslutning.

(2004/C 51 E/221)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2108/03

af Claude Moraes (PSE) til Rådet

(18. juni 2003)

Om: Direktivet om vikaransattes arbejdsforhold

Kan Rådet oplyse, hvorfor der ikke blev opnået enighed om direktivet om vikaransattes arbejdsforhold på mødet den 3. juni?

Svar

(13. oktober 2003)

Rådet vil gerne i sit svar til det ærede parlamentsmedlem understrege, at Rådet i denne sag allerede den 3. juni 2003 gjorde gode fremskridt i denne sag (fælles holdning) med henblik på at nå til politisk enighed snarest muligt.

Rådet opstillede den 6. marts 2003 de tre nøgleelementer, der er nødvendige for at opnå et afbalanceret politisk kompromis. Det græske formandskab udarbejdede efterfølgende en kompromispakke bestående af artikel 1, stk. 3, artikel 4 og et nyt artikel 11, stk. 3, der indfører en overgangsperiode efter de retningslinjer, Europa-Parlamentet havde foreslået i sin førstebehandlingsudtalelse, og som skulle træde i stedet for undtagelsen i artikel 5, stk. 4.

Rådet drøftede denne kompromispakke under en offentlig forhandling den 3. juni, men da der stadig ikke var fundet nogen løsning på spørgsmålet om overgangsordninger for undtagelsen fra princippet om ligebehandling, konkluderede Rådet, at det på nuværende tidspunkt ikke var i stand til at nå til politisk enighed, uanset viljen til at fremme sagen. Rådet har pålagt Coreper at arbejde videre med direktivet.

(2004/C 51 E/222)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2119/03**af Isabelle Caullery (UEN) til Kommissionen**

(25. juni 2003)

Om: Udvikling af vedvarende energi i Armenien

1. Kan Kommissionen oplyse, hvilke former for støtte, aktioner, programmer og/eller budgetposter, der kan ansøges om til fremme af vedvarende energi og navnlig vindkraft i Armenien, og mener den, at der kan ansøges om TACIS-programmet i denne sammenhæng?
2. Kan Kommissionen også give oplysninger om de faciliteter, EIB tilbyder til fremme af denne energiform i Armenien?
3. Prøver Kommissionen i sine forbindelser med Armenien at fremme formålet med det europæiske direktiv, der sigter mod, at 12 % af energiforbruget i Europa inden 2010 er vedvarende?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(1. august 2003)

1. Hvad angår landene i det tidligere Sovjetunionen, så er TACIS-programmet hovedinstrumentet for Fællesskabets tekniske bistand. For Armeniens vedkommende er det fastsat i indikativprogrammet for 2004-2006, at der skal ydes bistand med henblik på at planlægge og iværksætte ledsagepolitikker og -foranstaltninger i forbindelse med overgangen fra kernekraft til forskellige alternative energikilder. Bistanden til energiministeriet tager sigte på at udvikle politikker og foranstaltninger, som på efterspørgselssiden kan fremme energibesparelser, vedtagelsen af effektive teknologier og investeringsfremmende foranstaltninger på området, og på udbudssiden effektive produktionskapaciteter til erstatning af det nationale kernekraftværk, herunder gas, vandkraft og vedvarende energi. Det tekniske bistandsprogram indhold fastsættes efter aftale med de kompetente armenske myndigheder ved udarbejdelsen af TACIS-handlingsprogrammerne for Armenien. Det vil eventuelt kunne omfatte vindenergi med forbehold af, at Armenien give sin tilslutning hertil.

Blandt de instrumenter, som Fællesskabet tilbyder på dette område, er det flerårige energiprogram »Intelligent Energi i Europa«, der også omfatter 2003, kun åbent for lande, der ansøger om tiltrædelse, og medlemmerne af EFTA (Den europæiske Frihandelskommens). Dette program er nemlig koncentreret om fremme af en bæredygtig udvikling af energimarkedet (SAVE), anvendelsen af vedvarende energi (Altener) og energispredning, herunder for transportmidler (STEER), og det omfatter en del, som støtter initiativer i udviklingslande (Coopener). Beslutningen vedrørende listen over de lande, der kan nyde godt af Coopener-programmet, træffes ved godkendelsen af arbejdsprogrammet for »Intelligent Energi i Europa«, hvori der fastsættes retningslinjer og gennemførelsesbestemmelser.

2. Armenien er ikke på listen over de lande, der er støtteberettigede for så vidt angår de faciliteter, der tilbydes af EIB (Den Europæiske Investeringsbank).

3. Målsætningen på 12 % er nævnt i Kommissionens hvidbog fra 1997, hvori der er fremlagt en strategi og en handlingsplan for vedvarende energi i EU. I 2010 forventes den vedvarende energis bidrag til EU's interne bruttoenergiforbrug at være fordoblet (fra 6 % til 12 %). Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/77/EF af 27. september 2001 om fremme af elektricitet produceret fra vedvarende energikilder inden for det indre marked for elektricitet⁽¹⁾ har opstillet vejledende mål for alle medlemsstater og de ti kandidatlande frem mod 2010. Disse referenceværdier findes i bilaget til direktivet, og EU (25) skal opfylde dem i 2010. Kommissionen følger opmærksomt den igangværende proces og vil om nødvendigt få bemyndigelse til at fastsætte bindende mål i 2004.

Hvad Armenien angår, er spørgsmålet om vedvarende energi og dens fremme i dette land behandlet inden for rammerne af den regelmæssige dialog med Armenien. Det er bl.a. et element, der indgår i forslagene om at erstatte kernekraftværket i Medzamor. Imidlertid er spørgsmålet om et kvantificeret mål, der skal nås i en bestemt periode, endnu ikke rejst.

⁽¹⁾ EFT L 283 af 27.10.2001.

(2004/C 51 E/223)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2122/03**af Isabelle Caullery (UEN) til Kommissionen**

(25. juni 2003)

Om: Udvikling af vedvarende energi i Tyrkiet

1. Kan Kommissionen oplyse, hvilke former for støtte, aktioner, programmer og/eller budgetposter, der kan ansøges om til fremme af udvikling af vedvarende energi og navnlig vindkraft i Tyrkiet?

Kan der i forbindelse med programmerne MEDA, Euromed, støtte til SMV'er, det nye instrument til økonomisk partnerskab mellem Middelhavsområdet og EU (FEMIP) og anden støtte til Tyrkiet bidrages til fremme af vindkraft i landet?

2. Kan Kommissionen også give oplysninger om de faciliteter, som EIB tilbyder til fremme af denne energiform i Tyrkiet?

3. Prøver Kommissionen i sine forbindelser med Tyrkiet at fremme formålet med det europæiske direktiv, der sigter mod, at 12 % af energiforbruget i Europa inden 2010 er vedvarende?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(12. august 2003)

Kommissionens støtte til Tyrkiet styres nu gennem programmet for finansiel førtiltrædelsesstøtte (budgetpost B7-050). Støtten har form af institutionsopbygning og investering og tager hovedsagelig sigte på de prioriterede opgaver i tiltrædelsespartnerskabet. En af disse opgaver i tiltrædelsespartnerskabet er at opstille et program med henblik på at reducere den tyrkiske økonomis energiintensitet og i højere grad anvende vedvarende energikilder (VEK). Derfor kan støtten anvendes til disse formål, selv om Kommissionen ikke normalt yder støtte til større indtægtsskabende investeringer. Støtten kan også anvendes til samfinansiering af Tyrkiets deltagelse i EU's programmer og agenturer, herunder det flerårige program »Intelligent energi i Europa« 2003-2006. Dette program fremmer bæredygtig udvikling på energimarkedet og fokuserer på energieffektivitet (SAVE), anvendelse af vedvarende energikilder (Altener) og energispredning, bl.a. på transportområdet (STEER).

Den Europæiske Investeringsbank (EIB) udlåner penge til en række større investeringer i infrastruktur i Tyrkiet, bl.a. inden for energi-, transport- og vandsektoren. Midlerne skaffes hovedsagelig fra Euromedrammebeløbet under EIB's mandat til långivning til tredjelande og fra dens førtiltrædelsesfacilitet. EIB har sat sig som mål at fordoble andelen af sine samlede udlån til eksempelvis projekter, der omhandler vedvarende energi, fra 7,5 til 15 % i løbet af de kommende fire år.

Kommissionens hvidbog fra 1997⁽¹⁾ fastsætter et generelt mål om, at 12 % af energiforbruget skal komme fra vedvarende energikilder, og opstiller en strategi og handlingsplan til fremme af vedvarende energikilder i EU. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/77/EF af 27. september 2001 om fremme af elektricitet produceret fra vedvarende energikilder inden for det indre marked for elektricitet⁽²⁾ fastsatte også vejledende mål for 2010, men for medlemsstaterne og for de 10 tiltrædende lande, der bliver medlemsstater i 2004. Disse referenceværdier er angivet i bilaget til direktivet og skal realiseres af samtlige medlemsstater før 2010. Kommissionen følger nøje realiseringsforløbet og kan, om nødvendigt, fremsætte forslag om obligatoriske mål i 2004.

⁽¹⁾ KOM(97) 599 endelig udg.

⁽²⁾ EFT L 283 af 27.10.2001.

(2004/C 51 E/224)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2129/03**af Karl-Heinz Florenz (PPE-DE) til Kommissionen**

(26. juni 2003)

Om: Europæisk deponeringsdirektiv

Det europæiske deponeringsdirektiv af 1999 (1999/31/EF⁽¹⁾) blev bl. a. i Forbundsrepublikken Tyskland omsat til national ret gennem forordningen om miljøvenlig deponering af dagrenovation og om biologiske affaldsbehandlingsanlæg af 20. februar 2001.

En væsentlig del af direktivet samt forordningen går ud på tidsmæssigt at begrænse deponering af reaktivt affald, som f.eks. husholdningsaffald, husholdningsaffaldslignende erhvervsaffald, kloakslam og andet affald med omfattende organiske bestanddele.

Den i Tyskland gældende tekniske vejledning dagrenovation giver ligesom deponeringsforordningen en tidsmæssige begrænset tilladelse indtil højst 31. maj 2005. Siden forordningernes udstedelse diskuteres det meget, om den endelige frist den 31. maj 2005 kan overholdes.

På grund af tvivl om, hvorvidt den tyske deponeringsforordning er forenelig med europæisk ret har Verwaltungsgericht Koblenz henvendt sig til De Europæiske Fællesskabers Domstol. Denne skal i retstvisten mellem Deponiezwirkverband Eiterköpfe og delstaten Rheinland-Pfalz afgøre, om deponeringsforordningen ligger inden for rammerne af det EU-direktiv, der ligger til grund for den. Hvordan stiller Kommissionen sig til dette spørgsmål?

I Tyskland betvivler fagfolk, at forbuddet mod deponering af ovennævnte affaldsformer kan føres ud i livet fra den 1. juni 2005. Hvorledes bedømmer Kommissionen på denne baggrund udredningerne fra repræsentanter for Tyskland ministerium for miljø, naturbeskyttelse og reaktorsikkerhed, ifølge hvilke man kunne deponere reaktivt affald op til tre år ud over fristen den 31. maj 2005, såfremt der i forbindelse hermed sikres en kvalificeret behandling af affaldet?

⁽¹⁾ EFT L 182 af 16.7.1999, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(7. august 2003)

I den præjudicielle sag C-6/03, Eiterköpfe, blev følgende spørgsmål forelagt Domstolen:

- Med sit første spørgsmål ønsker den forelæggende ret at få klarlagt, om artikel 5, stk. 1, i Rådets direktiv 1999/31/EF af 26. april 1999 om deponering af affald (»deponeringsdirektivet«) kan omsættes til national lovgivning ved hjælp af foranstaltninger, der fastsætter strengere standarder end dem, der er omhandlet i direktivets artikel 5, stk. 2, og som går ud på, at dagrenovation og affald, der kan deponeres på samme måde som dagrenovation, kun må deponeres, hvis klassifikationskriteriet »den organiske andel af tørstoffet i det oprindelige stof« (udtrykt som forbrændingstab eller organisk kulstof i alt (TOC)) er opfyldt.
- Med spørgsmål 2 a) spørger den nationale ret, om det i tilfælde af et bekræftende svar på det første spørgsmål betyder, at en national bestemmelse, i henhold til hvilken:
 - den organiske andel af tørstoffet i det oprindelige stof efter den 1. juni 2005 ikke er større end enten 5 vægtprocent, hvis det udtrykkes som forbrændingstab, eller 3 vægtprocent, hvis det udtrykkes som TOC, for så vidt angår dagrenovation og affald, der kan deponeres på samme måde som dagrenovation

- affald, som er genstand for mekanisk og biologisk behandling, fra den 1. marts 2001 kun kan deponeres på eksisterende anlæg indtil senest den 15. juli 2009 eller i visse tilfælde ud over denne dato, hvis den organiske andel af tørstoffet i det oprindelige stof er højst 18 vægtprocent udtrykt som TOC, og hvis bionedbrydeligheden af tørstoffet fra det oprindelige stof er højst 5 mg/g udtrykt som aerob aktivitet (AT4) eller 20 l/kg udtrykt som gasudviklingen ved fermenteringstest (GB21),
- er i overensstemmelse med de reduktionsmål, der er fastsat i artikel 5, stk. 2, i deponeringsdirektivet, under hensyn til proportionalitetsprincippet.
- Med spørgsmål nr. 2 b), ønsker den nationale ret at vide, om der i henhold til Fællesskabets proportionalitetsprincip er tale om en bred eller snæver skønsmargen i forbindelse med vurderingen af virkningen af at deponere affald, der er forbehandlet mekanisk eller biologisk, oven på affald, der ikke er behandlet forud for deponeringen. Desuden spørger retten, om proportionalitetsprincippet muliggør, at man kan afbøde risici, som forårsages af affald, der kun er forbehandlet mekanisk, med andre sikkerhedsforanstaltninger.

Ifølge Kommissionen skal disse spørgsmål besvares som følger:

- Artikel 5, stk. 1 og 2, i Rådets direktiv 1999/31/EF om deponering af affald skal fortolkes således, at de muliggør en national bestemmelse, som f.eks. den tyske forordning om miljøvenlig deponering af dagrenovation af 20. februar 2001, der fastlægger grænseværdier for mængden af bionedbrydelig dagrenovation og tilsvarende affald, som er bestemt til deponering, selv om disse grænseværdier kun kan opnås ved hjælp af forskellige mekanisk-biologiske behandlinger eller forbrænding, og de medfører, at — alt efter hvilken form for affald det drejer sig om — der ikke må deponeres mere bionedbrydeligt affald af den nævnte kategori fra 2001 eller 2005 og frem.
- En national bestemmelse som f.eks. den her omtalte går videre end direktivets krav og er således en strengere beskyttelsesforanstaltning som omhandlet i artikel 176 i EF-traktaten. Fællesskabets proportionalitetsprincip finder ikke anvendelse på en sådan foranstaltning.

Kommissionen kender intet til muligheden for i henhold til den tyske lovgivning at fortsætte med at deponere affald, som ikke opfylder modtagelseskriterierne, i et tidsrum på tre år efter 2005. Skulle der blive tale om en sådan mulighed, vil Tyskland være nødt til at underrette Kommissionen om denne ændring og om de forholdsregler, der træffes for at sikre, at de mål, der er fastsat i artikel 5, stk. 2, i Rådets direktiv 1999/31/EF, navnlig 2006-målet, virkeliggøres.

(2004/C 51 E/225)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2134/03

af Margrietus van den Berg (PSE) til Rådet

(26. juni 2003)

Om: Udstationering af en EU-styrke i Congo

En række internationale organisationer har i deres støtte til Rådets afgørelse af 5. juni 2003 om Congo henvist til, at mandatet er for begrænset (geografisk) og for kort (indtil den 1. september).

Er Rådet rede til på disse to punkter at slå til lyd for et nyt mandat hos De Forenede Nationers generalsekretær og hos Sikkerhedsrådet?

Svar

(13. oktober 2003)

FN's Sikkerhedsråd gav i sin resolution 1484 (2003) tilladelse til deployering af en midlertidig multinational udrykningsstyrke i Bunia indtil 1. september 2003. Det blev understreget, at denne styrke

skulle deployeres på et strengt midlertidigt grundlag for at styrke tilstedeværelsen af FN's observatørmission i Den Demokratiske Republik Congo (MONUC) i Bunia. Som svar på denne anmodning fra FN's Sikkerhedsråd besluttede Rådet for Den Europæiske Union den 5. juni 2003 at iværksætte en EU-militæroperation med navnet Artemis i Den Demokratiske Republik Congo i overensstemmelse med mandatet i FN's Sikkerhedsråds resolution 1484 (2003).

Mandatet, der er begrænset geografisk og i tid, er således udformet med henblik på at stabilisere situationen i Bunia, indtil FN's Sikkerhedsråd har kunnet foretage en deployering med henblik på en øget tilstedeværelse af FN i Bunia omkring midten af august 2003. Drøftelserne af en sådan deployering af en styrket MONUC, både med hensyn til troppernes antal og mandatet, finder på nuværende tidspunkt sted i FN's Sikkerhedsråd med aktiv støtte fra de af EU's medlemsstater, der har sæde i Sikkerhedsrådet. MONUC's mandat omfatter allerede hele Congo.

(2004/C 51 E/226)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2137/03

af Marco Cappato (NI) til Rådet

(19. juni 2003)

Om: Udtalelser fra den italienske minister for institutionelle reformer, Umberto Bossi, om indvandrerpolitik

Den 16. juni 2003 fremsatte den italienske minister for institutionelle reformer, Umberto Bossi, offentligt følgende udtalelse: »De illegale indvandrere skal jages ud, enten med det gode eller med det onde. Kun folk med en arbejdskontrakt kan komme ind. De andre skal ud. Der kommer et tidspunkt, hvor det er nødvendigt at bruge magt. Flåden og finanspolitiet bør stille op til forsvar for kysterne og gøre brug af kanonerne.« Ved samme lejlighed fastslog Bossi: »Efter anden eller tredje advarsel ... bum ... lyder kanonen. Uden mere omsvøb. Den kanon, som kan slå alle ned på alle. Ellers kommer vi aldrig problemet til livs«.

I betragtning af de principper, der udgør grundlaget for den fælles indvandrer- og asylopolitik på europæisk plan, samt de rettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, der nævnes i TEU-traktatens artikel 6 og 7, mener Rådet da ikke, at det særlig med henblik på halvåret med italiensk EU-formandskab bør anmode den italienske regering om nærmere oplysninger vedrørende de udtalelser om indvandrerpolitikken, som en af dens ministre har fremsat, for at undersøge, om denne linje udgør den italienske regerings holdning?

Svar

(13. oktober 2003)

Rådet kan ikke udtale sig om offentlige erklæringer fra et medlem af en medlemsstats regering.

(2004/C 51 E/227)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2142/03

af Adriana Poli Bortone (UEN) til Kommissionen

(20. juni 2003)

Om: Ulykke i virksomheden Ilva di Taranto i Italien

For nylig skete der en ulykke i virksomheden Ilva di Taranto i regionen Puglia i Italien, hvor to unge på kun 24 og 27 år mistede livet.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse, om den agter at indlede en undersøgelse af de forhold, der førte til den sørgelige hændelse i denne virksomhed, der hører ind under Gruppo Riva? om og med hvilke midler man er gået til værks for at garantere sikkerheden på arbejdspladsen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(7. juli 2003)

Kommissionen bestræber sig på at varetage sikkerheden på arbejdspladsen gennem streng kontrol med anvendelsen af EU-retten.

I den foreliggende sag er beskyttelsen af arbejdstagernes sundhed og sikkerhed generelt omfattet af rammedirektiv 89/391/EØF⁽¹⁾ og de særdirektiver, der er vedtaget i henhold hertil.

Direktiverne skal af medlemsstaterne omsættes i national lovgivning, og det påhviler medlemsstaterne at sikre fyldestgørende kontrol og tilsyn med de nationale bestemmelser til gennemførelse af EU-direktiverne om arbejdstagernes sundhed og sikkerhed under arbejdet (jf. artikel 4 i direktiv 89/391/EØF).

Det påhviler således de kompetente italienske myndigheder, som varetager kontrol og tilsyn med de nationale bestemmelser til gennemførelse af EU-direktiverne om arbejdstagernes sundhed og sikkerhed under arbejdet, at sørge for, at disse bestemmelser rent faktisk håndhæves på korrekt vis.

I det foreliggende tilfælde er det således de nationale myndigheder, som skal foretage en undersøgelse af årsagerne til ulykken og drage eventuelle konsekvenser i den anledning. Det vil navnlig være det kompetente arbejdstilsyn i regionen Puglia, som er bemyndiget til bl.a. at kontrollere anvendelsen af den lovgivning, som gennemfører de pågældende EU-direktiver.

Kommissionen griber kun ind, hvis der foreligger stærke beviser for, at EU-lovgivningen ikke er blevet omsat i national ret, eller at den rent faktisk, ikke håndhæves.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 89/391/EØF af 12. juni 1989 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet, EFT L 183 af 29.6.1989.

(2004/C 51 E/228)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2145/03**af Reinhold Messner (Verts/ALE) til Kommissionen**

(27. juni 2003)

Om: Bevarelse af Tagliamento (Friuli-Venezia-Giulia, Italien) som vildflod

For at beskytte byen Latisana, der er beliggende i det kanaliserede underløb af floden Tagliamento, skal der bygges et 14 km² stort vandreservoir i midterløbet ved at fjerne ca. 30 mio. m³ flodgrus.

Tagliamento udgør det sidste udstrakte vildflodslandskab i hele Alpeområdet. Italien ansøgte derfor i overensstemmelse med direktiv 92/43/EØF⁽¹⁾ og 79/409/EØF⁽²⁾ om, at det pågældende stykke af floden Tagliamento blev opført som FFH- og særligt beskyttet område.

Hvis dette projekt til beskyttelse mod oversvømmelser gennemføres, vil det omfattende vandsystem (forgrening), hvis form ændres med hver eneste oversvømmelse, blive erstattet af et enkelt flodleje. Flodens gennemstrømmelighed for organismer vil blive afbrudt. De kæmpestore hidtil mobile grusflader vil vokse til (succession). Tagliamento-floden vil danne et dybere flodleje. Dette vil få vidtrækkende limnologiske og økologiske indvirkninger på engområderne og den deri levende flora og fauna (f.eks. over 30 fiske- og amfibiearter) oven for og især neden for den opstemmede sø. Ud over den permanente fjernelse af grus fra vandresservoirer bliver det nødvendigt med bygningsarbejder på floden som f.eks. tværliggende konstruktioner for at modvirke uddybningen af floden og dermed sænkningen af grundvandstanden.

Det ses med glæde, at oversvømmelsesbeskyttelse også tages meget alvorligt i Italien. De ødelæggende oversvømmelser i de seneste år i Tyskland og store dele af Europa har dog i mellemtiden ført til en nytænkning inden for oversvømmelsesbeskyttelse. Man tager afstand fra ødelæggende bebyggelser og forsøger i meget højere grad at give floden yderligere områder, den kan brede sig over. Derudover forpligter EU's vandrammedirektiv (2000/60/EF⁽³⁾) alle medlemsstaterne til at bringe alle vandmiljøer i en god tilstand. Derudover har Italien i 1991 undertegnet den internationalt bindende Alpekonvention. Heri

forpligter Alpestaterne sig til at foretage en omfattende natur- og vandbeskyttelse. Friuli-Venezia-Giulia er også et stærkt jordskælvsudsat område, og et fyldt forsinkelsesbassin af denne størrelse udgør derfor en næsten uberegnelig risiko.

Kan Kommissionen sørge for, at floden Tagliamentos økosystem bliver beskyttet, og at der overvejes alternative foranstaltninger til beskyttelse mod oversvømmelse? Kan Kommissionen kontrollere, om projektet gennemføres i overensstemmelse med habitat-direktivet, fugledirektivet og direktivet om miljøindvirkningsvurdering? Mener Kommissionen, at et projekt af denne art vil være i overensstemmelse med bestemmelsen i vandrammedirektivet om bevarelse af en god vandtilstand?

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

⁽²⁾ EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 327 af 22.12.2000, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(13. august 2003)

Anlæggelsen af et vandreservoir til forebyggelse af oversvømmelser omkring floden Tagliamento vil få en vis indvirkning på miljøet. Et sådant projekt kan være omfattet af flere forskellige EU-retsakter.

I henhold til Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet ⁽¹⁾ (VVM-direktivet), som ændret ved Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997 ⁽²⁾, skal medlemsstaterne sikre sig, at projekter, som bl.a. på grund af deres art, dimensioner eller placering kan få væsentlig indvirkning på miljøet, undergives et krav om tilladelse og en vurdering af denne indvirkning, inden der gives tilladelse hertil. Disse projekter er nærmere defineret i artikel 4, hvori der henvises til direktivets bilag I og II.

Endvidere kan habitatdirektivet ⁽³⁾ og fugledirektivet ⁽⁴⁾ finde anvendelse i tilfælde af, at der er blevet udpeget særligt beskyttede områder i den pågældende region.

Projektet vedrørende Tagliamento-floden er allerede blevet vurderet af Kommissionen i forbindelse med en klage, som siden er blevet henlagt.

Den klagende part påstod, at et projekt til beskyttelse mod oversvømmelser omkring Tagliamento-floden var blevet godkendt uden en VVM-procedure og uden forhåndsvurdering i henhold til artikel 6 i habitatdirektivet. Dette projekt indebar anlæggelse af tre ekspansionsbassiner som led i sikringsarbejderne i forbindelse med Tagliamento-floden, hvilket hævdedes at ville påvirke den foreslåede Natura 2000-lokalitet af fællesskabsbetydning under habitatdirektivet (IT3310007: »Greto del Tagliamento«).

De italienske myndigheder blev anmodet om at forelægge nærmere oplysninger om dette spørgsmål i relation til anvendelsen af Rådets direktiver 92/43/EØF og 85/337/EØF.

De italienske myndigheder svarede Kommissionen, at de pågældende arbejder endnu ikke var nået til projektstadiet, men kun befandt sig på planlægningsstadiet. Følgelig finder VVM-direktivet ikke anvendelse på det nuværende stadium. Planen var blevet godkendt, inden direktivets artikel 6, stk. 2, 3 og 4, kunne anses for at være gældende i medlemsstaterne. Den har derfor heller ikke været genstand for en vurdering i henhold til direktivets artikel 6, stk. 3. Imidlertid har de italienske myndigheder tilkendegivet, at projektet vedrørende de tre ekspansionsbassiner vil blive gjort til genstand for en vurdering i henhold til habitatdirektivets artikel 6. På grundlag disse oplysninger har Kommissionen henlagt klagesagen.

På grundlag af de yderligere informationer, det ærede medlem er fremkommet med, kan Kommissionen ikke konstatere nogen overtrædelse af Rådets direktiver 85/337/EØF og 92/43/EØF. Dog vil Kommissionen gerne genbehandle sagen, dersom det ærede medlem fremlægger nye og mere detaljerede informationer, hvoraf det fremgår, at de to direktiver er blevet overtrådt.

Vandrammedirektivet ⁽⁵⁾, som ikke har været inddraget i behandlingen af den ovennævnte klagesag, sigter mod opfyldelsen af en række miljømål, som indgår i de vandområdeplaner, der skal opstilles for hvert vandområdedistrikt. Dette direktiv trådte i kraft den 22. december 2000 og er nu ved at blive omsat til national lovgivning, hvilket skal være afsluttet ved udgangen af 2003.

I Rådets direktiv 2000/60/EF hedder det i artikel 4, stk. 7, at medlemsstaterne ikke misligholder direktivet, hvis målene ikke er opfyldt som følge af »nye ændringer af overfladevandets fysiske karakteristika«. Eftersom direktivet trådte i kraft i december 2000, kan projektet anses for at være en ny ændring i og med, at det ikke længere befinder sig på planlægningsstadiet. Som følge heraf kan Italien anmode om en sådan undtagelse i den pågældende vandområdeplan, som vil være klar i 2009.

Dog er der i det samme stykke fastsat en række betingelser, som skal opfyldes ved en sådan undtagelse. På grundlag af de informationer, der er fremkommet vedrørende projektet, er det ikke muligt at vurdere, hvorvidt dette opfylder kriterierne i artikel 4, stk. 7. Endvidere gælder stk. 8 og 9 i artikel 4 ligeledes ved en undtagelse som følge af »nye ændringer«. I stk. 8 kræves det, at andre vandforekomster inden for samme vandområdedistrikt ikke berøres af den nye ændring på en sådan måde, at det hindrer opfyldelsen af direktivets mål. Endelig skal det i henhold til stk. 9 sikres, at anvendelsen af bestemmelserne i artikel 4 mindst garanterer det samme beskyttelsesniveau som den eksisterende fællesskabslovgivning.

Som konklusion vil Kommissionen, når projektstadiet er nået, vurdere alle nye informationer i denne sag, som kommer til dens kendskab, i relation til Rådets direktiver 85/337/EØF, 92/43/EØF og 2000/60/E.

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985.

⁽²⁾ EFT L 73 af 14.3.1997.

⁽³⁾ Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter.

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle.

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger.

(2004/C 51 E/229)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2147/03

af Nuala Ahern (Verts/ALE) til Kommissionen

(27. juni 2003)

Om: Fornyet aftale om samarbejde inden for videnskab og teknologi

Vil den fornyede aftale om samarbejde inden for videnskab og teknologi mellem Det Europæiske Fællesskab og Den Russiske Føderations regering som fastlagt i forslag til Rådets afgørelse⁽¹⁾ af 27. februar 2003 muliggøre brug af fællesskabsmidler til støtte for samarbejde om forskning i forvaltning af plutonium som affald eller som del af MOX? Er der mulighed for deltagelse af Den Europæiske Unions industri for atombrændsel — herunder BNFL's Sellafield-anlæg og Cogema's La Hague- og MELOX-anlæg?

⁽¹⁾ KOM(2003) 95.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Philippe Busquin

(5. august 2003)

I forslaget til Rådets afgørelse af 27. februar 2003 henvises til aftalen om samarbejde inden for videnskab og teknologi mellem Det Europæiske Fællesskab og Den Russiske Føderations regering under EF-traktaten. Aftalen vedrører ikke forskning i de emner, der omtales i den skriftlige forespørgsel. Disse emner falder ind under Euratom-traktaten.

Euratoms forskningssamarbejde sker inden for rammerne af de samarbejdsaftaler mellem Det Europæiske Atomenergifællesskab og Den Russiske Føderations regering om nuklear sikkerhed og kontrolleret nuklear fusion, som undertegnedes den 27. september 2001. Forskningssamarbejde om de emner, der er omtalt i forespørgslen, er ikke udelukket fra disse aftaler, men der er dog ikke planlagt et sådant forskningssamarbejde.

(2004/C 51 E/230)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2151/03
af Giovanni Pittella (PSE) til Kommissionen**

(27. juni 2003)

Om: Parametre for SMV'er

Europa-Kommissionen har med henstilling K(2003) 1422⁽¹⁾ af 6. maj 2003 fuldstændig omarbejdet parametrene for definition af SMV'er, særlig hvad angår virksomhedernes finansielle og størrelsesmæssige omfang

- mellemstore virksomheder: under 250 beskæftigede, årlig omsætning: under 50 mio. EUR;
- små virksomheder: under 50 beskæftigede, årlig omsætning: under 10 mio. EUR;
- mikrovirksomheder: under 10 beskæftigede, årlig omsætning: under 2 mio. EUR.

De nye bestemmelser vil indvirke direkte på alle fremtidige fællesskabsbestemmelser og betinge spørgsmålene om statsstøtte, planlægning af strukturfondene og de regnskabs- og budgetmæssige bestemmelser for alle europæiske virksomheder.

Gennem henstillingen udstrækkes begrebet virksomhed til alle strukturer, der udøver en økonomisk aktivitet; dette er i overensstemmelse med de retningslinjer, der flere gange er fremsat af Europa-Parlamentet, og det muliggør et mere korrekt billede af virksomhedssituationen i Europa.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse, om den agter at tilpasse alle statistikker til denne nye definition?

⁽¹⁾ EUT L 124 af 20.5.2003, s. 36.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(1. august 2003)

Det fremgår af artikel 7 i bilaget til henstillingen om definition af mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder (SMV'er) (henstilling 2003/361/EF), at Kommissionen træffer de fornødne foranstaltninger til at offentliggøre de statistikker, den udarbejder, i overensstemmelse med en række virksomhedsklasser⁽¹⁾. De øvrige kriterier for definition af SMV'er i artikel 2 — årlig omsætning og samlet årlig balance — nævnes ikke i artikel 7.

Eurostats statistikker dækker i princippet alle enheder, som udøver økonomiske aktiviteter, uanset deres retlige form. De omfatter som regel data om kapitalsekskaber, selvstændige enkeltmands- og familievirksomheder, som udøver håndværk eller andre aktiviteter.

Eurostat offentliggør statistikker over forskellige virksomhedsklasser i form af erhvervsstrukturstatistikker, arbejdskraftomkostningsundersøgelser, lønstatistikker og innovationsundersøgelser. Virksomhedernes klasser afgøres efter antallet af beskæftigede og kan også findes i registrene over foretagender.

Adgangen til oplysninger om de mindre virksomhedsklasser til brug i erhvervsstrukturstatistikkerne er blevet kraftigt forbedret de seneste år takket være tiltag, som de nationale statistikkontorer har gennemført.

I arbejdskraftomkostningsundersøgelsen for 2000 og lønstatistikken for 2002 var der ikke krav om at medtage små virksomheder, men det foreslås at udvide dækningsområdet hertil i fremtidige undersøgelser. Som følge af formålet med undersøgelserne omfatter arbejdskraftomkostningsundersøgelserne og lønstatistikkerne kun virksomheder med ansatte, dvs. hverken selvstændige erhvervsdrivende eller medhjælpende familiemedlemmer.

Det fremgår af innovationsundersøgelserne, hvilke virksomheder der efter medarbejderantal klassificeres som små og mellemstore. Mikrovirksomheder er endnu ikke omfattet af innovationsundersøgelserne i alle lande. Det forventes, at flere lande fremover vil medtage mikrovirksomheder, og Eurostat vil iværksætte tiltag for at tilpasse sin tærskel.

Den medarbejderdefinition, der anvendes i visse af Eurostats statistikker, er ikke i fuld overensstemmelse med definitionen i SMV-henstillingen. Udtrykket »personer« i artikel 7 svarer i bund og grund til »antal beskæftigede« og »årsarbejdsenheder« i artikel 5 ⁽²⁾, men da antallet af deltidsansatte, sæsonarbejdere, lærlinge osv. ikke afspejles fuldt ud i de tilgængelige statistiske data, har man anvendt det mere neutrale »personer«. Eurostat-statistikkerne giver dog et fornuftigt udgangspunkt for en analyse af EU's SMV'er. Eurostat offentliggør faktisk allerede jævnligt publikationer om SMV'er på grundlag af de foreliggende statistiske oplysninger. De seneste udgivelser er »SMEs in Europe: Competitiveness, innovation and the knowledge driven society« i Detailed Tables-serien og »Enterprises in Europe — does size matter?« i Statistics in Focus-serien.

Der er ingen umiddelbare planer om at inddrage alle kriterier (omsætning, samlet balance og regnskaber for partnervirksomheder og tilknyttede virksomheder) i Eurostats statistikker. Hovedtanken med de finansielle kriterier og med at inddrage forbindelserne mellem virksomhederne er således at vurdere hver enkelt virksomheds adgang til statsstøtteordninger og finansieringsprogrammer. Det er ikke relevant til generel statistisk brug. Det udelukker naturligvis ikke specifikke statistikker vedrørende statsstøtte eller deltagelse i finansieringsprogrammer, f.eks. sjette rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling, hvor man anvender alle kriterier for definition af SMV'er til at vurdere, hvilken klasse modtagervirksomheden tilhører.

Hvis man ændrer de eksisterende regler for de statistikker, som Eurostat indsamler, kan det medføre stort besvær for dataleverandørerne og virksomhederne, og det skal derfor planlægges nøje og drøftes i god tid. Eurostat vil dog inden længe tage stilling til en række vigtige spørgsmål vedrørende SMV'er. Det gælder bl.a. et omfattende udviklingsarbejde, hvor registre over foretagender også skal indeholde oplysninger om ejerskab af og kontrollerende forbindelser mellem virksomheder. Det vil gøre det lettere at identificere SMV'er, som i henhold til henstillingens artikel 3 skal være uafhængige og ikke må tilhøre en virksomhedsgruppe.

⁽¹⁾ Artikel 7 — Statistikker

Kommissionen træffer de fornødne foranstaltninger til at offentliggøre de statistikker, den udarbejder, i overensstemmelse med følgende virksomhedsklasser:

- (a) 0 til 1 person
- (b) 2 til 9 personer
- (c) 10 til 49 personer
- (d) 50 til 249 personer.

⁽²⁾ Artikel 5 — Antal beskæftigede

Antal beskæftigede er lig med antallet af årsarbejdsenheder (ÅAE), dvs. det antal personer, der på fuldtid har arbejdet i den pågældende virksomhed eller for denne virksomheds regning i løbet af hele det pågældende år. Arbejde præsteret af personer, der ikke har arbejdet hele året, eller som har arbejdet på deltid, uanset dennes varighed, eller sæsonarbejdende indgår som brøkdele af ÅAE.

Til beskæftigede medregnes:

- (a) lønmodtagere
- (b) personer, der arbejder for virksomheden, har et underordningsforhold til denne og sidestilles med lønmodtagere i national ret
- (c) aktive virksomhedsejere
- (d) partnere, der regelmæssigt arbejder i virksomheden og nyder godt af økonomiske fordele fra virksomhedens side. Lærlinge og elever under erhvervsuddannelse, som har indgået en lærlingekontrakt eller en erhvervsuddannelseskontrakt, medregnes ikke i antal beskæftigede. Barselsorlov og forældreorlov medregnes ikke.

(2004/C 51 E/231)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2153/03

af José Ribeiro e Castro (UEN) til Kommissionen

(27. juni 2003)

Om: Fiskeri — bekymring i offentligheden i forbindelse med den bebudede invasion af spanske fiskere i de farvande, der grænser op til Portugals kyster

En kendt kommentator har skrevet følgende i et anset portugisisk dagblad: »Med hensyn til fiskeriet gælder fortsat den særlige ordning, som fastsattes i aftalen forud for tiltrædelsen, og som blev indgået bilateralt. I

overbevisningen om, at vore ressourcer altid ville tilhøre os, har vi tilskyndet til en begrænsning af fiskeriindsatsen i vore farvande med henblik på at bevare ressourcerne ved at ophugge fartøjer, ved at nedlægge arbejdspladser, ved at forbyde trawlfiskeri efter bestemte arter og ved at begrænse fangsten af andre arter. Hvis vi nu fra det ene øjeblik til det andet står uden nogen form for beskyttelse, så er der i praksis sket det, at vi har beskyttet ressourcerne, for at spanierne kan ødelægge dem i løbet af en halv snes år med deres fiskerflåde, som er den tredje- eller fjerdestørste i verden. Efter at de har opfisket deres egne ressourcer kan de nu drive trawlfiskeri i de farvande, hvor de har tilladelse til det. At påkalde sig princippet om ligestilling er på denne baggrund at drive spot med os. At overlade vore farvande i selve Portugal og omkring Madeira og Azorerne til den spanske fiskerflådes rovdrift indebærer, at enhver fordel ved EU-medlemskabet definitivt opgives. Og at tillade Bruxelles at indføre en forloren lighed i fiskeripolitikken, samtidig med at enhver reform blokeres, som skal gøre en ende på de åbenlyse uligheder inden for den fælles landbrugspolitik til fordel for de rige lande og til ulempe for de fattige indebærere, at vi definitivt henvises til Europas udkant.» (Miguel Sousa Tavares, Público, den 13. juni 2003).

En anden har skrevet følgende: »EU tillader Spanien at opretholde en enorm, aggressiv og ødelæggende fiskerflåde, hvad der har foranlediget Marokko til at begrænse de europæiske fiskerfartøjers adgang til sine farvande, hvad der allerede fremkalder konflikter i Det Irske Hav. EU har også pålagt os at begrænse vores flåde, så bestandene i Portugals særlige økonomiske zone kunne genoprettes. Det er på høje tids, at EU fører en retfærdig politik og efterligner Canadas eksempel («frygten er den bedste vogter») ved at indføre bøder, som svarer til værdien af de fartøjer, der overtræder bestemmelserne. Det vil være tilstrækkeligt med ganske få kontrollflyvninger.» (Kaptajn Virgílio de Carvalho, Jornal de Notícias, den 16. juni 2003).

Med forbehold af eventuelle uklarheder i forbindelse med Portugals retlige stilling i denne sag, som for nylig er blevet behandlet i Europa-Parlamentet, er der tale om den fremherskende opfattelse i den offentlige mening i Portugal i debatten om de nye fiskeribestemmelser i de vestlige farvande og EU's bebudede planer om ukritisk at give adgang til alle disse farvande inden for 200-sømilegrænsen, især til den mægtige spanske flåde, hvad der indebære meget store risici både for bevarelsen af ressourcerne og for fiskerierhvervets overlevelse i Portugal.

Kommissionen bedes derfor svare på, hvordan den vil reagere på disse artikler i den portugisiske presse? Hvordan stiller Kommissionen sig til den voksende fornemmelse af dyb forurettelse blandt portugiserne på grund af den måde, Kommissionen behandler primærsektoren på, især landbruget og fiskeriet? Hvordan kan Kommissionen forklare, at Portugal lydigt har tilpasset og begrænset sin fiskeriindsats — hvad der indebærer alvorlige økonomiske og sociale følger — med henblik på at bevare fiskeriresourcerne i sine farvande, for at disse nu blot skal frigives, så en tredjepart kan bortødsle dem? Hvordan vil Kommissionen forklare denne dobbeltmoral, hvor nogle skal bevare, mens andre kan forøde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(14. juli 2003)

Det bør påpeges, at det ifølge artikel 17, stk. 1 i Rådets rammeforordning (EF) nr. 2371/2002 af 20. december 2002 om bevarelse og bæredygtig udnyttelse af fiskeressourcerne som led i den fælles fiskeripolitik⁽¹⁾ er et af denne politiks grundprincipper, at EF-fiskefartøjer har lige adgang til alle farvande, som ligger uden for 12 sømiles afstand fra basislinjerne.

Som følge af akten af 1985 om Spaniens og Portugals tiltrædelse blev ICES⁽²⁾ område IXa delt mellem disse to medlemsstater langs deres nationale grænser. Det var imidlertid, sammen med en række andre midlertidige ordninger for Portugals og Spaniens integrering i Fællesskabet, tydeligvis en overgangsordning, som nu må ophøre. Adskillelsen mellem de spanske og portugisiske farvande på den anden side af 12-sømilegrænsen er helt klart ikke i overensstemmelse med artikel 17, stk. 1 og kan simpelthen hverken juridisk eller politisk fastholdes i Fællesskabet for at udelukke andre medlemsstater fra farvande, der hører under en enkelt medlemsstats jurisdiktion. Dette gælder for alle Fællesskabets farvande, ikke blot for de portugisiske. Det bør desuden understreges, at denne holdning allerede er blevet accepteret i forbindelse med de samlede tilladte fangstmængder (TAC) og kvoteforordningen for 2003, som Rådet vedtog i december 2002, hvori den tilsvarende deling af ICES område IXa blev ophævet.

Hvis der forekommer bevarelsesproblemer i det pågældende område, bør de løses på fællesskabsplan efter de procedurer, som normalt benyttes i den fælles fiskeripolitik. Kommissionen er altid rede til at undersøge sådanne påstande og træffe de nødvendige foranstaltninger.

⁽¹⁾ EFT L 358 af 31.12.2002.

⁽²⁾ ICES: Det Internationale Havundersøgelsesområde.

(2004/C 51 E/232)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2156/03
af Heinz Kindermann (PSE) til Kommissionen

(24. juni 2003)

Om: Satellitovervågningssystemer af fiskerfartøjer med en længde på under 24 m

I henhold til artikel 22 i forordning (EF) nr. 2371/2001 ⁽¹⁾ skal fiskerfartøjer på over 18 m længde fra den 1. januar 2004 være udstyret med et sporings- og identificeringssystem (satellitovervågningssystem) og fartøjer på over 15 m længde fra den 1. januar 2005. Denne ordning var hidtil begrænset til fiskerfartøjer på over 24 m længde.

I henhold til den tidligere forordning gjaldt der en undtagelse fra denne forpligtelse for fiskerfartøjer, der enten anløb landingshavnen inden for 24 timer eller udelukkende fiskede inden for 12-sømilegrænsen. Denne undtagelse er blevet ophævet i den nye forordning.

1. Er Kommissionen rede til inden for rammerne af artikel 22, stk. 3, at genindføre undtagelsesbestemmelsen, og navnlig for fiskerfartøjer med en længde på under 24 m?
2. Hvornår kan man i givet fald regne med, at der træffes en sådan beslutning?
3. Mener Kommissionen i benægtende fald ikke, at forpligtelsen ville medføre en uforholdsmæssig stor byrde sammenlignet med den økonomiske betydning af aktiviteten for små fiskerfartøjer, der kun fisker inden for 12-sømilegrænsen eller anløber landingshavnen inden for 24 timer?

⁽¹⁾ EFT L 358 af 31.12.2002, s. 59.

(2004/C 51 E/233)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2157/03
af Wilhelm Piecyk (PSE) til Kommissionen

(24. juni 2003)

Om: Satellitovervågningssystemer af fiskerfartøjer med en længde på under 24 m

I henhold til artikel 22 i forordning (EF) nr. 2371/2001 ⁽¹⁾ skal fiskerfartøjer på over 18 m længde fra den 1. januar 2004 være udstyret med et sporings- og identificeringssystem (satellitovervågningssystem) og fartøjer på over 15 m længde fra den 1. januar 2005. Denne ordning var hidtil begrænset til fiskerfartøjer på over 24 m længde.

I henhold til den tidligere forordning gjaldt der en undtagelse fra denne forpligtelse for fiskerfartøjer, der enten anløb landingshavnen inden for 24 timer eller udelukkende fiskede inden for 12-sømilegrænsen. Denne undtagelse er blevet ophævet i den nye forordning.

1. Er Kommissionen rede til inden for rammerne af artikel 22, stk. 3, at genindføre undtagelsesbestemmelsen, og navnlig for fiskerfartøjer med en længde på under 24 m?

2. Hvornår kan man i givet fald regne med, at der træffes en sådan beslutning?
3. Mener Kommissionen i benægtende fald ikke, at forpligtelsen ville medføre en uforholdsmæssig stor byrde sammenlignet med den økonomiske betydning af aktiviteten for små fiskerfartøjer, der kun fisker inden for 12-sømilegrænsen eller anløber landingshavnen inden for 24 timer?

(¹) EFT L 358 af 31.12.2002, s. 59.

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler
på skriftlige forespørgsler P-2156/03 og P-2157/03**

(17. juli 2003)

1. Udvidelse af FOS-systemet, så det også gælder for mindre fartøjer, indgår i den politiske aftale om en reform af den fælles fiskeripolitik, der blev indgået i december 2002. Udvidelsen har til formål at forbedre kontrollen og håndhævelsen af fiskeripolitikken.

FOS menes at være mere acceptabel for fiskerierhvervet, hvis denne type overvågning gælder på samme måde for alle fiskerfartøjer, der opfylder et bestemt længdekriterium, som har den fordel, at det er let at se og er gennemskueligt. Det er derfor et vigtigt skridt på vejen mod etablering af ensartede betingelser for fiskeriet på EU-plan.

Dette tiltag er i overensstemmelse med Kommissionens meddelelse om reformen af den fælles fiskeripolitik (den såkaldte »vejviser«). Deri bebudede Kommissionen, at de gældende undtagelser skulle bortfalde, og at systemet skulle udvides til at omfatte alle fiskerfartøjer af en længde på over 10 meter.

På denne baggrund har Kommissionen ikke til hensigt at foreslå, at fartøjer på over 15 meter bliver undtaget fra FOS.

2. Det følger af svaret på første spørgsmål, at der ikke kan forventes nogen ny beslutning.
3. Kommissionen har den opfattelse, at FOS er et omkostningseffektivt overvågningsværktøj, der forbedrer fiskerikontrollen væsentligt, og at dets udvidelse er berettiget.

For at gøre det mindre byrdefuldt for fiskerne, har medlemsstaterne ansøgt EU om finansielt tilskud til satellitsporingsudstyr. Kommissionen vil inden for de gældende budgetmæssige rammer yde støtte på samme måde, som den tidligere har gjort til fartøjer, der allerede er omfattet af FOS.

(2004/C 51 E/234)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2164/03
af Samuli Pohjamo (ELDR) til Kommissionen**

(30. juni 2003)

Om: Kadmium i gødning

De nordiske lande og Østrig har skrappe grænser for indholdet af kadmium i gødning end andre EU-lande. Det er velkendt, at kadmium er skadeligt for miljøet, og EU burde derfor tilstræbe at begrænse kadmiumindholdet i gødning.

EU importerer især kadmium fra Marokko, som indeholder en betydelig mængde kadmium. Der findes imidlertid et alternativ i EU. I Sokli i Nordfinland er der en betydelig forekomst af fosfat uden kadmium.

Vil Kommissionen foreslå en stramning af kadmiumgrænserne i hele EU, således at grænserne bliver mindst lige så skrappe som i de nordiske lande og Østrig? Vil Kommissionen fremme, at fosfat, der anvendes i EU, stammer fra EU, hvilket vil skabe arbejdspladser og ny økonomisk aktivitet i EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(4. august 2003)

Kommissionen er opmærksom på, at cadmium er skadeligt for sundheden og miljøet, og at den cadmium, som findes i fosfatgødning, nu udgør en af de største kilder til cadmium i miljøet.

Kommissionen er derfor ved at udarbejde et forslag til en forordning om cadmium i gødning, som vil løse dette problem ved at fastsætte øvre grænser for indholdet af cadmium i fosfatgødning og dermed sikre fosfatgødningens frie bevægelighed i det indre marked. De øvre grænser for cadmium vil i forslaget blive fastsat til et niveau, der er tilstrækkeligt lavt til at hindre yderligere akkumulering af cadmium i landbrugsjord og sikre, at et muligt optag i levnedsmidler ikke vil skade fødevarer sikkerheden.

Det er planen, at forslaget forelægges Kommissionen til vedtagelse før udgangen af 2003. Forslaget vil fastsætte standarder på grundlag af videnskabelige undersøgelser og vil i overensstemmelse med Verdenshandelsorganisationens (WTO) regler tillade anvendelse af fosfat, som kan opfylde disse standarder uanset oprindelsesland.

(2004/C 51 E/235)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2165/03

af Vitaliano Gemelli (PPE-DE) til Kommissionen

(30. juni 2003)

Om: Kontraktbestemmelser i det femte rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling

Det femte rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling er baseret på nogle kontraktbestemmelser, der ofte er alt for generelle og — i visse tilfælde — har et så vagt indhold, at det både går ud over retssikkerheden og beskyttelsen af aftalepartnerne, som ofte oplever, at Kommissionen misbruger kontraktbestemmelserne eller udviser en ekstrem fortolkningsfrihed.

I forvaltningen af udbetalingerne til CRAFT-projekterne henviser Kommissionen eksempelvis til artikel 3 i bilag II til kontrakten, hvor indholdet er meget vagt. Det hedder i artiklen, at ved hver periodiske udbetaling vil et beløb svarende til en del af forskuddet blive inddrevet, og at det samlede beløb beregnes på grundlag af forholdet mellem de støtteberettigede omkostninger og de forventede udgifter for den pågældende periode.

Kan Kommissionen på baggrund af ovenstående forklare, hvorfor den til trods for fraværet af konkrete parametre og den manglende orientering af aftalepartnerne (der ikke har lov til at ændre artiklens ordlyd) om parametrene, på tidspunktet for den mellemliggende udbetaling automatisk og »ifølge praksis« inddriver 40 % af det forskud, der er ydet selskabet ved indgåelse af kontrakten? Denne praksis er særlig diskriminerende for offentlige forskningscentre, der ikke har egne midler, som de kan benytte, mens de venter på de penge, som de ifølge kontrakten skulle modtage fra Kommissionen

Kan den desuden oplyse, hvilke foranstaltninger den vil træffe for at undgå, at der også i forbindelse med det sjette rammeprogram føres en sådan diskriminerende praksis, og for at sikre beskyttelse af sine modparter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Philippe Busquin*(6. august 2003)*

Det femte rammeprogram og modelkontrakten for aktioner inden for forskning og teknologisk udvikling (FTU) under dette program fastsætter en øvre grænse for forskud på 40 % af Fællesskabets samlede finansielle støtte, uanset om der er tale om et kooperativt forskningsprojekt (CRAFT) eller et traditionelt forskningsprojekt. Det faktisk udbetalte forskud afhænger af projektets løbetid og dets art samt de forventede udgifter i den første periode og en eventuel finansiell sikkerhed, hvis en sådan forlanges af Kommissionen.

Det er fastsat i modelkontrakten, at dette forskud delvis inddrives i projektets løbetid i forbindelse med hver periodisk udbetaling for afholdte udgifter. Kontrakten bestemmer navnlig: »Ved hver periodisk udbetaling tilbageholdes en del af det første forskud med et beløb, der beregnes på grundlag af forholdet mellem de støtteberettigede omkostninger, Kommissionen har godkendt, og udgiftsoverslagene for den pågældende periode«. Normalt er det derfor sådan, at hvis de faktisk afholdte udgifter eller godkendte udgifter er lave, eller hvis udgiftsoverslagene er lave, så inddrives en forholdsmæssig større del af forskuddet. I visse særlige tilfælde kan det være at hele forskuddet inddrives i forbindelse med en periodisk udbetaling, navnlig i forbindelse med korte projekter som CRAFT-projekter.

I det sjette rammeprogram anvendes en anden fremgangsmåde. Generelt vil forskuddet (forfinansiering) være op til højst 85 % af projektets første 18 måneder. Dette beløb udlignes i slutningen af den første periodiske udbetaling, og der tildeles forfinansiering for de næste 18 måneder (igen op til 85 % af de forventede omkostninger i denne periode). På denne måde vil forskuddene holde trit med de faktisk afholdte udgifter. For projekter, som varer op til 1 år, vil forfinansieringen højst kunne udgøre 80 % af Fællesskabets samlede bidrag, medmindre der er tale om en kontrakt med kollektivt kontrahentansvar⁽¹⁾, hvor der kan blive tale om op til 85 % af det samlede bidrag.

⁽¹⁾ Eller hvis kontrahenterne er offentlige organer.

(2004/C 51 E/236)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2169/03
af Monica Frassoni (Verts/ALE) til Kommissionen

(30. juni 2003)

Om: Yderligere elementer med henblik på hasteforanstaltninger til beskyttelse af det særlige bevaringsområde »dal- og steppeområder i Gargano« i Puglia, Italien

Kommissionen fastslog i sit svar på skriftlig forespørgsel E-0406/03⁽¹⁾, at der var indledt klage i sagen om beskyttelse af det særlige bevaringsområde »dal- og steppeområder i Gargano« i Puglia, Italien. Det skal bemærkes, at det pågældende område, indtil der træffes konkrete aktioner fra Kommissionens side, er genstand for vedvarende interventioner, som medfører alvorlige og ofte uafvendelige skader på de arter og levesteder, som beskyttes af fællesskabsdirektiverne.

Der skal særlig henvises til følgende:

- der opføres fortsat nye bygninger inden for det særlige bevaringsområde uden nogen form for kompensation;
- det tekniske udvalg, der er nedsat af miljøministeriet, har kun haft tre møder, og det er ikke reelt blevet fulgt op siden mødet den 10. april 2001;
- kommunen Manfredonia har indgivet flere projekter, som yderligere skader det særlige bevaringsområde, og til trods for dette er disse projekter blevet finansieret af regionen Puglia med fællesskabsmidler (POR Puglia 2000-2006, prioriteret område I »naturlige ressourcer« — EUGFL, mål 1,4 — aktion B) — ekstensiv landbrugsmæssig og skovbrugsmæssig hydraulisk ordning til beskyttelse af jordbunden;
- ANAS og kommunen San Giovanni Rotondo har indgivet et projekt om udvidelse af hovedvejen til 4 vejbaner i denne kommune, hvilket er til stor skade for klippeområderne i det særlige bevaringsområde;

- regionen Puglia har udstedt ledelsesbeslutning nr. 21 af 4.2.2003 på miljøområdet (offentliggjort i BUR nr. 27 af 11. marts 2003), med en berigtigelse til kravet om miljørisikovurdering og evaluering af indvirkningen af interventionen »områdekontrakt for Manfredonia«, som ikke på en passende måde tager hensyn til indvirkningen på de levesteder og arter, der er beskyttet af fællesskabsdirektiverne, og som ikke indeholder passende kompensationsforanstaltninger og sigter på at berettigede interventioner, som allerede er blevet gennemført i modstrid med direktiverne. LIPU har allerede indgivet klage til forvaltningsdomstolen i Bari mod denne bestemmelse;
- forvaltningsplanen for det særlige bevaringsområde, som er udarbejdet i forbindelse med LIFE-projektet »Hasteforanstaltninger til beskyttelse af Natura 2000-områder i nationalparken i Gargano — LIFE Natura nr. 4 3200/98/491«, er aldrig blevet vedtaget af regionen Puglia og kommunen Manfredonia;
- ifølge udtalelser fra de berørte parter i områdeplanen indeholder tillægsprotokollen til kontrakten ingen investering til kompensationsforanstaltninger, men kun yderligere produktionsinvesteringer.

1. Hvilke aktioner er Kommissionen ved at iværksætte for øjeblikkelig at standse ødelæggelsen af det pågældende område?

2. Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe for at sikre, at fællesskabsmidlerne ikke anvendes til gennemførelse af projekter, der er i modstrid med fællesskabsdirektiverne, inden for det pågældende område?

(¹) EFT C 280 E af 21.11.2003, s. 54.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(6. august 2003)

Kommissionen fortsætter sin undersøgelse i forbindelse med klagesagen inden for rammerne af de beføjelser, den har fået overdraget af EF-traktaten.

De informationer, det ærede medlem er fremkommet med, er blevet føjet til den ovennævnte klagesags akter og vil blive taget i betragtning ved vurderingen af klagen. Regionen Puglias beslutning af 4. februar 2003 vedrørende vurderingen af den miljømæssige indvirkning og risiko i forbindelse med projekterne under »områdekontrakten for Manfredonia« er tilgået Kommissionen og er nu genstand for en nærmere analyse.

Det projekt, der er forelagt af ANA (den italienske vejmyndighed) og kommunen San Giovanni Rotondo, og som vedrører udbygning af den kommunale hovedvej til fire spor, kan undersøges i lyset af Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (¹), som ændret ved Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997 (²), Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle (³) og Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (⁴).

Da der imidlertid ikke er fremkommet noget særligt grundlag for en klage, kan der på indeværende tidspunkt ikke fastslås nogen overtrædelse af disse direktiver. Såfremt det ærede medlem kan forelægge detaljerede oplysninger, som kan sætte Kommissionen i stand til at vurdere spørgsmålet om den kommunale hovedvej i relation til ovennævnte direktiver, vil den ligeledes kunne foretage en nærmere undersøgelse af dette aspekt.

For så vidt angår LIFE, er det korrekt, at Regionen Puglia og kommunen Manfredonia ikke har vedtaget den forvaltningsplan, der er udarbejdet som led i LIFE-projektet. Dog har støttemodtageren, Gargano-nationalparken, underrettet Kommissionen om, at der var forhandlinger i gang for at sikre, at projekter eller planer inden for det særligt beskyttede område »Valloni e steppe pedegarganiche« skulle forelægges parkforvaltningen til udtalelse. Derfor ville parkens indflydelse blive udvidet til at omfatte hele det pågældende område. Det er Kommissionens opfattelse, at eftersom forvaltningsplanen er blevet vedtaget af parkmyndighederne og ifølge disse vil danne grundlag for den fremtidige (bindende) parkplan, vil dette give samme form for garantier, som hvis planen var blevet vedtaget af de regionale og lokale myndigheder. Det skal ligeledes bemærkes, at det italienske miljøministerium som led i et separat LIFE-Natur-projekt er i gang med at udarbejde retningslinjer for udformning og vedtagelse af forvaltningsplaner. De retningslinjer, der er kommet ud af dette, blev først offentliggjort i den italienske statstidende i september 2002, og en medfølgende teknisk vejledning vil først udkomme mod slutningen af 2003.

For så vidt angår en eventuel finansiering via Fællesskabets strukturfonde — under foranstaltning 1.4 i det regionale operationelle program for Puglia 2000-2006 — Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) — af en tillægsplan foreslået af kommunen Manfredonia, er Kommissionen på indværende tidspunkt ikke underrettet om individuelle projekter, som er omfattet af denne foranstaltning. I den forbindelse skal det understreges, at den praktiske gennemførelse af de projekter, der medfinansieres af strukturfondene, henhører under medlemsstaternes kompetence i henhold til subsidiaritetsprincippet.

Foranstaltning 1.4 i det operationelle program for Puglia vedrører genetablering af de naturlige systemers hydrologiske og geologiske funktioner for såvel skovområderne som landbrugsarealerne. Denne foranstaltning er baseret på artikel 33, ellevte led, i Rådets forordning (EF) nr. 1257/1999 af 17. maj 1999 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) og om ændring og ophævelse af visse forordninger⁽¹⁾. Som led i denne foranstaltning er der i supplementet til det operationelle program for Puglia fastsat et udvælgelseskriterium, hvorefter der gives prioritet til projekter i beskyttede områder, herunder naturparker.

Projekter, der samfinansieres under denne foranstaltning, som i kraft af sin natur skulle have en positiv indvirkning på miljøet, skal bl.a. overholde Fællesskabets og de nationale miljøbestemmelser, ligesom det er tilfældet for alle de projekter, der medfinansieres af Fællesskabets strukturfonde.

Kommissionen vil som EF-traktatens vogter ikke tøve med at tage alle de nødvendige skridt, herunder iværksætte overtrædelsesprocedurer i medfør af EF-traktatens artikel 226, for at sikre, at den relevante EU-lovgivning overholdes.

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985.

⁽²⁾ EFT L 73 af 14.3.1997.

⁽³⁾ EFT L 103 af 25.4.1979.

⁽⁴⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

⁽⁵⁾ EFT L 160 af 26.6.1999.

(2004/C 51 E/237)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2179/03

af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(30. juni 2003)

Om: Aftale om videnskabeligt og teknisk samarbejde mellem EU og Korea

Hvornår forventer Kommissionen at underskrive aftalen om videnskabeligt og teknologisk samarbejde mellem EU og Korea? Er Kommissionen enig i, at det ville være et skridt i den rigtige retning at få en sådan aftale i stand så hurtigt som muligt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Philippe Busquin

(29. juli 2003)

Muligheden for en aftale om videnskabeligt og teknologisk samarbejde mellem EU og Korea blev første gang på begæring af Korea drøftet på et møde i Bruxelles den 16. maj 2003 mellem den koreanske minister for videnskab, H. Park, og det medlem af Kommissionen, hvorunder forskning sorterer.

Korea har som et vigtigt industriland og som medlem af Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling (OECD) en betydelig videnskabelig og teknologisk kapacitet på specifikke områder. Landet bruger tæt ved 3 % af sit bruttonationalprodukt (BNP) på forskning, heraf 3/4 inden for den private sektor.

Korea har udviklet et bemærkelsesværdigt og dynamisk videnskabeligt samarbejde med forskellige EU-medlemsstater (Tyskland, Frankrig, Italien, Det Forenede Kongerige m.fl.), men ønsker tillige at udbygge sit videnskabelige samarbejde med EU som sådan for at skabe en bedre ligevægt i samarbejdet med sine øvrige partnere såsom USA og Japan.

Forskningskommissæren og den koreanske minister — i erkendelse af, at EU og Korea har sammenfaldende videnskabelige prioritetsområder (bioteknologi, nanoteknologi, miljø, rumforskning, informationsteknologi samt vedvarende energi (Korea har netop besluttet at deltage i ITER-projektet)) ligesom de står over for en række ens udfordringer på det forskningspolitiske område — var enige om at undersøge betingelserne for en videnskabelig og teknologisk samarbejdsaftale.

Vurderingen af en sådan aftales gennemførlighed (hvilket i givet fald vil indebære en generel samarbejdsramme og lette Koreas deltagelse i EU's forskningsprogrammer og omvendt) er i fuld gang.

(2004/C 51 E/238)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2181/03

af Olivier Dupuis (NI) til Kommissionen

(30. juni 2003)

Om: Systemkritikeren Zouhair Yahyaouis foreløbig 35 dage lange sultestrejke

Zouhair Yahyaoui, der har siddet i fængsel siden den 4. juni 2002, indledte en sultestrejke for 35 dage siden. Den tidligere webmaster for webstedet TUNeZINE, der informerer om situationen vedrørende den tunesiske retsstat og de grundlæggende frihedsrettigheder i landet, afsoner en toårig fængselsstraf. Han blev først dømt den 20. juni 2002 ved retten i første instans og derefter i appelretten den 10. juli for at »sprede falske oplysninger« efter en retssag, som blev stærkt kritiseret af en lang række tunesiske og internationale organisationer. Hans sag blev forelagt for FN's Arbejdsgruppe for Vilkårlig Tilbageholdelse den 27. august 2002. I protest mod sin fængselsstraf, som han betragter som et overgreb på ytringsfriheden, har Yahyaoui sultestrejket adskillige gange, og han er nu på 35. dag af sin seneste sultestrejke. På trods af sin efterhånden meget dårlige helbredstilstand befinder Yahyaoui sig stadig i en overfyldt celle under umenneskelige forhold. Den 4. juni d.å. blev Yahyaouis forlovede, Sophie Piekarec, ved sin ankomst til Cartago udvist af landet uden at have haft mulighed for at besøge Yahyaoui.

Følger Kommissionen udviklingen i Yahyaouis situation? Hvilke initiativer har Kommissionen taget for snarest muligt at få de tunesiske myndigheder til at sikre Yahyaoui anstændige forhold i fængslet og sørge for, at han kommer under lægebehandling og desuden opfordre dem til at sætte ham på fri fod, indtil der kan gennemføres en ny retssag under overholdelse af de etablerede internationale normer?

Hvilke initiativer har Kommissionen taget eller agter den at tage for at få de tunesiske myndigheder til at respektere de internationale principper vedrørende enkeltpersoners rettigheder og navnlig bestemmelserne i erklæringen om menneskerettighedsforkæmpere, som FN's Generalforsamling vedtog den 9. december 1998, og især artikel 6.b og 6.c heri, hvoraf det fremgår, at enhver, enten alene eller sammen med andre, i henhold til blandt andet de internationale instrumenter på menneskerettighedsområdet har ret til at offentliggøre, meddele andre eller frit udsende idéer, oplysninger og viden om alle menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, og til at studere, drøfte, bedømme og evaluere den såvel juridiske som praktiske overholdelse af alle menneskerettigheder og frihedsrettigheder og til gennem disse midler og andre passende midler at henlede offentlighedens opmærksomhed på spørgsmålet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(24. juli 2003)

Kommissionen følger opmærksomt udviklingen i Zouhair Yahyaouis situation, både gennem Kommissionens delegation i Tunis og via kontakter med menneskerettighedsorganisationer.

I forbindelserne med de tunesiske myndigheder har Kommissionen flere gange meddelt, at den var bekymret for Zouhair Yahyaoui og andre personer, der var i en lignende situation. Mødet i Associeringsrådet mellem EU og Tunesien den 29. september 2003 bliver en ny anledning til at gribe ind for at forsøge at opnå bedre fængselsforhold og få Tunesien til at respektere ytringsfriheden.

Kommissionen kan også meddele det ærede medlem, at den gennem MEDA-programmet aktivt arbejder på en modernisering af det tunesiske retsvæsen for at gøre dette mere uafhængigt.

På det generelle plan har Kommissionen for mere effektivt at fremme menneskerettighederne i Middelhavsområdet vedtaget en meddelelse om »Styrkelse af EU's aktioner for menneskerettigheder og demokratisering med partnere i Middelhavsområdet«. I denne forbindelse vil Kommissionen foreslå sine partnere at udarbejde konkrete handlingsplaner.

(2004/C 51 E/239)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2182/03

**af Maurizio Turco (NI), Marco Pannella (NI), Marco Cappato (NI),
Benedetto Della Vedova (NI), Gianfranco Dell'Alba (NI)
og Olivier Dupuis (NI) til Kommissionen**

(30. juni 2003)

Om: Krænkelse af ytringsfriheden i Vietnam

Det fremgår af en meddelelse af 18. juni fra presseagenturet Misna, at den vietnamesiske læge Phan Hong Son er blevet idømt tretten års fængsel og tre års husarrest, som skal afsones efter fængslingen, idet han anklages for at have indsamlet oplysninger og dokumenter fra et tredjeland for at bruge dem imod den socialistiske stat Vietnam. Lægen blev arresteret den 27. marts 2002, efter at han havde oversat en artikel med titlen »Hvad er demokrati?«, som han havde fundet på det amerikanske statsministeriums Internetside, og som han senere havde sendt til vietnamesiske venner og embedsmænd. Desuden havde Son skrevet et åbent brev, som blev offentliggjort på nettet, hvori han protesterede over, at hans bolig var blevet gennemført, og hans computer var blevet konfiskeret.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse følgende:

- hvilke informationer råder den over i sagen med lægen Phan Hong Son?
- hvilken form for pression agter den at udøve over for regeringen i Hanoi for at opnå, at Phan Hong Son øjeblikkeligt løslades, idet han kun er skyldig i at have oversat et dokument om demokratiet til sit eget sprog og have udbredt dette?
- hvilken form for initiativer agter den mere generelt at iværksætte for at overtale det vietnamesiske regime til ikke fortsat at gennemføre aktioner (som f.eks. afskaffelse af retten til ytringsfrihed), der åbent krænker de internationale konventioner, der er undertegnet af Vietnam, samt ånd og bogstav i den samarbejdsaftale, der forbinder Vietnam og EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(31. juli 2003)

Kommissionen er bekendt med retssagen og dommen over lægen Phan Hong Son. Formandskabet og Kommissionen havde anmodet formelt om adgang til retssagen den 18. juni 2003. Lokale repræsentanter for Kommissionens delegation i Hanoi, for visse medlemsstater og for andre diplomatiske udsendinge mødte op foran domhuset, men blev nægtet adgang. Det overvejes i øjeblikket, hvilken reaktion der vil være passende.

Phan Hong Sons sag viser, hvor vanskeligt det er for de vietnamesiske myndigheder at håndtere, hvad der af dem opfattes som modstand mod staten og kommunistpartiet i et samfund, der ikke er vant til offentlig kritik. Vietnam har brug for, at der sker fremskridt med reformprogrammet, herunder også det, der vedrører statsforvaltningen, således at myndighederne lærer at acceptere forskellige synspunkter og værdsætte, at der i statsstyret er plads til kritik. Kommissionen har i landestrategien for 2002-2006 fastlagt, at det, der skal prioriteres i samarbejdet med Vietnam, er etablering af god regeringsførelse, god administrativ praksis og et velfungerende retssystem. Det er Kommissionens opfattelse, at den med sit

samarbejdsprogram, og navnlig gennem støtten specifikt til institutionelle og administrative reformer samt integrering af relevante uddannelsesaktiviteter i alle samarbejdsprojekter, vil kunne bidrage til at forbedre Vietnams overordnede regeringsførelse og landets overholdelse af menneskerettighedsforpligtelserne.

Formålet med Kommissionens overordnede politik over for Vietnam er at anspore og yde støtte til, at menneskerettighederne overholdes, og at demokratiseringsprocessen skrider fremad, samt at gøre opmærksom på krænkelse eller en betydelig forværring af situationen. Kommissionen arbejder tæt sammen med medlemsstaterne for at overvåge udviklingen i menneskerettighedssituationen i landet og støtter demarcher over for Vietnams regering om menneskerettighedsspørgsmål, herunder også dem vedrørende den pågældende persons situation. Kommissionens delegation i Hanoi vil sammen med medlemstaternes udstationerede diplomater følge menneskerettighedssituationen i Vietnam nøje og træffe passende foranstaltninger.

(2004/C 51 E/240)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2185/03

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(30. juni 2003)

Om: Ophugning af gamle skibe under farlige forhold og anvendelse af underbetalt arbejdskraft samt udslip af giftige materialer langs Sydasiens kyster

1. Er Kommissionen klar over, at ophugningen af gamle skibe i stadig stigende grad flyttes til Indiens, Bangladeshs og Pakistans kyster og ofte finder sted på primitiv vis uden beskyttelse af arbejderne? Ved Kommissionen, at der ikke blot produceres 95 % stål men også 5 % giftstoffer, herunder asbest og PVC og i mange tilfælde også olie- og gasrester?
2. Er Kommissionen vidende om, at disse arbejdsmetoder giver anledning til uoprettelig forurening af strandene, og at det traditionelle eksistensgrundlag for landbrugerne og fiskerne i nærheden af ophugningspladserne bliver varigt ødelagt, samt at mange arbejdere, der kun tjener 2 EUR om dagen, udsættes for ofte dødelige ulykker?
3. Forventer Kommissionen, at denne farlige ophugningsmetode vil gribe yderligere om sig, idet en lang række enkeltskrogede tankere vil blive taget ud af drift i løbet af de kommende år, og da de særdeles lave lønninger og manglende sikkerhedsforanstaltninger vil bevæge mange virksomheder til at bringe deres rustne skibsvrag til Sydasiens kyster?
4. Kan Kommissionen bekræfte, at disse fremgangsmåder er i modstrid med de eksisterende retsakter, nemlig Basel-konventionen, der har til formål at forhindre eksport af giftigt affald?
5. Er Kommissionen rede til i anledning af mødet i Den Internationale Søfartsorganisation (IMO) i juli 2003 at bidrage til iværksættelsen af foranstaltninger, der definitivt og så hurtigt som muligt vil bringe denne eksport af farlige stoffer og affald til afslutning?

(2004/C 51 E/241)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2290/03

af Alexander de Roo (Verts/ALE) til Kommissionen

(11. juli 2003)

Om: Eksport og ophugning af giftige skibe

Den nuværende eksport af giftige skibe fra europæiske ejere til skibsophugningsstrandene i Asien (Indien, Bangladesh og Pakistan) bør ske under bedre vilkår i henhold til de internationale bestemmelser.

Er Kommissionen opmærksom på den igangværende eksport af farlige stoffer om bord på fartøjer til Asien?

Basel-konventionen fastlægger bestemmelser for eksport af farligt affald. Eksport af farlige stoffer som f.eks. asbest, PCB-olie, sværolie og TBT-maling bør reguleres i henhold til Basel-konventionen. Er Kommissionen enig i denne fortolkning? Er Kommissionen villig til at gå ind for denne fortolkning med henblik på en international standard under Den Internationale Søfartsorganisation IMO?

Tilsyneladende er de europæiske skibsredere ikke villige til frivilligt at tage skridt til at forhindre eksport af farlige stoffer om bord på udslidte fartøjer. Er Kommissionen indstillet på at informere medlemsstaterne og de europæiske skibsrederes sammenslutning om nødvendigheden af at anvende Basel-konventionen?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström
på skriftlige forespørgsler E-2185/03 og E-2290/03**

(10. september 2003)

Kommissionen er bekendt med, at der foregår en stigende eksport af udtjente skibe til Asien, og bekymret over de betingelser, hvorunder ophugningen af disse skibe finder sted. Kommissionen er enig i, at en sådan eksport bør reguleres på internationalt plan.

Hvad angår spørgsmålet om enkeltskrogede olietankskibe, har Kommissionen allerede i forbindelse med behandlingen af forslaget i udvalget for regionalpolitik, transport og turisme oplyst, at den agtede at foretage en undersøgelse af, hvordan fremskyndet ophugning af enkeltskrogede tankskibe kommer til at indvirke på skibsophugningssektoren.

Som anført regulerer Basel-konventionen al eksport af farligt affald på internationalt plan. Basel-konventionen med ændringer er gennemført i fællesskabsretten ved Rådets forordning om overførsel af affald (EØF) nr. 259/93⁽¹⁾. I henhold til denne forordning er det klart forbudt at eksportere farligt affald som for eksempel asbest, polychlorerede biphenyler (PCB), olier, fuelolie og tributyltinmalinger (TBT-malinger) fra Fællesskabet til lande, som ikke er medlem af Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling (OECD).

Inden for Den Internationale Søfartsorganisation (IMO) har Fællesskabet og medlemsstaterne givet tilsagn om at arbejde på færdiggørelsen af retningslinjer for behandling af dette spørgsmål, som i fuldt omfang tager hensyn til fællesskabsretten, Basel-konventionen med ændringer og retningslinjerne for ophugning af skibe.

Kommissionen tillægger dette spørgsmål meget stor betydning og anser det for bydende nødvendigt, at alle involverede parter overholder og skærper de rammer, som Basel-konventionen og Rådets forordning om overførsel af affald (EØF) nr. 259/93 udgør. Kommissionen har derfor bedt medlemsstaterne om at give høj prioritet til dette spørgsmål på internationalt plan, at søge helheds løsninger på de forskellige aspekter heraf — som kan vedrøre miljø, sundhed eller sikkerhed og være af teknisk eller juridisk karakter — og at sikre, at Basel-konventionen og forordningen om overførsel af affald overholdes.

Derudover har Fællesskabet og dets medlemsstater forpligtet sig til at integrere miljø-, sundheds- og sikkerhedsforhold i deres støtte til udviklingslandene. I denne forbindelse anses informationsudveksling, fælles ansvar og kapacitetsopbygning for at være centralt for sund affaldsforvaltning og bedre sikkerhed ved søtransport.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 259/1993 af 1. februar 1993 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab, EFT L 30 af 6.2.1993.

(2004/C 51 E/242)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2193/03
af Glenys Kinnock (PSE) til Kommissionen

(2. juli 2003)

Om: Stålintustriens fremtid i Det Forenede Kongerige

Har Kommissionen kendskab til påstande fra Corus UK Ltd om, at selv om stålproduktionskapaciteten i andre EU-medlemsstater er nedskåret i de senere år, er der sket en alvorlig underudnyttelse af en stor del af denne kapacitet, og de faktiske produktionsniveauer har ændret sig meget lidt? Endvidere hævdes det, at statsstøtte i betydeligt omfang blev brugt til at tilskynde til disse kapacitetsændringer, hvoraf mange blev ledsaget af nye investeringer i de anlæg, der blev bevaret. Strider dette ikke imod reglerne for statsstøtte?

Hvad agter Kommissionen ligeledes at gøre for at tilskynde til rationalisering af stålproduktionen i tiltrædelseslandene? Mener Kommissionen ikke, at de stålproducerende tiltrædelseslande har forsømt at handle hurtigt nok med hensyn til at omstrukturere deres kapacitet? Ifølge Corus UK vil omstruktureringen inden 2007 være af for ringe omfang og indtræde på for sent et tidspunkt.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(6. august 2003)

Kommissionen har ikke kendskab til påstande fremsat af Corus United Kingdom Ltd for nylig som anført af det ærede medlem. Kommissionen vil dog gerne gøre opmærksom på, at i perioden fra begyndelsen af 1980'erne til midten af 1990'erne er stålproduktionskapaciteten nedsat med ca. 60 mio. tons. At produktionen har ligget konstant på omkring 160 millioner tons er en afspejling af forbedret produktivitet i forbindelse med fortsatte investeringer og tekniske forbedringer. Alle disse investeringer er udført inden for rammerne af en særlig statsstøtteordning, hvorunder rettigheden til støtte begrænses og kun gives på klart definerede betingelser, som kontrolleres nøje. Som en del af denne procedure har Kommissionen efter medlemsstaternes enstemmige beslutning bemyndiget de nationale myndigheder til at give den nødvendige omstrukturingsstøtte på strenge betingelser. En streng kontrolordning blev etableret til overvågning af den støtte, der blev givet. På daværende tidspunkt blev Kommissionen og Rådet enige om ikke at ville træffe yderligere beslutninger af denne art for at redde eller omstrukturere stålselskaber i Fællesskabet.

Det Forenede Kongerige deltog i denne øvelse på samme niveau som andre medlemsstater. Siden 1995 har der ikke været nye omstrukturingsprogrammer, der er støttet af offentlige midler, og de enkelte selskaber har fuld frihed til at træffe deres egne strategiske beslutninger. Stålselskaberne har været aktive på markedet vel vidende, at der ikke ville blive tale om yderligere omstrukturingsstøtte. Kommissionen mente, at hvis dette skulle ændre sig i fremtiden, ville der ikke være nogen garanti for, at stålvirksomhederne ikke ville mindske deres bestræbelser på at reducere omkostningerne og styrke deres konkurrenceevne til stor fare for den enorme indsats, der allerede var gjort. Dette er grunden til, at Kommissionen den 19. marts 2002 besluttede, at forbuddet mod rednings- og omstrukturingsstøtte til stålselskaber i vanskeligheder fortsat bør gælde efter udløbet af EKSF-traktaten den 23. juli 2002⁽¹⁾.

Kommissionen besluttede også, at regional investeringsstøtte fortsat skal være forbudt efter udløbet af EKSF-traktaten⁽²⁾.

Omstruktureringen af stålindustrien i de nye medlemsstater er endnu ikke fuldført. Dette blev under tiltrædelsesforhandlingerne anerkendt af alle involverede parter. Som følge af forhandlingerne er der aftalt overgangsperioder for Den Tjekkiske Republik og Polen indtil udgangen af 2006 for at give disse lande mulighed for at fuldføre omstruktureringen af deres stålsektor og at gøre de selskaber, der stadig er offentligt ejede, mere attraktive for private investorer.

Kommissionen har været aktivt engageret i vurderingen af de nationale omstrukturingsplaner i de nye medlemsstater og vil fortsætte sit engagement i fremtiden. Dette har gjort det muligt at opsætte strenge betingelser vedrørende de maksimumbeløb for omstrukturingsstøtte, der kan gives til modtagende selskaber, såvel som for lukningen af urentable og forældede anlæg. De nye medlemsstater forpligtede sig til at opfylde disse betingelser, som er indarbejdet i tiltrædelsestraktaten.

Hvad angår Slovakiet, som privatiserede sin stålindustri i 2000, er der aftalt en overgangsperiode, hvor støttemodtageren kan høste fordel af en skattefritagelsesordning, til gengæld for opretholdelse af beskæftigelsen. I løbet af denne periode, som vil ophøre med udgangen af 2008, har Slovakiet forpligtet sig til at respektere lofter for produktion og salg af stålprodukter på markedet i den udvidede Union.

Detaljerede overvågningsbetingelser er nærmere angivet i tiltrædelsestraktaterne, og Kommissionen vil regelmæssigt rapportere om de opnåede fremskridt.

(¹) Meddelelse fra Kommissionen om støtte til redning og omstrukturering og støtte til lukning i stålindustrien. EFT C 70 af 19.3.2002.

(²) Meddelelse fra Kommissionen om multisektorale rammebestemmelser for regionalstøtte til store investeringsprojekter. EFT C 70 af 19.3.2002.

(2004/C 51 E/243)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2203/03

af Véronique Mathieu (EDD) til Kommissionen

(27. juni 2003)

Om: Tørke

I de seneste måneder har en lang række europæiske og navnlig franske regioner lidt af en usædvanlig regnmangel. Som eksempel kan man nævne Lorraine, hvor regnmanglen startede i februar. I visse områder er der siden da kun faldet 50 mm regn, medens den gennemsnitlige regnmængde i samme periode i et normalt år er 50 mm om måneden. Kvægavlerne er tvunget til at gøre indhug i næste vinters foderreserver.

Situationen er blevet endnu mere kritisk i de seneste dage med ekstremt høje temperaturer. Samtlige produktgrupper vil derfor blive berørt.

Loven tillader ikke, at man bruger brakjordens foderkapacitet, men i lyset af den usædvanlige situation, som truer kvægbruget, bør denne ressource dog ikke lades ude af betragtning.

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen til hensigt at foreslå, for at alle ressourcer af foderstof og halmfoder kan blive udnyttet, og for at alle former for solidaritet kan komme til udtryk?

Hvad vil Kommissionen gøre for at imødegå denne situation, som vil kunne udvikle sig til en økonomisk katastrofe?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(23. juli 2003)

Kommissionen er klar over, at tørkesituationen er blevet forværret i flere af Fællesskabets regioner i løbet af juni 2003, og har efter positiv udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Korn den 3. juli 2003 besluttet at give tilladelse til, at arealer, der i de berørte regioner er udtaget af landbrugsproduktionen i produktionsåret 2003/2004, kan benyttes til dyrefoder.

De franske myndigheder har anmodet om anvendelse af denne foranstaltning på 54 departementer. Ud over Frankrig kan visse regioner i Tyskland, Italien og Østrig drage fordel af denne mulighed.

Denne ekstraordinære foranstaltning gælder fra 4. juli 2003.

(2004/C 51 E/244)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2219/03
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen
(2. juli 2003)

Om: Lufthavnen i Deurne og europæisk miljøindvirkningsvurdering

I direktiv 85/337/EØF⁽¹⁾ ændret ved direktiv 97/11/EF⁽²⁾ hedder det, at medlemsstater, der gennemfører (eller lader gennemføre) projekter som beskrevet i bilag I og II, altid skal føre udførligt samråd med de øvrige medlemsstater, såfremt det må antages, at de pågældende projekter vil kunne få »væsentlig indvirkning på miljøet« i en anden medlemsstat (art. 7). I art. 2, stk. 3, anføres det til gengæld, at medlemsstaterne »i undtagelsestilfælde (kan) fritage et konkret projekt helt eller delvist fra de i dette direktiv fastsatte bestemmelser ...«. Såfremt en medlemsstat træffer en sådan afgørelse, er den dog forpligtet til at underrette bl.a. Kommissionen herom.

Kan Kommissionen oplyse, om den til opfyldelse af ICAO-sikkerhedsstandarderne potentielle forlængelse af start- og landingsbanen i lufthavnen i Deurne (ved Antwerpen) med 300 meter (fra 1 510 til 1 810 meter) falder ind under bilag II, pkt. 13, i den forstand, at:

- (a) den øgede flytrafik, som derved muliggøres, vil have væsentlig indvirkning på mennesker og naturen omkring lufthavnen; at
- (b) der samtidig må påregnes anlæggelse af en ny forbindelsesvej med samme følger for mennesker og natur; og at
- (c) dette anlægsarbejde vil gribe ind i et habitatdirektivområde, hvor der lever et stort antal (sjældne) flagermusearter?

Kan Kommissionen oplyse, om Belgien i dette tilfælde kan påberåbe sig art. 2, stk. 3, for disse anlægsarbejder, og at Belgien med andre ord ikke behøver at lade gennemføre en undersøgelse som fastsat i dette direktivs art. 5 til 10?

Kan Kommissionen vurdere, om art. 4, stk. 1, i direktiv 2001/42/EF⁽³⁾, finder anvendelse i denne sag?

Har Kommissionen til hensigt — således som den efterfølgende har gjort i sagen om udvidelse af den italienske lufthavn i Malpensa — ved en eventuel udvidelse af lufthavnen i Deurne at følge dette anliggende meget nøje og på proaktiv vis samt afkræve de belgiske myndigheder enhver mulig information?

Kan Kommissionen oplyse, hvor mange gange Belgien og de andre europæiske medlemsstater i de forløbne fem år har gjort brug af de i dette direktivs art. 2, stk. 3, indeholdte muligheder? Kan Kommissionen i den forbindelse give detaljerede oplysninger om de projekter, hvor netop Belgien i de forløbne fem år har gjort brug af denne mulighed?

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

⁽²⁾ EFT L 73 af 14.3.1997, s. 5.

⁽³⁾ EFT L 197 af 21.7.2001, s. 30.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(11. september 2003)

I henhold til Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (VVM-direktivet) som ændret ved Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997⁽¹⁾ skal medlemsstaterne sørge for, at projekter, der bl.a. på grund af deres art, dimensioner eller placering kan få væsentlig indvirkning på miljøet, undergives en vurdering af denne indvirkning, inden der gives tilladelse hertil. Disse projekter er defineret i artikel 4, hvori der henvises til direktivets bilag I og II.

Forøgelsen på 300 meter af startbanen i Deurnes lufthavn synes at være omfattet af bilag II, punkt 13. For så vidt angår projekter i bilag II, skal medlemsstaterne, enten ved hjælp af en undersøgelse af de enkelte sager, eller ud fra grænseværdier eller kriterier, afgøre, om projektet skal vurderes som følge af dets formodede væsentlige indvirkning på miljøet, under hensyntagen til de relevante udvælgelseskriterier i

direktivets bilag III. Blandt kriterierne er også de potentielle væsentlige virkninger, både hvad angår påvirkningens omfang (det geografiske område og antallet af personer, der berøres) og den miljømæssige sårbarhed i de geografiske områder, der kan blive berørt, navnlig særligt beskyttede områder, som er udpeget af medlemsstaterne i medfør af Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992⁽²⁾ om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (»habitat-direktivet«). I de tilfælde, hvor den pågældende medlemsstat beslutter, at det pågældende projekt vil få væsentlige virkninger for miljøet, skal der foretages en vurdering af virkningerne for miljøet.

Projektet er beliggende i umiddelbar nærhed af lokaliteten »Ring of historical forts around Antwerp as a habitat for bats« (ringen af historiske forter omkring Antwerpen som levested for flagermus). Denne lokalitet blev foreslået som en lokalitet af fællesskabsbetydning i medfør af artikel 4, stk. 1, i habitat-direktivet. Mere trafik både i luften og på jorden såvel som anlæggelse af en ny vej i umiddelbar nærhed af denne lokalitet kan få negativ indvirkning på lokalitetens bevarelsesmæssige status såvel som på de to arter af flagermus, af hensyn til hvilke lokaliteten blev foreslået udpeget.

Kommissionen agter at anmode de belgiske myndigheder om alle nødvendige oplysninger om de påtænkte anlægsarbejder ved Deurnes lufthavn, så den kan afgøre, om myndighederne har efterkommet både VVM-direktivet og habitat-direktivet.

Det ærede medlem spørger, om man fra belgisk side kan påberåbe sig artikel 2, stk. 3, i direktivet i det foreliggende tilfælde. I henhold til VVM-direktivet kan medlemsstaterne i undtagelsestilfælde fritage et konkret projekt helt eller delvist fra VVM-direktivets bestemmelser.

I sådanne tilfælde skal medlemsstaten opfylde følgende forpligtelser:

- a) undersøge, om der kan foretages en anden form for vurdering, og om der er grund til at stille de gennem en sådan vurdering indhentede oplysninger til rådighed for offentligheden;
- b) stille oplysninger vedrørende en sådan undtagelse og grundene til, at den er blevet indrømmet, til rådighed for de berørte dele af offentligheden; og
- c) forud for tilladelsen underrette Kommissionen om begrundelsen for den indrømmede undtagelse samt give den de oplysninger, som de i givet fald stiller til rådighed for deres egne statsborgere.

Kommissionen kan derfor ikke udtale sig i denne henseende, eftersom Belgien ikke har informeret Kommissionen om, at man har til hensigt at benytte sig af denne undtagelse. På grundlag af foreliggende oplysninger har medlemsstaterne syv gange bragt direktivets artikel 2, stk. 3, i anvendelse. Ingen af disse tilfælde har berørt Belgien.

Direktiv 2001/42/EF⁽³⁾ gælder for visse planer og programmer. Det er ikke klart, om det forslag, det ærede medlem henviser til, kan klassificeres som en plan eller et program som defineret i dette direktiv. Under alle omstændigheder gælder forpligtelsen i direktivets artikel 4, stk. 1, (med nogle få undtagelser) kun for planer og programmer, hvis første forberedende dokument er dateret senere end den 21. juli 2004.

(¹) EFT L 73 af 14.3.1997.

(²) EFT L 206 af 22.7.1992.

(³) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/42/EF af 27. juni 2001 om vurdering af bestemte planers og programmers indvirkning på miljøet, EFT L 197 af 21.7.2001.

(2004/C 51 E/245)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2225/03
af Torben Lund (PSE) til Kommissionen**

(2. juli 2003)

Om: Finansiering af miljømærker

EU's miljømærkningordning er — ligesom flere nationale ordninger — i mange tilfælde en succes. Men EU's miljømærkeordning kunne være mere udbredt, og jeg er bl.a. blevet gjort opmærksom på, at finansieringsmodellen muligvis kan designes bedre.

Afgiften eller virksomhedernes bidrag for tildeling og anvendelse af EU's miljømærke er sat lavt, hvilket tilskynder virksomheder til at forsøge at deltage i ordningen. I nogen tilfælde dækker virksomhedernes bidrag dog ikke de med ordningen forbundne reelle omkostninger. Offentlige systemer i medlemsstaterne pålægges gennem ordningen at tilbyde sagsbehandling og andre tjenester. Det kan betyde, at visse lande nedprioriterer dette arbejde og dermed ikke fremmer miljøets, forbrugernes og virksomhedernes interesser.

Kan Kommissionen derfor redegøre for, om der påtænkes eller er gennemført analyser af alternative finansieringsmodeller for miljømærkeordningen, herunder højere virksomhedsfinansiering, EU-tilskud til medlemslandes forvaltning af ordningen eller andre tiltag, der kan fremme medlemslandenes vilje til at fremme ordningen? Hvordan vurderer Kommissionen udviklingen generelt på området, og hvilke tiltag forventes gennemført fremover?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(4. august 2003)

De forskellige parter, der er involveret i fremme af miljømærket (medlemsstaterne, Kommissionen, kompetente myndigheder og interessegrupper), lægger megen vægt på dets markedsføring og fremme og har oprettet en markedsføringsgruppe til at koordinere fremstødsaktiviteter. Der er planlagt en oplysningskampagne til 2004, som skal bidrage til at gøre ordningen mere synlig.

Som allerede nævnt i svaret på det ærede medlems skriftlige forespørgsel E-2241/02⁽¹⁾, er der delte meninger i spørgsmålet om gebyr. Kommissionen har hørt de berørte parter under udarbejdelsen af den seneste revision af beslutningen om fastsættelse af gebyrer og foreslået en struktur, der består af et gebyr ved ansøgning og et årsgebyr. Afprøvnings- og verifikationsomkostninger er ikke inkluderet heri. Kommissionen har ikke til hensigt at ændre denne gebyrstruktur yderligere.

Kommissionen har imidlertid igangsat en almen drøftelse af revision af ordningen i den såkaldte »Policy Group« under Den Europæiske Unions Miljømærkenævn (EUEB) med henblik på yderligere at forbedre ordningen og inddragelsen af medlemsstater. De dette arbejde befinder sig i indledningsfasen, er der endnu ikke truffet nogen beslutninger. Arbejdet i »Policy Group« kan følges på følgende netsted: (http://europa.eu.int/comm/environment/ecolabel/background/pm_managementgroups.htm#policy).

⁽¹⁾ EFT C 309 E af 12.12.2002.

(2004/C 51 E/246)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2230/03

af Ole Sørensen (ELDR) til Kommissionen

(30. juni 2003)

Om: Godkendelse af universalkøretøj i Danmark

Sagen drejer sig om virksomheden HWH fra Hadsund, der har fået afslag fra Færdselsstyrelsen på godkendelsen af et nyt universalkøretøj »LADOG«. Køretøjet er af tysk fabrikat, og er et universalkøretøj, der specielt er beregnet til den kommunale sektor.

Århus Amt Vejentreprenør har i perioden fra 11. november 2002 og tre måneder frem fået dispensation fra rigspolitichefen til at benytte et tilsvarende køretøj.

Den manglende godkendelse fra Færdselsstyrelsen begrundes med følgende:

- Køretøjer, der vejer mere end 3500 kg skal være forsynet med ABS-bremser. Det pågældende køretøjs egenvægt er 2400 kg med en maksimal totalvægt på 5000 kg.
- Da køretøjet er af en ny konstruktion med hydrostatisk fremdrift — hvilket vil sige uden gearkasse — er det ikke teknisk muligt at montere ABS-bremser på køretøjet.
- Færdselsstyrelsen har indplaceret LADOG-køretøjet i kategori N2 — hvilket vil sige som lastbil. Det er dog ikke umiddelbart oplagt, at køretøjet skal indplaceres i denne kategori, da køretøjets egenvægt for det første alene udgør 2400 kg, og da det påmonterede udstyr vægtemæssigt kan variere fra 0-2600 kg. For det andet er der i færdselslovens bekendtgørelser ingen beskrivelse af krav til bremses forbundet til hydrostatisk fremdrift. LADOG-køretøjet er med andre ord svært at indplacere i de gængse kategorier.

Køretøjet er allerede godkendt og benyttes i følgende lande: Tyskland, Frankrig, Schweiz, Østrig, Belgien, Finland, Italien og Slovenien.

Kan Kommissionen venligst besvare følgende spørgsmål:

1. Er den danske færdselsstyrelses stramme fortolkning af reglerne omkring ABS-bremser i overensstemmelse med EU's konkurrencelovgivning?
2. Er den danske færdselsstyrelses stramme fortolkning af reglerne omkring ABS-bremser i overensstemmelse med EU-princippet om gensidig anerkendelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(30. juli 2003)

Typogodkendelser kan indrømmes enten på køretøjs- eller systemniveau i overensstemmelse med nationale eller EU-bestemmelser. Når et køretøj eller system typegodkendes i overensstemmelse med EU-direktiver, der harmoniserer reglerne på et bestemt område, er medlemsstaterne forpligtet til ikke at begrænse markedsføringen af det pågældende køretøj eller system. Når der er tale om ikke-harmoniserede EU-bestemmelser, må anvendelsen af nationale bestemmelser ikke fordreje det indre markeds funktion, og de skal bedømmes i overensstemmelse med EU-traktatens bestemmelser om fri bevægelighed for varer.

For så vidt angår godkendelse af køretøjer, er kun køretøjer af klasse M1 (dvs. personbiler) i øjeblikket forpligtet til en komplet EU-køretøjstypogodkendelse. Derfor er typogodkendelsen af alle køretøjer af klasse N undergivet national typogodkendelse og som følge deraf uden for det harmoniserede område. Medlemsstater, der afviser ibrugtagning på deres område af køretøjer, der er tilladt i andre medlemsstater, skal begrunde dette ud fra nødvendige og proportionelle årsager i overensstemmelse med bestemmelserne for det indre marked. Hvis imidlertid et køretøj er udstyret med et system, der er typegodkendt i henhold til et direktiv, kan ingen medlemsstat afvise markedsføring af det pågældende køretøj af grunde, der vedrører det pågældende system.

I medfør af bilag I, punkt 2.2.1.22, i Rådets direktiv 71/320/EØF af 26. juli 1971 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om bremseapparater for visse kategorier af motordrevne køretøjer og påhængskøretøjer dertil⁽¹⁾, som ændret⁽²⁾, for så vidt angår bremsesystemer, kræves det, at køretøjer af klasse N2 er forsynet med antiblokeringsanordninger (ABS), hvorimod ABS på køretøjer af klasse N1 er ikke er obligatorisk. I medfør af Rådets direktiv 70/156/EØF af 6. februar 1970 om typogodkendelse af motordrevne køretøjer og påhængskøretøjer dertil⁽³⁾ defineres et køretøj af klasse N2 som et motorkøretøj, »som anvendes til godstransport, med en totalvægt på mindst 3,5 tons og højst 12 tons«. Hvis derfor et enkelt bremsesystem skal typegodkendes i overensstemmelse med Rådets direktiv 71/320/EØF som egnet til alle versioner af »LADOG«-universalkøretøjet, skal systemet omfatte ABS, da visse versioner af køretøjet vil blive indplaceret i klasse N2, i henhold til de foreliggende oplysninger.

Rådets direktiv 71/320/EØF skelner ikke mellem fremdriftssystemer, omend det måske kan antages, at bestemmelserne er blevet udarbejdet uden speciel hensyntagen til hydrostatiske systemer, da disse normalt ikke bruges på køretøjer til brug på vej. Hvis det teknisk er umuligt at typegodkende et bremsesystem til et køretøj med hydrostatisk fremdrift, fordi prøvningsmetoden i Rådets direktiv 71/320/EØF ikke er velegnet, kan fabrikanten anmode den afprøvende myndighed om at ansøge om en undtagelse fra bestemmelserne i Rådets direktiv 71/320/EF i overensstemmelse artikel 8, stk. 2, litra c, i Rådets direktiv 70/156/EØF.

Afsluttende kan det bemærkes, at køretøjer af klasse N ikke er underkastet krav om en komplet EU-køretøjstypegodkendelse, og at de danske myndigheder derfor er berettigede til at anvende deres egen nationale typegodkendelsesordning for denne type køretøjer. Sådanne ordninger må ikke indeholde bestemmelser, der er strammere end dem, der er indeholdt i de relevante EU-direktiver, og typegodkendelser udstedt i henhold til EU-direktiverne skal accepteres. Ud fra de foreliggende oplysninger er den danske færdselsstyrelses klassificering af LADOG-køretøjet i klasse N2 med det deraf følgende krav om ABS-bremser i overensstemmelse med de relevante EU-direktiver. De danske myndigheder er ikke forpligtede til at anerkende nationale typegodkendelser fra andre medlemsstater, da kravene, hvorpå sådanne godkendelser er baseret, ikke nødvendigvis er de samme som i Danmark. De danske myndigheder skal imidlertid begrunde ethvert afslag med nødvendige og proportionelle grunde i overensstemmelse med bestemmelserne for det indre marked.

⁽¹⁾ EFT L 202 af 6.9.1971.

⁽²⁾ EFT L 267 af 4.10.2002.

⁽³⁾ EFT L 42 af 23.2.1970.

(2004/C 51 E/247)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2237/03

**af Luigi Cocilovo (PPE-DE)
og Markus Ferber (PPE-DE) til Kommissionen**

(7. juli 2003)

Om: Bestemmelse om forbud mod kørsel med tunge lastbiler (over 7,5 t) på motorvej A 12 i Tyrol

Guvernøren i Tyrol har udstedt en bestemmelse om forbud mod kørsel med tunge lastbiler (over 7,5 t) på motorvej A 12 fra Kundl (20,4 km) til Ampass (66,8 km). Denne bestemmelse er helt klart i modstrid med Fællesskabets retsakter, en tilsidesættelse af principperne om fri bevægelighed for varer og er ydermere en farlig transportrestriktion.

Hvilke skridt har Kommissionen til hensigt at tage for at råde bod på denne alvorlige situation, som er en overtrædelse af principperne om fri bevægelighed for varer i Den Europæiske Union?

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen overvejet for at sikre, at der ikke iværksættes andre aktioner af denne art i fremtiden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(12. august 2003)

Kommissionen besluttede den 23. juli 2003 at indbringe Østrig for Domstolen, da den er af den opfattelse, at forbuddet, som skulle træde i kraft den 1. august 2003, mod kørsel på en bestemt strækning af motorvej A 12 med tunge lastbiler, som transporterer visse varer, er i strid med reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser og hindrer den frie bevægelighed for varer i EU. De informationer, den østrigske regering har fremsendt efter indledningen af overtrædelsesproceduren fra Kommissionens side den 24. juni 2003 og efter fremsendelse af en begrundet udtalelse den 9. juli 2003, er ikke tilstrækkelige. Kommissionen har derfor besluttet at indbringe sagen for Domstolen med anmodning om foreløbige forholdsregler, dvs. midlertidig suspendering af forbuddet. Den 30. juli 2003 afsagde Domstolens præsident en kendelse om, at Republikken Østrig skulle suspendere anvendelsen af den anfægtede lovgivning i afventning af procedures videre forløb.

For så vidt angår de ærede medlemmers andet spørgsmål, skal Kommissionen minde om, at den i 1998 forelagde et forslag til direktiv om et transparent, harmoniseret sæt regler for kørselsrestriktioner for lastvogne i international transport på bestemte vejstrækninger inden for det europæiske transportnet⁽¹⁾. Et ændret forslag blev forelagt i 2000. I forslaget, som for øjeblikket ligger til behandling i Rådet og Europa-Parlamentet, opereres der med en harmonisering af kørselsrestriktionerne for tunge lastvogne, hvor det pålægges medlemsstaterne kun at indføre restriktioner inden for bestemte tidsrum, idet der indrømmes dem en vis manøvrefrihed.

Den ramme, der er foreslået af Kommissionen, vil bidrage til at gøre transportsektoren mere funktionsdygtig, hvilket vil komme alle de sektorer til gode, der er afhængige af vejgodstransport.

⁽¹⁾ EFT C 198 af 24.6.1998.

(2004/C 51 E/248)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2245/03

**af María Sornosa Martínez (PSE)
og Bárbara Dührkop Dührkop (PSE) til Kommissionen**

(7. juli 2003)

Om: Behandlingen af klage 2002/4893 SG (2002) A/7230/2 om konsekvenserne for miljøet af udvidelsen af San Sebastián lufthavn

Kommissionen oplyste i sit svar E-1701/02⁽¹⁾, at der var indledt en undersøgelse af de miljømæssige indvirkninger af projektet om udvidelse af San Sebastián lufthavn på LIC ES2120015 (Playaundi, Marismas del Bidasoa) og på ZEPA 37 (Txingudi, Estuario del Bidasoa). I samme svar anfører Kommissionen endvidere, at der er tale om krænkelse af direktiv 2001/42/EF, idet hovedplanen blev vedtaget uden den obligatoriske miljøvurderingsundersøgelse.

Kan Kommissionen på baggrund af:

- at arbejdet i den nævnte hovedplans første fase er indledt uden gennemførelse af den obligatoriske miljøvurderingsundersøgelse,
- at Kommissionen med støtte fra LIFE-fonden har finansieret 40 % af istandsættelsen af det særligt beskyttede område, som trues af en forestående udvidelse af lufthavnen,
- at gennemførelsen af planen i dens nuværende form ifølge beregninger vil berøre 30 % af naturområdet Txingudi-Playaundi,

oplyse følgende: Kan Kommissionen redegøre for, hvor fremskredne dens undersøgelser vedrørende Playaundi-Txingudi-planen er på nuværende tidspunkt? Mener Kommissionen ikke, at det efter påbegyndelsen af byggeriet under planens første fase er af afgørende betydning snarest at skride ind over for de spanske myndigheder for at sikre beskyttelsen af de nævnte områder?

Vil Kommissionen redegøre for sin holdning til klagen over krænkelsen af direktiv 92/43/EØF⁽²⁾ om bevaring af naturtyper, som der blev henvist til i klagen fra koordineringsgruppen mod udvidelsen af lufthavnen?

Vil Kommissionen redegøre for sin holdning til klagen over krænkelsen af direktiv 79/409/EØF⁽³⁾ om vilde fugle, som der blev henvist til i klagen fra koordineringsgruppen mod udvidelsen af lufthavnen?

Er der ifølge Kommissionen ikke tale om et indbyrdes juridisk misforhold mellem direktiv 92/43/EØF (fugle) og direktiv 2001/42/EF⁽⁴⁾ (miljøvurderingsundersøgelse), som foreskriver, at vurderingen skal foretages inden planens iværksættelse og være baseret på de oplysninger, man når frem til efter afslutningen af den obligatoriske indhentning af oplysninger?

⁽¹⁾ EFT C 301 E af 5.12.2002, s. 213.

⁽²⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

⁽³⁾ EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT L 197 af 21.7.2001, s. 30.

(2004/C 51 E/249)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2246/03**af María Sornosa Martínez (PSE)
og Bárbara Dührkop Dührkop (PSE) til Kommissionen**

(7. juli 2003)

Om: Klage 2002/4893 SG (2002) A/230/2 om udvidelsen af San Sebastián lufthavn (Spaniens svar)

Kommissionen erklærede i sit svar E-3417/02⁽¹⁾, at hverken det spanske ministerium for offentlige arbejder eller lufthavnsmyndighederne ifølge oplysninger fra de spanske myndigheder til dato (januar 2003) har forelagt noget projekt om udvidelse af San Sebastián lufthavn, og derfor heller ikke har forelagt dokumentation for en undersøgelse af indvirkningen af sådanne forestående projekter på miljøet i zone LIC ES2120015 og i zone ZAPA 37.

Ovennævnte parlamentsmedlemmer har imidlertid kunnet konstatere, at de spanske myndigheder ikke på behørig vis har informeret Kommissionen, eftersom hovedplanen for udvidelsen af lufthavnen godkendtes ved ministerielt dekret den 17. juli 2001 og blev offentliggjort i det spanske statstidende den 7. juli 2001, efter hvad Kommissionen har kunnet udlede af bilagene til klage 2002/4893, som koordineringsgruppen mod udvidelsen af lufthavnen har indgivet.

Hvorledes påtænker Kommissionen at indhente de nødvendige, fuldstændige og sandfærdige oplysninger fra de spanske myndigheder, således at der på grundlag heraf kan gennemføres en korrekt og presserende undersøgelse af ovennævnte omstændigheder?

⁽¹⁾ EFT C 155 E af 3.7.2003, s. 151.

Samlet svar**afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström
på skriftlige forespørgsler E-2245/03 og E-2246/03**

(14. august 2003)

Som anført i Kommissionens seneste svar på skriftlig forespørgsel E-1701/02 og E-3417/02 fra de ærede medlemmer vedrørende det pågældende projekt, har den henvendt sig til de spanske myndigheder for at få detaljerede oplysninger om projektet.

I deres seneste svar oplyste de spanske myndigheder, at planen for udvidelse af den pågældende lufthavn har til formål at afgrænse lufthavnens serviceområde, hvilket er nødvendigt for en sikker og effektiv udøvelse af lufthavnsaktiviteterne og for videreudviklingen af lufthavnen. Ligeledes har de spanske myndigheder anført, at planen ikke går så meget i detaljer som et projekt.

De spanske myndigheder har meddelt, at der skal lanceres fire projekter vedrørende standpladser for fly og parkering af køretøjer, men ikke vedrørende start- og landingsbanen.

Denne udvidelse kommer i princippet ikke til at berøre fredede områder.

Såvel for disse projekter som for udvidelsen af start- og landingsbanen har de spanske myndigheder meddelt, at der foretages en miljøindvirkningsvurdering af hensyn til overholdelesn af artikel 6 i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter.

Kommissionen analyserer for øjeblikket de seneste informationer, der er indkommet fra de klagende parter i juni 2003.

Kommissionen er af den opfattelse, at artikel 6 skal overholdes, for så vidt angår planen. Følgelig vil den i egenskab af traktaternes vogter gøre det nødvendige for at sikre, at fællesskabsretten overholdes i det foreliggende tilfælde.

I henhold til artikel 13, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/42/EF af 27. juni 2001 gælder kravene om miljøindvirkningsvurdering kun for planer og programmer, i forbindelse med hvilke (med begrænsede undtagelser) den første formelle forberedende retsakt er fra efter den 21. juli 2004. Eftersom arbejdet med planen ser ud til allerede at være startet, finder direktivet ikke anvendelse.

(2004/C 51 E/250)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2248/03**af Caroline Lucas (Verts/ALE) til Kommissionen**

(1. juli 2003)

Om: Nanoteknologi

Har Kommissionen kendskab til anvendelsen af nanopartikler i kosmetiske produkter? Hvilke nanopartikler gøres der i givet fald i øjeblikket brug af, i hvilken slags kosmetiske produkter anvendes de, og hvilke virksomheder markedsfører dem i EU?

Nanopartikler har andre egenskaber end større partikler i samme kemiske forbindelser. Er der foretaget de nødvendige sikkerhedsvurderinger i forbindelse med anvendelsen af nanopartikler i kosmetiske produkter? På hvilken måde har disse sikkerhedsvurderinger sondret mellem omfang og form af partikler i samme kemiske forbindelse? Er Kommissionen, da det for indeværende er umuligt at give en nøjagtig forudsigelse af nanopartiklers giftige virkninger, enig i, at anvendelsen heraf bør forbydes?

Hvilke andre former for anvendelse af nanopartikler har Kommissionen kendskab til, og hvilke sikkerhedsvurderinger er der foretaget desangående?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(24. juli 2003)

Nanoteknologi omfatter en lang række forskellige (videnskabelige) områder og kan ses som en »muliggørende« teknologi, der kan have virkning på mange forskellige teknologiske områder.

I henhold til Rådets direktiv 76/768/EØF⁽¹⁾ må kosmetiske midler, der bringes i handelen inden for Fællesskabet, ikke ved normalt brug kunne være til skade for menneskets sundhed (direktivets artikel 2). Derfor må kosmetiske midler kun indeholde sikre bestanddele.

For så vidt angår en passende sikkerhedsvurdering af kosmetiske produkter er fabrikanten forpligtet til at sikre, at de kontrollerende myndigheder i medlemsstaterne har nem adgang til oplysninger om de af ham fremstillede kosmetiske produkter (direktivets artikel 7a). Disse oplysninger skal omfatte råmaterialernes og det færdige produkts fysisk-kemiske og mikrobiologiske specifikationer samt en vurdering af det færdige produkts risiko for menneskets sundhed, under hensyntagen til dets bestanddeles generelle toksikologiske profil og dets kemiske struktur.

I publikationen »Notes of guidance for testing of cosmetic ingredients for their safety evaluation«⁽²⁾ udtaler Den Videnskabelige Komité for Kosmetiske Produkter og andre Forbrugsvarer end Levnedsmidler (SCCNFP), at bestanddelens nøjagtige kemiske natur og dens strukturelle formel, hvis den er kendt, skal identificeres i sikkerhedsvurderingsfilen. Vurderingen af en kosmetisk bestanddel skal gennemføres under hensyntagen til dens fysiske, kemiske og fysiko-kemiske egenskaber. Dette betyder, at de ovenstående sikkerhedskrav, uanset fremstillingsproces og partikelstørrelse for en given bestanddel, der anvendes i kosmetiske produkter, skal opfyldes, inden denne bestanddel kan anvendes i kosmetik. Derfor er der ingen specifikke krav til bestanddele fremstillet ved hjælp af nanoteknologi.

For så vidt angår andre forbrugerprodukter, der indeholder kemiske bestanddele, eller medicinske produkter til human brug, eller veterinærmedicinske produkter, gennemføres de eksisterende vurderings-procedurer i henhold til de normale krav i henhold til den for sektoren relevante lovgivning.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 76/768/EØF af 27. juli 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om kosmetiske midler, EFT L 262 af 27.9.1976.

⁽²⁾ http://europa.eu.int/comm/food/fs/sc/sccp/out130_en.pdf

(2004/C 51 E/251)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2249/03**af Pedro Marset Campos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(1. juli 2003)

Om: Situationen for arbejdstagerne i virksomheden Sintel i Spanien

Næsten to år efter godkendelsen af det forslag og de betingelser, som myndighederne har fremsat (den 3. august 2001) med henblik på at gennemføre »en pakke af foranstaltninger for at finde en løsning på Sintels krise i samarbejde med de involverede parter«, befinder de ansatte i den konkursramte virksomhed sig i samme udsatte situation, som da konflikten begyndte.

Tillidsmændene er ikke blevet indkaldt til et eneste møde, hverken af de instanser, der behandler konkursboet, eller Telefónica, som er part i konkursbehandlingen og i betragtning af, at arbejdstagerne er de vigtigste kreditorer. Hvis arbejdstagerne ikke indkaldes, kan aftalen kun vanskeligt træde i kraft.

Siden konkurserklæringen (kendelse af 28. maj 2001) er der gået to år, og kreditorforsamlingen er ikke blevet indkaldt med henblik på udpegelse af kuratorer, så arbejdstagerne ikke kan gøre brug af deres rettigheder. Da aftalen på flere punkter er blevet misligholdt, og arbejdstagernes rettigheder således er blevet overtrådt, vil jeg gerne spørge om følgende:

1. Har Kommissionen kendskab til denne situation?
2. Er det ikke Kommissionens opfattelse, at de spanske myndigheder bør drage omsorg for, at aftalen med de ansatte i Sintel overholdes?
3. Kan Kommissionen orientere om, hvordan EU har fulgt Sintel-sagen og den formodede overtrædelse fra de spanske myndigheders side?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(31. juli 2003)

Aftalen mellem de berørte virksomheder og de spanske myndigheder på den ene side og repræsentanter for arbejdstagerne i virksomheden Sintel på den anden side er underlagt den spanske lovgivning. Derfor kan Kommissionen ikke udtale sig om ikrafttrædelsen af denne aftale. Følgelig skal de spanske myndigheder overvåge, at aftalens bestemmelser overholdes.

(2004/C 51 E/252)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2254/03**af Piia-Noora Kauppi (PPE-DE) til Kommissionen**

(8. juli 2003)

Om: E-mail: EU-foranstaltninger over for spammail

Spammail har i de seneste år på verdensplan udviklet sig til et problem, som bliver stadig alvorligere. Spammail tegner sig allerede nu for over halvdelen af alle e-mail, og i løbet af et døgn kan der passere op til 9 milliarder spammail gennem internettet. I henhold til skøn fra det finske centralforbund for telekommunikation og datateknik, FiCom, mistede virksomhederne i Europa sidste år 2,5 mia. EUR på grund af spammail. Der er tale om et problem, som både er alvorligt i økonomisk henseende og meget generende for brugerne af de elektroniske kommunikationsmidler.

Hvordan kan Kommissionen sikre, at der så hurtigt som muligt kan findes effektive løsninger på det tiltagende problem med spammail, som ulemperne kan begrænses mærkbart? På hvilken måde har Kommissionen taget hensyn til det omfattende problem med spammail i sine forslag til retsakter vedrørende it og kommunikationsteknologi? Har den f.eks. i forbindelse med de igangværende ændringer af direktiverne om beskyttelse af persondata i tilstrækkelig grad taget højde for udfordringerne fra spammail? Har Kommissionen et program for foranstaltninger over for spammail? Er det efter Kommissionens opfattelse muligt at gribe ind over for problemet med spammail ved hjælp af den nye teknologi?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen*(22. august 2003)*

Som svar på det ærede medlems forespørgsel kan Kommissionen bekræfte, at uønsket e-mail eller spam har nået et punkt, hvor den udgør et alvorligt problem for både privatpersoner og virksomheder samt mere generelt for udviklingen af e-handel og e-tjenester.

Det svar, Kommissionen har afgivet på skriftlig forespørgsel E-1997/03 fra M. Papayannakis og E-2085/03 fra G. Watson⁽¹⁾, giver det ærede medlem en idé om, hvilke foranstaltninger der hidtil er truffet, specielt via Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor⁽²⁾, som skal være gennemført i medlemsstaterne inden udgangen af oktober 2003.

Kommissionen regner også med at vedtage en meddelelse om spam i løbet af efteråret 2003. Det kommissionsmedlem, hvorunder erhvervspolitik og informationssamfundet sorterer, har for nylig skitseret, hvilke konkrete tiltag der var planlagt for at bekæmpe spam på det lovgivningsmæssige og tekniske plan og gennem forbrugeroplysning og internationalt samarbejde⁽³⁾. De foreslåede foranstaltninger vil først blive drøftet med medlemsstaterne og andre berørte parter på en workshop i oktober 2003.

⁽¹⁾ Se side 178.

⁽²⁾ EFT L 201 af 31.7.2002.

⁽³⁾ Se IP/03/1015.

(2004/C 51 E/253)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2255/03
af Olivier Dupuis (NI) til Kommissionen***(8. juli 2003)*

Om: Fængsling af tre vesterlændinge og fire laoter

Den 4. juni 2003 arresterede de laotiske myndigheder den belgiske journalist Thierry Falise, den franske fotograf og kameramand, Vincent Reynaud, den amerikanske statsborger Naw-Karl Mua og fire laotiske statsborgere, hvis identitet ikke er blevet offentliggjort. De syv arresterede personer befandt sig i provinsen Xhieng Khouang nord for Vientiane for at udarbejde en reportage om hmong-folket, som myndighederne i Den Demokratiske Folkerepublik Laos årevis har udsat for en hårdhjertet undertrykkelse. Hidtil er anklagerne mod de syv personer ikke blevet bekendtgjort. Endvidere fik de ovennævnte sigtede franske, belgiske og amerikanske statsborgere først mulighed for at mødes med de lokale franske diplomater to uger efter deres arrestation, hvilket er en flagrant overtrædelse af de gældende internationale konventioner. Retssagen mod Thierry Falise, Vincent Reynaud og Naw-Karl Mua, som i henhold til diplomatiske kilder skulle have været påbegyndt den 27. juni, er allerede blevet udsat til den 30. juni. Den finder sted i Phonesavanh i en vanskelig tilgængelig region i en afstand på over to timers kørsel fra hovedstaden. De anklagede kan risikere at blive idømt hårde fængselsstraffe. Hvad angår de fire arresterede laoter, så indrømmede myndighederne i Vientiane først deres arrestation den 20. juni, og der er ikke givet oplysninger om grunden til sigtelserne imod dem eller om fængslingsstedet og de der herskende vilkår.

Hvilke initiativer har Kommissionen taget for at gøre myndighederne i Vientiane opmærksomme på sin harme over dette seneste tilfælde af utallige overtrædelser af laotiske og udenlandske statsborgeres grundlæggende rettigheder og de internationale konventioners bestemmelser om diplomaters adgang til fængslede personer?

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen iværksat, med henblik på at retssagen mod de syv fængslede personer finder sted under behørig hensyntagen til de internationalt anerkendte principper om retfærdig rettergang, og hvilke skridt vil den tage, for at de fire laotiske statsborgere, der blev arresteret sammen med de tre vestlige journalister, ikke lider samme skæbne som de fem studenterledere under opstanden den 26. oktober 1999 og ender som »desaparecidos«, hvilket er sket med utallige ofre for det udemokratiske laotiske regimes ubarmhjertige undertrykkelse?

Mener Kommissionen ikke, at Den Europæiske Union i lyset af den fortsatte undertrykkelse af det laotiske folk og navnlig den skånselsløse forfølgelse af hmong-folket bør gøre myndighederne i Vientiane opmærksomme på, at den har til hensigt at fastfryse alle sine samarbejdsprogrammer, hvis myndighederne ikke omgående iværksætte substantielle demokratiske reformer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(1. august 2003)

Kommissionen er fuldt engageret i at understrege, at det er nødvendigt, at Laos respekterer menneskerettighederne, såsom udtryksfrihed, forsamlingsfrihed, foreningsfrihed og religionsfrihed såvel som tilhørsforholdet til internationale menneskerettighedskonventioner.

Den seneste retssag mod de to europæiske journalister, deres amerikanske tolk og tre laotiske Hmonger levede efter Kommissionens opfattelse ikke op til internationale standarder, og dommene over de anklagede var overraskende hårde i betragtning af de beviser, der forelå. Kommissionen er dog glad for, at der blev fundet en diplomatisk løsning, således at det var muligt at få løsladt de tre vestlændinge.

I forbindelse med den overordnede menneskerettighedssituation i Den Demokratiske Folkerepublik Laos har Kommissionen ved mange lejligheder bragt forskellige problemer på bane over for den laotiske regering, også angående de fem ledere af »26. oktober-bevægelsen«, men hidtil kun med begrænsede resultater. Kommissionen vil undersøge alle aspekter af menneskerettighedssituationen i Laos, herunder mulige reaktioner fra EU's side med henblik på det næste møde i Det Blandede Udvalg EF-Laos i efteråret og vil rapportere tilbage til Parlamentet, når det er muligt.

I mellemtiden følger Kommissionen en sammenhængende strategi med en konstruktiv politisk dialog med den laotiske regering og fortsat støtte til den laotiske befolkning via udviklingsprogrammer med EU-bistand med sigte på at støtte og fremme demokratiseringsprocessen i landet.

Suspension af al støtte, indtil de grundlæggende menneskerettigheder respekteres, må betragtes som en allersidste udvej, da det kunne få meget negative virkninger for de befolkningsgrupper, hvis rettigheder ikke bliver overholdt.

(2004/C 51 E/254)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2273/03

af Pietro-Paolo Mennea (NI) til Kommissionen

(7. juli 2003)

Om: Asbest i den skøjtehal, der skal opføres i Torino med henblik på De Olympiske Lege 2006

I henhold til meddelelser i den italienske dagspresse er der fundet asbest i nærheden af Torino i det område, hvor man vil opføre den skøjtehal, som skal anvendes i forbindelse med afholdelsen af De Olympiske Lege 2006 i Torino. Det sundhedsfarlige mineral er nedgravet i en dybde på kun ca. 30 cm og er blandet med glas- og metalsplinter.

Tilstedeværelsen af asbest (chrysotil, crocidolit og amosit) er blevet bekræftet af de analyser, de ansvarlige tjenestegrene har foretaget. Den rådemand, der har ansvaret for afholdelsen af De Olympiske Lege i Torino i 2006, har erklæret, at der er fundet asbest i nærheden af Lingotto, som er det sted, hvor skøjtehallen skal opføres, og statsadvokaturen har indledt en undersøgelse.

Vil Kommissionen i lyset af ovenstående gribe ind og undersøge, om dette er i overensstemmelse med sandheden, og om mængden af den fundne asbest overskrider de i de gældende love fastlagte grænseværdier og således vil kunne skade borgernes sundhed? Vil Kommissionen endvidere undersøge, om de ansvarlige myndigheder er i færd med at rydde det pågældende område for asbest, og fastslå, hvem ansvaret påhviler?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström*(6. august 2003)*

Kommissionen kender intet til tilstedeværelsen af asbest i nærheden af den kommende skøjtehal i omegnen af Lingotto. Ud fra oplysningerne i den skriftlige forespørgsel fra det ærede medlem synes det at fremgå, at det pågældende materiale er affald, som er blevet deponeret på området.

Håndtering af affald skal ske i overensstemmelse med Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald (¹). I direktivets artikel 4 kræves det, at medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at affaldet nyttiggøres eller bortskaffes, uden at menneskers sundhed bringes i fare, og uden at der anvendes fremgangsmåder eller metoder, som vil kunne skade miljøet.

Kommissionen vil tage de nødvendige skridt til at indhente detaljerede oplysninger om det spørgsmål, det ærede medlem har bragt på bane, og inden for rammerne af de beføjelser, den har fået overdraget af EF-traktaten, sikre, at fællesskabsretten bliver overholdt.

Skulle Kommissionen nå til den slutning, at fællesskabsretten overtrædes i det foreliggende tilfælde, vil den som EF-traktatens vogter ikke tøve med at træffe alle de nødvendige foranstaltninger, herunder indlede overtrædelsesprocedurer efter EF-traktatens artikel 226, for at sikre, at den relevante EU-lovgivning overholdes.

(¹) EFT L 194 af 25.7.1975, som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF, EFT L 78 af 26.3.1991.

(2004/C 51 E/255)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2292/03**af Philip Claeys (NI) til Kommissionen***(11. juli 2003)*

Om: Besøg af Lamy, medlem af Kommissionen, i Kina

Lamy, medlem af Kommissionen, rejste den 13. juni 2003 til Kina for at føre drøftelser om et nærmere samarbejde mellem Den Europæiske Union og Kina. Lamy mødtes bl.a. med Jiabao Wen, premierminister, Lu Fuyuan, handelsminister, og Li Changjiang, som er minister med ansvar for kontrol med karantæne.

I hvilket omfang gør medlemmet af Kommissionen en udvidelse af handelsforbindelserne med Kina afhængig af en forbedring i menneskerettighedssituationen?

Hvilke forpligtelser har de kinesiske regeringsrepræsentanter indgået i forbindelse med menneskerettighederne i anledning af Lamys besøg? Hvorledes vurderer medlemmet af Kommissionen disse forpligtelser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy*(7. august 2003)*

Formålet med det besøg i Kina, som kommissionsmedlemmet for handel foretog den 13. og 14. juni 2003, var at drøfte handelsspørgsmål med den nye kinesiske regering, dvs. multilaterale handelsspørgsmål, hvor der tilstræbes et mere snævert samarbejde med Kina om Doha-agendaen, og bilaterale handelsspørgsmål, hvor Kina skal iværksætte de forpligtelser, der følger af dels landets tiltrædelse af Verdenshandelsorganisationen (WTO), dels løsningen af specifikke problemer såsom de kinesiske sundheds- og plantesundhedsforanstaltninger over for den europæiske eksport.

Menneskerettighedsspørgsmålet blev således ikke rejst under dette besøg. Det er imidlertid et helt centralt spørgsmål i EU's forbindelser med Kina. EU gør regelmæssigt rede for sine bekymringer, navnlig på møderne i den politiske dialog med Kina. EU har endvidere siden 1997 haft en struktureret dialog om menneskerettigheder med Kina, hvor den hvert halve år har haft lejlighed til at gentage sine bekymringer og opmuntre Kina til at forbedre overholdelsen af samt fremme menneskerettighederne i landet.

(2004/C 51 E/256)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2294/03
af José Ribeiro e Castro (UEN) til Kommissionen

(11. juli 2003)

Om: Europæisk charter om børn indlagt på hospital

I april stillede jeg et spørgsmål (E-1464/03 ⁽¹⁾) om dette emne. Medlem af Kommissionen, David Byrne, svarede som det fremgår af svaret fra den 11. juli, der nu er offentliggjort.

Svaret indeholdt dog intet om det forhold, at Europa-Parlamentet allerede i en betænkning ⁽²⁾, som vedtoges i maj 1986 direkte havde opfordret Kommissionen til at forelægge »et forslag til et europæisk charter om patienters rettigheder samt et europæisk charter om børn indlagt på hospital«.

Det fremgår heller ikke af Kommissionens svar, at denne utvetydige anmodning fra Parlamentets side stadig ikke er blevet imødekommet — ligesom der ikke er blevet svaret på den — efter sytten år!

Kommissionen bedes derfor besvare følgende: Indebærer svaret fra medlem af Kommissionen, David Byrne, på min tidligere forespørgsel om samme emne (E-1464/03), at Kommissionen bevidst hverken imødekommer eller har til hensigt at imødekomme denne anmodning, som er vedtaget på Europa-Parlamentets plenarmøde?

⁽¹⁾ EFT C 280 E af 21.11.2003, s. 152.

⁽²⁾ EFT C 148 af 16.6.1986, s. 37.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(22. august 2003)

Kommissionen har i sit svar på det ærede medlems skriftlige forespørgsel E-1464/03 allerede forklaret, at Fællesskabet ikke har kompetence til at fremsætte forslag til et europæisk charter om patienters rettigheder samt et europæisk charter om rettighederne for børn indlagt på hospital.

Vedtagelsen af en parlamentsbeslutning ændrer ikke ved EU's kompetencer. Ifølge teksten i den nuværende traktat er behandlingen af børn indlagt på hospital og deres rettigheder udelukkende medlemsstaternes kompetence. Kommissionen kan derfor ikke træffe foranstaltninger på dette område.

(2004/C 51 E/257)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2300/03
af Helena Torres Marques (PSE) til Kommissionen

(7. juli 2003)

Om: Momsfradrag

I henhold til fællesskabsretten om moms kan enhver, der har en virksomheds- eller lønindtægt, eller som udøver en kommerciel eller industriel virksomhed, eller er beskæftiget inden for landbrugssektoren, helt eller delvist fratrække moms fra prisen på et køretøj, der anvendes til ovennævnte virksomhed for at øge den pågældendes indtjening.

I Portugal giver loven om gennemførelsen af det sjette momsdirektiv imidlertid ikke mulighed for at fratrække denne afgift ved køb af køretøjer, der anvendes til kommerciel eller industriel virksomhed eller inden for landbruget.

Mener Kommissionen på denne baggrund, at gennemførelsen af det sjette momsdirektiv til portugisisk national lovgivning er korrekt?

Finder Kommissionen det i benægtende fald nødvendigt at anlægge sag mod Portugal ved De Europæiske Fællesskabers Domstol?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(31. juli 2003)

I henhold til de fællesskabsbestemmelser, der i øjeblikket er gældende for momsfradrag (artikel 17, stk. 6, i sjette momsdirektiv⁽¹⁾), kan medlemsstaterne opretholde alle de undtagelser, som var gældende i henhold til deres nationale lovgivning på det tidspunkt, hvor ovennævnte direktiv trådte i kraft, indtil bestemmelserne vedrørende udgifter, der ikke er momsfradragsberettiget, træder i kraft.

EF-domstolen har i sin dom af 18. juni 1998⁽²⁾ anført, at det i henhold til denne artikel er muligt at opretholde en national momsordning, som udelukker fradrag af afgiften på transportmidler, der er selve genstanden for den afgiftspligtiges virksomhed, idet:

... det fremgår klart af ordlyden af sjette direktivs artikel 17, stk. 6, at Rådet fastsætter de udgifter, der ikke giver ret til fradrag i merværdiafgiften, men de regler, Rådet skal fastsætte, er ikke på forhånd begrænset til kun at kunne omfatte udgifter, der ikke er af streng erhvervsmæssig karakter. Udtrykket »alle de undtagelser«, der anvendes i direktivets artikel 17, stk. 6, andet afsnit, omfatter derfor også udgifter, som har en streng erhvervsmæssig karakter.

EF-domstolen har bekræftet denne praksis i sin dom af 5. oktober 1999⁽³⁾. Ifølge Domstolen giver artikel 17, stk. 6, i sjette momsdirektiv medlemsstaterne mulighed for:

... at opretholde generelle undtagelser til fradragsretten for merværdiafgift, der er betalt ved køb af biler, der anvendes af den afgiftspligtige person til afgiftspligtige transaktioner, selv om bilerne udgjorde driftsmidler, der var uundværlige for udøvelsen af den afgiftspligtige persons virksomhed, eller bilerne ikke i noget tilfælde kunne anvendes af den afgiftspligtige person til privat brug.

Det er Kommissionens opfattelse, at i den aktuelle situation og i kraft af ordlyden af artikel 17, stk. 6, i sjette momsdirektiv er undtagelserne og de eksisterende begrænsninger i fradragsretten i medlemsstaterne meget forskellige, hvilket kan være kilde til konkurrenceforvridning. Forskellighederne er ikke noget nyt fænomen, men deres negative konsekvenser er blevet mere tydelige med oprettelsen af det indre marked. Kommissionen mener, at dens forslag til et direktiv vedrørende ordningen for fradrag af merværdiafgiften⁽⁴⁾ vil løse de ovennævnte problemer.

Det foreslås i direktivforslaget at ophæve artikel 17, stk. 6, i sjette momsdirektiv. Med hensyn til fradrag af momsen på personbiler fastsættes der i forslaget desuden en fakultativ ordning, hvorved de medlemsstater, der måtte ønske det, får mulighed for at anvende en forenklet procedure til at fastslå den ikke-erhvervsmæssige anvendelse af personbiler. De medlemsstater, der ikke ønsker at anvende den forenkledte procedure, skal anvende de sædvanlige fradragsregler for området.

Forslaget skal vedtages af Rådet med enstemmighed, jf. EF-traktatens artikel 93. I øjeblikket drøftes det stadigvæk, uden at man har kunnet nå til enighed om dets vedtagelse.

⁽¹⁾ Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag, EFT L 145 af 13.6.1977.

⁽²⁾ Sag C-43/96, Sml. 1998, s. I-03903.

⁽³⁾ Sag C-305/97, Sml. 1999, s. I-06671.

⁽⁴⁾ EFT C 219 af 15.7.1998.

(2004/C 51 E/258)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2313/03
af Roger Helmer (PPE-DE) til Kommissionen**

(14. juli 2003)

Om: Kemikaliedirektivets konsekvenser

Har Kommissionen kendskab til den europæiske læderindustris bekymringer over kemikaliedirektivet? Læderindustrien frygter, at direktivet vil gøre fremstillingen af læder i EU væsentligt dyrere, og at industrien

vil havne i en uretfærdig konkurrencesituation over for tredjelande, hvor direktivet ikke gælder, og hvor fremstillingsomkostninger derfor er betydeligt lavere.

Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe for at sikre, at læderforbearbejdningsindustrien i EU ikke bliver ugunstigt stillet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(12. august 2003)

Kommissionen har kendskab til, at læderindustrien er bekymret over følgerne af den fremtidige EU-lovgivning vedrørende kemikalier (REACH). For nylig har man afsluttet en høring på internettet om de dokumenter, som er blevet udarbejdet af de mest direkte berørte tjenestegrene, nemlig Generaldirektoratet for Erhvervspolitik og Generaldirektoratet for Miljø. Kommissionen vil ved vedtagelsen af forslaget tage hensyn til de modtagne bemærkninger, herunder bemærkningerne fra læderindustrien om højere omkostninger og risikoen for konkurrenceforvridning.

(2004/C 51 E/259)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2322/03

af Véronique De Keyser (PSE) til Rådet

(8. juli 2003)

Om: Den hollandske 2-euro-mønt

Den hollandske 2-euro-mønt referer i randskriften til en gud (God zij met ons). Kan Rådet, selv om dette karakteristika behandles i ⁽¹⁾, oplyse, hvilken gud det drejer sig om (katolsk, protestantisk, islamisk, jødisk eller buddhistisk gud ...)? I det multireligiøse og samtidig verdslige Europa er det vigtigt at vide, hvem denne mønt refererer til.

⁽¹⁾ EFT C 373 af 28.12.2001.

Svar

(13. oktober 2003)

Referencen til gud i randskriften på den nederlandske 2-euromønt er en tradition i Nederlandene og blev tidligere brugt på de nationale mønter, der er blevet erstattet af euromønterne.

Denne angivelse er i overensstemmelse med Rådets beslutning om, at euromønterne skal have en ensartet europæisk side og en national side for derved at øge de europæiske borgernes accept af disse mønter (jf. betragtning 10 i Rådets forordning 975/98 om pålydende værdi og tekniske specifikationer for euromønter, som er bestemt til at sættes i omløb).

Rådet kan derfor ikke svare på spørgsmålet fra det ærede parlamentsmedlem.

(2004/C 51 E/260)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2331/03

af Olivier Dupuis (NI) til Kommissionen

(16. juli 2003)

Om: Afstemning om en frihedsbegrænsende lovgivning

Den 9. juli 2003 blev lovgivningsrådet i Hongkong indkaldt med henblik på den endelige vedtagelse af en anti-omstyrtelseslov, der sigter på i lovgivningen i den tidligere britiske koloni at indføre de samme repressive foranstaltninger som dem, der anvendes af myndighederne i Beijing over for Falun Gong, de

hemmelige trossamfund og de politiske modstandere. Presseagenturerne har offentliggjort de vigtigste punkter i denne lov: livsvarigt fængsel for de skyldige i højforræderi, oprør, løsrivelse eller omstyrtning; øgede beføjelser for sikkerhedsstyrkerne i forbindelse med anholdelse og ransagning af mistænkte samt forbud mod organisationer, der allerede er erklæret ulovlige i det kontinentale Kina.

Hvilke yderligere oplysninger råder Kommissionen over i forbindelse med denne bestemmelse? Hvilke initiativer agter Kommissionen at tage for at afværge vedtagelsen af en foranstaltning, som mange hundrede tusinde borgere fra den tidligere britiske koloni har demonstreret imod i den seneste tid? Er Kommissionen enig i, at Beijing ved at handle på denne måde som den første er ved at bryde den tvivlsomme teori om »et land, to systemer«, og at der som følge heraf er alvorlig fare for, at Hongkong ikke fortsat kan være en undtagelse inden for det kinesiske territorium, hvad angår respekten for de mest elementære menneskerettigheder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(12. august 2003)

Kommissionen følger opmærksomt med i Hongkongs vedtagelse af en national sikkerhedslovgivning i henhold til artikel 23 i basisloven for det særlige administrative område. Kommissionen har siden processens start indhentet meget detaljerede oplysninger fra forskellige kilder.

Uden at bestride, at artikel 23 giver Hongkongs regering en forfatningsmæssig lovgivningspligt, ønsker Kommissionen, at den kommende lovgivning beskytter menneskerettighederne for Hongkongs borgere, således som det er garanteret i basisloven, og overholder det særlige administrative områdes internationale forpligtelser, navnlig FN's to pagter om menneskerettigheder.

EU har med fire successive erklæringer givet udtryk for sin bekymring over de foranstaltninger, som regeringen oprindelig foreslog, herunder navnlig den alt for vage definition af oprørshandlinger og opstande samt bestemmelserne om statshemmeligheder. Hongkongs myndigheder er flere gange blevet gjort bekendt med disse holdninger gennem trojkalederne af missionen.

EU har i sin seneste erklæring fra den 16. juli 2003 med tilfredshed noteret sig tre nye ændringsforslag fra regeringen samt at lovforslagets behandling i det lovgivende råd er blevet udskudt, hvilket skulle gøre det muligt at føre en mere seriøs debat om lovforslagene i det hongkongske samfund. EU minder ligeledes om, at den ønsker, at Hongkong med tiden indfører almindelig valgret, hvilket er basislovens »endelige mål«.

Kommissionen vil fortsat følge udviklingen i artikel 23-spørgsmålet på nært hold, hvad angår både den nye offentlige høring, lovens vedtagelse og fremtidige anvendelse samt udviklingens overensstemmelse med princippet om ét Kina med to systemer.

(2004/C 51 E/261)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2335/03

af Stavros Xarchakos (PPE-DE) til Kommissionen

(16. juli 2003)

Om: De græske myndigheders praksis med hensyn til oplysning af offentligheden om EU-finansierede projekter

Som svar på min forespørgsel E-1712/03⁽¹⁾ anførte kommissær Barnier, at EU via Den Europæiske Investeringsbank (EIB) medfinansierer renovering af det olympiske stadion og det tilstødende pressecenter samt en række andre projekter (udbygning af Attiki-metroen, anlæg af sporvognslinjer, forstadsbane og færdiggørelse af »Attiki Odos«-motorvejen), der har tilknytning til afholdelsen af De Olympiske Lege i Athen i 2004. Endvidere bekræftede kommissær Barnier, at EU også medfinansierer fornyelsen af bus- og trolleyvognsnettet (79 mio. EUR), og fremhævede, at medfinansieringen af sidstnævnte projekt følger de gældende bestemmelser vedrørende information og offentlighed.

Kan Kommissionen bekræfte, om disse bestemmelser omfatter pligt til (klart) at angive, at de nye busser og trolleyvogne medfinansieres af EU? Hvorfor har Kommissionen endnu ikke opfordret de græske myndigheder til at anbringe skilte med oplysninger herom? Findes der sådanne skilte ved det olympiske stadion og pressecentret?

(¹) EUT C 33 E af 6.2.2004, s. 156.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(22. august 2003)

Kommissionen bekræfter som supplement til sit svar på det ærede medlems skriftlige forespørgsel E-1712/03, at pligten til at anføre den europæiske samfinansiering findes blandt de »almindelige bestemmelser« om informations- og reklameforanstaltninger for de samfinansierede projekter.

Hvad angår fornyelsen af Athens vognpark af busser og trolleyvogne, fastslog Kommissionen imidlertid allerede i sit foregående svar, at dette projekt var blevet godkendt i maj i år, og dets gennemførelse kun lige var påbegyndt. Hidtil er der ikke nogen af de under EU's nuværende strukturfonde samfinansierede busser eller trolleyvogne, der er sat i drift. På de busser, der kører på flydende naturgas, og som var blevet samfinansieret under de tidligere strukturfonde, er den europæiske samfinansiering nævnt korrekt.

Hvad angår det olympiske stadion og pressecentret, fastslog Kommissionen i sit foregående svar, at EU bidrager til finansieringen af dette projekt gennem lån fra Den Europæiske Investeringsbank (EIB), og at projektet ikke samfinansieres af strukturfondene. Derfor gælder strukturfondenes bestemmelser om informations- og reklameforanstaltninger ikke.

(2004/C 51 E/262)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2343/03

af Jean-Maurice Dehousse (PSE) til Kommissionen

(16. juli 2003)

Om: »Eurostat-affæren«: finansielle interesser og de europæiske institutioners image

Der har i nogle uger været en hel masse røre om en »affære« i Eurostat. I modstrid med retsreglerne er flere højtstående tjenestemænd, heriblandt generaldirektøren, offentligt, især i pressen, blevet anklaget for »at have omdirigeret midler op til et beløb på 900 000 EUR« (Agence Europe af 19. juni 2003).

På grundlag heraf er to tjenestemænd allerede blevet retsforfulgt og dømt af en bestemt del af pressen og af dem, der tror på denne presse og gengiver den med eller uden skadefryd, uden at der er rejst nogen formel officiel anklage, og, så vidt jeg ved, endda uden at de pågældende har været hørt.

For at gøre debatten så objektiv som muligt, dvs. få kendsgerningerne fastslået og, for så vidt der er tale om strafbare forhold, få de pågældende retsforfulgt og om muligt dømt, uanset hvor de er, og hvem de er, vil jeg gerne stille Kommissionen følgende spørgsmål:

1. Hvornår og hvordan har Kommissionen fået kendskab til anklagerne?
2. Hvad går anklagerne nøjagtigt ud på?
3. Har disse anklager ført til retsforfølgelse eller en officiel anklage på EU-institutionsniveau?
4. Er det korrekt — hvis der rent faktisk er tale om bedrageri eller tilsvarende handlinger — at alle eller en del af disse forhold blev konstateret i forbindelse med interne revisioner, som generaldirektøren for Eurostat anmodede om allerede i 1999?

5. Hvad skete der i bekræftende fald på dette tidspunkt, for så vidt angår disse mangler i forhold til finansforordningen?
6. Hvornår og hvordan fik OLAF forelagt problemet?
7. Hvad foretog OLAF sig i den anledning?
8. Har OLAF draget en officiel konklusion?
9. Har tjenestemændene officielt været hørt af OLAF eller en anden fællesskabs- eller EU-institution og i bekræftende fald hvilken?
10. Hvad har Kommissionen hidtil gjort for på den ene side at forsvare EU's finansielle interesser og på den anden side princippet om, at man er uskyldig, indtil det modsatte er bevist, således at de europæiske institutioners image ikke skades uden grund?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(8. september 2003)

Kommissionen går ud fra, at de hændelser i forbindelse med Eurostat, som det ærede parlamentsmedlem henviser til i sin forespørgsel, vedrører firmaet Planistat. Kommissionens svar er derfor koncentreret om forholdene vedrørende dette firma.

Angående spørgsmålet om, hvornår og hvordan Kommissionen har fået kendskab til de pågældende forhold, oplyses følgende: OLAF udsendte i oktober 2000 meget sparsomme oplysninger om indledning af en undersøgelse af formodede uregelmæssigheder med henvisning til, at Generalsekretæren senere ville blive underrettet om, hvorvidt der var hold i disse oplysninger. I april 2003 sendte OLAF en meddelelse til Kommissionens Generalsekretær, hvoraf det fremgik, at visse tjenestemænd muligvis var indblandet, men at underretningen af de pågældende burde vente. I meddelelsen var det heller ikke oplyst, hvad anklagerne nærmere gik ud på. Kommissionen minder om, at den allerede bl.a. ved Budgetkontroludvalgets høringer den 17. og 30. juni i år har haft lejlighed til at gøre rede for, hvornår og hvordan den er blevet underrettet om de forskellige undersøgelser vedrørende Eurostat. Ved denne lejlighed fik Budgetkontroludvalgets formand forelagt skriftlige svar med henblik på orientering af udvalgsmedlemmerne. Kommissionen sender disse svar direkte til det ærede parlamentsmedlem. I visse artikler i pressen fra den 28. april 2003 blev der fremsat meget alvorlige anklager og givet nærmere enkeltheder om undersøgelserne og de pågældende anklagepunkter.

Hvad angår anklagernes nøjagtige indhold, ønsker Kommissionen ikke af hensyn til de stadig verserende undersøgelser at påvirke resultaterne heraf og ej heller skade de pågældende tjenestemænds rettigheder. Af samme grund kan Kommissionen heller ikke be- eller afkræfte, om disse forhold blev konstateret i forbindelse med interne revisioner, som generaldirektøren for Eurostat anmodede om allerede i 1999. Forholdene vedrørende firmaet Planistat, som blev afsløret den 19. marts 2003, gav anledning til, at der ved Tribunal de Grande Instance i Paris blev indledt en retssag mod X. Hidtil er der ikke rejst tiltale mod den pågældende.

Angående spørgsmålet om, hvordan og hvornår OLAF fik forelagt sagen kan følgende oplyses: Den 17. marts 2000 forelagde GD Finanskontrol OLAF en revisionsberetning, hvori der gøres opmærksom på et »rammebeløb«, som er afsat til Datashop-nettet. Efterfølgende er OLAF kommet i besiddelse af andre oplysninger, som giver anledning til at formode, at der foreligger svigagtige forhold, og på grundlag af hvilke OLAF indledte en undersøgelse vedrørende svig den 6. oktober 2000. OLAF har indledt en undersøgelse af Eurostat, hvorved kontorets medarbejdere har truffet forskellige foranstaltninger. Den 19. marts forelagde OLAF anklagemyndigheden i Paris en rapport, som er omfattet af retslig tavshedspligt. Som led i den eksterne del af undersøgelserne har OLAF hørt en lang række tjenestemænd som vidner i sagen. Nogle tjenestemænd blev hørt som led i den interne del af undersøgelserne, der endnu ikke er afsluttet.

Endelig bør det nævnes, at Kommissionen har indgivet anmeldelse mod X som led i den retssag, anklagemyndigheden i Paris har indledt på grundlag af materialet fra OLAF. Kommissionen henviser ligeledes det ærede parlamentsmedlem til den række foranstaltninger, der er blevet truffet på dens møder den 9. og 23. juli 2003, hvorom Parlamentet er blevet underrettet. Kommissionen har truffet en række forholdsregler for at beskytte sine interesser, uden at den derved over for sit personale har fraveget princippet om uskyldsformodning.

(2004/C 51 E/263)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2351/03**af Rosemarie Müller (PSE) til Kommissionen**

(11. juli 2003)

Om: Kvalitetsmærke for internetapoteker

På kort eller lang sigt vil internetapoteker etablere sig i Den Europæiske Union. I den forbindelse er der nogen, der er bekymrede for, at postordreapoteker ikke vil tilbyde den samme sikkerhed som almindelige apoteker, og at de derfor vil blive en alvorlig trussel for folkesundheden.

For at sikre sundheds- og forbrugerbeskyttelsen for patienter i Europa er der derfor behov for fælles rammebetingelser for internethandelen med lægemidler. F.eks. kunne der udvikles et kvalitetsmærke for internetapoteker, der gælder for hele Europa. I lighed med VIPPS (Verified Internet Pharmacy Practice Sites)-programmet i USA kan et sådant mærke gøre det muligt for patienterne at skelne mellem postordreapoteker med høje kvalitetsnormer og mere tvivlsomme postordrefirmaer.

Internetapotekerne vil selv skulle anmode om kvalitetsmærket, og de vil kun få det tildelt, hvis de, hvad angår produktfilosofi og procedurer, kan dokumentere, at de opfylder høje kvalitetsnormer, der gælder for hele Europa.

Følgende normer bør mindst opfyldes: kvalitetskontrol med lægemidlerne, kvalificeret farmaceutisk rådgivning, fuldt sortiment, weekend- og natteåbent, sikkerhed i forbindelse med transport og udlevering, flergangsudleveringer.

Et sådant certificeringsprogram vil gøre det lettere for de europæiske borgere at vælge et sikkert og pålideligt internetapotek.

Mener Kommissionen ud fra en høj sundheds- og forbrugerbeskyttelse i Europa, at dette forslag kan gennemføres?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(9. september 2003)

Der findes ikke i gældende fællesskabslovgivning detaljerede bestemmelser om den virksomhed, som »internetapoteker« må udøve.

For det første er der ikke udarbejdet nogen utvetydig definition af »internetapoteker«. Derfor ville en undersøgelse af deres virksomhed på grundlag af eksisterende fællesskabslovgivning være afhængig af de nøjagtige tjenester, der ydes af sådanne »internetapoteker«. Eftersom sådanne apoteker yder en informationssamfundstjeneste, er deres virksomhed omfattet af bestemmelserne i direktiv 2000/31/EF om elektronisk handel, jf. bl.a. betragtning 18 og 21.

For det andet hører det under medlemsstaternes kompetence at tillade eller forbyde elektronisk salg af lægemidler og, hvis dette tillades, at sikre, at alle nødvendige foranstaltninger til beskyttelse af folkesundheden overholdes. I det omfang som »internetapotekernes« virksomhed kan henregnes til informationssamfundstjenester, skal medlemsstaterne imidlertid undlade at stille krav om tilladelse, der specifikt og udelukkende vedrører informationssamfundstjenester, jf. artikel 4. Endvidere skal medlemsstaterne anvende den i artikel 3 omhandlede procedure over for tjenesteydere, der er etableret i en anden medlemsstat.

Et kvalitetsmærke ville, som koncept, kunne bidrage til at sikre, at alle nødvendige foranstaltninger til beskyttelse af folkesundheden overholdes. At indføre et kvalitetsmærke kræver dog, at der først fastsættes kvalitetsnormer og dernæst, at sådanne normer anvendes over for de enkelte apoteker.

Erfaringerne med kvalitetsmærker på andre områder, f.eks. medicinsk udstyr, viser, at det er en stor udfordring at bestemme, hvilke institutioner der er uafhængige og godkendte, og som er i stand til at undersøge og attestere kvaliteten af internetbaserede tjenester.

Hvad angår »internetapoteker« ville disse opgaver kunne pålægges statslige eller halvstatslige institutioner i medlemsstaterne, som fører regelmæssigt tilsyn med apotekerne på stedet og kontrollerer personalets kvalifikationer ved at tjekke deres eksamensbeviser. Kvalitetsmærkning kan være en løsning, der imidlertid skal udarbejdes og anvendes i nært samarbejde mellem medlemsstaterne, EU-institutionerne og andre interessenter, bl.a. ansatte i sundhedssektoren. Betingelserne for tildeling af et sådant kvalitetsmærke bør være baseret på de samme normer i hele Fællesskabet for at sikre et højt sundhedsbeskyttelsesniveau i alle medlemsstaterne og forbedre det indre marked for lægemidler.

(2004/C 51 E/264)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2358/03

**af Maurizio Turco (NI), Marco Pannella (NI),
Marco Cappato (NI), Benedetto Della Vedova (NI), Gianfranco Dell'Alba (NI)
og Olivier Dupuis (NI) til Kommissionen**

(17. juli 2003)

Om: Krænkelser af religionsfriheden i Kina — yderligere fængslinger af præster fra den himmelske katolske kirke

Det fremgår af internationale presseinformationer, at fem præster fra den såkaldte »himmelske« katolske kirke blev arresteret tirsdag den 3. juli i Baoding i den nordlige republik Hebei, cirka 100 kilometer syd for Beijing. Ifølge oplysninger fra den katolske sammenslutning for menneskerettigheder, »Kardinal Kungs stiftelse«, der har hjemsted i Connecticut, er præsterne Kang Fuliang, Chen Ghuzhen, Pang Guangzhao, Joseph Yin og Wang Lijun, som er mellem 25 og 31 år gamle, blevet sat fast, mens de var på vej til at besøge en anden præst fra den himmelske kirke, Lu Genjun, som for nylig var blevet løsladt efter tre års tvangsarbejde. Denne episode følger sig til arrestationen i juni måned af pater Lu Xiaozhou, der også tilhørte vatikankirken.

Kan Kommissionen oplyse, om den råder over flere informationer om disse alvorlige episoder? Hvilken form for diplomatisk pression agter den at iværksætte for at begrænse denne voldskampagne mod de katolske præster, som kun er »skyldige« i, at de anerkender pavens autoritet?

Agter Kommissionen over for regeringen i Beijing at forelægge en hård fordømmelse af disse intimiderende handlinger og mere generelt af de systematiske begrænsninger af retten til religionsfrihed, som pålægges de kinesiske borgere, sammen med et fast krav om respekt for artikel 18 i menneskerettighedserklæringen, hvori det fastsættes, at »enhver har ret til ... offentligt eller privat, at give udtryk for sin religion eller tro gennem undervisning, udøvelse, gudsdyrkelse og overholdelse af religiøse forskrifter«?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(12. august 2003)

Kommissionen har kendskab til de forhold, som de ærede medlemmer henviser til.

Religions- og trosfrihed indtager en fremtrædende plads blandt de emner, som behandles regelmæssigt på møderne inden for rammerne af den bilaterale menneskerettighedsdialog mellem EU og Kina.

Således som EU ofte har gjort i lignende tilfælde vil den inden for rammerne af denne dialog over for de kinesiske myndigheder udtrykke sin bekymring over situationen for de fem præster i den kinesiske katolske kirke, der den 3. juli 2003 blev arresteret i Baoding.

(2004/C 51 E/265)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2395/03
af Proinsias De Rossa (PSE) til Kommissionen**

(21. juli 2003)

Om: Implementering af direktivet om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv — direktiv 2000/78/EF

Kan Kommissionen oplyse, hvilke medlemsstater der har søgt om at få en yderligere frist, jf. artikel 18 i Rådets direktiv 2000/78/EF⁽¹⁾, til at iværksætte direktivets bestemmelser om forskelsbehandling på grund af alder og handicap eller har oplyst, at de overvejer at benytte en sådan yderligere periode? Hvordan forholder Kommissionen sig til, at medlemsstaterne undlader at oplyse begrundelsen for, at de ønsker at benytte denne periode?

⁽¹⁾ EFT L 303 af 2.12.2000, s. 16.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(22. august 2003)

I artikel 18, stk. 2, i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv fastsættes: »For at tage hensyn til særlige forhold kan medlemsstaterne om nødvendigt få en yderligere frist på tre år fra den 2. december 2003, dvs. i alt seks år, til at iværksætte dette direktivs bestemmelser om forskelsbehandling på grund af alder og handicap. I så fald underretter de straks Kommissionen. Medlemsstater, der vælger at benytte denne yderligere periode, aflægger hvert år rapport til Kommissionen om, hvilke foranstaltninger de træffer for at bekæmpe forskelsbehandling på grund af alder og handicap, og hvilke fremskridt der er gjort med at gennemføre direktivet«.

I henhold til denne bestemmelse er det medlemsstaternes afgørelse, om de ønsker at gøre brug af denne yderligere periode til gennemførelse af direktivets bestemmelser om bekæmpelse af forskelsbehandling på grund af alder og handicap. De skal således ikke anmode Kommissionen om tilladelse til at gøre det. Men når en medlemsstat oplyser Kommissionen om, at den gør det, skal den oplyse om de »særlige forhold«, som gør det nødvendigt at udsætte ikrafttrædelsesdatoen. Medlemsstaterne har altså pligt til at oplyse Kommissionen om de »særlige forhold«, som retfærdiggør en yderligere periode til at gennemføre bestemmelserne om forskelsbehandling på grund af alder og handicap. Skulle medlemsstaterne vælge at gøre brug af denne yderligere periode, skal de hvert år aflægge rapport til Kommissionen om, hvilke foranstaltninger de træffer for at bekæmpe forskelsbehandling på grund af alder og handicap. I betragtning af behovet for, at denne bestemmelse har en effektiv virkning, skal den første rapport indsendes på datoen for direktivets ikrafttræden, dvs. den 2. december 2003.

Indtil dato har kun Danmark formelt meddelt, at landet ønsker at forlænge fristen med et år til december 2004 for at gennemføre bestemmelserne i direktiv 2000/78/EF om bekæmpelse af forskelsbehandling på grund af alder og handicap.

(2004/C 51 E/266)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2399/03
af Elspeth Attwooll (ELDR) til Kommissionen**

(21. juli 2003)

Om: EU-finansiering af tilslutning til elforsyningsnettet

For nylig blev det meddelt, at en lille landsby i Wales brugte Mål 1-midler som et bidrag til at finansiere tilslutningen af en række ejendomme til det nationale elforsyningsnet. Kan Kommissionen bekræfte, at Mål

1-overgangsprogrammet i det skotske højland og på de skotske øer kan benyttes til et tilsvarende formål? Kan Kommissionen ligeledes oplyse, om der findes andre typer EU-midler, som kunne bidrage til projekter, der har til formål at tilslutte boliger, virksomheder eller begge dele til det nationale elforsyningsnet?

Kan Kommissionen ligeledes besvare de ovenstående spørgsmål for vandforsyningens vedkommende?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(22. august 2003)

Det fremgår af det fælles programmeringsdokument for 2000-2006 for Highlands & Islands Special Transitional Programme (det særlige overgangsprogram for højlandet og øerne), at bistand fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for landbruget, Udviklingssektionen, kan benyttes til at forbedre el- og vandforsyningen.

Med hensyn til vandforsyningen vedrører en foranstaltning i programmet vandforvaltning, vandforsyning, rensning af spildevand og forureningskontrol. Formålet med foranstaltningen er at forbedre vandforsyningen og spildevandsrensningen til fordel for erhvervslivet og miljøets beskyttelse.

Det er det regionale partnerskab for »Highlands & Islands«, der har ansvaret for at udvælge, hvilke projekter der medfinansieres af strukturfondene.

(2004/C 51 E/267)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2423/03

af Kathleen Van Brempt (PSE) til Kommissionen

(21. juli 2003)

Om: Tilladt maksimalt indhold af alkohol i blodet i trafikken under kørsel

Kommissionen har iværksat et initiativ for at udbrede kendskabet til den belgiske BOB-kampagne til andre EU-medlemsstater. Det er et prisværdigt initiativ, men lovgivningen i flere af staterne om det maksimale indhold af alkohol i blodet under kørsel stiller sig i vejen herfor. Der er fortsat betydelige forskelle landene imellem.

Er Kommissionen enig i, at der er behov for fællesskabsbestemmelser herom? Har Kommissionen til hensigt at tage noget initiativ hertil?

kan Kommissionen harmonisere de tilladte maksimumsgrænser for alkohol i blodet hos bilister? Hvilken maksimumsgrænse påtænker Kommissionen i givet fald at indføre?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(9. september 2003)

Kommissionen fremsatte allerede i 1988 et direktivforslag om harmonisering af de i loven fastsatte grænser for alkoholindholdet i blodet hos førere af motorkøretøjer. Dette forslag er aldrig blevet vedtaget af hverken Rådet eller Europa-Parlamentet. Derfor vedtog Kommissionen den 17. januar 2001 en henstilling om det maksimale alkoholindhold i blodet⁽¹⁾ hos bilister, således at der på fællesskabsplan findes retningslinjer herfor.

På nuværende tidspunkt agter Kommissionen ikke længere med, at medlemsstaternes maksimalt tilladte alkoholindhold i blodet hos førere af motorkøretøjer harmoniseres.

Bekæmpelse af overdrevent alkoholindtag blandt bilister kræver en indsats på flere fronter, hvoraf fastsættelse af en maksimal promille kun er ét aspekt.

Således har Det Forenede Kongerige et ret lavt antal trafikulykker i forhold til de øvrige medlemsstater, selv om det er det land, der har den højeste promillegrænse i EU.

Kommissionen henviser derfor det ærede medlem til dens henstilling af 17. januar 2001, som tegner linjen for Kommissionens indsats i kampen mod det alvorlige problem, som spirituskørsel udgør.

(¹) Kommissionens henstilling af 17. januar 2001 om det maksimale tilladte alkoholindhold i blodet hos førere af motorkøretøjer, EFT C 48 af 14.2.2001.

(2004/C 51 E/268)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2424/03

af Kathleen Van Brempt (PSE) til Kommissionen

(21. juli 2003)

Om: Saltindholdet i mad til børn

Ernæringsspecialister går ind for, at saltindholdet i vores mad reduceres. De understreger, at dette i første række er vigtigt for spædbørn og børn i det hele taget. De påpeger, at ikke bare usunde spisevaner, men også for stort et saltindtag forårsager overvægt og for højt blodtryk senere i livet. Der findes videnskabeligt begrundede normer for, hvor stort det daglige saltindtag skal være, for at man kan forblive rask. Det fremgår af de samme videnskabelige undersøgelser, at børn overtræder disse værdier som følge af den mad, de spiser. Ernæringsspecialisterne opfordrer derfor fødevarerindustrien til at nedsætte indholdet af salt i sine produkter.

Har Kommissionen kendskab til de resultater, som ernæringsspecialisterne er nået frem til? Har Kommissionen mere omfattende informationer herom?

Deler Kommissionen bekymringen over det for høje saltindhold i vores mad?

Har Kommissionen planer om at tage initiativ til at pålægge fødevarerindustrien at nedsætte indholdet af salt? Kan den forelægge flere oplysninger herom?

Ligger Kommissionen inde med oplysninger, hvoraf det fremgår, at fødevarerindustrien bestræber sig på at nedsætte saltindholdet i sine produkter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(12. september 2003)

Kommissionen er bekendt med de resultater og anbefalinger, som lægeerhvervet og nationale og internationale organisationer, Verdenssundhedsorganisationen WHO og Organisationen for Ernæring og Landbrug FAO er nået frem til i forbindelse med europæernes store forbrug af salt. Et stort saltindtag er blevet sat i forbindelse med forhøjet blodtryk eller hypertension. Højt blodtryk er årsag eller medvirkende årsag til en lang række dødsfald i Europa, over 170 000 dødsfald om året alene i England.

At få nedbragt saltindtaget hos befolkningen er bare ét aspekt af den indsats, der er gjort for på lang sigt at forbedre befolkningens kost- og ernæringsvaner i Europa. En sund og afbalanceret kost vil forbedre befolkningens sundhed og mindske forekomsten af hovedårsagerne til tidlige dødsfald og kroniske sygdomme. Får man nedbragt gennemsnitsbefolkningens saltindtag, vil det give en proportionel sænkning af befolkningens gennemsnitlige blodtryk og forbedre folkesundheden markant. Da ca. 75 % af saltindtaget via kosten stammer fra forarbejdede fødevarer eller fødevarer, der indtages uden for hjemmet (resten tilsættes under madlavningen eller ved bordet), vil saltindholdet i forarbejdede føde- og drikkevarer skulle nedbringes, hvilket kræver samarbejde fra fødevarerindustriens side.

Dele af fødevarerindustrien har reageret på betænkelighederne i forbindelse med salt og taget skridt til at begrænse saltindholdet i flere hyppige former for forarbejdede fødevarer. Detail- og fremstillingsindustrien i Det Forenede Kongerige har således f.eks. siden 1998 arbejdet på at nedbringe saltindholdet i brød med gennemsnitlig 13 %, og det er i samme tidsrum lykkedes at nedbringe saltindholdet med 16 % i morgenmadscerealier, der er mærkevarer. Trods de gode resultater har den generelle reaktion fra Det Forenede Kongeriges fødevarerindustri mødt kritik. Hovedkritikken fra de nationale myndigheder og forbrugerorganisationerne har været, at der er mange fødevarer med et højt saltindhold, bl.a. fødevarer, der er populære hos børn, hvor saltindholdet ikke er blevet reduceret. EU-lovgivningen begrænser dog anvendelsen af salt i fødevarer, der specifikt fremstilles til spædbørn og småbørn, bl.a. overgangskost til spædbørn.

Den 16. juli 2003 vedtog Kommissionen et forslag til forordning om ernærings- og sundhedsanprisninger af fødevarer ⁽¹⁾. Forordningen indeholder nærmere bestemmelser om udarbejdelsen af ernæringsprofilen for fødevarer, som kan anvende ernærings- og sundhedsanprisninger i forbindelse med mærkningen af og præsenteringsmåderne for fødevarer samt reklame for fødevarer. Samlet fedtindhold, mættede fedtsyrer, transfedtsyrer, sukker, natrium eller salt (i varierende mængder) angives ofte som kriterier for produkters »ernæringsprofil«. I publikationen »Diet, Nutrition and the Prevention of Chronic Diseases, Report of a joint WHO/FAO Expert Consultation« fra 2003 er der påvist en sammenhæng mellem højt indtag af sådanne næringsstoffer og visse kroniske sygdomme, f.eks. hjerte-kar-sygdomme, diabetes, flere kræfttyper, fedme, osteoporose og tandsygdomme.

⁽¹⁾ KOM(2003) 424 endelig udg.

(2004/C 51 E/269)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2432/03

af **Frédérique Ries (ELDR)**
og **Olivier Dupuis (NI)** til Kommissionen

(22. juli 2003)

Om: Menneskerettighedssituationen i Laos

Torsdag den 3. juli 2003 vedtog Europa-Parlamentet enstemmigt en beslutning, der kræver omgående løsladelse af journalisterne Thierry Falise, belgier, og Vincent Reynaud, franskmænd, af den amerikanske præst af Hmong-afstamning Naw Karl Mua, som er blevet arresteret i Laos og idømt 15 års fængsel, samt af deres laotiske ledsagere. I sine beslutninger af 15. februar ⁽¹⁾ og 15. november 2001 ⁽²⁾ krævede Europa-Parlamentet af myndighederne i Vientiane, at de iværksatte en proces med demokratiske reformer og respekt for frihed og menneskerettighederne. Det må imidlertid konstateres, at den laotiske regering ikke er lydhøre over for disse opfordringer, og at der ikke er sket nogen forbedring af menneskerettighedssituationen. Selv om man nu ved, at de tre vesterlændinge blev løsladt onsdag den 9. juli, er der stadig stor usikkerhed omkring den skæbne, der har overgået, og den fremtid, der venter deres fire laotiske ledsagere. Der mindes også om, at der stadig ikke er noget nyt fra de fem studenterledere af »Bevægelsen 26. oktober 1999«, som havde organiseret en fredelig demonstration for demokratiet.

Kan Kommissionen bekræfte, at der inden ethvert forslag om udvidelse af samarbejdet mellem EU og Den Demokratiske Folkerepublik Laos skal foretages en præcis og komplet vurdering af fremskridt på menneskerettighedsområde, begyndende med løsladelsen af de fem ledere af »Bevægelsen 26. oktober 1999« og af de fire laoter, der blev arresteret sammen med Thierry Falise, Vincent Reynaud og Naw Karl Mua?

Kan Kommissionen oplyse det nøjagtige beløb, Laos er blevet tildelt i fællesskabsstøtte gennem samarbejdsaftalen siden 1997? Kan den ligeledes præcisere formålet med støtten, særligt fra de 25 igangværende fællesskabsprojekter?

Påtænker Kommissionen at »træffe de passende foranstaltninger« i henhold til artikel 19 i samarbejdsaftalen fra april 1997? Vil den med andre ord meddele Den Demokratiske Folkerepublik Laos' regering, at den overvejer at ophæve denne bilaterale aftale eller dele af den?

⁽¹⁾ EFT C 276 af 1.10.2001, s. 281.

⁽²⁾ EFT C 140 E af 13.6.2002, s. 577.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Chris Patten*(22. august 2003)*

Kommissionen deler det ærede medlems bekymring over menneskerettighedssituationen i Den Demokratiske Folkerepublik Laos. Den ser frem til, at der findes en diplomatisk løsning for løsladelsen af Thierry Falise, Vincent Reynaud og Naw Karl Mua; situationen for de fire laotiske borgere, der blev arresteret samtidig, er dog fortsat foruroligende.

Kommissionen overvåger nøje menneskerettighedssituationen i Laos gennem sin delegation i Vientiane og i nær kontakt med medlemsstaternes repræsentanter.

Som anført i Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-2255/03 af Olivier Dupuis⁽¹⁾ har den ved flere lejligheder for nylig over for den laotiske regering givet udtryk for sin foruroligelse over den generelle situation vedrørende menneskerettigheder i landet; den har også gjort opmærksom på spørgsmålet om de fem ledere af »Bevægelsen 26. oktober 1999«. Desværre har disse tiltag kun givet begrænsede resultater indtil nu.

EU's støtte til Laos gennemføres i overensstemmelse med det igangværende nationale vejledende program 2002-2004, der fokuserer på udvikling af landdistrikter, uddannelse og sundhed. Der er også udarbejdet et særligt samarbejdsprogram for god regeringsførelse, der er et gennemgående tema. I alt 18 mio. EUR er blevet øremærket til det nationale vejledende program for Laos, hvoraf der er blevet indgået forpligtelser for 7 mio. EUR pr. juli 2003.

Siden 1997 har Kommissionen indgået forpligtelser for 20 mio. EUR til bilaterale projekter i Laos samt 6,6 mio. EUR til humanitær bistand og 6,7 mio. EUR til bistand via ngo'er inden for miljø, sundhed, uddannelse og fødevarer sikkerhed. Det meste af bistanden ydes til den nordlige del af landet, hvor størstedelen af befolkningen hører til etniske minoriteter. Fordelingen af bistand pr. sektor er stort set som følger: 65 % ydes til udvikling af landdistrikter, 25 % går til social udvikling (sundhed og uddannelse), og 10 % anvendes på andre sektorer så som økonomisk samarbejde og humanitær bistand. Kommissionen kan fremlægge mere detaljerede oplysninger om dette emne, såfremt det ærede medlem måtte ønske det.

Kommissionen fører en konsekvent opsøgende politik over for den laotiske regering, som sigter mod at støtte en udvikling hen imod en demokratisering af landet. Den består af en konstruktiv politisk dialog med regeringen, herunder drøftelse af menneskerettighedsspørgsmål. Samtidig hermed ydes der løbende støtte til den laotiske befolkning gennem EU-støttede samarbejdsprogrammer for udvikling. Det skal fremhæves, at EU ikke yder direkte finansiel støtte til regeringen.

En mulig ophævelse af hele eller dele af den bilaterale aftale fra 1997, især af udviklingsstøtten, må betragtes som en sidste udvej, da en sådan foranstaltning uden tvivl vil få negative følgevirkninger for de mange mennesker, hvis rettigheder krænkes.

Kommissionen vil undersøge menneskerettighedssituationen og dens mulige indvirkning på de bilaterale forbindelser mellem EU og Laos i forbindelse med afholdelsen af det kommende møde i Det Blandede Udvalg EF-Laos i efteråret 2003.

⁽¹⁾ Se side 233.

(2004/C 51 E/270)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2441/03
af Marianne Thyssen (PPE-DE) til Kommissionen***(16. juli 2003)*

Om: De nationale konkurrencemyndigheders virksomhed

Kommissionen tilstræber øget decentralisering i sin nye strategi vedrørende konkurrencepolitikken. Markedsdeltagerne skal i højere grad end tidligere kunne trække på de nationale konkurrencemyndigheder. Dermed overtager de nationale konkurrencemyndigheder et større ansvar.

Fordele og ulemper i forbindelse med dette system er flere gange blevet taget op i offentlige fora. Der er imidlertid et prekært punkt. Hvis denne nye strategi skal bære frugt i maksimalt omfang, er de nationale konkurrencemyndigheder nødt til at fungere perfekt.

Kan Kommissionen oplyse, om den overvåger, hvordan de nationale konkurrencemyndigheder opfylder deres opgave? Kan Kommissionen i bekræftende fald orientere mig om den nuværende situation? Anser Kommissionen det i benægtende fald ikke for ønskværdigt, at der i en eller anden form indføres et overvågningssystem?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(12. august 2003)

De nationale konkurrencemyndigheders virksomhed bestemmes først og fremmest af de juridiske rammer, inden for hvilke disse myndigheder arbejder. For øjeblikket er de fleste nationale lovgivninger ved at blive tilpasset til den nye ordning for håndhævelse af EF-konkurrenceretten som fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16. december 2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82⁽¹⁾. Kommissionen følger tilpasningen af de nationale bestemmelser nøje for at sikre, at de stemmer overens med ovennævnte forordning.

Med hensyn til den mere generelle virksomhed, som de nationale konkurrencemyndigheder udfører inden for disse juridiske rammer, skal Kommissionen henvise det ærede medlem til den årligt udsendte Rådets henstilling om de overordnede retningslinjer for medlemsstaternes og Fællesskabets økonomiske politik, der blandt andet indeholder en ajourført oversigt over de nationale konkurrencemyndigheders virksomhed⁽²⁾. I denne sammenhæng ønsker Kommissionen at henlede det ærede medlems opmærksomhed på det regelmæssige peer review blandt konkurrencemyndigheder, der finder sted inden for rammerne af Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling (OECD), og som indeholder nyttige oplysninger om de nationale konkurrencemyndigheders indsats⁽³⁾. Såvel Rådets henstilling om de overordnede retningslinjer for den økonomiske politik som OECD's peer review indeholder også konkrete henstillinger til forbedring af de nationale konkurrencemyndigheders virksomhed.

Hvad angår de nationale konkurrencemyndigheders gennemførelse af Fællesskabets konkurrenceret i særlige tilfælde, skal Kommissionen henvise det ærede medlem til den årlige beretning om konkurrencepolitikken, i hvilken Kommissionen fremlægger en oversigt over denne gennemførelse⁽⁴⁾. Endvidere vil de nationale konkurrencemyndigheder fra 1. maj 2004 og fremover underrette Kommissionen om de tiltag, de agter at foretage før gennemførelsen af Fællesskabets konkurrenceret. Denne ex ante information vil utvivlsomt bidrage til at sikre, at de nationale konkurrencemyndigheder foretager en sammenhængende gennemførelse af Fællesskabets konkurrenceret.

⁽¹⁾ EFT L 1 af 4.1.2003.

⁽²⁾ <http://ue.eu.int/emu/en/index.htm>

⁽³⁾ <http://www.oecd.org/home/>

⁽⁴⁾ http://europa.eu.int/comm/competition/annual_reports/

(2004/C 51 E/271)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2451/03

af Margrietus van den Berg (PSE) til Kommissionen

(23. juli 2003)

Om: Områder under Habitat-direktivet og Natura 2000

Kommissionen har accepteret listen over udpegede områder for Nederlandene i henhold til en beretning i »Nederlands Dagblad« den 9. juli 2003. Dette var imidlertid kun et af de to problemer, som Nederlandene har i forbindelse med omsættelsen af Habitat-direktivet.

I tilfældet med Waddenzee er der også et andet vigtigt problem. Det drejer sig om omsættelsen af artikel 6 i Habitat-direktivet, som ville være ukorrekt i naturbeskyttelsesloven og planlægningsproceduren for Waddenzee og dermed den procedure, der skal følges i forbindelse med godkendelse af aktiviteter i de udpegede områder, herunder Waddenzee.

Hvilken udvikling er der sket med hensyn til dette problem mellem Nederlandene og Kommissionen? Dette er meget vigtigt, eftersom der i den nederlandske koalitionsaftale står, at det overvejes at foretage gasboringer i Waddenzee.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(12. september 2003)

Spørgsmålet om gennemførelsen af Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽¹⁾ (»habitatdirektivet«) i Nederlandene er for tiden genstand for en overtrædelsesprocedure, bl.a. på grund af Nederlandenes utilstrækkelige beskyttelse af Natura 2000-lokaliteterne.

Kommissionen besluttede den 17. december 2002 at indbringe denne sag for Domstolen⁽²⁾.

For så vidt angår sagen vedrørende planbeslutningen om Waddenzee, henvises det ærede medlem til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel P-2375/03 fra Alexander de Roo⁽³⁾ om edderfugle, som trues af fiskeriet efter hjertemuslinger i Waddenzee.

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

⁽²⁾ Jf. pressemeddelelse IP/02/1923.

⁽³⁾ EFT C 33 E af 6.2.2004, s. 256.

(2004/C 51 E/272)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2461/03

af Antonios Trakatellis (PPE-DE) til Kommissionen

(16. juli 2003)

Om: Finansiering og gennemførelse af metroprojektet i Thessaloniki

Ifølge Kommissionens svar på mit spørgsmål om Thessalonikis metro (H-0824/02⁽¹⁾) har de græske myndigheder meddelt Kommissionen, at de har afsluttet forhandlingerne med koncessionshaveren og bankerne om den endelige udformning af projektet, og at de berørte parter er blevet enige om en ændret koncessionskontrakt for anlæg af Thessalonikis metro, samt at de græske myndigheder har forelagt Kommissionen den pågældende tekst. Den 30. april 2003 traf Kommissionen på grundlag af de forhåndenværende oplysninger og efter indgående undersøgelser afgørelse om, at der ikke er nogen tegn på, at kontrakten er i strid med EU-lovgivningen.

I betragtning af at forhandlingerne om finansiering ved kredit fra koncessionshaveren, Den Europæiske Investeringsbank (EIB) og de kommercielle banker allerede er afsluttet, og der nu er gået 11 år siden offentliggørelsen af udbuddet om gennemførelse af projektet med EU-samfinansiering, hvorfor tager det da Kommissionen så lang tid at godkende medfinansieringen af projektet, og hvad er grundene til, at selve projektet og påbegyndelsen heraf er blevet forsinket?

⁽¹⁾ Skriftligt svar af 17.12.2002.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier*(22. august 2003)*

Kommissionen har på nuværende tidspunkt ikke modtaget nogen formel anmeldelse fra de græske myndigheder til bekræftelse af størrelsen af strukturfondsstøtten til det af det ærede medlem nævnte projekt.

Som det ærede medlem bemærker, besluttede Kommissionen den 30. april 2003, at den udbudsprocedure, der førte til koncessionskontrakten for Thessalonikis metro, ikke indebar nogen overtrædelse af EU's regler om offentlige kontrakter. Den beslutning påvirker imidlertid ikke andre aspekter af fællesskabslovgivningen såsom statsstøttereglerne.

Derefter foretog de græske myndigheder den 4. juni 2003 en anmeldelse til Kommissionen i henhold til EF-traktatens artikel 88, stk. 3, om statsstøtte af de finansielle arrangementer i forbindelse med koncessionskontrakten for Thessalonikis metro.

Kommissionen gennemgår for tiden disse arrangementer på basis af EU's statsstøtteregler og vil efter denne gennemgang træffe beslutning om EU-finansieringen af dette projekt.

(2004/C 51 E/273)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2474/03**af Ingo Friedrich (PPE-DE) til Kommissionen***(24. juli 2003)*

Om: Et frit indre marked

Møntsamlere og -forhandlere i Grækenland og Italien, men også i Frankrig og Spanien, bliver behandlet som våbenhandlere. På dette område er det fri indre marked endnu ikke en realitet. Medlemsstaterne går national enegang ved at forsøge at opnå tilladelse til at indføre importrestriktioner i forhold til USA.

Er Kommissionen bevidst om denne situation? Hvad foretager generaldirektoratet for det indre marked og finansielle tjenesteydelser sig med henblik på at sikre antikke mønters frie bevægelighed? Hvornår vil en sådan fri bevægelighed blive gennemført? Kan der på nationalt plan opnås tilladelse til importrestriktioner i forhold til tredjelande? Finder Rådets forordning (EØF) nr. 3911/92 ⁽¹⁾ af 9. december 1992 om udførsel af kulturgoder anvendelse her?

⁽¹⁾ EFT L 395 af 31.12.1992, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein*(15. september 2003)*

Kommissionen noterer sig den situation, det ærede medlem påtaler.

Kommissionen sikrer som traktaternes vogter, at traktatbestemmelserne og dermed også artikel 28 og 29 om princippet om frie varebevægelser overholdes.

Kunstværker generelt, herunder også antikke mønter og pengesedler, er varer, der falder ind under anvendelsesområdet for EF-traktatens artikel 28 og 29.

På områder, hvor der ikke er truffet nogen harmoniseringsforanstaltninger, vil traktaten dog opretholde medlemsstaternes ret til at beskytte deres kunstneriske, historiske eller arkæologiske arv. Artikel 30 indeholder derfor en undtagelse fra princippet om frie varebevægelser, når dette er begrundet i beskyttelsen af nationale skatte, og anerkender dermed medlemsstaternes ret til at indføre restriktioner for eller forbud mod udførslen af varer, som medlemsstaten har erklæret for beskyttet kulturarv, fra dens nationale område.

Da der ikke er foretaget nogen harmonisering på området, kan medlemsstaterne således påberåbe sig EF-traktatens artikel 30 og har frihed til at afgøre, hvilke kunstværker eller -genstande der er omfattet af begrebet »national skat«. Det bør påpeges, at EF-Domstolen aldrig er blevet anmodet om at definere dette begreb.

Rådets direktiv 93/7/EØF af 15. marts 1993 om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra en medlemsstats område, har ikke ændret ved denne situation⁽¹⁾. I henhold til dette direktiv kan en medlemsstat anlægge sag ved en domstol i en anden medlemsstat for at få tilbageleveret et kulturgode, som ulovligt er fjernet fra dens område efter 1993.

Direktivet omhandler alene genstande, der før eller efter ulovligt at være fjernet fra en medlemsstats område ifølge national lovgivning er klassificeret som »national skat af kunstnerisk, historisk eller arkæologisk værdi«, og som henhører under en af de i bilaget anførte kategorier. Listen over kulturgoder i bilaget indeholder bl.a. »samlinger, der frembyder historisk, palæontologisk, etnografisk eller numismatisk interesse«, og som har en værdi på over 50 000 EUR.

Unesco-konventionen fra 1970, som er blevet ratificeret af 8-9 medlemsstater, omhandler alene ulovlig indførsel, udførsel og overdragelse af ejendomsretten til kulturgoder, men ulovlig handel med kulturgoder er ikke omfattet. I henhold til bestemmelserne forpligter de kontraherende stater sig til at forbyde indførsel eller at vedtage de fornødne restriktioner, når der er tale om genstande, der er stjålet fra museer, religiøse institutioner eller offentlige monumenter, eller når en kontraherende stats kulturarv er alvorlig truet af omfattende arkæologiske og etnologiske plyndringer.

Rådets forordning (EØF) nr. 3911/92 af 9. december 1992 om udførsel af kulturgoder⁽²⁾ finder ikke anvendelse på området. Den skal sikre, at medlemsstaternes kulturgoder beskyttes i det indre marked, og bestemmer, at udførsel af kulturgoder til lande uden for Fællesskabets toldområde kun kan finde sted mod forelæggelse af en udførselstilladelse fra medlemsstaternes kompetente myndigheder, med forbehold af de udførselsforbud, medlemsstaterne kan vedtage for nationale skatte med hjemmel i EF-traktatens artikel 30.

⁽¹⁾ EFT L 74 af 27.3.1993. Bilaget til direktivet er blevet ændret ved direktiv 96/100/EF af 17. februar 1997 (EFT L 60 af 1.3.1997) og direktiv 2001/38/EF af 5. juni 2001 (EFT L 187 af 10.7.2001).

⁽²⁾ EFT L 395 af 31.12.1992.

(2004/C 51 E/274)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2488/03

af Margrietus van den Berg (PSE) til Kommissionen

(25. juli 2003)

Om: Gener i forbindelse med scootere

Ifølge direktiv 2002/24/EF⁽¹⁾ af 18. marts 2002 om standardtypegodkendelse af to- og trehjulede motordrevne køretøjer må scootere have en maksimal kontinuerlig nominel effekt på højst 4 kW (artikel 1, stk. 2). I Nederlandene var den maksimale effekt for disse køretøjer tidligere på 1,5 kW. På grund af indførelsen af dette direktiv kan italienske scootere med en effekt på 4 kW uden videre importeres.

I mange nederlandske kommuner, herunder Rotterdam, er generne fra unge scooterførere blevet uudholdelige. For mange af beboerne er denne gene i top tre. Der er tale om støjgener fra hvinende dæk, motorer, der speedes up, og indbyggede lydanlæg samt scooterrvæddeløb til langt ud på natten. Endvidere er der tale om generende kørsel (for høje hastigheder, kørsel på cykelstier og fortove). Det nederlandske politi kæmper i forbindelse med fosøget på at løse disse problemer med følgerne af harmoniseringen af det indre marked, særlig ovennævnte direktiv.

Er regulering af færdselssikkerheden efter Kommissionens mening forbeholdt medlemsstaterne?

Udgør scooterføreres dårlige opførsel efter Kommissionens mening en del af risikoen for færdselssikkerheden?

Kan den nederlandske regering efter Kommissionens mening — i overensstemmelse med artikel 4, stk. 6, i direktiv 2002/24/EF og artikel 95, stk. 5, i EF-traktaten — indføre nationale bestemmelser, således at der kan nægtes typegodkendelse af disse køretøjer?

Overvejer Kommissionen en justering (nedad) af scooterens maksimale effekt?

(¹) EFT L 124 af 9.5.2002, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(25. august 2003)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/24/EF af 18. marts 2002 om standardtypegodkendelse af to- og trehjulede motordrevne køretøjer erstatter Rådets direktiv 92/61/EØF af 30. juni 1992 (¹). Ingen af de to direktiver indeholder en definition af begrebet »scooter«. Ved scootere forstås almindeligvis to- eller trehjulede motordrevne køretøjer med særlige konstruktionskrav til karosseriet. De henhører som hovedregel under kategorien knallerter.

I begge direktiver beskrives tohjulede knallerter med forbrændingsmotorer som motorkøretøjer med en slagvolumen på maks. 50 cm³ og en konstruktivt bestemt maksimal hastighed på 45 km/h. I direktiv 2002/24/EF fastsættes desuden en maksimal effekt på 4 kW, men kun for to- og trehjulede eldrevne knallerter og trehjulede dieseldrevne knallerter. Disse anvendes kun i et meget begrænset antal, sidstnævnte hovedsageligt i Sydeuropa. For størstedelen af knallerternes vedkommende er retsgrundlaget ikke ændret med det nye direktiv. Det er derfor uklart, hvorledes situationen vedrørende knallerter kan have ændret sig, således som det ærede medlem beskriver, navnlig da anvendelsen af direktiv 2002/24/EF efter ikrafttrædelsen den 9. maj 2003 har været valgfri i perioden frem til den 9. november 2003 og først herefter har været obligatorisk.

Af ovennævnte grunde agter Kommissionen ikke at ændre knallertbestemmelserne.

Kommissionen mener, at ansvaret for trafiksikkerhed, især fastlæggelsen af tilknyttede regler, skal fordeles mellem alle aktører på trafiksikkerhedsområdet, dvs. både enkeltpersoner og myndigheder på lokalt, regionalt og nationalt plan samt på EU-niveau. Det fremgår tydeligt af Kommissionens nylige meddelelse (²) »Europæisk handlingsprogram for trafiksikkerheden — Halvering af antallet af trafikofre i Den Europæiske Union inden 2010: en fælles opgave«. I henhold til EF-traktatens artikel 71 kan EU inden for grænserne af nærhedsprincippet vedtage foranstaltninger til forbedring af transportsikkerheden. EU har således vedtaget love på flere områder, f.eks. om anvendelse af sikkerhedsseler i køretøjer, periodiske tekniske tilsyn med køretøjer, landevejskontrol, fartskrivere, hastighedsbegrænsere, køretøjers vægt og dimensioner, transport af farligt gods, kørekort og visse aspekter af kørelære.

Kommissionen er enig i, at trafikanternes — og ikke blot scooterførernes — ubetænksomme kørsel er med til at underminere trafiksikkerheden. Det er dog hovedsageligt op til de enkelte medlemsstaters håndhævende myndigheder at sikre, at trafikanterne overholder trafiksikkerhedsreglerne. Det sker ved at indføre de nødvendige foranstaltninger og et passende kontrolniveau.

Artikel 4, stk. 6, i direktiv 2002/24/EF giver en medlemsstat mulighed for at nægte typegodkendelse, såfremt et køretøj, et system, en separat teknisk enhed eller komponent, som er i overensstemmelse med direktivets bestemmelser, alligevel udgør en alvorlig risiko for færdselssikkerheden. Almindeligvis tolkes denne bestemmelse således, at den enkelte medlemsstat kan nægte typegodkendelse, ifald et bestemt køretøj eller en komponent risikerer at forringe trafiksikkerheden. Bestemmelsen tillader dog ikke medlemsstaterne at gennemføre nationale bestemmelser, der giver mulighed for at nægte typegodkendelse til visse kategorier af køretøjer. De tekniske krav til typegodkendelse af motorcykler er harmoniseret på fællesskabsplan, og medlemsstaterne kan derfor ikke indføre nationale foranstaltninger på dette område.

EF-traktatens artikel 95, stk. 5, giver kun medlemsstater mulighed for at gennemføre nationale foranstaltninger, som fraviger Fællesskabets harmoniseringsforanstaltninger, i særlige tilfælde. Artiklen gør gældende, at når en medlemsstat, efter at Fællesskabet har vedtaget en harmoniseringsforanstaltning, finder det nødvendigt at indføre nationale bestemmelser baseret på nyt videnskabeligt belæg vedrørende miljøbeskyttelse eller beskyttelse af arbejdsmiljøet på grund af et problem, der er specifikt for den pågældende medlemsstat, og som viser sig efter vedtagelsen af harmoniseringsforanstaltningen, giver den Kommissionen meddelelse om de påtænkte bestemmelser og om grundene til deres indførelse. Kommissionen vil derefter vurdere disse foranstaltninger. Såfremt Nederlandene ønsker at indføre foranstaltninger, der rækker ud over Fællesskabets regler, skal det kunne dokumenteres, at de kriterier, der er fastsat artikel 95, stk. 5, er opfyldt.

(¹) EFT L 225 af 10.8.1992.

(²) KOM(2003) 311 endelig udg.

(2004/C 51 E/275)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2491/03

af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(25. juli 2003)

Om: Eurostat

Mener Kommissionen, at usikkerheden omkring integriteten af Eurostats finansielle arrangementer eventuelt også kan omfatte statistikkernes integritet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(11. september 2003)

Kommissionen mener ikke, at de undersøgelser, der i øjeblikket gennemføres i Eurostat, berører fællesskabsstatistikernes integritet.

Fællesskabsstatistikkerne er altid blevet udarbejdet i overensstemmelse med en række principper som f.eks. uvildighed, pålidelighed, objektivitet og videnskabelig uafhængighed. Det vil også være tilfældet fremover. Disse principper udgør grunden i det eksisterende samarbejde inden for det europæiske statistiske system, og alle implicerede parter udviser særlig forsigtighed og omhu for at sikre statistikkernes fulde integritet.

Kommissionen er klar over, at det høje kvalitetsniveau, som fællesskabsstatistikker er kendt for, skal fastholdes. Kommissionen finder det derfor særdeles vigtigt, at der vedtages foranstaltninger, der sikrer, at Eurostats virksomhed kan fortsætte, og er i dette øjemed i færd med at udarbejde en nødplan. Målet med denne plan er at sikre, at der rettidigt udarbejdes pålidelige statistikker til støtte for Kommissionens kernepolitikker.

(2004/C 51 E/276)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2517/03

af Herbert Bösch (PSE) til Kommissionen

(29. juli 2003)

Om: Anvendelse af titlen »direktør h.c. i Europa-Kommissionen«

Et tysksproget EU-rådgivningskontor i Bruxelles anfører på sin website under medarbejderne en rådgiver, som har titel af »Direktor h.c. der Europäischen Kommission«.

Da den pågældende rådgiver på denne måde etablerer en forbindelse til Kommissionen, som skal give ham forretningsmæssige fordele, bedes Kommissionen besvare følgende spørgsmål:

- Findes titlen »direktør h.c.« rent faktisk?
- Findes der i så fald også andre tilsvarende titler?
- Findes der en liste over personer med denne udmærkelse, og er den offentligt tilgængelig?
- Er der mulighed for at indlede sanktioner mod personer, der bærer sådanne titler, såfremt de begår handlinger, der skader Kommissionen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(18. september 2003)

1. Som det vil være det ærede medlem bekendt, tildeles titlen »direktør h.c.« som en æresbevisning (honoris causa). Personalevedtægtens artikel 54 bestemmer som følger: »Ansættelsesmyndigheden kan bestemme, at en tjenestemand, der udtræder af tjenesten, udnævnes til ærestjenestemand i sin egen eller den nærmeste højere stillingsgruppe. Denne foranstaltning er ikke forbundet med økonomiske fordele.«

2. Hidtil er flere tjenestemænd, der har haft stillinger på mellemliderniveau eller i den øverste ledelse som kontorchef, direktør, vicegeneraldirektør og generaldirektør, blevet udnævnt til ærestjenestemænd. Afgørelsen om, hvem der skal udnævnes, træffes — efter ansøgning fra tjenestemanden eller hans eller hendes generaldirektør og/eller kommissær — af kommissæren for personale og administration, ved delegation fra kommissærkollegiet og med udtrykkeligt samtykke fra både den kommissær, i hvis generaldirektorat den fratrædende tjenestemand arbejder, og generalsekretæren. Der indhentes også forudgående udtalelse fra Kommissionens Rådgivende Udvalg for Udnævnelser.

3. Som det fremgår af personalevedtægten, er foranstaltningen ikke forbundet med økonomiske fordele, og Kommissionen fører derfor ikke nogen officiel liste over, hvem der er blevet udnævnt, eftersom æresbevisningen ikke indebærer nogen økonomiske eller andre forpligtelser. Til orientering kan det oplyses, at tre personer inden for det seneste år (juli 2002 — juli 2003) efter de gældende procedurer er blevet udnævnt til æreskontorchef, og at fire personer er blevet udnævnt til æresdirektør eller æresgeneraldirektør.

4. Tjenestemænd, der er fratrådt tjenesten, er fortsat omfattet af vedtægtens relevante bestemmelser, herunder også artikel 16 og 17, som bestemmer, at tidligere tjenestemænd fortsat er bundet af de samme forpligtelser som nuværende tjenestemænd. Overtræder en tidligere tjenestemand disse forpligtelser, kan han eller hun naturligvis pålægges passende sanktioner.

(2004/C 51 E/277)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2524/03 af Maurizio Turco (NI) til Kommissionen

(29. juli 2003)

Om: Krænkelser af religionsfriheden i Italien

Den 15. juli vedtog Den Italienske Republiks deputeretkammer en lov indeholdende bestemmelser vedrørende den juridiske status for undervisere i den katolske religion i undervisningsinstitutioner og skoler af enhver art og på alle niveauer.

Med denne nye lov ligestilles undervisere i den katolske religion med lærerne i alle andre fag, og de vil blive ansat på ubestemt tid og kunne undervise i andre fag i tilfælde af overskydende tid.

Undervisning i den katolske religion i statsskoler af enhver art og på alle niveauer er omfattet af bestemmelserne i aftalen om ændringer af laterankonkordatet og tillægsprotokollen hertil som gennemført ved lov nr. 121 af 25. marts 1985 og i aftalen mellem undervisningsministeren og formanden for den italienske bispekonference som gennemført ved præsidentielt dekret nr. 751 af 16. december 1985 og senere ændringer heraf.

I henhold til den nye lov forudsætter adgang til lærerhvervet beståelse af udvælgelsesprøver baseret på både kvalifikationer og eksamener. Hvad angår kvalifikationer er det bl.a. nødvendigt at være i besiddelse af det i nr. 5, litra a), i nævnte tillægsprotokol omhandlede egnethedsbevis, som skal være udstedt af den kompetente stiftsbiskop.

Afgørelsen om ansættelse på ubestemt tid træffes af regionspræsidenten efter aftale med den kompetente stiftsbiskop.

Eftersom der i Italien er 20 000 religionslærere, vil ca. 14 000 lærere, selv om de underviser i et valgfrit fag, blive fastansat alene takket være det egnethedsbevis, der udstedes af biskoppen efter dennes eget skøn på grundlag af regler, der ikke er fastsat af Den Italienske Republik, men af en anden stat. Fratager biskoppen en lærer i den katolske religion egnethedsbeviset, bliver denne lærer automatisk fastansat lærer i et andet fag, hvorved andre læreres indplacering og rettigheder tilsidesættes.

Kan Kommissionen oplyse, om Den Italienske Republiks lov indeholdende bestemmelser vedrørende den juridiske status for undervisere i den katolske religion i undervisningsinstitutioner og skoler af enhver art og på alle niveauer og det laterankonkordat, som loven er baseret på, efter dens opfattelse er i overensstemmelse med princippet om religionsfrihed som defineret og anerkendt på internationalt plan?

Mener Kommissionen, at loven er i overensstemmelse med direktiv 2000/78/EF⁽¹⁾ mod forskelsbehandling på arbejdspladsen på grund af religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering?

⁽¹⁾ EFT L 303 af 2.12.2000, s. 16.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(12. september 2003)

Det ærede medlem forespørger, om den italienske lov om den retlige status for undervisere i den katolske religion og Laterankonkordatet, som loven er baseret på, er i overensstemmelse med princippet om religionsfrihed, og om de ordninger, han beskriver, er i overensstemmelse med Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv.

Kommissionen henviser til EF-traktatens artikel 149, som bestemmer, at Fællesskabet bidrager til udviklingen af et højt uddannelsesniveau ved at fremme samarbejdet mellem medlemsstaterne og om nødvendigt at støtte og supplere disses indsats, med fuld respekt for medlemsstaternes ansvar for undervisningsindholdet og opbygningen af uddannelsessystemerne samt deres kulturelle og sproglige mangfoldighed. Kommissionen mener derfor, at de ordninger, der gælder for udnævnelse af undervisere, henhører under medlemsstaternes ansvar, for så vidt som de øvrige aspekter af fællesskabsretten overholdes.

Det ærede medlems spørgsmål, som drejer sig om respekten for religionsfriheden, skal derfor afgøres på nationalt plan.

For så vidt angår Rådets direktiv 2000/78/EF, er der efter Kommissionens opfattelse ikke — at dømme ud fra de foreliggende oplysninger — nogen umiddelbar konflikt mht. ordninger, der tager sigte på at beskytte ansættelsen af undervisere, som får frataget deres tilladelse til at undervise i den katolske religion af stiftsmyndighederne.

(2004/C 51 E/278)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2525/03
af Nicholas Clegg (ELDR) til Kommissionen**

(22. juli 2003)

Om: Direktiv om ædle metaller

Er Kommissionen klar over, at det italienske formandskab har planer om at genoplive det henlagte EF-forslag om holdighedsstempling⁽¹⁾, der senest blev drøftet i Rådet i 1995?

I visse medlemsstater er der en lang tradition for at garantere kvaliteten af smykker, der sælges til forbrugerne, som f.eks. det ældgamle holdighedsstemplingssystem i Det Forenede Kongerige — er Kommissionen overbevist om, at det foreslåede direktiv ikke vil virke undergravende på kvalitetsstandarderne?

Hvorfor skulle medlemsstater med uafhængige kvalitetskontrolmekanismer acceptere produkter, som er kontrolleret af industrien selv inden for rammerne af langt lempeligere selvreguleringssystemer i andre medlemsstater?

⁽¹⁾ KOM(1993) 322 endelig udg., EFT C 318 af 25.11.1993, s. 5.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(13. august 2003)

Kommissionen har kendskab til det italienske formandskabs initiativ til at fortsætte arbejdet med direktivforslaget fra 1993 om genstande af ædle metaller.

I forslaget var Kommissionen meget omhyggelig med at udforme vurderingsprocedurer, som både afspejler de forskellige nationale traditioner og har samme virkning som disse. Formålet med forslaget er ikke at forringe beskyttelsen, men i stedet at sikre disse produkters frie bevægelighed på grundlag af vurderingsprocedurer og derved sikre en effektiv forbrugerbeskyttelse.

Der er intet, som bekræfter det ærede medlems påstand om, at lande, der anvender tvungen holdighedsstempling, bedre kan sikre kvaliteten af smykker. Tværtimod viser erfaringer fra andre lande, at et system med producentens deklaration og effektivt efterfølgende markedstilsyn på hensigtsmæssig måde kan garantere en passende forbrugerbeskyttelse.

Desuden bemærker Kommissionen, at forskellene mellem de nationale lovgivninger er en kilde til adskillige klager.

(2004/C 51 E/279)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2557/03
af Robert Evans (PSE) til Kommissionen**

(4. august 2003)

Om: Menneskerettigheder i Egypten

Er Kommissionen vidende om arrestationen og fængslingen af de to kristne egyptere Malak Guirguis Fahmay og Sarah Mikhail Lahzy? De blev arresteret i Kairo lufthavn i februar i år, da de forsøgte at rejse ud af landet.

Borgere i London-valgkredsen har gjort opmærksom på såvel denne sag som andre, hvor de egyptiske myndigheder efter deres opfattelse bevidst har udsat kristne for forfølgelse. Kommissionen har tidligere besvaret spørgsmål om begivenheder i El Khoshesh og efterfølgende fængsling af kristne. Kan den forsikre om, at den fortsætter med at henlede de egyptiske myndigheders opmærksomhed på menneskerettigheds-spørgsmål og på nødvendigheden af religionsfrihed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten*(25. august 2003)*

Kommissionen har kendskab til sagen vedrørende Malak Guirguis Fahmay og hans hustru Sarah Mikhail Lahzy (der er kristen og konverteret fra islam), og påstandene om, at de blev arresteret for ulovligt at have ændret hendes identitetsdokumenter vedrørende angivelsen af tro. Kommissionen er imidlertid ikke klar over det endelige resultat og har anmodet sin delegation i Kairo om yderligere oplysninger.

Det ærede medlem bemærker, at Kommissionen i samarbejde med ambassader i Kairo flere gange har rettet henvendelser til den egyptiske regering i forbindelse med menneskerettigheder vedrørende det koptiske samfund i Egypten. Europa-Parlamentet kan være forsikret om, at Kommissionen fortsat vil rejse disse spørgsmål over for de egyptiske myndigheder på den sædvanlige måde, når dette er berettiget.

(2004/C 51 E/280)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2598/03**af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen***(14. august 2003)*

Om: Muligheden for støtte til kurbade

I Italien findes der mange kurbade, som tilbyder deres patienter paramedicinsk behandling og psykisk og fysisk afslapning. Derudover tilbydes der, fordi man har anerkendt, at svovlholdigt vand har helbredende virkning, særlige terapier til behandling af visse luftvejs- og hudsygdomme og forskellige mavetarm- og kønssygdomme. Termalbehandlinger og den videnskab, der ligger bag, anses i dag — på linje med andre grene inden for medicin — for at være en af de mest effektive former for ikke-medicinsk behandling, både i rehabiliteringsfasen og i den rent terapeutiske fase.

Ud over værdien af disse primære aktiviteter yder kurbadene et vigtigt bidrag til miljøudviklingen i de områder, hvor de er beliggende, og sidst, men ikke mindst, spiller de i beskæftigelsesmæssig henseende en strategisk rolle for alle aktører i denne sektor.

EU har nu i nogle år vist stor åbenhed over for spørgsmål vedrørende folkesundhed og har afsat bevillinger til mange initiativer på fællesskabsplan.

Kan Kommissionen på grundlag af forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse ⁽¹⁾ om vedtagelse af et handlingsprogram om folkesundhed for perioden 2001-2006 besvare følgende spørgsmål:

1. Er der afsat særlige midler til støtte til kurbade?
2. Vil der kunne afsættes yderligere midler under andre fællesskabsprogrammer, som f.eks. programmerne vedrørende jobskabelse, udvikling af landdistrikter og beskæftigelsesincitamenter?

⁽¹⁾ KOM(2000) 285.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne*(18. september 2003)*

Der er ikke under fællesskabsprogrammet for folkesundhed afsat midler til drift af kurbade til behandlingsformål.

Ifølge EF-traktatens artikel 152, stk. 5, skal Fællesskabets indsats på folkesundhedsområdet fuldt ud respektere medlemsstaternes ansvar for organisation og levering af sundhedstjenesteydelser og medicinsk behandling. Tilbud om kurbad som led i rehabilitering og terapi anses som levering af en sundhedstjenesteydelse, og der kan derfor ikke ydes støtte til kurbade under Fællesskabets handlingsprogram for folkesundheden.

Desuden fremgår det af tildelingskriterierne i dokumentet om bestemmelser, kriterier og procedurer for udvælgelse og finansiering af aktioner under folkesundhedsprogrammet, at der gives forsteret til projekter, som involverer flest mulige medlemsstater, ansøgerlande og EFTA/EØS-lande. I udelukkelseskriterierne i samme dokument hedder det: »Et handelsselskab er i princippet udelukket fra at deltage i en indkaldelse af forslag, medmindre det kan bevise, at det umiddelbare formål med det projekt, det har til hensigt at foreslå, ikke er økonomisk og dermed ikke har gevinst for øje.«⁽¹⁾

På grundlag af forordning (EF) nr. 1260/1999 kan Den Europæiske Fond for Regionaludvikling yde tilskud til behandlinger på kurbade som led i de operationelle programmer, hvortil fonden bidrager finansielt, for så vidt som denne type aktioner indgår i programmernes målsætning.

De operationelle programmer dækker som bekendt et bestemt geografisk område (mål 1-regioner og dele af mål 2-regioner), og det er de pågældende regionale myndigheder selv, som står for gennemførelsen og forvaltningen af programmerne.

Det ærede medlem anbefales at henvende sig til de relevante regionale myndigheder for dér at forhøre sig om, hvorvidt de eksisterende programmer omfatter kurbade, og hvilke betingelser og procedurer der gælder for støtteberettigelse.

Fællesskabet kan under ingen omstændigheder yde tilskud til lægebehandling, terapi eller drift af klinikker.

⁽¹⁾ Se: http://europa.eu.int/eur-lex/pri/da/oj/dat/2003/c_062/c_06220030315da00140020.pdf

(2004/C 51 E/281)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2602/03
af Claude Moraes (PSE) til Kommissionen**

(8. august 2003)

Om: Medlemsstaternes fremskridt med hensyn til gennemførelsen af direktiv 2000/78/EF, særlig for så vidt angår forskelsbehandling på grund af alder

Hvilke oplysninger har Kommissionen om medlemsstaternes hidtidige fremskridt med hensyn til gennemførelsen af Rådets direktiv 2000/78/EF⁽¹⁾ om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv, særlig for så vidt angår tiltag med henblik på at bekæmpe forskelsbehandling på grund af alder?

⁽¹⁾ EFT L 303 af 2.12.2000, s. 16.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(12. september 2003)

Den 2. december 2003 er sidste frist for medlemsstaternes gennemførelse af Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv. For at tage højde for særlige vanskeligheder kan medlemsstaterne desuden gøre brug af en tillægsperiode på indtil tre år til at gennemføre bestemmelserne om forskelsbehandling på grund af alder og handicap.

Kommissionen er i kontakt med medlemsstaternes myndigheder for at holde sig underrettet om direktivets gennemførelse. Selv om der stadig er nogen tid til gennemførelsesfristens udløb, er det hidtil kun én medlemsstat, der formelt har meddelt direktivets gennemførelse, mens en anden medlemsstat allerede har meddelt, at den påtænker at gøre brug af en del af tillægsperioden til at gennemføre bestemmelserne om forskelsbehandling på grund af alder. Kommissionen har desuden fået oplyst, at der allerede er vedtaget eller inden længe vedtages lovgivning i visse andre medlemsstater, selv om den stadig ikke har fået formel meddelelse herom.

Alle medlemsstaterne har meddelt, at de agter at gennemføre direktivet inden for fristen. Kommissionen har påpeget, at gennemførelsesfristerne skal overholdes, og at der ellers er tale om en tilsidesættelse af fællesskabsretten.

(2004/C 51 E/282)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2618/03
af Ole Sørensen (ELDR) til Kommissionen**

(25. august 2003)

Om: »Urgent advert«-advarsel fra Kommissionen om salmonelle i dansk svinekød

I forbindelse med et aktuelt udbrud af salmonella i Sverige har de svenske myndigheder peget på svinekød fra det danske slagteri TiCan som en mulig smittekilde. Dette har fået Kommissionen (Direktoratet for Sundhed og Forbrugerbeskyttelse) til at udstede en »urgent alert notification« vedrørende produkter fra TiCan.

Jeg anerkender fuldt ud værdien af en hurtig og resolut indsats i sager som denne, hvor det drejer sig om borgernes helbred og kvaliteten af fødevarer. Set i lyset af de meget alvorlige PR-mæssige og økonomiske konsekvenser, den negative omtale har for slagteriet TiCan, giver sagsforløbet samtidig anledning til at få belyst en række spørgsmål:

1. Hvilke kontrolforanstaltninger har Kommissionen foretaget for at verificere sagens fakta inden udsendelsen af en »urgent alert« vedrørende produkter fra TiCan? Kommissionen advarer f.eks. imod salmonellatypen DT 108 i TiCan's produkter. Efterfølgende blev det konstateret, at det i realiteten var salmonellatypen DT 170, der blev fundet i Sverige.
2. Hvilke foranstaltninger har Kommissionen truffet for at undersøge muligheden for, at det var andre kilder end produkterne fra TiCan, der gav anledning til salmonella i den inficerede kebab? Er der taget isolerede prøver af produkterne fra TiCan eller baserer hele sagen sig på prøver af den færdige kebab? Har de uforarbejdede produkter fra TiCan, undergået en viderebearbejdning, der kan have været årsagen til salmonellaudbruddet? Er det godtgjort, at kødprodukterne har været opbevaret under forsvarlige hygiejniske forhold i de pågældende restauranter og under ompakningen og videreforsendelsen fra grossisterne?
3. Sverige står som bekendt uden for EU's samarbejde om fødevarekontrol på dette område. For danske eksportører af svinekød som TiCan betyder det, at der bliver taget ca. 60 prøver per parti kød til analyse. Denne tunge kontrolprocedure betyder, at det ferske svinekød skal opbevares 3 dage ekstra inden eksporten til Sverige. Samtidig er det klart, at de faldende svinepriser har stillet svenske svineproducenter i en konkurrencemæssigt vanskelig situation. Hvordan vurderer Kommissionen, hvorvidt tiltag fra de svenske myndigheder er begrundet i sundhedsmæssige eller i konkurrencemæssige hensyn?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(16. september 2003)

I henhold til artikel 50 i forordning (EF) nr. 178/2002⁽¹⁾ har Kommissionen pligt til at videregive de meddelelser i forbindelse med det hurtige varslingsystem, som den modtager fra medlemsstaterne, der bekræfter dem på grundlag af de elementer, de råder over, så snart der er blevet konstateret en sundhedsrisiko.

De nærmere enkeltheder i meddelelserne (herunder, hvilke produktionsvirksomheder det drejer sig om) forbeholdes de officielle kontrolmyndigheder, og offentligheden har ikke adgang til oplysninger om virksomheder og mærkenavne.

Meddelelserne vedrører partier af de berørte produkter og ikke hele en virksomheds produktion, hvorved de officielle myndigheder bliver i stand til at træffe de fornødne foranstaltninger med henblik på at trække de berørte partier tilbage.

I forbindelse med enhver meddelelse har medlemsstaterne pligt til via det hurtige varslingsystem at orientere om enhver udvikling og yderligere oplysning. I det foreliggende tilfælde arbejder de svenske myndigheder fortsat på at afklare situationen, og myndighederne i alle medlemsstaterne holdes løbende orienteret.

Handel med fersk svinekød bestemt til Sverige er underlagt særlige salmonellagarantier, som blev sikret denne medlemsstat i forbindelse med tiltrædelsen af EU. Finland har i samme situation opnået lignende salmonellagarantier. Ifølge EU's salmonellaregler for fersk svinekød bestemt til Sverige og Finland⁽²⁾ attesteres det, at der ikke er fundet salmonella ved en analyse af partiet i afsenderlandet, der er gennemført i henhold til en fastlagt protokol for prøveudtagning og analyse. Protokollen sikrer en grad af pålidelighed, der svarer til den, som opnås ved anvendelse af de eksisterende nationale bestemmelser.

De særlige salmonellagarantier for Sverige og Finland var begrundet i en meget gunstig situation, for så vidt angår forekomst af salmonella, og den strenge kontrol i disse lande. Kommissionen er af den opfattelse, at garantierne udelukkende bygger på betragtninger af sundhedsmæssig art.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002 af 28. januar 2002 om generelle principper og krav i fødevarelovgivningen, om oprettelse af Den Europæiske Fødevarerikkerhedsautoritet og om procedurer vedrørende fødevarerikkerhed, EFT L 31 af 1.2.2002.

⁽²⁾ Rådets beslutning 95/409/EF af 22. juni 1995 om fastsættelse af regler for mikrobiologisk undersøgelse for salmonella af stikprøver af fersk okse- og svinekød bestemt til Finland og Sverige, EFT L 243 af 11.10.1995, som ændret ved Rådets beslutning 98/227/EF af 16. marts 1998, EFT L 87 af 21.3.1998.

(2004/C 51 E/283)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2699/03

af Uma Aaltonen (Verts/ALE) til Kommissionen

(3. september 2003)

Om: Handicaphundes status i EU

I flere EU-lande benytter personer med forskellige former for handicap hunde, der er optrænet til at bistå dem. Førerhunden for blinde og svagtseende er det mest velkendte eksempel på en handicaphund, der giver brugeren uafhængighed og tryghed. I EU anerkendes førerhunde som uundværlige for deres ejere, og de har nu adgang til næsten alle de steder, hvor ejeren har behov for at opholde sig. I forbindelse med Det Europæiske Handicapår er der dog grund til at være opmærksom på nye og efterhånden almindelige anvendelser af hunde til forbedring af de handicappedes livskvalitet. De bevægelseshæmmede anvender i dagliglivet handicaphunde, som hjælper dem ved at åbne døre, tænde og slukke lyset, samle tabte ting op, hente nødvendige genstande inden for den pågældende rækkevidde samt give støtte og hjælpe med at trække, når de skal bevæge sig. Menneskers uafhængighed øges, når de ikke hele tiden har behov for hjælp fra andre. Også til brug for personer med nedsat hørelse og døve optrænes der hunde med henblik på at gøre opmærksom på lyde, som kræver, at der må reageres. Døvehunde kan gøre opmærksom på alarmsignaler, som f.eks. en brandalarm, dørklokken, telefonen, eller at vandet eller maden på komfuret koger samt mange andre vigtige begivenheder i hverdagen. Desuden bidrager handicaphundene også til deres ejeres sociale integration, idet de mindsker den isolation, der skyldes handicappet.

1. Hvad vil Kommissionen gøre for at sikre, at de borgere, der benytter handicaphunde, kan føre et liv uden for mange ulemper, uden til stadighed at skulle forklare sig og uden at blive opholdt, sådan som det er tilfældet på nuværende tidspunkt?

2. Kan Kommissionen gøre noget til fordel for de handicappede i de nye medlemsstater ved allerede nu at yde støtte til initiativer og programmer på det sociale område og med hensyn til beskæftigelse og folkesundhed, så det bliver muligt at oplære fører-, handicap- og døvehunde i disse lande?

3. Vil Kommissionen henstille til medlemsstaterne at indføre en fælles norm og et fælles mærke, så alle borgere, der benytter en handicaphund, uhindret og uden at blive opholdt kan rejse, studere, søge arbejde, arbejde og opretholde sociale kontakter? Et sådant »passerseddelmærke«, som ville være af stor betydning i dagligdagen, ville føre til, at flere hunde blev oplært, og at de handicappede kunne leve en mere normal tilværelse.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou*(24. september 2003)*

Kommissionen er stærkt forpligtet til at forbedre handicappede medborgeres livskvalitet, og den håber, at Det Europæiske Handicapår 2003 vil medføre en yderligere forøgelse af bevidstheden og informationsgraden i det europæiske samfund som helhed og dermed medvirke til at mindske de vanskeligheder, som borgere, der benytter handicaphunde, måtte være udsat for.

Kommissionen vil inden udgangen af 2003 fremlægge et lovforslag til beskyttelse af de rettigheder, der må sikres for personer med nedsat mobilitet, herunder handicappede, der rejser med fly. Forslaget vil bl.a. omfatte transport af førerhunde.

Kommissionen har ikke planer om at iværksætte et program til oplæring af handicaphunde i de nye medlemsstater. På grund af arten af en sådan aktivitet og under hensyntagen til subsidiaritetsprincippet mener Kommissionen, at en sådan oplæring hellere skal iværksættes på lokalt eller regionalt niveau.

Kommissionen vil ikke på nuværende tidspunkt henstille til medlemsstaterne, at de skal indføre fælles normer og mærker for handicaphunde. Kommissionen deler det ærede parlamentsmedlems opfattelse af, at handicaphunde generelt er anerkendte som værende nødvendige for deres brugere, samt at de i EU nu tillades adgang til næsten ethvert sted, som brugeren kan have behov for at opsøge.

*(2004/C 51 E/284)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2835/03****af Heinz Kindermann (PSE) til Kommissionen***(18. september 2003)*

Om: Godkendelse af Terra-projektet Geoplantour — OLAF-undersøgelse

Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig, OLAF, undersøger under sagsnr. IO/2001/4030 formodede uregelmæssigheder i forbindelse med godkendelse af en ansøgning vedrørende Geoplantour-projektet under EU-programmet Terra i 1997.

Der anmodes om svar på følgende spørgsmål:

1. Er den i 1997 bevilligede projektansøgning vedrørende Geoplantour blot en ændret udgave af den oprindelige projektansøgning nr. 57 B vedrørende Bugewitzer Oderhaff-Zone, eller er der faktisk tale om et nyt projekt?
2. Hvorledes forklarer Kommissionen, at GD XVI (i dag Regionalpolitik) — i strid med såvel Terra-programmets gennemførelsesbestemmelser som ligebehandlingsprincippet — i sommeren 1997, et år efter ansøgningsfristens udløb den 8.7.1996, godkendte projektansøgningen vedrørende Geoplantour?
3. Hvorledes forklarer Kommissionen, at Generaldirektoratet for Regionalpolitik dags dato endnu ikke har besvaret to skriftlige forespørgsler fra OLAF herom og dermed forsinker OLAF's undersøgelse af denne sag?
4. Hvad påtænker Kommissionen at gøre for at fremskynde OLAF's undersøgelse af dette forhold?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier*(7. oktober 2003)*

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.